

Giới thiệu Trăm Chi Mị

Truyện Trăm Chi Mị, chuyện nói về một con chim trong truyền thuyết là một loài chim có độc. Dừng lông vũ của nó ngâm trong rượu, có thể độc chết người.

Cô là cô gái xinh đẹp đẳng cấp, mê hoặc lòng người, thỉnh thoảng sẽ căn bã một chút, nói đơn giản, đây chính là một câu chuyện loạn thất bát tao về yêu nữ mê hoặc nam chủ thuần khiết. Một cô gái có vẻ đẹp hút hồn tựa như một loài chim, có thể khiến các chàng trai mê đắm

Với hình thể quyến rũ, cũng như hóa có diễm, đèn có ánh sáng, trang sức ngọc vàng có màu sắc kiêu dáng trần quý. Cô gái vừa có sự quyến rũ, lại có ba bốn phần tư sắc, sẽ át sáu bảy phần còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Chi Mị* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Người tình

Editor: dandelion mc

"Tôi đến muộn." Một giọng nữ trầm thấp mà mềm mại vang lên ở cửa phòng học, giọng nói kia giống như tiếng nước chảy trong bóng đêm vậy, khiến cho người nghe không tự chủ được mà cảm thấy mê ly.

Cùng với tiếng giày cao gót thanh thúy, từ hai bắp chân trắng muốt cân xứng nhìn lên, là chiếc váy màu đen làm bằng tơ tằm dài tới đầu gối, nói cũng kỳ quái, dường như chiếc váy kia theo từng bước chân lại hoàn toàn không có một chút rung động nào. ~~đi đến đàn kèn quý đôn~~ Nghe nói ngày xưa, nhà chồng khảo nghiệm cô dâu mới, sẽ buộc một chiếc chuông vàng nhỏ trên làn váy, cô gái của nhà bình thường đi qua đi lại sẽ vang lên tiếng 'đing đing đang đang' không ngừng, nhưng các tiểu thư khuê các lại có thể làm cho chiếc chuông không kêu một tiếng.

Cô gái tùy ý đặt chiếc túi trên tay lên trên bục giảng, tà tà dựa vào bên cạnh, uể oải dùng tiếng Pháp nói, "Hôm nay chúng ta sẽ đọc 'Người tình' của Duras (*)."

(*) Marguerite Duras là một nữ nhà văn và đạo diễn người Pháp, 'Người tình' là một cuốn tiểu thuyết viết về cuộc tình nồng nàn và lãng mạn giữa bà với điền chủ gốc Hoa giàu có Huỳnh Thủy Lê tại Sa Đéc. Cả hai bắt đầu gặp gỡ nhau trên một bến phà nổi liền Vĩnh Long và Sa Đéc hơn 75 năm trước, khi bà và gia đình đến sống tại Sa Đéc. Người tình là một thành công lớn, được dịch ra hơn 40 thứ tiếng và được dựng thành phim vào năm 1992.

"Un jour, j 'étais gée déjà, dans le hall d 'un lieu public, un homme est venu vers moi. Il s 'est fait connatre et il m 'a dit: 'Je vous connais depuis toujours.~~đi đến đàn kèn quý đôn~~ Tout le monde dit que vous étiez belle lorsque vous étiez jeune, je suis venu pour vous dire que pour moi je vous trouve plus belle maintenant que lorsque vous étiez jeune, j 'aimais moins votre visage de jeune femme que celui que vous avez maintenant, dévasté. ' " (Tôi đã già đi. Có một ngày, ở đại sảnh tại một nơi công cộng, có một người đàn ông đi về phía tôi, anh ấy chủ động giới thiệu mình, nói với tôi rằng: "Tôi biết cô, tôi vẫn luôn nhớ rõ cô. Khi đó cô còn rất trẻ, mọi người đều nói cô rất xinh đẹp, nhưng hiện tại, tôi đến nói riêng cho cô biết, với tôi mà nói, tôi cảm thấy bây giờ cô còn đẹp hơn so với khi còn trẻ tuổi, tôi yêu thích cô của hiện tại hơn mặc dù dung mạo của cô đã không còn trẻ trung như xưa.")

Cô không có sách vở, cũng không có giáo án, chỉ nhàn rỗi ôm hai cánh tay, dùng giọng nói êm tai đọc thuộc lòng đoạn mở đầu của cuốn tiểu thuyết. ~~đi đến đàn kèn quý đôn~~ Từng chuỗi âm thanh phát ra lại tinh tế, khéo léo, tuyệt vời giống như một dòng nước dần dần tụ lại vậy, luân phiên xao động ở trước mặt bạn, làm bạn hoa cả mắt, mục huyễn thần mê (choáng váng lóa mắt). Về mặt của sinh viên phía dưới đều chuyên chú, vô luận là nam sinh hay nữ sinh, ánh mắt cũng không rời khỏi đôi môi đỏ thắm kia một giây phút nào.

Đọc thuộc lòng xong đoạn đầu tiên, bỗng nhiên cô gái nói ra một câu, "Duras là một người lừa gạt, bà mượn miệng của đàn ông để nói 'Tôi cảm thấy bây giờ cô còn đẹp hơn so với khi còn trẻ tuổi, tôi yêu thích cô của hiện tại hơn mặc dù dung mạo của cô đã không còn như xưa'. Lời như vậy các bạn tin sao? Dù sao tôi cũng không tin."

Phía dưới có tiếng cười vang lên, cô lo lắng đưa tay lên che miệng lại, tự nhiên ngáp một cái. ~~đi đến đàn kèn quý đôn~~ Người bình thường khi ngáp, do miệng tách ra khoảng cách quá lớn mà sẽ xuất hiện hai cảm, nhưng cô lại như nuốt ra chiếc cổ của thiên nga vậy, tao nhã mà cao quý. Đầu ngón tay trắng như tuyết, móng tay sơn màu đỏ tươi, lại giống như viên minh châu màu máu, nhìn thấy mà phải giật mình.

Ngáp xong, cô gái lại chậm rãi nói, "Loài người là động vật theo đuổi thị giác vui vẻ, vô luận là nam hay nữ. Nét mặt già nua lại tràn đầy nếp nhăn, đến quý cũng không thích chứ đừng nói là đàn ông."

Có sinh viên ở bên dưới nói ngược lại, "Cô giáo Ngũ, quả thật Duras rất có sức hấp dẫn, lúc bà bảy mươi tám mươi tuổi không phải là còn có một soái ca ở bên cạnh bầu bạn, nhỏ hơn bà 40 tuổi, tên là Yann Andréa (*)"sao?"

(*)Yann Andréa là người tình trong những năm cuối đời của Marguerite Duras, đó là một sinh viên trẻ say mê các tác phẩm của bà, kém Duras tới 38 tuổi.

(2)Don't Let me be misunderstood: là tên một bài hát, có rất nhiều ca sỹ thể hiện. (nếu muốn nghe các bạn có thể vào gg tìm nha)

Giường như chỉ sợ cô đổi ý, người đàn ông vội vàng nói, "Chín giờ tối. Tôi sẽ đệm nhạc cho cô."

Ngũ Mị đã cúp điện thoại.

Cùng thời gian đó, trợ lý riêng của Thẩm Lục Gia là Sầm Ngan đang tiếp thư ký mới, đồng thời cũng đang lên lớp học muối của anh ta là Tiết Tâm Lộ — như thế nào để phục vụ cho Thẩm tổng.

"Thẩm tổng không thích cấp dưới mặc đồ có màu sắc quá mức tươi sáng." Sầm Ngan không nhìn được mà nghĩ tới tuần trước mình đã thất bại với đối tượng hẹn hò, cô gái kia nói móc anh ta: "Sầm tiên sinh, xin hỏi anh công tác tại nhà tang lễ sao? Xin lỗi, Sầm tiên sinh, tôi mới hai sáu tuổi, còn chưa muốn có dự định lâu dài." Có trời mới biết anh ta đã lật đi lật lại đồng âu phục nhưng cũng đều là ba loại màu sắc đen - xám - xanh đen, còn không phải đều do Thẩm tổng ban tặng sao.

"Khi báo cáo tình hình với Thẩm tổng thì ngôn từ nhất định phải ngắn gọn mà chuẩn xác, không cho phép xuất hiện những từ không cần thiết như tính từ, trạng từ, cũng không thể sử dụng các từ cảm thán như là 'nhé', 'à' 'nha'. Đương nhiên nếu bình thường có chuyện gì thì báo cáo với anh trước, nói cho em biết những điều này chỉ là vì phòng ngừa một số tình huống đặc biệt, tránh cho em khỏi bị đuổi việc như thế nào cũng không biết."

"Thẩm tổng ghét nhất là những người không đúng giờ. Tháng trước Thẩm tổng thay mặt chú hai đi thiết lập quan hệ hợp tác giữa Thịnh Thời với giám đốc của một xí nghiệp, cũng bởi vì lúc đàm phán hợp đồng đối phương lại đến muộn hai phút, Thẩm tổng liền cự tuyệt hợp tác cùng đối phương. ๔dien♥dan♥lequyd ☺n☺c ☺m lý do là một người ngay cả thời gian của bản thân cũng không thể quản lý được thì sẽ không làm được việc lớn gì." Nói tới đây Sầm Ngan dừng một lát, trong đầu không nhìn được mà bổ xung, chẳng lẽ Thẩm tổng là thầy mo ngay cả thời điểm đi vệ sinh cũng có thể tự mình không chế đi?

Tiết Tâm Lộ thề lưỡi, "Su huynh, Thẩm tổng có thật là rất anh tuấn giống như trong lời đồn không? Em nghe nói Thẩm tổng đi họp, tất cả số liệu trên bảng biểu báo cáo anh ta chỉ nhìn lướt qua là có thể nhớ được, hơn nữa đầu óc của anh ta lại siêu việt giống như một cái máy tính vậy, vô luận là phức tạp hơn giải toán, chỉ cần vài giây anh ta đã có kết quả cuối cùng rồi..."

Không chờ cô nói xong, Sầm Ngan liền nghiêm túc nói, "Một điều quan trọng nhất, Thẩm tổng không thích nhất chính là có người bát quái (buồn chuyện), nhất là lấy anh ta làm nhân vật chính. Mỗi một nhân viên của Thịnh Thời mồm miệng đều là như thế này." Sầm Ngan làm một động tác như kéo khóa.

Lúc này Tiết Tâm Lộ mới tự giác ngậm miệng không nói.

"Mặt khác, Thẩm tổng còn có mấy thói quen nhỏ, ví dụ như cà phê mà Thẩm tổng uống nhất thiết phải cho bốn khối đường..."

Tiết Tâm Lộ đang cảm thán trong lòng, hóa ra mỗi tổng giám đốc ở ngoài đời đều có một vài chi tiết nhỏ không giống như trong truyện viết, thích uống cà phê phân mèo hoặc là cà phê đen không thêm đường, chợt phát hiện học trưởng ở bên cạnh đã sớm như đây cung kéo căng, bước nhanh về phía cửa kính mờ.

Mơ hồ có một bóng người thon dài đang đến gần cửa, trái tim của Tiết Tâm Lộ không khống chế được mà đập cuồng loạn. Cuối cùng cô cũng được gặp Thẩm tổng trong truyền thuyết sao?

"Thẩm tổng." Sầm Ngan cung kính buông tay đứng ở cạnh cửa.

Hoảng sợ nhìn thoáng vào bên, Tiết Tâm Lộ chỉ nhìn thấy Thẩm Lục Gia hé ra một gương mặt cực kỳ anh tuấn. Hình như cảm giác được ánh mắt của cô, ánh mắt sắc bén của Thẩm Lục Gia lướt qua thư ký mới tới, liền lạnh nhạt dặn dò trợ lý, nói, "Kiểm tra đối chiếu lịch trình hôm nay một chút."

"Được."

Ngay tại lúc ánh mắt sắc bén của Thẩm Lục Gia nhìn về phía Tiết Tâm Lộ thì cô liền cúi đầu xuống đứng sau lưng của Sầm Ngan, từ tầm mắt của cô chỉ nhìn thấy được một đôi giày thương hiệu Prussia cùng chiếc quần tây màu lam ôm lấy đôi chân dài.

Tác giả có lời muốn nói: dạo này làm biếng bán hàng nên người người oán trách, nhân thần phẫn nộ. . . Cho nên không được chặn ngang uy hiếp một phen, khẳng định buổi tối mỗi ngày đều có cái chơi. . .

Yếu ớt thanh minh một chút: không có bản thảo. . .

Nhớ rõ phải rải hoa a. . . Bằng không, ta liền. . . Không cho ăn thịt, (ノ^_^ノ)

. . .chạy trốn. . .

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đêm rừng rậm

Editor: dandelion mc

"Đây chính là địa phương tốt mà cậu nói sao?" Thẩm Lục Gia nhíu mày nhìn tấm biển sơn màu sắc sỡ - "Minh Sắc".

"Cậu xem tên này rất có văn hóa nội hàm mà, vào cao lầu (nhà cao tầng) Minh Sắc, trên lầu có người sậu." Lạc Chấn Xuyên cột nhà bám bà vai của bạn thân, "Không phải Trung Quốc có câu ngạn ngữ gọi là một người vui không bằng mọi người cùng vui sao?"

Thẩm Lục Gia nhin không được cái chính nói, "Vui (乐乐) ở đây phải đọc là ‘yuè lè’, không phải ‘lè lè’. Trước từ vui (乐:yuè) là động từ thì ý muốn nói thường thức âm nhạc, phía sau là từ vui (乐:lè) thì mới đúng là vui vẻ."

(乐乐[yuèlè]: vui vẻ, 音乐[yīnyuè]: âm nhạc, 2 từ này đọc gần giống nhau nên a Xuyên đọc loạn)

Lạc Chấn Xuyên tỏ vẻ không kiên nhẫn, "Minh là người Hương Tiêu, cậu không thể lấy những chữ đa âm này tới yêu cầu mình được." Vừa nói vừa kéo Thẩm Lục Gia vào Minh Sắc.

Mặc dù nhìn qua bên ngoài hộp đêm này cũng không bắt mắt, nhưng bên trong cũng không hề dơ bẩn đến không chịu nổi giống tưởng tượng của Thẩm Lục Gia như vậy. Ngược lại, trang trí có chút phong cách.

"Lạc nhị thiếu." Tô Chiết mặc áo sơ mi màu hồng quá hạnh, mỉm cười chân thành đi về phía hai người.

"Tô lão bản." Lạc Chấn Xuyên nhìn thấy đôi mắt gọn sóng lấp lánh của Tô Chiết nhắm thẳng vào trên người bạn thân, buồn cười nói, "Tô lão bản, bạn của tôi chứ không phải là người trên đường."

Tô Chiết cười một tiếng, "Lạc nhị thiếu suy nghĩ nhiều rồi. Chỉ là Tô Chiết thấy khí chất của người bạn kia cao quý, giống như ở bên cạnh châu ngọc vậy, cho nên nên tự ti mặc cảm mà thôi."

Nghe đến đó, đại khái Thẩm Lục Gia cũng đã biết Tô lão bản trước mắt này là người gay đi. Cá tính của anh ngay thẳng, không thích những người như vậy ở bên cạnh, vì vậy chỉ hơi gật đầu coi như chào hỏi.

Tô Chiết gio tay nhìn đồng hồ, Ngũ Mị sắp đến, liền chủ động kết thúc trò chuyện, "Lạc nhị thiếu thích gian phòng kia tôi đã giữ lại cho cậu rồi, hai người cứ tự nhiên, tôi đi trước một lát, xin lỗi không tiếp được."

Hai người Thẩm Lục đi lên lầu thì Lạc Chấn Xuyên nhìn theo bóng dáng của Tô Chiết bĩu môi nói, "Chớ nhìn anh ta mà tưởng là thủy tinh, nước sau lưng cũng không cạn đâu."

Thẩm Lục Gia không nói tiếp, chỉ tự nhiên cúi đầu đi về phía phòng bao. May mắn Lạc Chấn Xuyên xưa nay đều biết tâm tư anh sâu nặng, cũng không lưu tâm, nói vài câu giao tiếp rồi gọi bồi bàn mang rượu đến.

"Ai ôi, thật là thoải mái." Vừa ngồi xuống ghế sofa, Lạc Chấn Xuyên liền nằm thẳng người trên ghế, thích ý kêu hừ hừ.

Thẩm Lục Gia nhìn bộ dáng của bạn thân, cau mày nói, "Minh thừa nhận nơi này trang hoàng đẳng cấp không thấp, nhưng bộ dáng của Lạc nhị cậu có phải quá khoa trương hay không?"

Lạc Chấn Xuyên lập tức đứng lên, "Còn không phải do anh của mình sao, đối với việc quản lý khách sạn một chút hứng thú mình cũng đều không có, anh ta ép buộc mình làm cái quái gì mà thành viên ban giám đốc, mỗi ngày để mình cùng một đám lão già không đứng đắn kia ồn ào cãi nhau, còn anh ta thì ngược lại vui vẻ rồi, đuổi theo vợ trở về Mỹ, cậu nói xem mình dễ dàng sao? Minh thoải mái sao?" Đang nói đến lòng đầy căm phẫn, bỗng nhiên từ ngoài cửa truyền đến tiếng nhạc du dương.

Lập tức Lạc Chấn Xuyên từ trên sofa bật ngửa ngồi dậy, "Trò hay ra sân, Lục Gia, cô gái khiêu vũ ở đây quả thực chính là mỹ nữ xà, đáng người mềm mại như không xương vậy."

"Minh ngồi đây một lát, tự cậu đi xem đi." Thẩm Lục Gia vẫn là đáng vẻ thiếu hứng thú như cũ.

"Đi thôi, mình biết chiều hôm nay cậu bị Thẩm lão thái gia nhà cậu mắng nên máu chó xông lên não, tâm tình không tốt. Cuộc sống này a, phải tìm thú vui cho chính mình, nếu không chẳng phải là buồn bức mà chết sao." Tâm tính của Lạc Chấn Xuyên luôn mang theo khí chất thật thà, cho nên Thẩm Lục Gia luôn không cự tuyệt được anh ta. Ngay sau đó chỉ đành phải đi cùng anh ta tới khán đài.

Không thể không thừa nhận khán đài trên tầng hai được thiết kế vô cùng tốt, từ phía trên sẽ quan sát được toàn bộ sàn nhảy của tầng một. Khoảng không rộng rãi trên sàn nhảy chỉ có một cô gái đang lẳng lặng đứng. Tóc đen, da trắng như tuyết, váy đỏ, đầu cô cúi xuống, dường như đem ánh mắt của tất cả giống đực ở tầng trên tầng dưới ngăn cách bên ngoài.

Lạc Chấn Xuyên nheo mắt, "Sao lại giống như đôi người rồi vậy?"

Có tiếng nhạc đệm ghi-ta vang lên. Tô Chiết chẳng biết từ lúc nào đã thay đổi một thân sơ mi màu đen, tay phải gảy dây đàn từ sau màn che từng bước đi về phía ánh sáng.

Lạc Chấn Xuyên còn chưa kịp cảm thán thể nhưng hôm nay Tô Chiết lại tự mình ra sàn diễn, lại thấy cô gái kia bỗng nhiên chuyển động. Cánh tay ngọc như tuyết của cô nhẹ nhàng run lên, trong tay vang lên nhịp phách trong trẻo. Sau đó xoay vòng, làn váy đỏ sẫm run rẩy tạo thành một đóa hoa lớn kiêu ngạo.

Tiếng đàn ghi-ta trong tay Tô Chiết lại càng thêm sôi nổi. Có nhạc đệm, cô gái dùng đôi lông mi tuyệt diệu, dùng ngón tay mảnh khảnh, dùng vòng eo mềm dẻo, dùng mắt cá chân xinh đẹp, dùng tà váy rộng lớn, linh động khiêu vũ, vang lên dày đặc tiếng lẹt xẹt, di chuyển nhẹ nhàng như mây bay, như một con lóc bắt ngờ cướp lấy vô số ánh mắt mê luyến cùng quý mến.

Tô Chiết lại nhảy cảm chú ý tới chân trái suy yếu của Ngũ Mị. Flamenco yêu cầu người nhảy phải dùng gót chân cùng bàn chân gõ xuống mặt đất, từ đó ăn khớp với nhịp phách vang lên, chân trái so với chân phải của Ngũ Mị gõ tiếng là một âm thấp một âm cao.

Thẩm Lục Gia lặng lẽ nhìn cô gái đang khiêu vũ, gương mặt cô trắng thuần, chỉ dùng thời son tô phác thảo nhưng lại làm hai cánh môi trông vô cùng tinh tế. Tròng mắt cô như viên trân châu, đen vô cùng, trong veo đến gần như lạnh lẽo, giống như tuyết trong đêm trên Bắc Cực vậy. Thẩm Lục Gia không khỏi nhớ tới lúc anh nhìn thấy bức họa thiên sứ trong giáo đường Westminster tại Anh quốc (*), trong giáo đường mờ tối có điểm vài cây nến trắng, run rẩy trong ánh nến, trong ánh mắt của thiên sứ cũng không có nhân từ cùng dịu dàng như mọi người vẫn nghĩ, mà là lãnh lẽo không có hơi người. Ánh mắt như vậy cùng với đôi mắt trong ấn tượng kia của anh quá mức giống nhau, cô gái mặc đồ đỏ này, giống như một ngọn lửa bùng lên, làm bùng thần kinh của anh. Vì vậy anh liền xoay người đi về phòng bao.

(*)Tu viện Westminster (tiếng Anh: Westminster Abbey), có tên chính thức Nhà thờ giáo đoàn Thánh Peter tại Westminster(The Collegiate Church of St Peter at Westminster), là một nhà thờ theo kiến trúc Gothic ở Westminster, Luân Đôn, nhà thờ này nằm ở phía tây của Cung điện Westminster. Tu viện Westminster là nơi tiến hành lễ đăng quang của các vua và nữ hoàng Anh, đây cũng là nơi chôn cất của nhiều người trong Hoàng gia Anh và nhiều nhân vật nổi tiếng khác trong Lịch sử Anh.

Lạc Chấn Xuyên nhìn bóng lưng của bạn thân quay trở lại, lắc lắc đầu, lại hết sức chuyên chú xem khiêu vũ.

Theo từng nhịp vũ điệu, xung quanh là tiếng ủng hộ, tiếng huýt sáo cùng tiếng vỗ tay liên tiếp vang lên. Nhưng đúng lúc này, một đám cảnh sát mặc thường phục nghênh ngang đi vào Minh Sắc.

"Người phụ trách đâu? Có người tố cáo nơi này có người dính líu đến hoạt động mại dâm." Cảnh sát dẫn đầu cao lớn thô kệch, ánh mắt đục ngầu nhìn thẳng chằm chằm vào Ngũ Mị ở trên đài. Những người hay đi chơi đêm ở chung quanh nào còn dám ở lâu, nhanh chóng hô gọi nhau giải tán, chỉ sợ lại rước lấy phiền phức.

Sắc mặt Tô Chiết trầm xuống, bỏ lại đàn ghi-ta, đi tới phía cảnh sát.

Ngũ Mị lại thông thả ung dung sửa lại một chút tóc mai, hướng về đám cảnh sát quẹo rừ cười một tiếng, nụ cười này, thật sự phải coi như lời bài hát ‘ Tương ái’ —— đôi mắt quẹo rừ nhẹ mở ra, như nghìn sợi dây điện giật.

Thừa dịp đám cảnh sát vẫn còn ở trong nụ cười kia chưa phục hồi lại tinh thần, Ngũ Mị bỗng nhiên đùa dai lao đến chỗ cầu thang.

"Cô ta chạy trốn!" Một cảnh sát hô to lên.

Tô Chiết nhìn cảnh sát đuổi theo mà dở khóc dở cười. Cô đương nhiên sẽ không có chuyện gì rồi, nhưng mà láo loạn như vậy, sợ là sản nghiệp này của anh ta thật phải nhận tội danh dơ bẩn rồi.

Lạc Chấn Xuyên ở trên tầng hứng thú đứng nhìn.

Lầu hai là kết cấu hình vòng, cảm giác được tiếng bước chân ở sau lưng ngày càng tới gần, Ngũ Mị lắc mình một cái, vịn tay nắm cửa, giống như cá chình trượt vào một phòng bao.

Thẩm Lục Gia đang muốn ra cửa để tìm Lạc Chấn Xuyên, lại cảm giác được một thân thể thơm mát mềm mại ngã vào trong lồng ngực của anh.

"Cô gái khiêu vũ kia đâu?" Ngoài cửa là giọng nam đang thờ hồn hèn.

Ngũ Mị chớp chớp mắt, đưa tay ôm lấy thất lưng của Thẩm Lục Gia, ở bên tai anh mềm giọng nói, "Tiên sinh cứu tôi, tôi chỉ là sinh viên khoa âm nhạc đến khiêu vũ ở đây thôi, không muốn vào đồn công an."

Chớp mũi thoáng thoáng mùi thơm mát, bên tai lại là hơi thở ấm áp, Thẩm Lục Gia mặt không thay đổi đẩy cô ra, "Đến mặt sau ghế sofa đi."

Ngũ Mị nhìn không được thật sâu nhìn anh một cái. Lông mày đen nhánh giống như kiếm ra khỏi vỏ vậy, giống như một câu cổ điển trong tiểu thuyết được dùng tràn lan kia "Bay xéo nhập tẩn" (*), con người màu nâu, ánh mắt lạnh nhạt mà sắc bén, dưới cái mũi thẳng là đôi môi mỏng với đường cong rõ nét cùng chiếc cằm kiên nghị. Cô đã từng thấy qua rất nhiều đàn ông có tướng mạo xuất chúng, người đàn ông trước mắt này có lẽ không tính là trường thành nhất, nhưng lại làm cho người ta cảm nhận được khí chất trầm ổn cùng thông dong hiếm thấy.

(*): ý muốn miêu tả những thứ đặc biệt sắc bén, như lông mày hay ánh mắt, khi trừng mắt hay lông mày sẽ giống như hai chiếc lá phi thẳng vào thái

đương.

Vì vậy Ngũ Mị liền nâng làn váy thấp người ngồi xổm ở phía sau của sô pha, Thẩm Lục Gia quay lại ngồi trên ghế, rót cho mình một ly rượu.

Cánh cửa bị mở ra một cách thô lỗ, đám cảnh sát mặc thường phục tiến vào phòng, kêu ngao tăng vọt, "Chúng tôi là cảnh sát, đang thi hành nhiệm vụ."

Thẩm Lục Gia chỉ thông thả ung dung cúi đầu nhấp một ngụm rượu, ngoảnh mặt làm ngơ.

Cảnh sát cầm đầu chỉ cảm thấy người đàn ông trầm lặng kia mang theo một loại cảm giác áp bách mạnh mẽ, hơn nữa dường như còn có chút quen mặt, giọng nói liền chậm lại ba phần, "Chúng tôi cũng là nhận được lời tố cáo, nói nơi này có người dính líu đến hoạt động mại dâm, cô gái nhảy loại vũ điệu khô hài ở lầu dưới hình như là vào phòng này."

"Flamenco không phải là vũ điệu khô hài." Ngờ ngác của Thẩm Lục Gia rất bình thản.

Lạc Chấn Xuyên vừa vặn đẩy cửa đi vào, "Ồ, đây là làm sao vậy?" Anh ta đi đến một chiếc sô pha lớn ngồi dựa vào, hai tay đan chéo đặt ở sau gáy, chân cũng đặt lên trên bàn trà, "Các anh đến đây lục soát người, ai cho các anh lớn mặt như vậy? Các anh muốn lục soát cũng được, nếu như không lục soát ra ——" Lạc Chấn Xuyên cố ý dừng lại một chút, "Tôi cũng muốn tìm cục trưởng Diệu Giang Thường của các anh tâm sự một chút."

Ở Lạc Chấn Xuyên có nhiều miếu thờ Bồ Tát, nhìn hai vị này thì chính là không trêu chọc nổi, cảnh sát cầm đầu cười ha ha, liền mang theo cấp dưới tự giác lui ra ngoài.

Lúc này Lạc Chấn Xuyên mới xoay người, tựa đầu dò xét về phía mặt sau của sô pha, cười hi hi nói, "Người đẹp có thể đi ra rồi."

Ngũ Mị đứng lên, hướng hai người cười một tiếng, "Mới vừa rồi cảm ơn hai vị." Nói xong liền muốn rời đi.

Lạc Chấn Xuyên một bước lướt đến trước mặt cô ngăn cản, "Người đẹp, thời gian đã trễ thế này, để tôi đưa cô trở về đi."

"Trường học của chúng tôi quản lý rất nghiêm, bị người khác nhìn thấy thì năm nay tôi sẽ không lấy được học bổng." Trong đôi mắt của người đàn ông trẻ tuổi này cũng không có dục niệm, chỉ có tò mò cùng trêu đùa, cho nên Ngũ Mị chớp mắt cũng đều không chớp, thuận miệng liền nói dối.

Lạc Chấn Xuyên chợt đem mặt để sát vào cổ của Ngũ Mị, dùng sức hít một hơi, "Sinh viên nghèo? Vậy sao tôi lại nghĩ thấy trên người cô có mùi nước hoa Opium (*)? Hình như nó không rẻ đến mức ngay cả sinh viên nghèo cũng có thể mua dùng đi?"

(*): Opium nghĩa là thuốc phiện, là một dòng nước hoa của hãng Yves Saint Lauren của Pháp được ra đời vào năm 1977, có giá khoảng 1- 1,5 triệu/ lọ)

Trên khuôn mặt tuần tú của người đàn ông là nụ cười rất khó ưa. Ngũ Mị nhếch môi nở nụ cười, "Chẳng lẽ sinh viên nghèo không thể có một hay hai người họ hàng giàu có sao?"

"Là họ hàng giàu có hay là kim chủ giàu có?" Lạc Chấn Xuyên cười đến xấu xa, lại mập mờ hướng tới bên tai của Ngũ Mị gửi một hơi.

"Vị tiền sinh này, xin ngài tự trọng." Giọng nói của Ngũ Mị dường như đã mang vẻ nóng nảy. Cô đưa tay chạm vào áo sơ-mi của Lạc Chấn Xuyên, là một tư thế đẩy ra từ chối.

Lạc Chấn Xuyên lại càng muốn trêu đùa, để lại tay của Ngũ Mị. Lòng bàn tay chạm đến lồng ngực dưới áo sơ mi của anh ta, dường như bàn tay đang đi xuống làm cho Ngũ Mị lập tức sợ hãi, muốn tránh thoát.

Một trốn, một truy, vẫn dây dưa đến chỗ túi quần dưới dây thắt lưng, lúc này Ngũ Mị mới quay đầu hướng về phía Thẩm Lục Gia cầu cứu, giọng nói bi thương cầu khẩn, "Tiền sinh, trễ nữa thì ký túc xá của chúng tôi sẽ có người trông cổng."

"Lạc nhị, để cô ấy đi." Thẩm Lục Gia cũng cảm thấy bạn thân nháo loạn hơi quá.

"Gia tạm tha cho cô lần này."

"Cám ơn." Ngũ Mị hướng về phía Thẩm Lục Gia nói cám ơn, siết chặt tay phải, vọt nhanh ra khỏi phòng bao.

Khách ở lầu một gần như đã đi hết. Một mình Tô Chiết ngồi trên quầy bar, cũng không bị ảnh hưởng bởi giai điệu của bài hát. Người phục vụ ở sau lưng anh ta, yên lặng lau chùi ly thủy tinh. Nhìn thấy Ngũ Mị, Tô Chiết từ trên quầy bar nhảy xuống, đưa chiếc túi trên tay cho cô.

Ngũ Mị đưa tay nhận lấy muốn đi.

Tô Chiết đã uống có chút say gọi cô lại, "Chân trái của cô... Không có việc gì chứ?"

Lập tức Ngũ Mị dừng bước chân, đầu cũng không quay lại, lạnh lùng nói, "Không nhọc anh phí tâm."

Ra khỏi Minh Sắc, lúc này Ngũ Mị mới mở hai tay ra, nằm trong lòng bàn tay cô là chìa khóa xe Hummer mới vừa rời 'tiện tay' lấy từ trong túi quần của Lạc Chấn Xuyên. Tiêu sái giương tay lên, chìa khóa xe dưới ánh trăng xẹt qua một đường cong xinh đẹp, chuẩn xác rơi vào bên trong thùng rác. Lúc này Ngũ Mị mới hài lòng tiến vào trong Audi Q7 của mình.

Lúc hai người Lạc - Thẩm rời đi thì đang là giữa đêm. Thẩm Lạc Gia đã bật điều khiển từ xa chiếc Maserati của mình, lại nhìn thấy Lạc nhị luống cuống tay chân đang lật tung túi quần lên.

"Không thấy chìa khóa à?"

"Ừ. Mình nhớ rõ là để trong túi quần. Không lấy ra mà." Về mặt Lạc Chấn Xuyên buồn bực, bỗng nhiên thần sắc của hắn biến đổi, hận nghiền răng nghiền lợi, "Mình biết rồi, nhất định là cái nha đầu khiêu vũ kia, là cô ta lấy ra từ túi quần của mình!"

Thẩm Lạc Gia suy nghĩ một chút, đoán chừng là Lạc nhị "đùa giỡn" người ta nên bị chơi xỏ, cũng không nhìn ra cô gái trẻ tuổi kia lại thủ đoạn như vậy, lập tức thờ dài, "Mình đưa cậu về, chìa khóa của cậu chắc đã bị cô ta ném vào thùng rác rồi."

"Yêu nữ!" Lạc Chấn Xuyên nghiền răng nghiền lợi, chơi điều hâu ngược lại còn bị điều hâu mỗ vào mắt, làm sao nuốt xuống phần cay cú này, "Tốt nhất cô ta đừng rơi vào tay mình, bằng không tiêu gia không thể không báo mối thù đêm nay!"

Tác giả có lời muốn nói: thật là nằm cũng trúng đạn a, ta thề là ta không có xem qua “Bắc ái”, xuất phát từ sự nhất quán về nghệ thuật và đam mê phép ẩn dụ, cho nữ chủ bắt đầu với cái tên này chỉ là vì cùng âm với "Quyển rũ" mà thôi, ~o(> <)o ~ bắt quá vô luận đại gia đối việc phim truyền hình cùng tên họ với nhân vật là thái độ gì, ta chỉ có thể nói xin vui lòng đừng có thành kiến, tên chỉ là biệt hiệu mà thôi ~

Nhớ rõ phải rải hoa a ~ nếu không Bá Vương Giấy muội muội sẽ chỉ là Giấy muội muội thôi ~

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Yêu hoang mạc

Editor: dandelion mc

Buổi sáng không có tiết lên lớp. Ngũ Mị thoải mái ung dung nằm trên giường, đang ngủ như bay trên mây lọt vào sương mù, lại cảm giác có cái lông gì đó đang quét lên mặt cô. Cô chôn sâu mặt xuống chiếc gối nhung lông vịt, lầu bầu nói: "Bất Nhị, đừng nháo." Con mèo lam giống Russia (một giống mèo của Nga) gọi là "Bất Nhị" vẫn như cũ bám riết không tha dùng cái đuôi thon dài gãi lên mặt của chủ nhân, một mặt lại cúi đầu kêu to.

Ngũ Mị đành cam chịu số phận hé mắt ra, "Có phải có điện thoại không?"

Đôi mắt ngọc bích xanh biếc của Bất Nhị nhìn thẳng vào chủ nhân, lại kêu to ‘meo meo’ hai tiếng, giống như đang đồng ý vậy.

Ngũ Mị thờ dài, cô thật sự nghĩ không ra vì sao một con mèo lại kiên trì với cái điện thoại như vậy. Có lẽ đây chính là đam mê đã ngấm vào tận xương của sinh vật giống đực đối với sản phẩm công nghệ cao, không phân biệt chủng tộc. Đưa tay lấy di động đang rung ở trên tủ đầu giường, trong lòng Ngũ Mị xin thề đêm nay nhất định phải nhớ tắt máy.

"Tổng biên tập à, quý rầy giấc ngủ ngon của người khác là muốn rút CUP sao." Ngũ Mị vừa nói chuyện điện thoại, vừa vuốt ve bộ lông ngắn màu xám xinh đẹp của Bất Nhị.

“Miệng quạ đen!” Nguyễn Nguyên vẫn theo bản năng cúi đầu nhìn nhìn bộ ngực của mình.

"Cậu nhất định đang cúi đầu nhìn bộ ngực của mình đi." Ngũ Mị lười biếng duỗi thắt lưng.

Nguyễn Nguyên bĩu môi, "Đừng giả bộ miệng lưỡi thần thông. Nói chuyện chính sự với cậu. Cái cô viết ‘Ta là nước canh vịt’ của chuyên mục ‘Lang Sắc’ bị mình nắn nên bỏ đi rồi, bây giờ không tìm được người thích hợp để tiếp nhận, cậu giúp mình viết một bài đi."

Vì sao gần đây giang hồ luôn muốn cô cứu giúp vậy? Cô cũng chỉ là một tiểu nhân vật một đầu một bả vai một đôi tay đôi chân thôi mà. Huống chi đối với hộp thư tình yêu chuyên về phụ nữ đã có chồng say mê đàn ông chưa vợ nhận lấy nước mắt nước đắng gì đó cô tương đối không có cảm tình, lại càng coi thường những người chưa biết mùi tình yêu cũng chưa trải qua cuộc sống hôn nhân lại quơ tay múa chân ra vẻ như mình là "bậc thầy của tình yêu" vậy. Vì thế Ngũ Mị quả quyết cự tuyệt nói, "Tổng biên tập à, mình không dụ dỗ người ta gian dân đâu."

"Ngũ Mị, cậu suy nghĩ một chút, đó là cậu làm bao nhiêu chuyện công đức lớn lao, chỉ điểm cho đám thiếu nữ cùng thiếu phụ đang đấu tranh trên con đường tội lỗi quay đầu lại, có lẽ trên đời này sẽ ít đi một người mẹ chưa lập gia đình, thiếu đi một oan hồn vì thất tình mà tự sát..." Nguyễn tổng biên tập tận tình khuyên bảo.

Không ngờ Ngũ Mị vẫn bất động, cô ở trên giường đổi lại tư thế cho thoải mái hơn, thần nhiên nói, "Các cô ấy muốn chết thì cứ chết đi cho tốt, xã hội

khỏi phải lãng phí gạo."

"Cái đồ phụ nữ ý chí sắt đá chết bầm này, cậu thật sự nhẫn tâm thấy chết mà không cứu sao?" Đầu bên kia điện thoại là một tiếng thét chói tai.

May mắn cô đã sáng suốt đưa điện thoại đi động cách vành tai xa một cánh tay, mới khỏi bị tàn hại.

"Tổng biên tập, chúng ta quen biết mấy năm rồi?"

Nguyễn Nguyên suy nghĩ một chút, "Bốn năm rồi."

"Trong bốn năm này mình có yêu đương gì sao?"

Nguyễn Nguyên bắt đầu cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng, "Không có."

"Cậu cũng biết, mình không yêu đương gì. Vậy cậu cảm thấy để cho một cô gái không có kinh nghiệm yêu đương đi viết về chuyên mục tình yêu, như vậy đáng tin sao? Không phải mỗi người phụ nữ đều như thánh mẫu Maria, có năng lực sinh sản vô tính. Hơn nữa mình thích uống canh gà, không thích vịt."

"Chuyên mục của chúng ta là 'Tôi là nước canh vịt'. Không phải canh gà. Một con vịt có thể bù trừ cho chín con gà." Nguyễn Nguyên yếu ớt đính chính lại.

"Mình thật tình yêu thương gia cầm, nhưng giới hạn là ở trên bàn ăn kia."

Nguyễn Nguyên biết người này không được lợi thì sẽ không đồng ý, đành phải cắn chặt răng nói, "Nếu cậu đồng ý giúp mình việc này, cái vòng tay có một trăm linh tám hạt hồ phách mà cậu vẫn thích kia sẽ là của cậu."

Thế nhưng như vậy lại hấp dẫn cô, mà thôi, người chết vì tiền, chim chết vì mồi. Rốt cuộc Ngũ Mị cũng không kiên trì nữa, "Thù lao tính thế nào?"

Nguyễn Nguyên thờ phào, "Một kỳ là một nghìn tệ (đổi ra tầm 3,4 triệu VNĐ)."

"Mình chỉ viết ba kỳ, sau ba kỳ cậu vẫn không tìm được người, cậu có thất cổ ngay trước mặt mình thì mình cũng mặc kệ."

"Cậu đồ phụ nữ tâm địa rắn rết chết bầm này!" Ngoài miệng thì vẫn nặng, nhưng Nguyễn Nguyên vẫn lưu loát đóng thành kiện một đồng thư lớn của độc giả rồi gửi vào hộp thư cá nhân của cô.

Xoa nhẹ đầu của Bất Nhị, Ngũ Mị tự lẩm bầm, "Làm người còn không vui sướng bằng làm mèo." Nói xong thì nhảy xuống giường đi chân trần đến phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt. Rửa mặt xong, cô ghé sát mặt vào gương lớn, kiểm tra làn da đến từng centimet, vẻ mặt rất nghiêm túc. Sau đó mở các loại chai chai lọ mỹ phẩm dưỡng da ra, mân mê ở trên mặt một lúc. Dù sao vẫn là phụ nữ, đi lại ngoài xã hội ngoại trừ dựa vào năng lực của bản thân, có thể dựa vào cũng chỉ là có một làn da mà thôi.

Rửa mặt xong, Ngũ Mị bụng cóc sữa đến phòng sách.

Mở hòm thư điện tử ra, cô chỉ cảm thấy nhức đầu không thôi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô. Nhìn chủ đề thì như đủ loại, thật ra lại không có gì khác ngoài tôi yêu A, A không yêu tôi hoặc là không đủ yêu tôi; tôi cho rằng tôi yêu A nhưng sau này mới phát hiện kỳ thật tôi yêu là một A khác; tôi yêu A, A cũng yêu tôi, nhưng là hiện thực hoặc gia đình lại chia rẽ chúng tôi. Trong đó còn xen kẽ các loại âm mưu thủ đoạn cần thiết, Ngũ Mị đọc mà kinh hãi cười không thôi.

"Tôi vừa mới kết hôn được một năm lẻ tám tháng, Bảo Bảo còn chưa cai sữa, phát hiện chồng ngoại tình, tôi nên làm gì bây giờ? Bảo Bảo còn nhỏ như vậy, cần một gia đình hoàn chỉnh."

"Tôi đã kết hôn được sáu năm, tuần trước gặp lại bạn trai cũ, tôi phát hiện tôi vẫn còn cảm tình với anh ấy, anh ấy cũng nói không quên được tôi, tôi nên làm cái gì bây giờ?"

"Cấp trên của tôi rất cao lớn anh tuấn, trong công việc chúng tôi vô cùng ăn ý, anh ấy bày tỏ cảm tình với tôi cảm, nhưng anh ấy đã kết hôn, chúng tôi đã có quan hệ thân mật, tôi giống như đã mang thai, làm thế nào bây giờ?"

Lại còn có đàn ông

"Tôi theo đuổi một cô gái được một năm thì mới được nhận lời, nhưng tôi cảm thấy cô ấy cũng không yêu tôi, trái tim cô ấy không thuộc về tôi."

Thật là tự làm bậy không thể sống. Hiện giờ chọn một bài có nội dung hài hước nhất trong số rất nhiều thư tình yêu do độc giả gửi tới, sau đó tác giả của chuyên mục giả bộ như chị gái tri kỷ, hoặc sắm vai mẹ kế ác độc, hết sức an ủi hoặc là chuyên mĩ mai, sau khi viết trên một trăm tám mươi từ hư tình giả ý còn kèm theo cái đuôi sáng chói — "Chúc vui vẻ" rồi ngưng bút. Nhưng mỗi bài đều vô vị nhàm chán như vậy, suy cho cùng thì phải chọn một bài thú vị như thế nào mới được đây.

Bỗng nhiên Ngũ Mị cười rộ lên, nếu không tìm được, không bằng cứ đơn giản như nắng hạn gặp mưa rào đi. Trong nhất thời chỉ thấy mười ngón tay trắng như tuyết tung bay trên bàn phím.

"Bảo Bảo nói với bạn rằng bé cần một người ba ba tranh giành sữa mẹ với bé sao? Nếu là như vậy, có thể thấy được đứa nhỏ của bạn đúng là thiên phú dị bẩm, chưa cai sữa đã nói được chuyện, có bí quyết nuôi dưỡng gì vậy? Nhà bạn ăn gạo gì vậy? Có thể vui lòng giới thiệu được không?"

"Không phải anh ta không quên được bạn, chỉ là hai người đã quen thuộc, đi ngang qua nhau không thể bỏ lỡ."

"Số điện thoại của phòng khám bệnh Bệnh viện phụ khoa là 012—9090940, bảo vệ thai hay phá thai, tự nhiên muốn làm gì cũng được."

"Tiên sinh có ham thích cổ quái sao? Anh muốn trái tim của bạn gái rất to, cho nó nổ rồi rang xào sao? Hay là hấp đun nước canh?"

Một mạch trả lời hết 112 thư của độc giả. Ngũ Mị lười biếng đuổi thất lưng, đem tất cả thư trả lời gửi lại cho Nguyễn Nguyên. Sau đó đợi điện thoại của Nguyễn tổng biên tập.

Đúng như dự đoán, Nguyễn Nguyên rất nhanh đã gọi điện thoại đến. Vừa nhắc máy, liền nghe thấy cô ấy đang gầm thét, "Ngũ Mị, đây mà là cậu viết chuyên mục sao? Cậu có thể cho một lời bình được không? Cậu không biết rằng độc giả viết thư đến đây đều là bởi vì gặp hoàn cảnh phức tạp nên lúc này mới coi chuyên mục chúng ta như ngọn đèn chỉ đường sao? Thái độ của cậu nguội lạnh như vậy, quả thực là chán ghét đáp lại người ta."

"Không có biện pháp, mình không có tình yêu cùng tình mẹ tràn đầy như cậu, những thứ này mà tính là khôn cảnh đời người gì chứ, nói đến cùng cũng chỉ là tham lam cùng không cam lòng mà thôi. Huống chi đây đều là những người hèn gì đó, cậu càng mắng hấn, hấn càng hung phấn hơn mà thôi. Cậu không ngại thì thử thay đổi hình thức chuyên mục xem, có lẽ sẽ có hiệu quả bất ngờ đấy." Ngũ Mị ung dung nhàn nhã trả lời.

Nguyễn Nguyên trầm mặc một lát mới hỏi: "Vậy cậu định dùng bút danh Ngũ Mị này hay đổi tên khác?"

Đây cũng là một vấn đề. Ngũ Mị ngẫm nghĩ một lát, cười nhạt nói, "Vậy lấy tên Medusa đi."

Medusa (*) là người phụ nữ cô thích nhất trong thần thoại Hy Lạp. Nếu bạn yêu tôi, tôi có thể vì bạn mà bỏ xuống tất cả; nếu bạn phản bội tôi, tôi sẽ khiến bạn thành hai bàn tay trắng.

(*): trong thần thoại Hy Lạp, Medusa từng là một người phụ nữ xinh đẹp, về sau bị nữ thần Athena biến thành nữ quỷ rồi trở nên độc ác đáng sợ nhất, không ai dám đến gần, nhưng Medusa không bao giờ làm hại phụ nữ, cuối cùng bị con trai của thần Dớt giết chết. Cho đến ngày nay, Medusa giống như là một biểu tượng cho sự phản nộ của người phụ nữ.

Yêu hận rõ ràng như vậy, tốt hơn nhiều so với hàng trăm người có tâm tư với bạn trai cũ, người phụ nữ nhớ thương không quên chồng trước.

Nhưng mà, các cô ai cũng không ngờ rằng một kỳ 'Lang Sắc' này sẽ bán được hết. Hộp thư của chuyên mục "Tôi là nước canh vịt" gần như nhận được số lượng thư tín tăng gấp bội. Độc giả sôi nổi tỏ vẻ hứng thú về vị tác giả tốt nghiệp thạc sĩ khoa truyền thông tại Học viện chính trị Paris này. Đương nhiên, cũng không thiếu độc giả phản ứng kịch liệt, thậm chí gọi điện thoại đến Ban Biên Tập, lên tiếng phê phán người phụ nữ Medusa ác độc này. Hỏa lực quá mạnh, khiến ban biên tập không thể không tạm thời đóng lại đường dây điện thoại ngoại tuyến.

Khi Nguyễn Nguyên gọi điện thoại nói cho Ngũ Mị về vụ rầm rộ này, người phụ nữ coi trời bằng vung này còn oán giận cô không ghi âm lại lời chửi bới cùng nguyên rủa của độc giả cho cô ấy. Có thể thấy được con người thực sự rất loài vật rất khôn khéo, thích nghe những lời khen ngợi, không thích nghe những lời chê bai.

Đang lúc hai cô gái nói chuyện điện thoại cười lăn cười lộn, trong khoang hạng nhất trên máy bay Airbus A380 bay thẳng từ Mỹ đến Lận Xuyên, Hạ Thương Chu cũng không khỏi nhếch môi cười cười.

Trợ lý Triển Học Khiêm ở bên cạnh vụng trộm liếc mắt nhìn tạp chí trong tay anh, 'Sắc lang'? Lại có tạp chí có tên này sao? Nhìn Hạ tổng xem quyền tạp chí màu vàng kia còn cười hí mắt nữa chứ? Vì thế cậu lại chăm chú nhìn thoáng qua, là 'Lang Sắc', may mà vừa rồi cậu không lỡ mồm lắm miệng.

Cảm giác được trợ lý nhìn trộm, Hạ Thương Chu dứt khoát ném tạp chí vào trong ngực cậu ta, trêu chọc nói, "Chuyên mục này viết tương đối khá, không phải cậu vẫn theo đuổi Linda ở bộ phận chứng khoán sao? Cậu nên xem cho kỹ."

"Hạ tổng anh ——" Hai má trắng ngần của Trợ lý triển có chút phồng hồng.

Hạ Thương Chu vỗ vỗ bả vai của trợ lý, "Đàn ông mà, nên dám làm dám chịu."

Đây là nói cái gì vậy? Ngay cả tay nhỏ của cô gái nhà người ta cậu còn chưa được đụng đến đâu, Hạ tổng lại nói giống như cậu bội tình bạc nghĩa vậy. Vô lực trợn trừng mắt, Triển Học Khiêm đem một chồng báo cáo cùng tư liệu trên tay nhét vào trong ngực sếp, nghiêm túc nói, "Hạ tổng, đây là báo cáo điều tra nghiên cứu về thị trường chứng khoán của Lận Xuyên, anh xem qua đi."

Hạ Thương Chu lơ đãng cười, nhận lấy một xấp tư liệu thật dày rồi bắt đầu lật xem. Anh được tổng hành cử đến trụ sở khu vực Đại Trung Hoa ở Lận Xuyên đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc, việc làm cấp bách chính là phải hiểu rõ tình hình ở nơi này. Rất nhanh, anh đã bị báo cáo về tin tức cá nhân của Thẩm Lục Gia trong Thịnh Thời hấp dẫn.

Ông nội Thẩm Quốc Phong từng đảm nhiệm chức Tổng tư lệnh ở quân khu Bắc Phương. Cha Thẩm Tự ở tuổi hai mươi tư đã phá giải được nan đề toán học nổi tiếng trong lịch sử—— vấn đề về đại số hình học cùng đại số đường cong bề mặt cong, được ví như một nhà thiên tài về toán học. Mẹ là Lục Nhược Nhu cũng là con nhà tiếng tăm, con gái của tổng tham mưu trưởng quân khu Nam Phương. Khi ấy hai người kết hôn được gọi là "Nam Bắc hợp

lại". Đến ngay cả bản nhân Thẩm Lục Gia, tốt nghiệp khoa toán học hệ chính quy của Học viện khoa học công nghệ Anh quốc, sau này theo bậc thầy nổi tiếng Julian học đầu tư, ban đầu Thịnh Thời chỉ là công ty đầu tư tư nhân, gần gũi vài năm đã phát triển trở thành một công ty đầu tư số một số hai ở Lận Xuyên, hiện giờ đã mở rộng sang lĩnh vực bất động sản, quản lý bất động sản và nhiều hạng mục dự án đầu tư khác.

Hạ Thương Chu hài lòng khép cặp tài liệu lại, dự cảm nói cho anh biết, Thẩm Lục Gia chính là đối thủ mạnh nhất mà anh gặp được.

Tác giả có lời muốn nói: tôi viết ra khi đang chiến đấu hăng hái với di mụ đầm máu. . . Nếu người nếu không hảo hảo tung hoa, coi chừng một tháng di mụ đến thăm người hai lần hoặc là hai tháng mới đến nhìn người một lần, xin tha thứ cho tác giả - một người đau bụng đến thần kinh thác loạn. . .

Nam hai đã xuất hiện, lần này ta thề nhất định phải làm cho nam hai yêu Giấy muối. . . Bằng không thì thật xin lỗi ta đã cho hán một cái tên khí phách như vậy. . .

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thứ sáu

Editor: Mc

Mạc Phó Tư nhủ mảy mìn nữ thư ký trước mắt, "Cô hỏi tôi có hẹn trước không sao?" Hôm nay hán đến Thịnh Thời tìm Thẩm Lục Gia là muốn bàn bạc về việc thu mua. Lại mặc danh kỳ diệu bị một cô gái ngăn cản, bảo hán phải hẹn trước.

Hẹn trước, hán sống đến 30 tuổi, lần đầu tiên nghe nói đến cần hẹn trước mới có thể gặp người nào đó.

Tiết Tâm Lộ vụng trộm liếc mắt nhìn người đàn ông lạnh lùng như băng trước mắt này, vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy người có con người màu xám tro, toàn thân người đàn ông này như một chiếc máy điều hòa làm lạnh siêu tốt, cả người đều tản ra hàn khí. Đầu chỉ làm cho người ta nóng nằng tiêu tan, quả thực là như rơi vào hầm băng mới đúng.

Trong văn phòng, Thẩm Lục Gia nhìn ổ líp đang xoay của chiếc đồng hồ Vacheron Constantin (*) trên cổ tay, cũng gần đến thời gian hẹn gặp, mặc dù Phó Tư là người tùy tiện, nhưng về mặt công việc lại chưa bao giờ qua loa. ๑๓๓๓.1.๑๓๓๓ Vì thế anh liền cầm di động lên gọi cho Mạc Phó Tư.

(*): là một hãng đồng hồ của Pháp, vô cùng nổi tiếng trong ngành chế tác đồng hồ cao cấp và có lịch sử rất lâu đời từ năm 1755.

Đầu bên kia điện thoại, giọng điệu của Mạc Phó Tư đầy mỉa mai, "Thẩm tổng, mình đang bị thư ký nhỏ của cậu ngăn lại ngoài cửa, bởi vì mình không hẹn trước."

Thẩm Lục Gia biết Mạc Phó Tư đã có chút nổi nóng, cầm điện thoại bước nhanh ra khỏi văn phòng.

"Thư ký Tiết mới tới, việc này không trách cô ấy, là mình quên dặn dò rồi." Thẩm Lục Gia lời lẽ chân thành.

Mạc Phó Tư tán thưởng nhất ở Thẩm Lục Gia chính là tính cách ngay thẳng chính trực, trí tuệ cùng khí phách như vậy, hán cũng tự than thở mình không bằng. Lập tức cũng không nói thêm gì nữa, mặt không thay đổi đi về phía văn phòng của tổng giám đốc. Thẩm Lục Gia dùng ánh mắt trấn an nhìn thư ký đang bị kinh hoàng, rồi đi theo.

Lấy một tư thế thoải mái nhất ngồi vào chỗ của mình, Mạc Phó Tư mới từ từ mở miệng, "Bản dự thảo của kế hoạch thu mua cậu đã xem qua, nói về đầu tư, cậu là người trong nghề, hiện tại thời cơ vẫn chưa tới, mình không muốn tin tức bị lộ ra, Lục Gia, mình chỉ hỏi cậu một câu, cậu có tin tưởng mình hay không?" Đôi mắt xám tro lạnh lùng chăm chú nhìn vào người bạn thân trước mặt.

"Đương nhiên là tin." Nét mặt của Thẩm Lục Gia rất nghiêm túc, "Nhưng một trăm triệu không phải số tiền nhỏ, rủi ro rất lớn. ๑๓๓๓.๑๓๓๓ Hơn nữa mình vừa nhận được tin tức, gần đây ngân hàng Ma Mạn khu vực Đại Trung Hoa ở Lận Xuyên mới vừa có một tổng giám đốc được điều đến, mình đã điều tra bối cảnh người này, là người của Ung phái, nhất định gần đây anh ta sẽ có hành động."

Mạc Phó Tư nheo hai mắt lại, "Tổng giám đốc Ma Mạn tại khu vực Đại Trung Hoa sao? Trong ấn tượng của mình tên này hình như có chút cổ quái?"

"Ừ, Hạ Thương Chu, cũng là con em thế gia. Cha của anh ta Hạ Hoàn Chi từng là sở trưởng sở nghiên cứu xã khoa của Viện lịch sử, là chuyên gia nghiên cứu đồ đồng của thời nhà Thanh, mười mấy năm trước trong một lần tham gia khảo cổ khai quật mộ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà qua đời, mẹ cũng tự sát theo."

Đối với câu chuyện xưa về tình yêu này người bình thường sẽ thần thức không thôi nhưng Mạc Phó Tư lại không có chút cảm giác nào, trên thế giới này, phía sau người nào mà không phải kéo theo một câu chuyện cũ nặng nề chứ? Hán chỉ bình tĩnh nói ra vài lời bình của mình, "Đúng là một nhân vật. Nhưng mà không sao cả, anh ta không được tự do như chúng ta. Lận Xuyên nước sâu, anh ta chưa hán đã dám giẫm một cước mà vào." Dừng một

chút, lại nói: "Mình có thể dùng ba chữ Mạc Phó Tư này mà cam đoan với cậu, không quá một tháng, sẽ làm cho toàn bộ thị trường truyền thông của Lận Xuyên lần nữa xáo trộn. Hiện tại mình có một phần vốn không tiện hoạt động, cho nên mới để cậu mượn một trăm triệu."

Thẩm Lục Gia hiểu ý của Mạc Phó Tư, nếu không phải hiện tại hắn quay vòng không tiện, chưa chắc hắn sẽ đưa một nửa con dê béo qua đây. Hắn vẫn luôn là một người độc hành. Vài năm trước, ai cũng không biết khi nào thì hắn coi trọng Cửu Trọng Thiên, lại ần núp bao lâu, âm thầm làm cái gì, sau đó đến Lận Xuyên làm kinh doanh khiến mấy đời Lâm gia từ trong ra ngoài đều khôn đốn, không thể không cất đất để giảng hòa, từ đó về sau vững vàng ngồi trên vị trí hàng đầu của ngành công nghiệp khách sạn Lận Xuyên.

Nhưng Thẩm Lục Gia cũng không phải là người sợ đầu sợ đuôi, lập tức cười nhẹ, "Cậu hào phóng đưa tiền cho mình kiểm lời như vậy, sao mình lại cự tuyệt được."

Lúc này sắc mặt của Mạc Phó Tư mới như đã tiêu tan mây mưa, chủ động đưa tay ra, "Vậy tin tưởng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ."

Thẩm Lục Gia cũng mỉm cười hoan nghênh bắt tay hắn.

"Thẩm tổng." Ngoài cửa truyền đến thanh âm mang vẻ lo lắng của Sầm Ngạn.

"Vào đi."

"Thẩm tổng, Giám đốc Cù của bộ phận quảng cáo..." Sầm Ngạn vừa mở miệng, lúc này mới chú ý đến Mạc Phó Tư đang ở đây, liền im bật khẩu trương lên tiếng chào hỏi, "Mạc tiên sinh, chào anh."

Mạc Phó Tư khẽ gật đầu, "Mình tránh đi một lát nhé?"

"Không có việc gì."

"Giám đốc bộ phận quảng cáo liên lạc với Nguyễn biên tập của tạp chí 'Lang Sắc' nói về vấn đề quảng cáo, nhưng Nguyễn biên tập lại nói trừ khi anh đáp ứng cung cấp thông tin về bản thân cho cô ấy, nếu không cho dù chúng ta có thêm bao nhiêu tiền, cô ấy cũng không chịu quảng cáo cho chúng ta trong sáu tháng cuối năm, nhưng nếu anh đáp ứng, cô ấy sẵn lòng tặng không một trang báo cho Thịnh Thời." Nói một hơi xong, Sầm Ngạn vụng trộm nuốt nước miếng, điển★đoàn-lê★q☆ý-đ●ôn Ai cũng biết Thẩm tổng luôn có tiếng là khiêm tốn, chưa bao giờ đồng ý nhận phỏng vấn, càng không nói đến chuyện cung cấp thông tin cá nhân rồi.

"Lang Sắc? Là tạp đoàn dưới thời Nguyen của nước Pháp à? Họ Nguyen đến từ thuộc địa Việt Nam của Pháp mới xuất hiện sau thế kỷ 17, phiên dịch lại đây chính là Nguyễn, người biên tập này rốt cuộc có lai lịch gì đây?" Đường như Mạc Phó Tư cũng có chút hứng thú.

Thẩm Lục Gia nhủ mảy, lắc đầu nói, "Không rõ lắm. hình như Nguyễn Nguyên với Tần Bất Động có chút quan hệ sâu xa."

"Tần Bất Động sao?" Khóe môi Mạc Phó Tư khẽ nhếch, "Càng ngày càng thú vị rồi." Nói xong lại chuyển hướng sang Sầm Ngạn, "Trợ lý Sầm, trong tay cậu là tạp chí 'Lang Sắc' à?"

Sầm Ngạn nhanh chóng đưa hai tay lên.

Ngón tay thon dài của Mạc Phó Tư mở trang bìa ra, nhanh chóng lật xem, khi nhìn đến trang ở giữa, hắn bỗng nhiên nở nụ cười, "Quyển tạp chí này đúng là có chút thú vị, chuyên mục này viết cũng không tệ. Nếu tìm tác giả của chuyên mục này viết về bất động sản, chúng ta có thể bán thêm được mấy chục căn nhà chung cư đấy." Nói xong đưa tạp chí cho Thẩm Lục Gia.

Thẩm Lục Gia nhận lấy, mới vừa nhìn trang đầu tiên thì đập vào mắt chính là bốn chữ to đậm nét "Tôi là nước canh vịt".

"Tôi nghi ngờ vợ cho tôi đội nón xanh làm sao bây giờ? Nhưng tôi lại không muốn ly hôn để đôi cậu nam nữ kia được vui vẻ thoải mái."

—— "Muốn biết bị đội nón xanh hay không rất đơn giản, tìm một chiếc gương để soi toàn thân. Đương nhiên nếu tiên sinh người là mù màu xanh, vậy thì đành phải hỏi người khác xem mũ trên đầu anh rốt cuộc là màu gì. Nếu không muốn ly hôn, cũng có thể, mời chuẩn bị tốt tù trung bày, tùy ý đặt nón xanh lên đi."

"Vợ mới cưới của tôi không phải xử nữ! Nhưng hiện tại cô ấy đang mang thai con của tôi, tôi không thể ly hôn với cô ấy, làm thế nào bây giờ?"

—— Tiên sinh còn không nhanh chóng tổng kết kinh nghiệm dạy dỗ đi, sau đó khi con vừa mới trào đời liền bắt đầu truyền dạy tuyệt học (kiến thức bị thất truyền) để làm sao trong vòng hai mươi giây dựa vào tướng mạo mà cậu bé đoán được có phải xử nữ hay không."

.....

Thẩm Lục Gia không khỏi bật cười, những lời nói dí dỏm nhưng lại không hề mềm mại hay đồng tình, không có ngoại lệ đều là lời nói thật, nhưng bởi vì quá sắc bén, ngược lại không tha cho người khác. Chỉ là không biết vì sao, khi anh nhìn những chữ in nhỏ này trước mắt chợt lóe lên cặp mắt lạnh lùng không có hơi ấm đã thấy tại Minh Sắc kia.

Khép tạp chí lại, Thẩm Lục Gia nói với trợ lý, "Tôi đáp ứng cô ấy."

Sầm Ngạn ngay người hai phút mới hồi phục được tinh thần, "Vâng. Tôi sẽ đi thông báo cho giám đốc Cù." Nói xong chân lướt như bay chạy vội ra

ngoài.

Mạc Phó Tư hướng về phía bạn thân nháy mắt vài cái, chế nhạo nói, "Xử nam tú, nhất định mình sẽ cổ vũ."

Thẩm Lục Gia cười khổ lắc lắc đầu, nhìn hần lười biếng rời đi.

Ngoài cửa sổ chẳng biết từ lúc nào gió đã nổi lên, sắc trời cũng có chút u ám, mây đen không ngừng cuộn cuộn giống như cao lương đang lên men vậy. diễn * đẽ * àn * lê * q * ụy * đôn Lần đầu tiên Thẩm Lục Gia rời khỏi văn phòng trước giờ tan làm, Tiết Tâm Lộ hoảng sợ suýt nữa cho rằng đồng hồ Tissot (một hãng đồng hồ của Thụy Sĩ) mình vừa mua xảy ra vấn đề.

Chiếc Maserati màu đen dần dần chạy khỏi khu trung tâm thương mại đi về hướng nội thành cũ.

Tại một đầu ngõ hẹp nhỏ, Thẩm Lục Gia dừng xe, đi bộ sâu vào trong ngõ nhỏ. Đồng ký bánh quế nằm trong ngõ hẻm này, là cửa hiệu lâu đời từ mấy thập niên trước, mẹ anh thích nhất là bánh ngọt trái cây ở đây.

Tuy thời tiết như đang muốn mưa, nhưng người xếp hàng vẫn có không ít. Bỗng nhiên Thẩm Lục Gia áo trắng quần đen đứng trong một đám phụ nữ nội trợ lại có vẻ vô cùng đặc biệt, nhưng mặt anh vẫn trầm như nước, người khác có đang đánh giá bình luận thì anh cũng không biểu lộ ra chút không vui nào.

Ông chủ của đồng ký tuổi đã lớn, từ lâu đã không thể nào lộ mặt, chỉ giao cho thợ học nghề quản lý phía trước cửa hàng. Hôm nay bởi vì luôn cảm thấy bức bối tức ngực, lúc này mới phe phẩy quạt Ba Tiêu từ trong nhà thông thả đi ra bên ngoài cho thoải mái. Vừa quạt hai lần, ông liền nhìn thấy Thẩm Lục Gia, lúc này cũng không thấy ngọt ngào, không thờ hớn hên nữa, cuống lên chạy tới, "Tiểu Thẩm thiếu gia, cậu qua đây sao lại không nói với lão Đồng ta chứ, còn ở nơi bỏ đi này xếp hàng, đi, cùng tôi vào bên trong uống ly trà đi."

Thẩm Lục Gia cười nhạt từ chối, "Ông Đồng quá khách khí rồi, không phải sẽ nhanh đến lượt cháu sao?"

Ông cụ không khuyên được anh, đành phải hắng giọng bảo nhân viên tay chân lạnh lẽo lên một chút, một bên lại nhịn không được thờ dài nói, "Tiểu Thẩm thiếu gia không hổ là cháu ruột của tổng tư lệnh, điệu bộ này, chắc chắn, có chỗ nào giống như bọn ranh con kia đâu chứ, con mắt thì đặt trên trán, vẻ phàn lễ nghĩa liêm sỉ gì đó cũng đều là toàn ném ra phía sau đi."

Ông chủ Đồng vẫn thao thao bất tuyệt đến khi nhân viên gói toàn bộ bánh quế bánh đậu xanh xong đưa tới trong tay Thẩm Lục Gia thì ông cũng không dừng lại, nhưng Thẩm Lục Gia lại chưa từng biểu lộ ra chút không kiên nhẫn nào.

Sau khi chào hỏi ông chủ Đồng xong, Thẩm Lục Gia mới cầm bánh ngọt ra khỏi ngõ nhỏ. Nhân viên học việc theo nhìn bóng dáng thon dài của anh, cười hi hi nói, "Người khách vừa rồi thái độ thật đúng mực, nghe ông nói một tràng xong thậm chí ngay cả chân mày cũng đều không nhíu một cái."

"Đồ ranh con, cậu cho rằng người ta là cá chạch như cậu chắc, người ta là rồng, là rồng trên trời đó..."

Ngôi nhà của họ Thẩm tọa lạc trên Long Thần Sơn cách núi Minh Dương không xa, trên núi cây cối um tùm, hơn nửa trời lại sắp đổ mưa, nên nhìn có vài phần âm trầm. đi * n * đ * àn * lê * q * ụy * đ * ôn Đường xe chạy lượn quanh núi sâu thẳm mà ngoắt ngoắt, hai bên đường trồng cây long não, cây cối rậm rạp um tùm tỏa ra hương thơm mát lẫn với mùi hơi nước trong không khí, tầng tầng lớp lớp ẩm ướt phát qua mặt của Thẩm Lục Gia.

Rẽ mấy vòng, lúc này mới nhìn thấy một tòa nhà ba tầng nhỏ gạch đỏ thấp thoáng giữa những tán cây, đỏ xanh đan xen, trông rất đẹp mắt. Trên cổng chính còn có mấy loại thực vật dây leo bò quanh, không biết là dây thường xuân hay là cây nho. Từ xa lính cảnh vệ đã nhìn thấy xe, "ba" nghiêm kính chào theo nghi thức quân đội.

Thẩm Lục Gia cầm theo chiếc hộp điểm tâm xuống xe. Phòng khách ở tầng một trống vắng không có người, yên lặng đến chỉ nghe thấy tiếng 'tích tắc' của đồng hồ báo giờ.

Anh theo cầu thang sơn đỏ lên tầng hai, có một chút ánh sáng, tay vịn uốn khúc quanh co, anh đi theo lên trên. Cửa phòng phía Bắc vẫn đóng chặt. Chần chờ một chút, Thẩm Lục Gia nhẹ nhàng gõ cửa.

Có tiếng bánh xe lướt trên sàn nhà, sau đó cửa liền hé mở ra.

Trong phòng không bật đèn, có vẻ hơi u ám, trong không khí thoang thoang có mùi của phấn rôm. Thẩm Lục Gia biết hẳn là mẹ vừa mới tắm rửa xong.

"Mẹ." Thẩm Lục Gia ôn hòa mở miệng, "Đây là bánh quế với bánh đậu xanh của đồng ký, con nhớ là mẹ thích ăn." Nói xong nhẹ nhàng đặt hộp bánh ngọt lên trên bàn nhỏ.

Người phụ nữ trên xe lăn ngay cả mí mắt cũng đều không nâng lên, chỉ tự nhiên dùng điều khiển từ xa mở TV.

Trong màn hình đại khái đang chiếu kịch dân quốc gì đó, một người phụ nữ mặc sườn xám đang nói với một người đàn ông đầu tóc chải chuốt bóng loáng ——

"Ý tưởng thông minh nhất của anh chính là khiêu khích một cô gái trong sạch thuần khiết lại giàu có. - đi * n * đ * àn * ① * ② * quý * đ * ôn - Trong sạch thuần khiết, là đối với người khác, khiêu khích, là đối với anh. Nếu như tôi đúng là một người phụ nữ tốt, căn bản anh cũng sẽ không chú ý tới tôi!"

Trong lúc vô tình Thẩm Lục Gia thoáng nhìn vào dòng chữ nhỏ ở góc phải bên dưới màn hình —— Sa ngã, sắc mặt lập tức thay đổi. Anh vĩnh viễn

không quên được lúc anh còn nhỏ trông thấy bộ dáng điên cuồng đáng sợ của mẹ khi đọc bài thơ của Lý Diên Niên (1)."Bắc phương hữu giai nhân, tuyệt thế nhi độc lập, nhất cổ khuynh nhân thành, tái cổ khuynh nhân quốc. Ninh bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc, giai nhân nan tái đắc" (2).

(1): Lý Diên Niên là một người giỏi âm nhạc nổi tiếng đời Hán, chính là anh trai của Lý phu nhân (phi tần rất được sủng ái của Hán Vũ Đế nhà Tây Hán)

(2) Đây là lời hán việt của bài hát ‘Bắc quốc giai nhân’ mà Lý Diên Niên hát khi được triệu vào cung hát cho Hán Vũ Đế nghe. Dịch ra có nghĩa là: “Phương Bắc có người đẹp, đẹp tuyệt thế mà còn đơn chiếc, quay nhìn một lần làm nghiêng thành, quay nhìn lần hai thì nghiêng nước. Thà là không biết cái đẹp khuynh thành khuynh quốc. Người đẹp khó gặp đến hai lần.”

Vội vàng không dấu vết đứng ở trước TV, để toàn bộ thân mình che hơn nửa TV, buông mắt nói: "Mẹ, con bận rộn mấy ngày nay là do công ty có nhiều việc, buổi tối mới không về nhà được."

Mẹ. Khi còn nhỏ anh cũng gọi là mẹ, nhớ không rõ từ lúc nào, anh liền chỉ biết gọi mẹ.

Lúc này người phụ nữ mới xoay mặt nhìn con trai, ở trong nhà lâu dài, khiến cho sắc mặt của bà hiện rõ vẻ trắng xanh của người có bệnh, giống như ngọc mờ, nhưng từ đường nét trên gương mặt vẫn có thể nhận ra vẻ xinh đẹp thanh tú của ngày xưa.

"Vậy sao?" Người phụ nữ cổ quái cười, "Tôi cho rằng anh cũng ghét bỏ bà già vô dụng như tôi đây."

"Mẹ ——" Thẩm Lục Gia bật ra một tiếng đau đớn từ trong cổ họng, giống như một con thú bị thương vậy.

Bà ấn lên điều khiển từ xa, tùy ý nói, "Bác Yến của anh bởi vì chuyển công việc, mấy ngày hôm trước cả nhà bọn họ từ Kinh Tân chuyển đến Lận Xuyên rồi. d.đ★L☆q.đ Tuy hai nhà chúng ta nưòi mấy năm chưa từng qua lại, nhưng anh cũng không thể để mất cấp bậc lễ nghĩa. Dành chút thời gian đến gặp một lần đi."

"Con đã biết."

.....

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nảy sinh

Nền đá đen cẩm thạch bị đôi giày cao gót bảy xen-ti-mét gỗ lên rất có tiết tấu. Trên mặt gương phản xạ một bóng dáng thướt tha.

Cô tiếp tân của Thịnh Thời nhìn bước chân của cô gái kia, có chút há hốc mồm. Cô chưa từng gặp một người phụ nữ nào ngay cả bước chân đi đường cũng có thể gọi cảm như thế. Tư thế của cô gái không hề giống với những người xương như rắn trong giới giải trí, đi đường hận không thể vịn thành bánh quai chèo, ngay cả bộ ngực cũng hận không thể quăng vào trong ngực đàn ông. Vòng eo của cô lay động với biên độ không lớn, nhưng lại vừa đúng, kín đáo mà lại hấp dẫn, phong thái giống như "eo liễu khoan bãi, bộ bộ sinh liên" (*: eo mảnh lay động, bước đi sen nở) vậy. Bởi vì nhìn quá nhập thần, cô tiếp tân lại quên mất hỏi cô ấy xem có hẹn trước không. Đợi đến lúc bừng tỉnh, bóng dáng của người đẹp đã biến mất vào thang máy.

Trong thang máy, Ngũ Mị day day thái dương, nhẹ nhàng vận động cổ chân một chút, dưới đáy lòng lại nhin không được hỏi thăm Nguyễn tổng biên tập một hồi. Tối hôm qua Nguyễn tổng biên thường ngày từng hai mắt là có thể dọa trợ lý thành lộp bấp nhưng giờ lại nước mắt nước mũi chạy đến chung cư của cô, cả người thất hồn lạc phách, chỉ lập lại một câu "Hắn về nước Mỹ rồi, rốt cuộc mình sẽ không gặp được hắn nữa."

Trong lòng cô biết nhất định là do Tần Diệc Tranh, nghĩ thầm rằng Nguyễn Nguyên xả hết tâm tình thì sẽ lại là một anh hùng. Vì thế bình tĩnh ngồi xếp bằng trên đệm lót tập yoga, tập xong tròn vẹn bài thức cò trắng, thức hồ điệp, thức thức giác, thức rắn hổ mang, thức động tác Shiva, đang duỗi thẳng chân khom lưng tập bài thức thần hầu thì bỗng nhiên Nguyễn Nguyên ngừng khóc, kinh động lòng người nói ra một câu, "Mình muốn đi tìm hắn hỏi cho rõ ràng. Cậu thay mình đi phỏng vấn Thẩm Lục Gia nhé." Dứt lời, đưa tay mở túi ra lấy một chồng tư liệu phỏng vấn quăng xuống trước mặt cô rồi chạy mất. Thật đáng thương cho cô, đang giạng thẳng chân nên không có cách nào đứng dậy ngay lập tức để bắt lấy Nguyễn Nguyên, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng dáng mềm mại đeo dép lê kia đập cửa bỏ chạy khỏi phòng, để lại đôi giày cao gót đất tiền làm thủ công bằng da cá sấu tội nghiệp nằm lại trên sàn gỗ.

Ngũ Mị cô vì giúp bạn mà không tiếc cả mạng sống, người phụ nữ Nguyễn Nguyên kia lại vì đàn ông mà đâm bạn thân hai phát đao. Đây chính là hậu quả của việc vô ý kết bạn xấu mà. Chăm chọc xong xuôi, vừa vận thang máy cũng đến tầng cao nhất.

Chậm chậm ra khỏi thang máy, Ngũ Mị đi về phía phòng làm việc của tổng giám đốc.

Tiết Tâm Lộ vốn đang thu xếp lại tài liệu liền nhanh chóng đứng dậy ngăn cô lại, "Xin lỗi cô, bởi vì không nhận trước được điện thoại nội bộ, xin hỏi cô là...?"

"Tôi là biên tập Nguyễn Nguyên của ‘Lang Sắc’, đã hẹn phỏng vấn với Thẩm tổng của các cô vào buổi chiều." Ngũ Mị mỉm cười nói với thư ký.

Nếu không phải Thẩm tổng ở trong văn phòng phía sau, Tiết Tâm Lộ thật muốn thét chói tai, biên tập của ‘Lang Sắc’ ư! Người biên tập thần bí Lang Sắc đó! Cô ấy nói năm nay thịnh hành màu ngà, trong các cửa hàng một kiểu màu ngà cũng đều bán sạch hết, cô ấy nói các biển hiệu thời trang mùa xuân mới ra nhìn qua rất vụng về, vậy các biển hiệu này cũng đừng mong sẽ bán được một cái.

Hiện tại người thật đang đứng ở trước mặt cô, dáng người cao gầy, trên người là chiếc áo sơ-mi màu trắng bằng sợi đay, dưới cổ áo rộng buộc một chiếc khăn lụa màu vàng xen lẫn màu đen, phía dưới mặc chiếc quần cao đến eo màu xanh xám rộng rãi, cẳng tôn lên đôi chân trắng lại dài. Hơn nữa gương mặt của cô cũng rất xinh đẹp, nhất là đôi mắt kia, giống như vực sâu đen thẳm thẳm, dường như chỉ nhìn một lần sẽ chìm ở trong đó vậy.

"Nguyễn biên tập có thể cho tôi xin chữ ký được không?" Tiết Tâm Lộ biết rõ đạo lý phải tận dụng thời cơ nếu không sẽ lỡ mất.

"Đương nhiên có thể." Ngũ Mị cười híp mắt bắt chước nét chữ của Nguyễn Nguyên ký tên cho thư ký. Tiết Tâm Lộ vô cùng biết ơn rồi cẩn thận để bản bút ký vào ngăn kéo trong cũi, lúc này mới mời Ngũ Mị đến phòng làm việc của tổng giám đốc.

Cùng với một tiếng trầm ồm "Mời vào", Ngũ Mị thướt tha bước vào văn phòng của Thẩm Lục Gia.

Trong tích tắc bốn mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đều chột lóe lên sự ngạc nhiên.

Ồ, thì ra là anh ta.

Ồ, lại có thể là cô ấy.

"Cô không phải Nguyễn Nguyên." Thẩm Lục Gia lạnh nhạt mở miệng, người khác có lẽ chưa được gặp tổng biên tập thần bí khiêm tốn của ‘Lang Sắc’, nhưng anh đã từng gặp qua.

"Cô ấy đi tìm Tần Không Động rồi, tôi đến thay cô ấy làm phỏng vấn." Ngũ Mị thoải mái nói thẳng, lại cười như không cười nhìn người đàn ông nghiêm túc trước mắt, "Sao vậy, Thẩm tổng không mời ngồi sao?"

"Cô là ai?" Lần trước tình cờ gặp ở Minh Sắc, cô là người mặc váy đỏ nhảy Flamenco, khi nhờ anh giúp đỡ lại tự xưng là sinh viên, sau cùng còn ra tay đùa bỡn Lục nhị một phen. Sau chuyện đó Lục nhị đi tìm Tô Chiết muốn hãn giao người, nhưng Tô Chiết lại chết sống không chịu nói ra. Hôm nay nhìn thấy, cô lại biến hoá nhanh chóng thành phóng viên thay thế Nguyễn Nguyên đi phỏng vấn. Xuất thân từ thế gia, thần kinh của Thẩm Lục Gia đã lập tức căng thẳng, Ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn thẳng vào cô gái xinh đẹp ở đối diện.

Ngũ Mị trào phúng cười, "Thẩm tổng có chứng vọng tưởng bị hại à. Tôi chỉ là một người qua đường Giáp không quan trọng, chẳng qua là nhận sự ủy thác của người khác mà hết lòng làm việc, bằng không thà rằng tôi nằm ở trên giường ngủ." Nói xong vừa tự nhiên ngáp một cái, cô áo sơ-mi trắng lộ ra cẳng cổ cùng xương quai xanh cẳng tôn thêm vẻ mê người, vừa kéo cái ghế qua, không coi ai ra gì ngồi đối diện trước bàn làm việc rộng lớn của Thẩm Lục Gia.

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn của Thẩm Lục Gia vang lên tiếng ‘ding ding’.

"Chào anh —— "

"Thẩm tổng, tôi là Nguyễn Nguyên. Thật ngại quá, tôi có chút việc gấp, cho nên phải mời bạn của tôi đi phỏng vấn ngài. Ngài yên tâm, cô ấy là thạc sĩ đã tốt nghiệp tại học viện kinh tế chính trị truyền thông Paris, trước đây đã từng phỏng vấn Sở thừa tước của Anh quốc, thượng giới Lôi đế Rex..."

Thẩm Lục Gia còn chưa nói tiếp, thì thấy Ngũ Mị ở bàn đối diện thò người ra trực tiếp cầm lấy ống nghe ở trong tay anh, bởi vì tư thế này, anh rất không cẩn thận nhìn thấy áo ngực viền hoa với một khe sâu khác, mặt hơi đỏ lên, rất nhanh Thẩm Lục Gia đã lướt ánh mắt đi.

Ngũ Mị không chút nào phát hiện cảnh xuân kiều diễm trước ngực mình đã rơi vào trong mắt người đàn ông đối diện. Cô hung dữ nói, "Nguyễn tổng biên tập, đạo đức nghề nghiệp của cậu đâu rồi? Chính cậu truy đuổi đàn ông nhưng lại giao cho mình cục diện rối rắm này?"

Cục diện rối rắm... Là chỉ anh à? Thẩm Lục Gia không khỏi bật cười.

Nguyễn Nguyên nhanh chóng nín nọt, "Mình trở về sẽ đến chỗ cậu nhận tội chịu đòn, hiện tại chỉ cầu cô nãi nãi cậu giúp mình làm cuộc phỏng vấn này, bằng không ‘Lang Sắc’ kỳ này bị bỏ trống rồi."

"Mình nhận việc này cũng được, cậu phải theo quy tắc của mình, dựa theo giá trị con người của Thẩm tổng, phỏng vấn nhân vật như vậy mình muốn một vạn hai, ngoài ra mình còn muốn đôi khuyên tai đá đen kia của cậu."

Đầu bên kia điện thoại, Nguyễn Nguyên gần như muốn học máu, người phụ nữ này quả thực là thừa dịp cháy nhà đi ăn cướp, nhưng không đồng ý cô ấy, cô ấy quyết sẽ không để ý đến tình cảm mà phải sạch gánh nặng ngay tại chỗ.

"Đều theo ý cậu." Nguyễn Nguyên yếu ớt ừ ừ đáp ứng.

Ngũ Mị nghe được câu trả lời, khóe môi cong lên, vẻ mặt vô tội đưa ống nghe lại cho Thẩm Lục Gia, "Thẩm tổng, trả điện thoại lại cho anh."

Thẩm Lục Gia ghen hờn nhìn trần trối, lại nói với Nguyễn Nguyên vài câu rồi mới cúp điện thoại. Sau đó an tĩnh nhìn chăm chú vào cô gái đối diện.

Ngũ Mị lại giống như không cảm giác được anh đang nhìn chăm chú, cô tùy ý nhìn đồ bày biện trong văn phòng. Rất tốt, không ra vẻ phong nhã giả dối lỗi thời, không có bức tranh giả cao minh, cũng không có cái gọi là bản vẽ đẹp của danh nhân dốc lòng vẽ, kết quả là, hình tượng Thẩm Lục Gia may mắn ba đời chuyển thành người có chút phẩm vị thành công ba đời.

Lấy máy ghi âm và giấy bút ra, lúc này Ngũ Mị mới nhìn về phía Thẩm Lục Gia, tươi sáng cười, "Thẩm tổng, chúng ta có thể bắt đầu chưa?"

Thẩm Lục Gia thân nhiên mở miệng, "Tôi còn chưa biết thân phận thật của cô."

"Không phải Nguyễn biên tập đã nói cho ngài rồi sao? Tôi chỉ là tiểu nhân vật không quan trọng."

"Nếu như tôi kiên trì muốn biết thì sao?" Thẩm Lục Gia mặt không thay đổi nói.

"Thẩm tổng, không phải là ngài muốn theo đuổi tôi đấy chứ?" Con người Ngũ Mị xoay chuyển, giáo hoạt nhìn thẳng vào Thẩm Lục Gia.

Thẩm Lục Gia bị nghẹn một chút, lát sau anh mới hồ hững nói, "Có lẽ tôi nên gọi cô là Medusa?"

Xem ra người đàn ông này khôn khéo lại khó trị vượt xa dự đoán của cô. Ngũ Mị hé môi cười, "Tên chỉ là biệt hiệu mà thôi. Thẩm tổng muốn gọi gì thì cứ gọi thế đi, cho dù ngài muốn gọi tôi là bồ câu nhỏ hay tiểu bách hợp tôi cũng sẽ không để ý."

"Tôi nghĩ hay là tìm Nguyễn tổng biên tập đổi thời gian phỏng vấn cho thỏa đáng thì hơn." Thẩm Lục Gia sừng sững bất động.

Lần này đến phiên Ngũ Mị nghẹn họng. Người đàn ông này sao lại khó chơi như vậy chứ. Nhưng vì đôi khuyên tai vàng đá đen kia, cô nhin, phần nộ thú nhận, "Ngũ Mị, giảng viên dạy tiếng nước ngoài của học viện Nhất Mai, Lận Xuyên." Nói xong liền ấn xuống nút ghi âm, không có ý tốt ném ra vấn đề thứ nhất: "Thẩm tổng, ngài xuất thân từ gia đình cán bộ cao cấp, nhưng không tiếp nối gia đình mà lựa chọn ngành tài chính, hiện giờ Thịnh Thời đã là một trong những công ty đầu tư hàng đầu, gia đình của anh liệu có ảnh hưởng gì đến việc này không?"

"Làm tài chính là nghề mà tôi thấy hứng thú, không có quan hệ tới xuất thân của tôi, nhưng tất nhiên tôi phải cảm ơn gia đình của tôi đã tôn trọng tôi và cho tôi quyền được lựa chọn. Cũng không thể phủ nhận, dòng họ tôi đã che chở cho tôi một phần, đồng thời tôi cũng phải tiếp nhận nhiều ánh mắt nhìn chăm chú hơn đến từ bốn phương tám hướng, khiến tôi không dám lười biếng thả lỏng chút nào."

Một giọt nước cũng không lọt ra ngoài. Dưới đáy lòng Ngũ Mị kêu một tiếng tốt.

"Thẩm tổng, ngài lý giải như thế nào về đầu tư?"

Thẩm Lục Gia trầm ngâm một lát, "Theo tôi, đầu tư cũng có nghĩa là hai chữ 'ích lợi'. Người làm kinh doanh trời sinh thấy lợi là làm, đầu tư chính là cố gắng giành lấy khả năng tối đa hóa lợi ích."

Ngũ Mị truy kích: "Gia huấn của họ Thẩm là 'cần, cần, mình, khiêm, ôn, dừng, cung, nhượng' (chăm chỉ, cẩn thận, quang minh, khiêm tốn, ôn hòa, dừng cảm, kính cần, khiêm nhường), tám chữ này hiển nhiên là lấy từ tư tưởng của Nho gia, mà sắc thái đầu tư đầu cơ có trái ngược với gia giáo đó hay không?"

"Không, từ trước đến giờ đầu tư không đơn thuần chỉ là hành vi đầu cơ, giai đoạn đầu là quan sát và đánh giá cần 'mình'; khi lựa chọn cần 'dừng'; khi đạt được lợi nhuận hàng năm từ 25% trở lên thì cần 'cần'."

.....

Hai người một hỏi một đáp, Thẩm Lục Gia kinh ngạc với sự sáng tạo nhanh nhẹn của Ngũ Mị, cô không mang bản thảo phỏng vấn, dường như tất cả vấn đề đều khắc vào trong đầu của cô, hoàn toàn đan xen, đơn giản rõ ràng nói điểm chính, đồng thời lại mang theo mũi nhọn rất mạnh mẽ.

Ngũ Mị nhận thấy Thẩm Lục Gia có tư duy vô cùng kín đáo, cô đặt ra những vấn đề 'miên lý tàng thâm' (trong bông có kim) nhưng anh ta cũng không lảng tránh, cũng không vòng vèo, mà là nghiêm túc trả lời, dùng câu từ không có chỗ nào để chỉ trích. Hơn nữa Thẩm Lục Gia khác hoàn toàn với những kẻ con em thế gia mà cô thấy qua kia, trên người anh ta có một loại khí chất thông dong sâu sắc hiếm thấy, giống như trên đời này không có chuyện gì có thể lay động anh ta vậy.

"Thẩm tổng, bạn bè trong giới của anh đều ít nhiều có vài vụ tai tiếng với mình tình thực nữ, duy chỉ có ngài, chưa bao giờ xuất hiện trên tin tức về tình cảm, ngài giữ mình trong sạch như vậy là bởi vì trong lòng có người hay là vì nguyên nhân gì?"

Thẩm Lục Gia nhìn về phía cô gái đối diện, vẻ mặt nghiêm túc, "Tôi nhớ rõ trên 'Tinh văn' đã từng có lời bàn về tôi. Hình như là một thời gian trước."

Nguyễn Nguyên thu thập tư liệu lại bỏ lỡ chuyện này sao? Ngũ Mị nhếch môi cười cười, "Ồ, phải không? Xem ra Thẩm tổng cũng cho rằng đàn ông trong sạch là một loại vô năng, giống như chúng ta có thói quen gọi một cô gái ngoài 30 tuổi chưa lập gia đình là lão xử nữ vậy."

Thẩm Lục Gia nhìn vẻ yêu kiều của cô gái đối diện, cô vẫn đề mặt mộc như trước, chỉ thoa một chút son môi màu hồng phấn. Có lẽ cô không được coi là rất đẹp, nhưng lại có một loại phong tư khó có thể nói lên lời. Giống như một đóa bạch hoa chỉ nở trong đêm mùa hè oi bức ẩm ướt vậy, không phải sáng rực, cũng không phải tối đen như mực, mà là vừa sáng vừa tối rất sinh động.

Thẩm Lục Gia đang hoang mang nói, "Kỳ thật tôi chỉ là dính chút ánh sáng của bạn bè mà thôi, cậu ta và một vị tiểu thư kích động hôn nhau bị phóng viên giải trí chụp được, mà tôi lại bất hạnh trở thành bối cảnh thịt người."

Về mặt của anh vô cùng đứng đắn, dường như còn mang theo một chút buồn rầu, Ngũ Mị bất giác lộ ra một nụ cười tươi thật lòng, cô cười rộ lên thật giống như cánh hoa run rẩy vậy, phảng phất như một nụ hoa lê phủ đầy tuyết, bị cô cười, tuyết trên cánh hoa liền chấn động rơi xuống, lộ ra nhụy vàng nhạt, trong gió lạnh, khiến tâm can người khác cũng đều run rẩy theo. Thẩm Lục Gia lại có chút bối rối, chuyển tầm mắt sang nơi khác.

Tác giả có lời muốn nói: ta cảm thấy một chương này Thẩm tổng mạnh bạo rồi . . . Giống như một con chó săn nhỏ. . . Trung khuyến là giống loài mà ta không đề kháng được a. . .

Ngũ mĩ nhân, nhanh dắt chó săn nhỏ đi thôi. . .

Bạn đang đọc truyện *Trăm Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: nhiệt ưu buồn

Ngũ Mị gập liên tục chui ra khỏi Q7, ngay cả giấy thù trên chân cũng quên đổi.

Đã bao lâu cô không thức đêm viết bài phỏng vấn rồi? Đúng thật là người muốn già, phụ nữ sau 25 tuổi không thể so sánh với một cô gái mới 20 tuổi đâu được. Khi đó dù cho cả đêm không ngủ, sau khi rửa mặt xong lại là một hảo hán vang danh. Mà cô đã 26 tuổi rồi, một khi thức đêm, ngày hôm sau cả người sắc mặt tái nhợt, tinh thần uể oải lại thêm ánh mắt đờ đẫn, hoàn toàn là một bộ dạng tưng đực quá độ của người phụ nữ sa ngã.

Trời mới biết buổi sáng trong phòng vệ sinh, lúc thoa kem làm trắng da cô đã phải làm nhiều việc cùng lúc mới để cho hai má nhìn qua tương đối hồng hào rạng rỡ một chút. Sớm biết vậy nên lấy luôn đôi hoa tai đá thạch lưu kia của Nguyễn Nguyên cho xong. Nhưng không ngờ tên Thẩm Lục Gia kia thật sự là người đứng đắn nghiêm túc khó có được, trên người có loại khí chất khoan dung đôn hậu hiếm thấy, đầu năm nay ai không gọi phóng viên giải trí là chó săn, chỉ có hắn, trung quy vẫn tôn trọng gọi phóng viên giải trí.

Đẩy cửa khép hờ ra, Ngũ Mị bước vào phòng học.

Trong phòng học lớn đông nghịt đều là đầu người, lớp tiếng Pháp cho tới giờ không có nhiều người như vậy, chẳng lẽ cô đi nhầm phòng học rồi?

Sinh viên phía dưới cũng bắt đầu líu ríu nghị luận.

"Đây chính là Cô giáo Ngũ du học ở Pháp về à? Nghe nói cô ấy là đối tượng mà toàn nam sinh muốn lái máy bay trong trường ảo tưởng đấy."

"Tôi không thích cô này, như một cỗ hồ mỵ vậy."

"Nhưng giờ học của cô ấy khá hay đấy."

... ..

"Đây có phải là phòng 411 văn khoa không?" Ngũ Mị khom lưng ôn hòa hỏi nam sinh ngồi hàng thứ nhất.

Chóp mũi người được một cỗ mùi nước hoa nhẹ nhàng, trước mắt là một chuỗi khuyên tai vô sở hơi rung động, nam sinh ngay cả nói cũng không lưu loát, "Cô giáo Ngũ, là phòng 411 văn khoa, hôm nay là buổi tuyên truyền của ngân hàng Ma Mạn..."

"Cô giáo Ngũ, không phải thông báo với cô hôm nay chuyển phòng học sao? Lớp cô chuyển xuống phòng 212 tầng dưới." Một giọng nữ có vẻ sắc bén vang lên ở sau lưng.

Ngũ Mị không cần quay đầu lại cũng biết ở ngoài là bí thư giáo vụ Thân Mẫn.

"Thật xin lỗi, tôi quên bật điện thoại." Ngũ Mị thờ ơ cười xoay người lại, vừa ngẩng đầu thì bắt gặp một gương mặt với đôi mắt hẹp dài. Ánh mắt kia, cô có nhắm mắt cũng nhận ra được, thuần dài xinh đẹp như sống lưng của người cá vậy, khóe mắt hơi nhếch lên, đôi lông mi dày. Cô từng rất thích thừa dịp hán ngũ trưa, đưa tay lên sờ lông mi của hắn. Sau đó nhìn hắn gắng gượng già bộ ngủ, nhưng mí mắt lại không ngừng run run. Cuối cùng không thể nhịn được nữa, mở to mắt, giống như ác lang bỏ nhào về phía cô, vừa lung lay cô, vừa làm bộ như hung thần ác sát quát: "Yên Di Quang, về sau còn không thành thật nữa hay không?"

Cách thời gian quá dài, dài đến nỗi cô cũng có chút hoảng hốt, chuyện này thật sự đã xảy ra sao? Hay vẫn chỉ là tồn tại trong suy tưởng của cô? Giữa bọn họ chỉ cách vài bước chân, nhưng Ngũ Mị lại cảm thấy ngăn cách dài đằng đẵng như cả một đời vậy.

Tim Hạ Thương Chu cũng đập loạn nhịp nhìn cô gái đối diện, bộ dáng của cô rất giống Di Quang, nhất là ánh mắt giống đầm băng kia, nhưng nhìn kỹ, cô lại không hoàn toàn giống Di Quang, hơn nữa, Di Quang sẽ không có phong thái phong lưu quyền rũ như cô. Di Quang là một đầm nước tĩnh lặng, còn cô gái này lại là một đầm nước chảy. Hoặc nói là họa thủy mới đúng.

"Hạ tổng, đây chính là cảnh hoa ngoại ngữ của học viện chúng tôi, giảng viên tiếng Pháp - cô giáo Ngũ Mị. Cô Ngũ, đây là tổng giám đốc của ngân hàng đầu tư Ma Mạn ở Đại Trung Hoa."

Ngay cả hiệu trưởng cũng tự mình đi ra tiếp khách sao? Xem ra hắn cũng không tệ, chức vụ lớn như vậy.

"Cô giáo Ngũ, chào cô. Tôi là Hạ Thương Chu." Hạ Thương Chu lễ độ cười.

Cô quên mất, hắn không nhận ra cô. Yến Di Quang đã sớm chết rồi.

Ngũ Mị bỗng nhiên nhếch môi cười cười, chủ động đưa tay ra, "Tên Hạ tổng rất khác biệt."

Tay của cô gái rất đẹp, ngón tay nhỏ mảnh lại sơn móng tay đỏ sẫm. Trong lòng Hạ Thương Chu có chút không vui, đang muốn buông tay, lại thoáng nhìn thấy ở giữa ngón cái và ngón trỏ của cô gái có một nốt ruồi nhỏ đỏ thẫm. Cả người nhất thời như bị sét đánh, theo bản năng liền siết chặt tay của Ngũ Mị, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào cô, quả thực là hận không thể nhìn ra một cái lỗ trên mặt cô vậy.

Ngũ Mị không sợ hãi chút nào đối diện với hắn, khóe miệng mang ý cười như có như không.

Triển Học Khiêm ở bên cạnh nhìn thấy mà suýt nữa nhảy lên. Trước đến giờ Hạ tổng đều phong lưu phóng khoáng tiêu sái không chịu gò bó, nhưng nhìn thấy cô gái này lại giống như bệnh thần kinh, đầu óc như những tên chưa từng gặp qua người đẹp vậy. Lập tức đành phải hắng giọng một cái ám chỉ lãnh đạo hồi hồn.

Ngũ Mị cười khê một tiếng, "Hạ tổng, tôi còn có lớp." Một mặt nhẹ giỡn giữa bàn tay đang bị Hạ Thương Chu nắm.

Hạ Thương Chu lúc này mới như ở trong mộng tỉnh, cô không phải Di Quang, Di Quang sẽ không cười như vậy, nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, nửa thăm dò gọi một tiếng, "Di Quang?"

Ngũ Mị chỉ làm như nghe không hiểu, còn liếc hắn dò xét. Sau đó thản nhiên tạo khoảng cách đi ra phía ngoài. Đi qua bên cạnh Thân Mẫn thì cô nghe thấy một tiếng mắng trầm thấp "Hồ mị tử."

"Cô giáo Thân." Ngũ Mị nhàn nhạt nhìn liếc mắt nhìn Thân Mẫn, "Dáng người của cô điển hình là loại vai xệ eo lớn lưng dày, dáng này mặc quần áo phao thì thật sự không thích hợp với cô, nhìn qua, ách, có chút giống như Kinh Kong vậy."

"Cô ——" Thân Mẫn tức đến phát run.

Ngũ Mị lại vô tội mỉm cười với cô ta, giấy thêu màu đỏ tào nhả dẫm bước đi mất.

Buổi thuyết giảng chính thức bắt đầu. Tuy Hạ Thương Chu đang ngồi trên đài chủ tịch, nhưng lại hoàn toàn không tập trung. Ngay cả đến phiên hắn lên phát biểu thì trợ lý Triển Học Khiêm còn phải đá hắn một cước ở dưới đài, hắn mới giật mình tỉnh lại. Không dễ dàng đọc xong diễn văn, hắn tìm giờ rảnh, chào hiệu trưởng học viện ngoại ngữ Lận Xuyên một tiếng, thoái thác cơ quan còn có việc, bỏ lại trợ lý cùng mọi người tổng thanh tra liền rời đi.

Mỗi thành phố đều sẽ có một nhóm người vô cùng linh thông tin tức, thời xưa gọi bọn họ là "mật thám". Hiện tại, một phần trong bọn họ dùng nó thành nghề nghiệp, cũng có một phần ẩn giấu thật sâu, cho dù hắn đứng ở trước mặt bạn, bạn không biết hắn nhưng có lẽ ngay cả tổ tiên của bạn hay bạn đã lấy mấy người vợ thì hắn đều biết rất rõ ràng. Tô Chiết chính là một người như vậy.

Hạ Thương Chu qua tay nhiều người tìm được Tô Chiết thì đã là buổi trưa.

Tô Chiết đang vô cùng buồn chán nằm úp sấp trên quầy bar, trước mặt đặt một hàng cốc thủy tinh, trong tay cầm một chiếc đĩa, đang gõ 'đình đình' vào cốc thủy tinh.

Nghe tiếng đẩy cửa, đầu anh ta cũng không ngẩng lên, trực tiếp quăng ra một câu "Hiện tại không buôn bán."

"Ông chủ Tô?"

Nói chuyện là một giọng nam rất êm tai, lúc này Tô Chiết mới bắt đầu đi di chuyển cổ, nhìn về phía người tới.

Thấy rõ ràng gương mặt của Hạ Thương Chu, Tô Chiết hăng hái như đánh tiết gà vậy, lập tức đứng lên, ánh mắt lấp lánh nhìn hắn, "Tôi chính là Tô Chiết."

Hạ Thương Chu biết những người này phần lớn đều có tính cách kỳ quái, cảm thấy không nói cho đối phương dòng họ danh hiệu thì có phần không hay, huống chi ở chỗ của Tô Chiết, đại khái muốn tra ra hắn cũng dễ như trở bàn tay. Vì thế chủ động tự giới thiệu mình, "Chào ông chủ Tô, tôi là Hạ Thương Chu, mạo muội tìm tới cửa thật sự là có chuyện muốn mời anh hỗ trợ."

Hạ Thương Chu. Trong lòng Tô Chiết nhảy dựng, đại khái hơn một giờ trước lần đầu tiên Ngũ Mị gọi điện thoại cho hắn, nói nếu có người đàn ông tên Hạ Thương Chu đến điều tra về cô, trực tiếp nói cho hắn biết tin tức, nhưng phí điều tra phải chia một nửa cho cô.

Nhưng sao cô không nói cho hắn biết người đàn ông này lại anh tuấn như vậy chứ? Đẹp trai thì hắn không nhẫn tâm làm thịt hắn ta rồi. Bất quá Ngũ Mị chủ động gọi điện thoại cho hắn, cũng coi như có chuyện biến tốt rồi, vậy lần trước hắn cam kết sẽ không xuất hiện trong cuộc sống của cô cũng coi như tự động xóa bỏ hả? Tuy nói Tô Chiết hắn thích đàn ông, nhưng đối với cô gái Ngũ Mị này thật đúng là vừa yêu vừa hận hận.

Ung dung thần nhiên nhìn Hạ Thương Chu, Tô Chiết mở miệng vàng, "Anh muốn điều tra à?"

"Ngũ Mị, một người phụ nữ, giảng viên tiếng Pháp của học viện ngoại ngữ Lận Xuyên. Tôi muốn anh tìm tất cả tư liệu về cô ấy."

"Hạ tiên sinh đã tìm được tôi, vậy nên biết tôi thu phí không thấp đâu." Tô Chiết sâu kín bày ra đao sắc.

Hạ Thương Chu trực tiếp lấy từ trong túi quần tây ra tập séc cùng bút máy, mở nắp bút ra, soàn soạt viết luôn số tiền lên vài tờ rồi ký.

"Tiền bạc không vấn đề." Hạ Thương Chu đưa séc qua.

Tô Chiết cười híp mắt nhận lấy, "Trong vòng mười hai tiếng tôi sẽ gửi những gì anh muốn biết đến hòm thư của anh." Nói xong duỗi bàn tay tuyết trắng ra cho Hạ Thương Chu, "Hiện tại phiền toái lưu lại tên hòm thư liên lạc cho tôi."

Hạ Thương Chu cảm thấy có chút quái dị, nhưng vẫn lấy bút viết địa chỉ e-mail lên lòng bàn tay Tô Chiết.

Đầu nhọn của bút máy mạ vàng di chuyển trong lòng bàn tay mang theo một loại cảm giác tê dại, Tô Chiết cảm thấy trong nháy mắt, máu ở dưới da lưu chuyển với tốc độ nhanh hơn, nếu để cho yêu nữ Ngũ Mị kia nhìn thấy, đại khái lại muốn chế nhạo hắn rồi.

Lúc Hạ Thương Chu nhận được mail là xế chiều. Từ trước đến nay hắn luôn bình tĩnh mà giờ tay nắm con chuột lại hơn run run. Trong nháy mắt mở ra, hắn gần như không hiểu được suy nghĩ của mình, rốt cuộc là chờ đợi hay là đang sợ hãi kết quả kia.

In vào mắt đầu tiên là một tấm ảnh cá nhân tiêu chuẩn, trên ảnh chụp, Ngũ Mị hơi nhếch môi, trên màn hình, đầu đuôi gốc ngọn đều hiện ra trước mắt. Thế nhưng cô lại mang quốc tịch Pháp gốc Hoa, từ bé lớn lên tại Pháp, tin tức cá nhân đều được liệt kê rõ ràng, từ tiểu học, trung học đến đại học, nghiên cứu sinh, đầy đủ mọi thứ, thậm chí còn có ảnh phiếu điểm, bài phát biểu luận văn cùng bản thảo phỏng vấn của cô. Lúc 20 tuổi, được mời tham gia buổi liên hoan khiêu vũ Cleveland ở Paris, hơn nữa lại có danh tiếng. Ai cũng biết đây là vũ hội lớn nhất của giới thượng lưu ở Pháp, có thể được tham gia vũ hội thì trên toàn thế giới cũng chỉ có 250 thiệp mời mà thôi, về phần chọn lựa ra cô gái nào có tư cách bước vào giới xã giao lại chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nhưng khiến người ta kinh ngạc chính là, cô sinh ra trong gia đình đơn thân, chỉ có một người mẹ, cha không rõ.

Tất cả đều nói rõ cô sẽ không phải Di Quang của hắn. Các cô chỉ có bề ngoài giống nhau, hơn nữa lại trùng hợp giữa ngón trỏ và ngón cái tay phải đều có một nốt ruồi đỏ mà thôi. Hạ Thương Chu thuyết phục chính mình. Nhưng lại vẫn lặng yên gieo xuống một hạt giống nghi ngờ, có lẽ sẽ có một ngày giống như Jack và cây đậu trong 'Truyện cổ Grimm', đột nhiên từ dưới đất chui lên, lên thẳng trời cao.

.....

Tác giả có lời muốn nói: một chương máu chốt, tuy rằng trung khuyến không xuất hiện. . . Không ít cô nương đối với Tô Chiết thật cảm thấy hứng thú, vì thế ta liền đem hắn dặt ra đi dạo ~ có lẽ có thể suy xét đem Hạ Thương Chu chia cho hắn, ha ha

Bạn đang đọc truyện *Trăm Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Người ngoài

Thẩm Lục Gia tiến vào Maybach Zeppelin chạy ngược lên khu quốc lộ đại học giáo dục Lận Xuyên. Hàng ghế phía sau tay lái đặt một hộp quà là đồng trùng hạ thảo và huyết yến.

Khi đi qua trường mầm non thuộc đại học Sâm Mộc của Lận Xuyên thì anh thả chậm tốc độ xe, có chút kỳ quái nhìn cổng và sân của trường mầm non từ trước đến giờ luôn yên tĩnh vắng vẻ nhưng nay cửa lại mở rộng. Đại khái là bởi vì đại học Sâm Mộc thiên về nghiên cứu khoa học của giáo viên cấp cao đẳng đại học, bao gồm trường mầm non, tiểu học, trung học, tất cả đều có quy định ở ký túc, có lẽ như vậy là để giải quyết nỗi lo về sau của các thầy cô nhiều tuổi, có thể toàn lực cống hiến cho công việc nghiên cứu. Lúc này, ước chừng là bởi vì rất lâu không được gặp con cái, ở công trường trình diễn ra không ít cảnh tượng mẹ con ôm nhau. Nhất thời giao thông có chút tắc nghẽn.

Trong một đám cha mẹ về mặt xúc động, bỗng nhiên Thẩm Lục Gia nhìn thấy một lớn một nhỏ rất không hòa hợp. Trên mặt trắng như tuyết của cô gái đeo một chiếc kính râm màu trà, mặc váy màu đen liền áo, giày cao gót đế hồng, bước đi nhẹ nhàng. Một bé trai năm sáu tuổi đi theo bên cạnh cô, nhưng bước thấp bước cao đang cất lực theo sát. Cô gái không hề có ý định thả chậm cước bộ, nhưng ánh mắt cậu bé kia lại luôn dán lên làn váy của cô gái. Ánh mắt hết sức chân thành cùng quyến luyến, cách khoảng xa như vậy, nhưng Thẩm Lục Gia lại có một loại cảm giác bị thiếu bóng.

Bỗng nhiên, Thẩm Lục Gia khẽ cau đôi mày đậm, cô gái này cho anh một loại cảm giác rất quen thuộc. Đi đến gần, anh mới phát hiện thế nhưng là Ngũ Mị. Anh đang suy nghĩ đến quan hệ của bé trai kia với Ngũ Mị. Đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe Honda màu trắng đang quay đầu, một cái va quệt, bé trai ngã nhào xuống đất, răng đập lên trên mặt đường. Ngũ Mị nghe thấy tiếng động, chậm rãi xoay người, từ trên cao nhìn xuống đứa trẻ trên mặt đất, cũng không có bất kỳ động tác gì.

Không chút suy nghĩ, Thẩm Lục Gia đã xông ra khỏi xe.

Người dân trời sinh thích xem náo nhiệt, bất kể có bằng cấp hay không cũng không liên quan, lấy Ngũ Mị cùng đứa bé làm trung tâm, rất nhanh tạo thành một vòng tròn. Nhóm người mẹ trẻ tuổi đang chỉ trích cô gái ở giữa.

"Chưa thấy qua ai làm mẹ như vậy."

"Không phải là con ruột đi, nếu không sao lại máu lạnh như thế chứ."

"Nhìn qua bộ dáng không giống như an phận, nào có tâm tư đi chăm sóc đứa nhỏ."

.....

Ngũ Mị đã tháo kính râm xuống, đối với chỉ trích quanh mình, cô chỉ coi như không nghe thấy. Sau khi cúi người xác định không gây xương, cô lại đứng lên. Lạnh lùng cúi đầu nhìn cậu bé nén lệ trong hốc mắt, giọng nói không gọn sóng không sợ hãi, "Ta đã nói rồi, con trai không được khóc. Ở trên đường ngã sấp xuống đã rất mất mặt, con không lập tức đứng lên, còn muốn nằm trên đất khiến càng nhiều người đến xem, muốn biến chính mình thành một chuyện cười lớn sao?"

Bé trai khịt khịt cái mũi, nước trong hốc mắt run rẩy, cố gắng dùng tay chống đỡ, muốn đứng lên, lại không thành công.

Thẩm Lục Gia cũng không nhìn được nữa, lập tức khom lưng ôm đứa bé dậy.

Người gây tai nạn là một người trẻ tuổi nhuộm tóc vàng, vừa vặn cũng chen lấn lại đây, một tay cầm bóp da, một tay cầm một xấp tiền mặt. Lúc này thấy Thẩm Lục Gia ôm lấy đứa nhỏ, suy đoán chắc là cha của đứa bé, cầm lấy một xấp tiền mặt nhét vào trong tay của Thẩm Lục Gia, miệng còn chào hỏi, "Xin lỗi, thật xin lỗi, lính mới ra đường, đứa bé nhà anh lại quá nhỏ, lúc quay xe trong kính chiếu hậu không phát hiện ra..."

Thẩm Lục Gia chỉ trầm mặt xuống, bước nhanh về phía trước. Trong lòng Ngũ Mị không vui, cũng đành phải bước nhanh đuổi theo.

Lái xe gây chuyện bị làm mất mặt, đang muốn mắng một câu "Có tiền không lấy, khôn khiếp", chợt nhìn thấy người đàn ông một tay ôm đứa bé, một tay dùng điều khiển từ xa mở chiếc Maybach Zeppelin, trên mặt một hồi trắng một hồi đỏ, rất giống người bị quăng một cái bạt tai.

"Thảm tổng, Lôi Phong (*) có sống cũng không cần người tới đóng vai phụ." Ngũ Mị rút cuộc đuổi kịp anh, tiếp theo quăng ra một câu.

(*): Lôi Phong là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vĩ đại và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc.

Ánh mắt của Thẩm Lục Gia nặng nề, "Xe của tôi có giấy phép đặc thù, cho phép đi lối đi đặc biệt." Nói xong mở cửa xe, ngồi thẳng vào ghế tay lái.

Lần đầu Ngũ Mị thấy Thẩm Lục Gia lộ ra vẻ mặt như vậy, trong lòng rung mình, một lát sau lại tự giễu, là con cháu thế gia (gia đình có quyền thế) sao có thể ngồi không. Roi vào đường cùng, đành phải ngồi vào chỗ ghế lái phụ.

Thẩm Lục Gia rất tự nhiên đặt cậu bé vào trong lòng cô, sau đó vẫn thuận tay như trước thắt dây an toàn cho hai người.

Cậu bé bị ôm ngồi trong ngực Ngũ Mị lại tựa hồ rất lo lắng, sợ hãi nhìn Ngũ Mị một cái, thấp giọng nói, "Vừa rồi, thật xin lỗi." Nói xong lại chuyển hướng sang Thẩm Lục Gia, "Chú à, cháu có thể một mình ở phía sau."

Thẩm Lục Gia càng thêm hoài nghi, rốt cuộc đứa nhỏ này có quan hệ thế nào với Ngũ Mị, tuổi nhỏ mà lại trưởng thành sớm cũng che giấu bản thân rất tốt, rõ ràng nó rất muốn được Ngũ Mị ôm vào trong ngực, nhưng lại chủ động bảo nó có thể ngồi một mình ở ghế phía sau. Tái hiện lại một màn lúc trước, nói vậy ngày thường Ngũ Mị khá nghiêm khắc. Vì thế Thẩm Lục Gia mặt không thay đổi nhìn thẳng phía trước, cũng không nói tiếp.

Không khí bên trong trở nên kỳ quái. Dọc theo đường đi, cậu bé cứ nhìn tới nhìn lui hai người trưởng thành này, bộ dáng nhỏ bé tội nghiệp kia khiến trong lòng Thẩm Lục Gia từng đợt không thoải mái. Nhưng với thái độ luôn đúng mực của mình anh sẽ không đi rình mò hay dò hỏi cái gì, đó là việc riêng của người khác, cô cũng không ngược đãi đứa nhỏ này, vô luận đứa nhỏ này có quan hệ như thế nào với cô, đều không đến lượt một người ngoài như anh xen vào.

Maybach Zeppelin một đường chạy thẳng, chưa từng gặp phải bất kỳ cảnh sát giao thông nào chặn lại, thậm chí còn có vài người cảnh sát giao thông cá biệt "hiếu chuyện" đứng nghiêm chào.

"Hóa ra đây chính là 'nhận lấy càng nhiều ánh mắt nhìn chăm chú từ bốn phương tám hướng' như Thảm tổng nói." Ngũ Mị nói giọng chế nhạo.

Thẩm Lục Gia thần sắc bình tĩnh, chỉ làm ngoảnh mặt làm ngơ.

Đến bệnh viện nhân dân hạng nhất của Lạn Xuyên, Thẩm Lục Gia đưa tay tiếp nhận đứa bé từ trong tay Ngũ Mị, thần nhiên nói, "Cô giáo Ngũ, cô đi đăng ký hay tôi đi đăng ký?"

Nghe nói như thế, Ngũ Mị không khỏi nhìn thoáng qua Thẩm Lục Gia, đại khái anh cho rằng cô không muốn lộ ra tên họ của đứa nhỏ này, cho nên mới hỏi ý kiến của cô. Bất quá phong độ quý ông như vậy vẫn thành công làm dịu phần uất của cô lúc trước.

"Đề tôi đi." Ngũ Mị lấy túi đi đến chỗ đăng ký. Đi vài bước, cô bỗng nhiên quay đầu lại, hỏi Thẩm Lục Gia ở xa xa, "Đến khoa nào vậy?" Lần đầu trên

mặt mang theo một vẻ tung quần.

Giữa bọn họ ngăn cách bởi đám người đi tới đi lui, nhưng Thẩm Lục Gia vẫn chuẩn xác tiếp nhận được ánh mắt của cô, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, Thẩm Lục Gia cất giọng nói; "Trước qua khoa cấp cứu đi."

Ngũ Mị gật gù đầu, bước nhanh về hướng cửa lấy số phòng cấp cứu.

Cậu bé trong ngực bỗng nhiên quay mặt, yên lặng nhìn Thẩm Lục Gia, yếu ớt nói: "Chú, chú có thể giúp cháu xin đi Mị ngày mai đi xem cháu biểu diễn không?"

"Cháu gọi cô ấy là dì Mị à?" Trong lòng Thẩm Lục Gia cảm thấy khác thường.

"Vâng, cháu không có ba mẹ. Là dì Mị nhận nuôi cháu." Giọng nói đứa bé thấp xuống, mang theo vẻ ủ rũ rờ rệt, "Ngày mai trường học biểu diễn kỷ niệm ngày thành lập trường, các bạn khác đều có ba mẹ đi xem biểu diễn, cháu không muốn phải một mình."

Trong lòng Thẩm Lục Gia lại cảm thấy chua chát, lúc anh đi học, vẫn luôn là thư ký riêng của ông nội ngồi dưới đài, nhìn anh nhận các loại giải thưởng. Lễ trao giải kết thúc, nhìn những bạn học khác đều được mẹ ôm vào trong ngực, gọi tâm can bảo bối, anh luôn thật hâm mộ, thậm chí nguyện ý dùng chiếc cúp hạng nhất ánh vàng rực rỡ của mình đi đổi. Sau đó thư ký riêng sẽ cung kính mà xa cách nói tiếng chúc mừng, anh trầm mặc ôm chiếc cúp lạnh như băng đi ra khỏi hội trường. Gương mặt anh tuần phần chiếu lên chiếc cúp bóng đến có thể soi rõ người, vẻ nghiêm túc lại không hề giống một thiếu niên hơn mười tuổi.

"Được, chú đồng ý với cháu. Nếu cô ấy không đi, chú sẽ đi." Thẩm Lục Gia đưa tay sờ đầu cậu bé, giọng điệu trịnh trọng.

Bỗng nhiên đứa nhỏ lại làm ra một hành động kinh người, nó đưa tay ôm chặt cổ của Thẩm Lục Gia, dán sát mặt lên mặt Thẩm Lục Gia, dùng giọng nói cực thấp gọi một tiếng "Ba ba." Sau đó Thẩm Lục Gia liền cảm giác có gì đó ẩm ướt rơi trên mặt của anh. Anh trầm mặc nắm thật chặt bàn tay.

Khi Ngũ Mị cầm giấy đăng ký trở về liền nhìn thấy một màn này. Trong lòng chấn động, cô không nói gì, chỉ bước nhanh đến phía trước hai người, đi đến phòng cấp cứu, cô đi vô cùng nhanh, giống như có quái thú ở sau người đuổi theo cô vậy.

Trong phòng cấp cứu, bác sĩ vừa lâm bệnh "Hạ Thiên, sáu tuổi, nam", lại vừa điền lên bì của sổ bệnh. Đặt bút xuống, mới ngẩng đầu nhìn về phía Ngũ Mị, "Đứa nhỏ làm sao?"

"Bị ô tô quệt vào, đầu gối bị thương." Thẩm Lục Gia khom lưng đặt Hạ Thiên lên trên giường phòng khám.

Ông bác sĩ đeo kính, "Ồ, để tôi xem nào." Cúi đầu ấn lên đầu khớp xương, lại hỏi đứa nhỏ có đau hay không, sau khi nhận được câu trả lời không, mới tiếp tục nói, "Vấn đề không lớn, không thương tổn đến xương cốt. Trước hết tôi rửa sạch miệng vết thương cho cậu bé một chút."

Dung dịch ô-xy già chạm vào da thịt, phát ra tiếng 'chi chi' nhỏ vun, nhảy mắt dâng lên bọt biển như mắt cá vậy. Nhưng tiểu Hạ Thiên chỉ nhăn mày lại, thật sự không rên lên một tiếng nào.

Ông bác sĩ nhìn không được giờ ngón tay cái lên, "Tiểu quỷ này rất kiên cường đấy." Sau khi băng bó kỹ miệng vết thương xong, ông bác sĩ bắt đầu viết đơn thuốc.

Đứa nhỏ vẫn luôn yên lặng lại đột nhiên mở miệng hỏi, "Bác sĩ gia gia, có thuốc ăn một lần liền tốt hay không, ngày mai cháu còn muốn biểu diễn."

Ông bác sĩ buồn cười đẩy mắt kính, "Tiểu quỷ, ngày mai cháu biểu diễn cái gì? Võ thuật thì khẳng định là không được rồi."

"Không phải, là ca hát, cháu là lính xướng (người dẫn đầu đội hợp xướng)." Ngũ Mị của cậu bé mang chút kiêu căng, ánh mắt lại nhẹ phiêu về hướng Ngũ Mị đang đứng thẳng.

"Ca hát thì không có việc gì, cháu ngã nhưng không đụng đến miệng đúng không?" Ông bác sĩ cười đưa đơn thuốc cho Thẩm Lục Gia, "Ba ba đứa nhỏ đi lấy thuốc đi."

Thẩm Lục Gia cũng không giải thích gì, tiếp nhận đơn thuốc rồi cất bước chân dài ra khỏi phòng cấp cứu.

Sau khi lấy thuốc, bác sĩ nói những việc cần chú ý, Thẩm Lục Gia đang muốn ôm lấy đứa nhỏ, Ngũ Mị ngăn cản anh, "Thẩm tổng, hôm nay cảm ơn đã giúp đỡ." Một bên lại nhìn cậu bé, "Tự mình xuống dưới." Trong ánh mắt xinh đẹp của cô không có nửa điểm cảm xúc, phảng phất tịch mịch ngàn năm như sông băng.

Đứa nhỏ nói khẽ một tiếng "Vâng", liền muốn tự mình xuống giường.

Lòng ngực Thẩm Lục Gia nổi lên con giận, trầm giọng nói: "Cô giáo Ngũ, tôi không phải là người nhiều chuyện, cũng không có ý định đi dò hỏi việc nhà của cô. Mặc kệ là cô có ẩn tình khác hay có động cơ khác, tôi chỉ hi vọng cô có thể đối xử tử tế cậu bé, dù sao nó chỉ mới sáu tuổi."

Ngũ Mị cổ quái cười, "Thẩm tổng, khi nào thì anh nhìn thấy tôi ngược đãi nó vậy?"

"Khi cậu bé mong đợi thì cho nó thất vọng, khi cần trợ giúp thì chẳng quan tâm, chỉ bằng hai điểm này tôi nghĩ có lẽ chưa nói là ngược đãi, nhưng tuyệt đối không được gọi là đối xử tử tế." Thẩm Lục Gia gần từng chữ, "Ngày mai đứa nhỏ này biểu diễn, tôi sẽ đi tham gia."

Dứt lời, Thẩm Lục Gia ôm lấy cậu bé, bước nhanh ra khỏi phòng. Ngũ Mị kinh ngạc nhìn bóng dáng thon dài của anh, chỉ cảm thấy một luồng khí không rõ xoay quanh lồng ngực, tìm không được lời nói ra khỏi miệng.

Tác giả có lời muốn nói: nữ chủ không phải thiên sứ, nhưng cũng đừng mắng cô ấy máu lạnh vội, phía sau mỗi người đều mang theo một câu chuyện nặng nề ~ về phần trung khuyến tiên sinh, cũng không phải đồng cảm tràn lan với Lôi Phong, chỉ là vừa lúc một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ mà thôi ~

Bạn đang đọc truyện *Trảm Chi Mị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chào người, ưu sầu!

Thẩm Lục Gia đưa hai người về cửa nhà trẻ, nhìn Audi Q7 màu đỏ của Ngũ Mị chạy khỏi tầm mắt anh mới khởi động Maybach. Hôm nay anh vốn đi gặp bạn thân của cha là Yến bá bá, tuy bị trì hoãn, nhưng tóm lại vẫn phải đi.

Nhà họ Yến là thư hương thế gia (ý chỉ gia đình có học thức) ở Kinh Tân. Học vấn của Yến Kinh Vĩ xuất phát từ triết học, lúc trước vẫn đảm nhiệm phó thư ký của đại học đảng ủy Kinh Tân, lần này được điều nhiệm đến Lận Xuyên giữ chức bộ trưởng bộ tuyên truyền, coi như là thăng chức một bậc.

Ấn chuông, cửa rất nhanh đã mở ra, xuất hiện gương mặt hơn năm mươi tuổi của Yến Kinh Vĩ được chăm sóc vô cùng tốt, tóc đen tuyền, có lẽ đã nhuộm lại, nói chung không nhìn thấy một sợi tóc bạc nào, tóc chải về phía sau, lộ ra cái trán cao rộng. Trên sống mũi là cái kính mắt viền vàng, đầu mũi hơi khoằm. Thấy gương mặt Thẩm Lục Gia giống Thẩm Tự như đúc, thần tình của Yến Kinh Vĩ hơi kích động, "Lục Gia —— "

"Yến bá bá." Kỳ thật Thẩm Tự - cha của Thẩm Lục Gia lớn hơn Yến Kinh Vĩ vài tuổi, Thẩm Lục Gia cũng chỉ gặp qua vị Yến bá bá này vài lần lúc còn rất nhỏ, đối phương biểu lộ ra vẻ mặt như vậy, anh theo bản năng sản sinh ra một cảm giác không thoải mái. Đưa hộp quà trong tay lên, Thẩm Lục Gia thành tâm tạ lỗi, "Vốn muốn đến sớm một chút gặp bác, nhưng trên đường xảy ra chút sự cố nên trậm trễ."

"Có nặng lắm không?" Lập tức Yến Kinh Vĩ vô cùng lo lắng đề bà vai Thẩm Lục Gia lại, trên dưới đánh giá anh một chút.

"Không phải cháu, là đứa nhỏ của một người bạn." Thẩm Lục Gia đứng ở hành lang gần cửa ra vào, cảm giác không thoải mái càng sâu, người khác đụng vào làn da thịt của anh lập tức nổi lên vài hạt đỏ nhỏ. Từ nhỏ đã quen giấu cảm xúc bên trong, hơn nữa mẹ đối với anh luôn lạnh nhạt đến gần như lạnh lùng, tuy ông nội gần gũi với anh nhưng cũng không thân thiết, Thẩm Lục Gia đối với loại thái độ quan tâm này trời sinh có vài phần kháng cự.

Có lẽ cũng cảm thấy được thái độ của anh, Yến Kinh Vĩ liền thu tay. Cúi đầu nhìn hộp quà đóng gói rất tinh xảo, không vui nói, "Lục Gia, cháu quá khách khí, ta còn chưa đi chào hỏi ông tư lệnh Thẩm, cháu lại đến gặp ta trước, cái này tạm thời không nói, cháu còn mang theo nhiều đồ như vậy, đây không phải là đánh vào mặt ta sao?"

"Nào có đạo lý tay không đến thăm chứ." Thẩm Lục Gia cười nhẹ.

Yến Kinh Vĩ nghe được "đến thăm", giật mình. Nhịn không được lại nhìn kỹ "hiền chất" trước mắt, tuy ông học mã triết, nhưng đối với 'Dịch kinh' cũng có nhiều nghiên cứu. Thẩm Lục Gia cốt cách thanh kỳ, văn trán hoàn mỹ, đôi mắt phượng dài, khí thế xuất chúng, vừa nhìn liền biết là phúc lộc song toàn, là nhân vật quý không thể nói.

Mời Thẩm Lục Gia đến ngồi vào sô-pha phòng khách, Yến Kinh Vĩ rót hai ly trà ô long đồng lạnh mang lên.

Vừa dùng nắp ấm trà gạt bỏ bọt, Yến Kinh Vĩ vừa tùy ý mở miệng, "Lục Gia, mấy năm nay cha cháu có tin tức không?"

Sắc mặt Thẩm Lục Gia bình tĩnh lắng đầu.

"Cha cháu, chắc hẳn cũng có chỗ khó xử của ông ấy, cháu không nên oán hận ông." Yến Kinh Vĩ khuyên giải.

Thẩm Lục Gia cười cười, "Nhiều năm như vậy, cháu đã quen rồi."

Yến Kinh Vĩ thờ dài một tiếng, "Mẹ cháu khỏe không?"

"Như cũ."

Đề tài có chút nặng nề, Yến Kinh Vĩ nhìn Thẩm Lục Gia mím chặt môi, có chút áy náy chủ động thay đổi đề tài, "Bác gái cháu đưa Tu Minh đi Boston tham gia diễn xuất, chắc buổi chiều mới về."

"Không sao, sự nghiệp quan trọng hơn." Thẩm Lục Gia nói xong thì không lên tiếng nữa.

Bỗng nhiên Yến Kinh Vĩ có loại cảm giác lực bất tòng tâm, ông cũng là người từng trải, nhưng người thanh niên trước mắt này có loại khí độ bình tĩnh lạnh nhạt không chút sợ hãi nào, khiến người khác vĩnh viễn không nhìn ra đến cùng anh ta đang suy nghĩ cái gì.

"Ta vẫn muốn làm học thuật, đảm nhiệm công việc về học sinh, lần này lại được điều nhiệm đến bộ tuyên truyền, thành thật mà nói, đúng là trong lòng có chút lo lắng." Anh không sợ nhạt nhẽo, nhưng Yến Kinh Vĩ lại sợ tẻ nhạt, đành phải chủ động khơi mào đề tài.

"Yến bá bá quá khiêm nhường rồi."

Lại là một câu có lẽ vô cùng đơn giản. Yến Kinh Vĩ không biết làm sao, vậy mà nhớ tới đôi mắt khác cũng luôn đắm chìm trong trong thế giới của bản thân như thế, tựa hồ tại lạnh lẽo ngăm nhìn ông, thế nhưng lại khiến da đầu ông run lên một trận.

Vừa lúc có tiếng chuông cửa vang lên.

Yến Kinh Vĩ cơ hồ là được cứu trợ, lập tức đứng dậy, nói một câu với Thẩm Lục Gia rồi đi mở cửa.

Ngoài cửa là vợ Phùng Thanh Bình và con gái Yến Tu Minh.

"Sao hai người đã về rồi? Không phải hai giờ chiều mới trở về à?" Yến Kinh Vĩ hơi ngạc nhiên.

Phùng Thanh Bình từ trong lỗ mũi hừ một cái, "Làm sao, hai mẹ con chúng tôi về sớm làm vướng mắt ông à?"

"Bà đây là nói cái gì vậy! Trong nhà đang có khách." Yến Kinh Vĩ thấp giọng, một mặt lại muốn giúp con gái cảm hành lý.

"Ba ba, tự con cảm là được rồi, dù sao cũng không nặng." Giọng nói của Yến Tu Minh trong veo như nước mùa hè, lập tức dập tắt cơn giận của Yến Kinh Vĩ bị vợ khơi mào ra.

Yến Tu Minh kéo va-li vào phòng khách. Nhìn thấy người đàn ông phía sau sô-pha, cô buông va-li ra, tự nhiên hào phóng đứng trước bàn trà, chủ động đưa tay ra, "Chào anh."

Thẩm Lục Gia cũng đứng lên, "Chào cô." Cùng cô bắt tay.

Cô gái trẻ tuổi đôi diện cũng cao ráo trắng trẻo, đáy lòng Thẩm Lục Gia sợ hãi cả kinh, vì sao theo bản năng anh lại lấy Ngũ Mị làm tiêu chuẩn so sánh? Nhìn kỹ, dường như so với Ngũ Mị cũng có bảy phần giống nhau. Nhưng Yến Tu Minh là cảm nhận, không giống Ngũ Mị có cảm đầy tròn hơn. Ánh mắt thì càng không giống, đôi mắt lạnh lẽo đến không có độ ấm, nhưng đôi diện lại là đôi mắt như đầm nhỏ ôn nhu yên lặng dao động.

"Lục Gia, đây là con gái của ta, Tu Minh." Yến Kinh Vĩ lại chỉ vào một người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh, "Vợ của ta Phùng Thanh Bình."

"Yến bá mẫu, chào ngài."

So với Yến Kinh Vĩ mảnh khảnh nhỏ nhắn, Phùng Thanh Bình có vẻ phúc hậu hơn một chút, bà mặc một bộ sườn xám ngắn hoa Từ Lan màu tím, trên cổ tay đeo chiếc vòng ngọc bích ôm sát đến gần như không có khe hở.

Cảm giác được người thanh niên nhìn chăm chú, mắt hai mí của bà cũng thâm trầm ngược lên, không dấu vết nhìn lại Thẩm Lục Gia.

Yến Kinh Vĩ vừa nhìn ánh mắt định giá như đang trong phòng đấu giá của vợ liền biết đại khái bà đã coi Thẩm Lục Gia là tiểu nhân vật, dưới đáy lòng cười khổ một tiếng, ông lại giới thiệu Thẩm Lục Gia, "Đây là Thẩm Lục Gia cháu trai của Thẩm tổng tư lệnh, cũng là Thẩm tổng của Thịnh Thời."

Phùng Thanh Bình lại vén mí mắt nặng trĩu lên, ánh mắt nhất thời thân thiện hơn vài phần, "Lục Gia đứng không, mau mời ngồi, ông đứng đấy làm gì?" Dõi đầu nhìn nước trà trong chén một chút, rồi sai con gái, "Tu Minh, con thêm nước cho anh Thẩm đi."

Yến Tu Minh nhẹ cắn hàm răng, vẫn ôn thuận rót nước cho Thẩm Lục Gia. Bởi vì không cẩn thận, có mấy giọt nước trà bắn lên chiếc quần tây màu xám tro của Thẩm Lục Gia.

"Chân tay vụng về." Phùng Thanh Bình nhìn lướt qua con gái, "Ngay cả rót nước cũng không xong, ngoài khiêu vũ ra con còn có thể làm cái gì?"

"Thẩm tiên sinh, thật xin lỗi." Yến Tu Minh cúi đầu, lộ ra một đoạn cổ trắng hồng.

"Không có việc gì." Thẩm Lục Gia không thèm để ý phui phui quần, "Vừa rồi nghe Yến bá bá nói, cô Yến đi Boston biểu diễn, không biết cô Yến khiêu vũ gì vậy?"

"Múa ba-lê." Yến Tu Minh cảm kích thoáng nhìn về phía Thẩm Lục Gia.

"Con bé này từ nhỏ vẫn học khiêu vũ, đối nhân xử thế gì đó hoàn toàn không hiểu, Lục Gia cháu thông cảm. Nếu không phải nó nhảy ba-lê có chút thành tích, ta thật sợ về sau ta cùng lão Yến phải hai chân đi bốc vác rồi, ngay cả gió Tây Bắc nó cũng không được uống."

"Thanh Bình!" Yến Kinh Vĩ cúi đầu quát bảo vợ ngừng lại.

Phùng Thanh Bình chỉ làm như không nghe thấy, nhìn về phía con gái, "Tu Minh, tuần tới không phải là con có buổi biểu diễn 'Hồ Thiên Nga' ở nhà hát

lớn Lận Xuyên sao? Lấy hai vé, cho anh Thẩm cùng đi xem với bạn gái."

"Vâng." Yên Tu Minh cúi đầu lên tiếng, mở túi sách ra, lấy hai vé chỗ ngồi khách quý liền tiếp nhau đưa cho Thẩm Lục Gia.

"Công chúa Yên Tu Minh lần đầu múa ba-lê ở Lận Xuyên." Thẩm Lục Gia cúi đầu nhìn giới thiệu vắn tắt cá nhân trên tấm vé kia, lập tức liền hiểu được vừa rồi Phùng Thanh Bình hát tuồng gì, chẳng qua chỉ là "mình biếm ám bao" (đại khái là tự chê xấu để ngầm tán dương khoe khoang) mà thôi. Đáng tiếc anh không phải là người am hiểu nói lời xã giao, lập tức cũng chỉ cười, "Nhất định tôi sẽ đi thưởng thức."

Lúc này Phùng Thanh Bình mới đắc ý liếc mắt nhìn chồng. Yên Kinh Vĩ chỉ cười khô trong lòng.

"Thời gian không còn sớm, tôi không quấy rầy nữa." Thẩm Lục Gia đứng dậy cáo từ.

"Lục Gia, ở lại ăn bữa cơm rau dưa đi." Phùng Thanh Bình ân cần mời chào.

Thẩm Lục Gia từ chối rất lâu mới thoát được thân, trước khi đi Yên Tu Minh lại bị mẹ sai "đưa anh Thẩm xuống lầu".

Trước thang máy, tựa hồ Yên Tu Minh do dự rất lâu, trước lúc Thẩm Lục Gia sắp bước vào thang máy, mới mở miệng, "Thẩm tiên sinh, nếu anh bận rộn nhiều việc, không cần phải đi xem biểu diễn. Những lời này của mẹ tôi, hi vọng anh cũng đừng để ý."

Thẩm Lục Gia cúi mắt nhìn vẻ mặt cẩn trọng của cô gái trẻ, cười nhạt một tiếng, "Tôi không sao, trái lại cô không cần để ý."

Yên Tu Minh nghe nói như thế, tươi sáng cười như trút được gánh nặng, "Cảm ơn anh."

Thẩm Lục Gia khẽ gật đầu, vào thang máy.

Thẳng đến khi Maybach của anh hoàn toàn biến mất trong tầm nhìn, Yên Tu Minh ở sau cửa sổ sát đất mới thu hồi tầm mắt, xoay người về nhà.

Khi Thẩm Lục Gia trở lại căn hộ họ Thẩm thì đã qua giờ ăn cơm. Thẩm Quốc Phong đang nằm trên ghế mây xem báo, thấy cháu trai, bảo một thím trong nhà đi hâm lại đồ ăn cho Thẩm Lục Gia.

"Hôm nay đi gặp Yên Kinh Vĩ à?" Ông cụ lấy kính lão xuống, hỏi cháu trai.

"Vâng."

"Nó vừa tới Lận Xuyên, căn cơ chưa ổn định, thời gian thích hợp thì giới thiệu nó đi gặp Quân Nghiễm đi, sau này cũng giúp đỡ được cháu." Ông cụ chỉ điểm cháu trai.

"Cháu hiểu." Thẩm Lục Gia gật đầu.

Ông cụ Thẩm lại từ trên ghế mây ngồi thẳng lưng, thờ dài, "Lục Gia, ông nội biết cháu cũng không dễ dàng. Ông già rồi, không giúp được cháu cái gì. Cha cháu cũng không trông cậy được, chú hai của cháu cũng là người không nên thân, nhà họ Thẩm đều phải dựa vào cháu rồi."

Bên ngoài nhà cũ truyền đến tiếng ve kêu, từng tiếng lại từng tiếng, vẫn kêu đến thẳng vào lòng Thẩm Lục Gia. Một trận phiền chán xông lên đầu, ánh mắt Thẩm Lục Gia mờ mịt nhìn mâm cơm đầy màu sắc trên bàn nhỏ chuyển tới quả lắc trên đồng hồ báo giờ, cả buổi mới lên tiếng.

Ông cụ lặng lẽ thờ dài một tiếng không thể nghe thấy, chấp tay sau lưng chậm rãi bước thong thả vào phòng sách.

Bỗng nhiên di động trong túi quần vang lên, là Sầm Ngạn cùng anh đối chiếu lịch trình ngày mai, lúc này Thẩm Lục Gia vẫn cảm thấy chũnh choáng phiêu giữa không trung mới hồi phục trở về thực tại.

"Thời gian hai giờ rưỡi đến năm giờ chiều ngày mai để trống cho tôi. Tôi có việc riêng phải xử lý."

Sầm Ngạn lại một lần nữa chấn động đến rớt cằm, Thẩm tổng luôn luôn công và tư rõ ràng, lại có thể trong thời gian làm việc... xử lý... việc riêng sao?

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ngôi sao rơi lệ

Khi Thẩm Lục Gia đến trường mầm non, đập vào mắt là các loại bong bóng hồng xanh vàng, trên thảm đỏ rải đầy các vụn giấy vàng, hai bên lối đi đặt hai lồng hoa lớn, dải băng màu đỏ hạnh phát phơ theo gió, trong lồng hoa là hoa hồng, bách hợp, hải dụ, thừ vĩ thảo, cẩm chướng, hương thơm trộn lẫn thành một đoàn, ánh nắng mặt trời lên cao khiến mùi thơm càng nồng đậm, Thẩm Lục Gia lại bị dị ứng với phấn hoa, nhất thời cảm thấy hô hấp không thông, sắc mặt cũng khó nhìn hơn.

"Chú Thắm." Một đứa nhỏ từ hội trường như tên lửa chạy tới, ôm chặt ống quần của anh, đôi mắt đen tuyền ướt át trong sáng như nai con lo lắng nhìn anh, "Chú ơi, chú làm sao vậy?"

Thắm Lục Gia nhìn xuống cảm giác không thoải mái, xoa xoa mái tóc ngắn mềm mại của đứa nhỏ, hòa nhã nói: "Chú không sao, chúng ta đi vào trước đi."

Hạ Thiên lại kiễ chân lên nhìn ra phía ngoài cửa, lông mi dày đen chớp chớp vài cái, rầu rĩ đáp "vâng" một tiếng. Trong lòng Thắm Lục Gia thờ dài một tiếng, người phụ nữ kia đúng là lòng dạ sắt đá, thương tiếc khom lưng ôm lấy đứa nhỏ.

Khi sắp tiến vào cổng hình vòm của hội trường, bỗng nhiên Hạ Thiên có chút do dự mở miệng, "Chú ơi, cháu... cháu có thể... gọi chú... có thể gọi chú... là ba ba không? Chỉ một buổi chiều thôi, có được hay không?"

Ánh mắt đứa nhỏ đen trắng rõ ràng, luôn ướt át mang theo vẻ nhu thuận đáng thương của trẻ con, dường như có thể nhìn đến đáy lòng người. Thắm Lục Gia trầm ngâm nhìn chính mình trong con người của cậu bé, rõ ràng biết không thích đáng, nhưng vẫn đáp ứng.

Ở cửa hội trường có một cô giáo trẻ tuổi phụ trách chỉ dẫn chỗ ngồi cho phụ huynh. Thấy Thắm Lục Gia, đáy mắt hiện lên vẻ kinh diễm. Ngũ quan của người đàn ông này rất anh tuấn sắc sảo, trên người là áo sơ-mi màu lam nhạt, quần tây màu đen ôm lấy đôi chân dài thẳng tắp, trời nóng như vậy nhưng trang phục rất chỉnh tề, ngay cả một chiếc cúc áo sơ-mi cũng không cởi bỏ, cổ tay áo là hai chiếc khuy hình thoi bằng bạch kim lạnh lẽo mà sáng rỡ. Vì thế giọng nói cũng không tự chủ được mang theo vài phần ý vị thân thiết, "Vị phụ huynh, xin hỏi ngài có thiệp mời khách quý không?"

Thắm Lục Gia ngược mắt nhìn thoáng qua phía trước bậc của người chủ trì là hai hàng ghế ngồi rộng rãi bọc vải tơ tằm vàng sáng, lại nhìn đến xếp phía sau là chỗ ngồi nhỏ hẹp, ghế bọc nhung màu tím rất tầm thường không có gì đặc biệt, ngay cả một trường mầm non còn phân chia người thành ba bảy cấp bậc, trong lòng dâng lên vài phần không vui, lạnh nhạt nói, "Không có."

"Mời phụ huynh học trò lớp lớn (4-5 tuổi) đến ngồi ở khu thứ hai phía nam." Lập tức thanh âm của cô giáo kia cứng nhắc vài phần.

"Cảm ơn." Thắm Lục Gia mặt không thay đổi nhấc chân đi về phía nam.

Khi đi qua mấy ghế phụ huynh khách quý thừa thót, bỗng nhiên có giọng nam kinh ngạc vang lên, "Lục Gia?"

Thắm Lục Gia quay đầu, là bạn tốt Tô Quân Nghiễm, trong ngực người đàn ông tuấn tú đang ôm cục cưng của mình. Lúc này anh mới nhớ tới hình như Hồ Phách cùng tuổi với Hạ Thiên, chỉ là không nghĩ tới lại ở cùng trường mầm non này.

"Chào chú Thắm." Hồ Phách hướng về phía Thắm Lục Gia nở nụ cười ngọt ngào, lộ ra một cái lúm đồng tiền, lại chỉ chỉ Hạ Thiên, "Ba ba, chú Thắm ôm chính là Hạ Thiên."

Nói vậy tiểu nam sinh và tiểu cô nương trước mặt này cũng biết nhau rồi, Hạ Thiên ở trong ngực Thắm Lục Gia giãy giụa. Thắm Lục Gia có chút buồn cười buông nó xuống.

"Chào chú, cháu là Hạ Thiên, là bạn tốt của Hồ Phách." Hạ Thiên thẳng tắp sống lưng, còn biết vuốt vuốt lại quần áo, mới nghiêm túc nhìn người đàn ông đeo kính trước mặt.

"Chào cháu. Ở nhà Hồ Phách thường xuyên nhắc tới cháu đấy." Tô Quân Nghiễm cũng thả con gái xuống đất, nhìn cậu bé vẻ mặt thông minh trước mắt, bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác như bố vợ xem mặt con rể.

Hồ Phách sớm đã chủ động tiến lên nắm tay của Hạ Thiên, "Sao bạn còn chưa thay quần áo nha, lập tức chúng ta đều phải biểu diễn rồi."

Hạ Thiên gật đầu "Ừ" một tiếng, cũng nắm chặt tay của Hồ Phách, còn không quên hướng về phía hai đại nhân chào hỏi, "Chú, chúng con đi trước thay quần áo."

"Ba ba, nhớ rõ phải chụp tám ảnh con xinh đẹp nhất đó." Vừa dứt lời, Hồ Phách liền kéo Hạ Thiên như chim nhỏ chạy ra phía sau hậu trường.

Tô Quân Nghiễm thờ dài dưới đáy lòng, năm đó tình cảnh hần lo lắng theo đuổi rất cực khổ, giờ con gái lại thoải mái đưa tay vào trong tay tiểu nam sinh này như vậy, còn là chủ động, làm hần nghĩ lại mà đều buồn bực. Bất quá quan hệ của bạn tốt trước mắt với đứa nhỏ này lại càng làm hần hứng thú hơn, nghe con gái nói, Hạ Thiên không có ba, chỉ có mẹ. Hồ Phách chỉ gặp qua người phụ nữ kia một lần, liền vô cùng tôn sùng phong thái người đó, sau khi về nhà làm âm ỉ muốn đi giày cao gót, còn bắt đầu nắm chặt eo tập bước đi, khiến Ngu Cảnh rất tức giận, hung hăng đánh mông nhỏ của bé vài cái. Lấy hiểu biết của hần về Thắm Lục Gia, Hạ Thiên tuyệt đối không phải là thành quả tình yêu của cậu ta. Chẳng lẽ Lục Gia và người phụ nữ kia có quan hệ gì sao?

"Lục Gia, đứa nhỏ này với cậu ——"

Thắm Lục Gia phát hiện muốn giải thích rõ ràng quan hệ của anh và Hạ Thiên thật đúng là có chút khó khăn, chẳng lẽ nói "con trai" đột nhiên lòi ra này là do xen vào việc của người khác à? Chỉ nhàn nhạt cười nói, "Chiều hôm nay mình là ba ba của Hạ Thiên."

Tô Quân Nghiễm cũng không truy vấn thêm, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, "Ngồi đây đi, ở đây xem rõ hơn một chút."

"Nhưng mình không có thiệp mời ghế khách quý đâu." Thắm Lục Gia hiếm khi mở miệng nói đùa.

Tô Quân Nghiễm cười đánh bạn thân một quyền, "Thôi đi, nếu hiệu trưởng nhà trẻ mà biết Thẩm tổng đại giá quang lâm, chỉ sợ hận không được muốn bán hai quả pháo ăn mừng đấy. Không nói cái khác, chỉ về phần Thẩm tổng cậu đã tài trợ, hai hàng ghế khách quý này đều là từ cậu đấy."

Thẩm Lục Gia bật cười, cuối cùng vẫn ngồi xuống. Thấy Tô Quân Nghiễm đến một mình liền hỏi, "Một mình cậu tới đây à?"

"Chúng ta đều là người nhàn rỗi, Ngu Cảnh so với mình còn bận rộn hơn, thường xuyên bay khắp thế giới." Tô Quân Nghiễm nói giọng tự giễu, đáy mắt rõ ràng lại mang theo ý cười, "Tần Diệc Tranh thì ngược lại tốt rồi, một thời gian trước trực tiếp giao Phi Phàm cho cô ấy quản lý, ông chủ liền phui tay đi mất." Nói xong chỉ chỉ máy quay phim DV bên cạnh, thờ dãi nói, "Ồi, vừa làm cha lại làm mẹ, còn phải làm nhiếp ảnh gia."

Trong giới ai cũng biết Tô Quân Nghiễm đối với cô con gái này gần như là cung chiều vô nguyên tắc, Thẩm Lục Gia cũng không chọc phá hấn "giả ủy khuất", chỉ hỏi nói, "Trường mầm non này không phải có quy định ở ký túc à? Sao cậu lại chấp nhận vậy?"

Môi mông của Tô Quân Nghiễm nói một câu, "Không có biện pháp, mẹ mình cũng nuông chiều Hồ Phách quá mức, sợ Ngu Cảnh không chăm sóc được, liền đưa con đến đây, chỉ có buổi tối mới đón về."

Hai người đang nói chuyện thì thấy Hồ Phách hai mắt nhắm nghiền kéo Hạ Thiên chạy về phía bên này. Phía sau là một cô giáo vẻ mặt lo lắng đi theo.

Tô Quân Nghiễm đã sớm bước nhanh lên nghênh đón.

"Ba ba, có người làm bẩn quần áo của Hạ Thiên, bạn ấy không biểu diễn được, con không muốn ca hát với người khác, con chỉ muốn hát với Hạ Thiên." Trong tay Hồ Phách còn đang cầm một chiếc áo sơ-mi vàng dính đầy màu nước các loại, khuôn mặt nhỏ khóc đến như mặt mèo.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Thẩm Lục Gia cũng cảm thấy con giận bắt đầu dâng trào, trầm giọng hỏi cô giáo đi theo sau lưng đứa nhỏ.

"Vị tiền sinh này, thật sự xin lỗi, không biết đứa nhỏ nào đùa dai, làm bẩn áo sơ-mi biểu diễn của Hạ Thiên cất trong tủ đựng đồ. Vốn là Hạ Thiên và Hồ Phách cùng nhau hát đầu, áo sơ-mi vàng cậu bé mặc lại chỉ có duy nhất một cái, bé trai còn lại đều là sơ-mi trắng, mỗi người chỉ có một cái, không còn dư cái nào cả. Hiện tại phát sinh chuyện này, chúng tôi cũng không tiện bảo đứa nhỏ nào cởi áo của mình cho cậu bé." Cô giáo nói liên miên giải thích.

"Đây là do nhà trẻ quản lý thất trách." Trong lòng Tô Quân Nghiễm biết, nếu làm bẩn quần áo của Hạ Thiên thì sẽ thay đổi bạn hát với Hồ Phách, giờ phút này sợ là đã sớm thay đứa bé khác vào rồi, bởi vậy lời nói rất không khách khí.

Cô giáo đầu đầy mồ hôi lạnh, chỉ phải ở một bên cười làm lành.

Bộ dáng của Hạ Thiên lại như tiểu đại nhân an ủi tiểu cô nương, "Hồ Phách đừng khóc, Hứa Hạ Thiên hát cũng rất tốt, mình ở bên dưới xem các bạn hát cũng như nhau."

Thẩm Lục Gia dần xuống chưa xót trong lòng, hạ thấp người hỏi Hạ Thiên, "Không phải là cháu ở đây sao? Ký túc xá có áo sơ-mi khác không?"

Hạ Thiên đầu tiên là lắc đầu, bỗng nhiên ánh mắt lại sáng ngời, "Ngày hôm qua có thay một chiếc áo sơ-mi nên có lẽ là có, tại Mị. . . ở nhà, nhưng là màu xanh."

"Tốt." Thẩm Lục Gia đứng lên, đưa một tấm danh thiếp cùng một xấp tiền mặt cho cô giáo quản lý, "Tôi là ba ba của Hạ Thiên, đây là danh thiếp của tôi. Mời các cô hiện tại cho người ra cửa hàng gần đây mua một chiếc sơ-mi cùng loại của trẻ em đến." Giọng nói của anh lạnh buốt, mang theo cảm giác uy hiếp không cho phép kháng cự.

Cô giáo quản lý lung tung tiếp nhận danh thiếp, nhìn danh hiệu phía trên, tròn tròn mắt.

Trong lòng Tô Quân Nghiễm lại chấn động mạnh, Thẩm gia cùng Tô gia có sức lực ngang nhau, tuy Lục Gia không đi theo con đường chính trị như hần, nhưng tóm lại vẫn hạn chế với gia tộc sau lưng, năm đó hần lần đầu tiên đưa Hồ Phách đến trường, trở ngại với hàng rào thân phận, không có cách nào đành đưa danh thiếp ra. Nhưng bây giờ Lục Gia lại vì một đứa nhỏ không hề có quan hệ máu mủ, làm đến một bước này, hần dường như chợt hiểu nói câu mà Mạc Phó Tư nói sau lần say rượu kia —— Trong một đám người bọn mình thì Thẩm Lục Gia là người duy nhất.

Trong lúc tim hần còn đang đập loạn nhịp, Thẩm Lục Gia lại hỏi Hạ Thiên số di động của Ngũ Mị.

"Ai vậy?" Đầu bên kia điện thoại là giọng nữ lười biếng, làm cho người nghe không tự chủ được liên tưởng đến con mèo ngủ gật dưới bóng cây ngày hè.

Thẩm Lục Gia có chút không được tự nhiên trả lời, "Là tôi, Thẩm Lục Gia. Cô giáo Ngũ, mời cô đem áo sơ-mi màu xanh của Hạ Thiên đến hội trường nhà trẻ, trang phục biểu diễn của cậu bé bị đứa nhỏ khác làm bẩn rồi."

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lát, bỗng nhiên truyền đến vài tiếng cười duyên, "Thẩm tổng, vì cái gì muốn tôi phải chạy ra ngoài trong khi mặt trời chói chang như vậy đây? Tôi không tiếp nhận cảm tình của người khác, chỉ nhận giao tình cùng lợi ích, anh lấy cái gì đến trao đổi với tôi?"

"Cô muốn cái gì?" Thẩm Lục Gia liếc nhìn ánh mắt chờ đợi của đứa nhỏ, kiềm nén lại tức giận, hạ thấp giọng hỏi.

Ngũ Mị đã từ trên giường đứng lên, vừa thay quần áo, vừa nói, "Như vậy đi, nghe nói năm đó khi Thẩm tổng làm nhà quản lý quỹ nổi danh là bàn tay vàng, bình quân mỗi năm thu được 30% lợi nhuận. Tôi có một khoản tiền, muốn mời Thẩm tổng hỗ trợ vận hành một chút."

"Được." Thẩm Lục Gia lạnh nhạt nói, "Tôi sẽ hết lòng giữ lời hứa, cũng hi vọng Ngũ tiểu thư nói là làm." Dứt lời, 'ba' một tiếng cúp điện thoại.

Xem ra ở trong lòng Thẩm tổng, cô như vậy tựa hồ là bị xỉ vả rồi. "Cô giáo" chính là nghề nghiệp cao quý nha. Ngũ Mị ơ ềnh cười, mang giày cao gót ba phân, cầm lấy áo sơ-mi, túi xách, móng tay đỏ sẫm cầm lên chìa khóa xe còn xoay tròn trên đầu ngón tay vài lần, chậm chậm ra cửa.

Khi chạy tới hội trường thì đã sắp mở màn buổi diễn.

Ngũ Mị xuất hiện khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Thiên lộ ra thần sắc hưng phấn, cho dù cô chỉ lạnh nhạt quăng áo sơ-mi ném vào trong lòng cậu bé.

Tô Quân Nghiễm bất động thanh sắc đánh giá cô gái này. Cô trời sinh đúng là móc treo quần áo, vai vát, eo thon, chân dài, bộ áo liền váy tơ tằm màu xanh ngọc may đơn giản phối hợp với đôi giày cao gót cùng màu, vừa mạnh mẽ lại vừa phong tình vạn chủng. Người phụ nữ như vậy, đứng yên đã là một bức họa, di chuyển lại càng phong tư yêu diệu, Tô Quân Nghiễm không thể không thừa nhận, toàn thân cô gái này đều chảy xuôi một loại cảm giác quyến rũ, tuy rằng hắn không thích, cũng không thể phủ nhận sức quyến rũ của cô, khó trách có thể mê hoặc được cả cô bé năm sáu tuổi đến thất điên bát đảo.

Bỏ lại quần áo, Ngũ Mị đang muốn rời đi. Thẩm Lục Gia chợt nắm cổ tay mảnh khảnh của cô lại, trong đôi mắt màu nâu không hề có cảm xúc: "Đưa một chiếc áo tới liền muốn hưởng 30% tiền lời, Ngũ tiểu thư nghĩ tôi bị ngu sao? Xem đứa bé biểu diễn xong rồi lại nói."

"Anh ——" Đôi mắt đen nhánh của Ngũ Mị lập tức tròn to, cắn hận liếc mắt nhìn Thẩm Lục Gia, tức giận ngồi xuống bên cạnh anh.

.....

Tác giả có lời muốn nói: Mạo hiểm tính mạng để viết, vạn nhất động đất, ta liền nắc rầm a, nhất định phải tung hoa nha ~

Mặt khác chú ý chi tiết,

Nghe con gái nói, Hạ Thiên không có ba, chỉ có mẹ.

Hạ Thiên đầu tiên là lắc đầu, bỗng nhiên ánh mắt lại sáng ngời, "Ngày hôm qua thay chiếc áo sơ-mi kia có lẽ là có, tại Mị . . . , ở nhà, nhưng là màu xanh."

Cái này liền minh bạch xưng hô mẹ là từ đâu tới ~ sẽ không tùy ý kêu ta mẹ kể rồi . . .

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Nhóm con cưng

Ngũ Mị ngồi tại chỗ mà buồn chán đến chết, khi cô còn nhỏ đã vô cùng chán ghét loại hoạt động theo hình thức chủ nghĩa này, tất cả đứa nhỏ như một con rối bị trang điểm ăn mặc thành người trưởng thành thấp bé, cậu bé thì mặc sơ-mi tây trang, đeo nơ, cô bé thì mặc váy cúp ngực bông bênh, trên trán tô thêm nốt ruồi đỏ nhìn rất buồn cười, giống hệt như đào mừng thọ hình người. Không nghĩ tới hai mươi mấy năm qua đi, vẫn là kiểu cũ.

Ngáp một cái, cô liền nghiêng người tựa vào ghế, nhắm hai mắt lại.

Thẩm Lục Gia theo khoeo mắt nhìn thoáng qua bộ dáng này của cô, lại hơi nổi lên tức giận, kỳ thật anh cũng không biết xưa nay mình luôn hòa nhã lại vì cái gì mà đi so đo với thái độ của Ngũ Mị. Đáng tiếc anh sẽ không châm chọc nói người ta không tốt gì đó, bất quá cho dù có nói, với da mặt của người phụ nữ này phỏng chừng có nói cũng không làm đau cô. Vì thế anh nghiêm túc mở miệng, "Ngũ tiểu thư, cô đi nghe ca hát ở sân khấu kịch Paris cũng là bộ dáng này sao? Tôi nghĩ cô hẳn là biết cái gọi là tôn trọng."

Ngũ Mị từ từ mở to mắt, cười như không cười liếc nhìn sườn mặt nghiêm túc của Thẩm Lục Gia, "Thẩm tổng dạy phải lắm, tôi xin thụ giáo." Thế nhưng nói xong quả thật ngồi ngay ngắn.

Cô dễ nói chuyện như vậy, ngược lại khiến Thẩm Lục Gia kinh nghi (ngạc nhiên nghi ngờ), đại khái trong tiềm thức của anh, Ngũ Mị là người bướng bỉnh ngang ngược.

Tô Quân Nghiễm nhìn hai người, thế nhưng lại hứng thú dạt dào.

"Xin mời phía dưới thưởng thức bài hát 'Hương về ven biển' do các bé hợp xướng. Người dẫn đầu hát chính là Tô Hồ Phách, Hạ Thiên."

Một đám những cái đầu xấp xỉ nhau của các cô bé cậu bé, mặc trang phục giống nhau, ngoan ngoãn nhanh nhẹn đi ra phía trước sân khấu, lại nhanh chóng xếp thành hai hàng, hiển nhiên lấy người làm bối cảnh. Sau đó liền nhìn thấy Hạ Thiên nắm tay một cô bé xinh gái hoạt bát đứng ở phía trước micro. Khi khúc nhạc dạo vang lên, hai người đối mặt nhau cùng cười, nụ cười này thành công khiến Tô Quân Nghiễm cảm nhận được nguy cơ trước thời hạn.

"Sáng sớm tôi một mình ở tại bờ biển mà bàng hoàng, trong lòng không khỏi nhớ lại thời gian ngày xưa."

Ngũ Mị có chút muốn cười, tuy rất rõ ràng, nhưng đùa nhỏ như vậy ở đâu hiểu được cái gì gọi là "bàng hoàng", cái gì lại gọi là "thời gian ngày xưa" chứ.

"Ôi, xem kia từng trận gió mát, mây trắng lay động. Ôi, sóng lớn vỗ bờ biển, vỗ sò kia chọt hiện ngân quang." Âm sắc của cô bé ngọt ngào không ngấy, vẻ mặt bình thản ung dung, hiển nhiên thườ nhỏ đã quen với việc này. Liên tưởng đến họ Tô, Ngũ Mị đã đoán được đại khái xuất thân của cô bé này.

Ở trường mầm non này, đùa nhỏ có xuất thân tốt bề ngoài tốt tính cách tốt thì vẫn luôn là con cưng, biểu diễn văn nghệ lớn hay nhỏ thì luôn không thể thiếu có người làm nền cho bọn họ, cổ đại có câu "Nhất tướng công thành vạn cốt khô" (*), xã hội hiện đại làm sao không phải vậy chứ? Vật hi sinh cùng tinh anh, chẳng lẽ quả thật từ nhỏ đã khác nhau một trời một vực ư? Còn không phải là xã hội này có ý cường hóa cái sai biệt này à.

(*): - Nghĩa đen: Một ông tướng khi công phá, đánh chiếm vào một thành trì thì sẽ dẫn đến cả vạn bộ xương binh lính chết khô. (Đây là câu cuối trong bài thơ thất ngôn Kì Hối tước nhĩ thủ của Tào Tung, đời Đường).

- Nghĩa bóng: Lời phê phán tai họa của chiến tranh, bên nào cũng mất bao người chết trận.

"Ba ba Hạ Thiên, đây là sơ-mi của cậu bé, còn có tiền thừa." Cô giáo đi mua áo sơ-mi lúc trước một đầu mồ hôi nóng đi đến phía trước ghé khách quý.

Nghe thấy xưng hô như vậy, Ngũ Mị bất giác nhú chân mày lại. Thẩm Lục Gia cũng cảm thấy xấu hổ, cảm giác như mình chiếm tiện nghi của cha cậu bé rồi, tiếp nhận áo sơ-mi và tiền, nói một tiếng cảm ơn, liền trầm mặc tiếp tục xem biểu diễn.

Hạ Thiên và Hồ Phách biểu diễn xong thì khom lưng từ hậu đài chạy tới ghé khách quý. Cánh tay dài của Tô Quân Nghiễm chụp tới, ôm con gái vào trong ngực, Thẩm Lục Gia thấy thế, cũng ôm lấy Hạ Thiên ngồi ở trên đùi.

Phụ huynh ngồi bên cạnh Ngũ Mị thấy ba người đều mặc đồ màu xanh, vô cùng hâm mộ khen, "Một nhà ba người các bạn mặc màu xanh đều rất đẹp mắt."

Thẩm Lục Gia rất sợ Ngũ Mị nói ra cái gì, nhanh chóng quay đầu nói một câu "Cảm ơn." Hạ Thiên cũng phụ họa theo một tiếng. Đối với việc này, Ngũ Mị ngược lại không đáp lại lời nào.

Buổi biểu diễn kết thúc, tuyệt đại bộ phận đùa nhỏ lại phải quay về ký túc ở, Hạ Thiên cũng không ngoại lệ. Sau khi lưu luyến không rời nói lời từ biệt với hai đại nhân, thân hình nhỏ nhỏ mới cẩn thận từng bước đi theo sát cô giáo rồi đi.

"Thẩm tổng, tôi đã hết lòng tuân thủ lời hứa xem hết buổi diễn rồi, bây giờ có phải là nên đến lúc ngài thực hiện lời hứa hay không." Ngũ Mị đứng trước Audi Q7 rộng rãi, mỉm cười nhìn Thẩm Lục Gia.

Trong thành phố này, phụ nữ trẻ tuổi giai cấp trung sản lái xe, hoặc lựa chọn Volkswagen Beetle (1), BMW loại mini thời trang vui tươi, hoặc chọn Volkswagen CC đại chúng, Mercedes-Benz dòng B200 - một loại động cơ ổn trọng, chọn SUV (2) thì cũng không nhiều lắm. Về phần ngoại hình tinh tế như người phụ nữ trước mắt này, làm nổi bật lên dã tính của thân xe, lại càng hình thành một loại tương phản tinh tế.

(1)Volkswagen (viết tắt là VW): là hãng sản xuất xe hơi Đức, một trong những công ty sản xuất xe hơi lớn nhất thế giới thuộc tập đoàn Volkswagen. Thị trường chủ yếu của hãng là châu Âu, những thương hiệu nổi tiếng trực thuộc hãng bao gồm Audi, Bentley, Skoda, Lamborghini, Bugatti, SEAT, Porsche và Volkswagen. Thị trường lớn thứ hai của Volkswagen là Trung Quốc, liên doanh lớn thứ hai là Tập đoàn Volkswagen Trung Quốc. Hai dòng xe Volkswagen Beetle và Volkswagen CC ở trên đều là xe của hãng này.

(2) SUV là viết tắt tiếng anh của loại xe thể thao đa dụng, Audi Q7 thuộc loại xe này.

Bình tĩnh liếc nhìn cô một cái, Thẩm Lục Gia âm trầm lên tiếng "Được", liền ngồi vào Maserati của mình, một cước đạp xuống chân ga, bay như tên bắn về phía CBD (*) Lận Xuyên. Ngũ Mị khởi động Audi, không nhanh không chậm đi theo phía sau xe của anh.

(*) CBD là viết tắt của cụm từ Central Business District - khu trung tâm thương mại.

Khi tiến vào đại sảnh của Thịnh Thời thì hai người vẫn như cũ là một trước một sau, vừa vặn vẫn là cô tiếp tân lần trước, liếc mắt một cái đã nhận ra Ngũ Mị, bởi vì Thẩm tổng chưa bao giờ đưa phụ nữ đến công ty, đối với cô mà nói, cảnh tượng trước mắt này giống như con báo số chín vậy. Chẳng lẽ đây chính là bà chủ tương lai hả? Do suy nghĩ quá nhập thần, ngay cả chào hỏi Thẩm tổng cô ấy cũng đều quên mất.

Bởi vì đã đến thời gian tan tầm, nhân viên từ thang máy đi ra gần như đều nhìn thấy một mỹ nhân váy xanh đang đứng bên cạnh Thẩm tổng nghiêm túc, mà trên người Thẩm tổng là áo sơ-mi màu xanh nhạt, đích thực là khiến bọn họ không thể không liên tưởng Thẩm tổng lúc này với hình tượng đồ chơi áo tình nhân nha, đúng là vô cùng vui mắt. Bất quá bọn họ vẫn rất biết thức thời kiềm chế lại lòng bất quãi như ngàn con ngựa đang phi nước đại trong lồng ngực, một đám mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm rồi khỏi công ty.

Hết giờ làm Sầm Ngan đã đẩy Tiết Tâm Lộ về nhà, lúc này thấy Thẩm tổng thanh tâm quả dục (*) có thể so với Đường Tăng lại dẫn một người phụ nữ trẻ đẹp vào văn phòng, cư nhiên sinh ra một loại cảm giác "rốt cuộc đã thông suốt", hai hàng lệ tung hoành, ồ một phát liền đứng lên.

(*): tâm trí luôn trong sáng, rất biết tiết chế thất tình lục dục của bản thân.

Thẩm Lục Gia chột nháy mày, "Trợ lý Sầm, lấy một bản thỏa thuận về đóng góp ủy thác quản lý tài sản đến phòng làm việc của tôi."

Thế nhưng... chỉ là... khách hàng sao? Sầm Ngạn thật muốn đâm ngực bày tỏ không cam lòng, bắt quá nghĩ lại, thêm chút vốn quản lý ngân sách mà có thể khiến Thẩm tổng tự mình xử lý, nói vậy vẫn là không bình thường đi?

Ngón tay thon dài của người đàn ông đặt hợp đồng đến trước mặt cô, lạnh nhạt nói: "Ngũ tiểu thư, cô trước xem một chút hợp đồng đi. Mô hình lợi nhuận của các quỹ đầu tư tư nhân thường áp dụng mức phí là 2-20, nói cách khác người quản lý sẽ thu phần chi phí đầu tư là 2% trong tổng số vốn, về phân chia lợi nhuận đầu tư, sẽ thu 20% làm tiền hoa hồng. Nhưng ——"

"Nhưng Thẩm tổng nổi danh là bàn tay vàng, cho nên anh muốn nâng phí quản lý lên 4. 5%, khi lợi nhuận hàng năm đạt tới trên 25% thì anh muốn chia tiền hoa hồng là 50% hả." Ngũ Mị ung dung tiếp lời, "Nếu lợi nhuận không đạt được 25%, Thẩm tổng chỉ cần phí quản lý, không can thiệp vào chia hoa hồng, đúng không?"

Thẩm Lục Gia gật đầu.

"Tôi tin tưởng năng lực của Thẩm tổng." Ngũ Mị vô cùng sáng khoái ký tên mình vào hợp đồng, lại từ trong ví lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, môi đỏ hơi cong: "Trong tấm thẻ này có ba trăm vạn, mặt khẩu chính là chữ ký của chủ thẻ. Tôi liền giao cho Thẩm tổng."

Đối với Thẩm Lục Gia mà nói, ba trăm vạn thật không tính là nhiều tiền gì, nhưng với một cô gái hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi làm giảng viên tiếng Pháp của trường đại học mà nói, tùy tiện vừa ra tay đã là ba trăm vạn, lại không thường thấy. Ban đầu anh còn lo lắng ngưỡng cửa của quỹ đầu tư tư nhân tương đối cao, giống như ở chỗ của anh, một phần đầu tư bình thường không dưới một trăm vạn, ngược lại là anh đã coi thường người phụ nữ này rồi.

Đang lúc anh vẫn còn suy nghĩ thì nghe thấy ngoài cửa truyền đến thanh âm âm ỉ của Lạc Chấn Xuyên, "Trợ lý Sầm, cậu đây là ý gì, tôi gặp Thẩm tổng của cậu còn phải xếp hàng à?"

Chân mày bất giác vừa nhíu, Thẩm Lục Gia cúi đầu 'soàn soạt' ký tên trên hợp đồng, đưa một bản cho Ngũ Mị, "Ngũ tiểu thư, văn phòng tôi còn có một cánh cửa, cô có thể đi ra từ bên kia."

Ngũ Mị đã sớm nghe ra giọng nói của Lạc Chấn Xuyên, biết anh là sợ giữa hai người có xung đột, trong lòng âm thầm thán phục Thẩm Lục Gia quá tử tế rồi, chỉ có điều đáng tiếc là cô chưa bao giờ thích làm người 'nhân' (nhân nhượng cho khỏi phiền). Môi đỏ mọng hơi nhếch lên, cô chậm chạp để hợp đồng vào túi, lại dây dưa từ từ đứng lên.

Lạc Chấn Xuyên đã sớm xông vào. Đối mặt chính là Ngũ Mị, trong ánh mắt quả thực muốn phun ra lửa, "Yêu nữ!"

Ngũ Mị vuốt vuốt tóc, bình thản ung dung muốn đi đến cửa chính.

Lạc Chấn Xuyên đòi nào chịu để yên, một bước dài chắn trước mặt cô, điềm nhiên nói, "Bây giờ đừng phải tôi, cô còn muốn đi hả?"

Ngũ Mị nở nụ cười tươi rói với Lạc Chấn Xuyên, "Cách bắt chuyện của vị tiền sinh này thật đặc biệt."

"Ít già vờ với thiếu gia đây đi!" Lạc Chấn Xuyên lập tức nắm lấy cổ tay của Ngũ Mị, giọng căm hận nói: "Lần trước không phải cô rất lợi hại à, ăn cắp chìa khóa xe Hummer của Gia hả? Hôm nay Gia đi chiếc Phaeton đây, cô có bản lĩnh thì cứ tiếp tục đi, vừa vặn bên này có con sông, cô có giỏi thì thuận tay lấy chìa khóa của Gia ném vào sông đi!"

Hôm nay cô lại mặc danh kỳ diệu (chẳng biết tại sao) bị hai tên đàn ông nắm đau cả cổ tay, một cổ tức giận bốc lên, Ngũ Mị nặng nề 'hừ' lạnh một tiếng, quay đầu nhìn Thẩm Lục Gia, "Thẩm tổng, người bạn này của anh chẳng lẽ là nhận làm người à? Com có thể ăn vậy, nhưng nói không thể nói lung tung, một cô gái yếu đuối như tôi, nào có bản lĩnh như Quan Âm nghìn tay chứ. Một cái bỏ như vậy chụp xuống, còn muốn cho tôi làm người nữa hay không?"

Ánh mắt của cô lóng lánh, sáng rỡ mà sắc bén như mũi khoan, thế nhưng có loại cảm giác lạnh điếm bức người. Thẩm Lục Gia âm thầm cười khò, cô gái này thật quá bản lĩnh rồi, một chiêu cô thủy đông dẫn (đại khái có nghĩa là dẫn mồi tai họa đi) đã đá nan đề sang cho anh. Tuy nói Lạc nhị tuyền chọc cô ấy trước, nhưng giờ lại ủy khuất đúng lý hợp tình như vậy, thật khiến anh muốn cười. Không đợi Thẩm Lục Gia đang trong tình cảnh tiến thoái lưỡng nan mở miệng, Lạc Chấn Xuyên đã nhảy dựng lên, "Lục Gia, cậu và yêu nữ này sao lại thế này? Sao cô ta lại ở chỗ của cậu?"

"Ngũ tiểu thư là khách hàng của mình." Thẩm Lục Gia tránh nặng tìm nhẹ.

Lạc Chấn Xuyên nheo mắt đánh giá Ngũ Mị từ đầu đến chân mấy lần, đáy lòng lại có vài phần hoài nghi, ngưỡng cửa của quỹ đầu tư tư nhân ở chỗ Lục Gia cực cao, lần trước người phụ nữ này mười phần là được bao nuôi, cho dù là phục vụ đàn ông đi ngủ thì có thể ngủ ra được bao nhiêu tiền chứ? Chẳng lẽ hán quả thật nhận làm người rồi?

Bỗng nhiên điện thoại trên bàn làm việc của Thẩm Lục Gia vang lên.

"Sao di động của anh không ai nhận?" (do quan hệ của nam9 vs mẹ k tốt nên mình để cách xưng hô của bà ấy với a nam9 là tôi-anh chứ không phải là mẹ-con nhà mn)

Đầu kia điện thoại là giọng nói âm trầm của Lục Nhược Nhu, Thẩm Lục Gia bất giác nghiêng người, đưa lưng về phía Ngũ Mị và Lạc Chấn Xuyên, giống như che giấu loại cảm giác không chịu nổi nào đó.

"Xin lỗi, mẹ, buổi chiều con có buổi họp kín."

"Buổi chiều cả nhà bác Yến của anh tới chào hỏi, buổi tối ở nhà cũ ăn cơm, chú hai và thím hai cũng đến, trở về sớm một chút."

"Con biết, lập tức về ngay."

Truyện đến tiếng "tút tut" báo bận, Thẩm Lục Gia nhắm chặt mắt, mới đặt ống nghe xuống. Đêm nay, lại là một trận ác chiến.

.....

Tác giả có lời muốn nói: có đôi khi ngẫm lại, tôi giống như một tiểu tác giả vô danh yên tĩnh, lại muốn giữ được độc giả, không chịu viết loại nữ chủ thông minh đại lượng mỹ lệ thiện lương cao quý thuần khiết, cho nên viết hệ liệt này, nữ chủ đều bị lên án không ít, Ngu Cảnh, Ôn Hi không may mắn thoát khỏi, Ngũ Mị lại càng không thể bỏ chạy. Thôi, tôi viết nên tôi nghĩ mình có quyền lợi viết về nhân vật, độc giả cũng có quyền lợi không thích các cô ấy, không thích cô gái này thì không cần ôm ấp hy vọng "tôi thử xem tiếp xem cô ấy có thể thay đổi hay không", bản thân tác giả thuộc họ lừa, chủ kiến tương đối cố chấp, vạn nhất về sau nữ chủ làm ra chuyện khiến người và thần cùng phẫn nộ, tôi đam mê hòa bình, không hi vọng tranh đấu.

Trên chương có nói tới vài chi tiết tôi trực tiếp giải thích một chút, Hồ Phách nghĩ Ngũ Mị là mẹ của Hạ Thiên là do Hạ Thiên đơn phương giải thích, từ việc ở trước mặt người ngoài Hạ Thiên tránh gọi "Dì Mị" thì cũng có thể thấy được. Về phần nữ chủ "quá mức", đại khái nếu như tôi không nói, không ai sẽ chú ý đến lúc Thẩm Lục Gia gọi điện thoại cho cô đưa áo đến, cô đang thay quần áo rồi.

"Cô muốn cái gì?" Thẩm Lục Gia liếc nhìn ánh mắt mong đợi của cậu bé, kiềm chế lại tức giận, hạ thấp giọng hỏi.

Ngũ Mị đã từ trên giường đứng lên, vừa thay quần áo, vừa nói, "Như vậy đi, nghe nói năm đó khi Thẩm tổng làm nhà quản lý quỹ nổi danh là bàn tay vàng, bình quân mỗi năm thu được 30% lợi nhuận. Tôi có một khoản tiền, muốn mời Thẩm tổng hỗ trợ vận hành một chút."

Làm một tác giả, luôn phải giải thích biện bạch thật sự là chuyện vô cùng bức tức, về sau hẳn là sẽ không rồi.

Gặp lại là duyên, đó chính là điều tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Kịch vui nhân gian

Đêm nay là một đêm thật đẹp.

Chim bồ câu bay lượn quanh đỉnh tháp gác chuông, thỉnh thoảng rơi xuống vài phiến lông vũ trắng, bể phun nước quảng trường thỉnh thoảng phát ra tiếng vang tí tách, xen vào đó hình như còn có thể nghe thấy tiếng đỉnh linh giòn vang khi có cô gái ném mạnh đồng xu; bác gái bán dưa hấu ngồi ở trong một đồng dưa hấu lớn, bên cạnh còn có một con mèo lớn đang nằm ngủ.

Anh phải trở về nhà cũ, đối phó với một số người, có quan hệ ruột thịt với anh, những người cùng vinh cùng nhục. Câu nói kia có lẽ thật sự không sai, con người là thứ bản thù nhất trên đời, bất cứ thứ gì dính đến con người đều dơ bẩn. Ngày thường anh luôn rất bận, cơ hồ không có thời gian rảnh, trong mỗi ngày hận không thể có thêm ba đầu sáu tay, đến khi trời tối mịt, nhưng anh lại thích như thế, bởi vì như vậy sẽ không có thời gian rảnh rỗi, mỗi khi rảnh lại phải giao tiếp với người, so với con người có nhiệt độ, anh càng thích những con số lạnh lẽo hơn.

Thẩm Lục Gia hít sâu một hơi, chậm rãi tăng tốc chiếc Maserati.

Cảnh vệ nhìn thấy anh, vẫn đứng nghiêm trang chào như trước, Thẩm Lục Gia luôn nghĩ, ngày qua ngày họ lặp đi lặp lại động tác như thế, có sinh oán hận hay không, anh đã từng muốn nói với họ không cần chào anh, nhưng lại không thích hợp; anh cũng muốn nói cảm ơn đáp lại họ, nhưng vẫn không đúng lúc. Anh không có cách nào công khai hưởng thụ các đặc quyền mà dòng họ mang lại, có lẽ anh mới là người không thích hợp.

Còn chưa vào cửa, anh đã nghe thấy tiếng người.

Chú hai Thẩm Thuật và Yến Kinh Vi đang bàn chuyện viễn vong, nhìn thấy Thẩm Lục Gia, kì quái toát ra một câu: "Hừ, người bận rộn của nhà họ Thẩm chúng ta cuối cùng đã trở về" Ở một bên, thím hai Trương Ngọc Hà giả vờ giận, trách chông: "Thẩm Thuật, anh nói gì vậy? Ai mà không biết Lục Gia rất vội"

Điều quan trọng nhất trong cuộc sống ở gia tộc chính là học được giả vờ cảm động, Thẩm Lục Gia chỉ làm như không nghe thấy, theo thứ tự chào hỏi mọi người.

"Lục Gia, lên mời mẹ con xuống ăn cơm, hôm nay có khách" Thẩm Quốc Phong vẫn im lặng nãy giờ lên tiếng.

"Không cần đâu, con xuống rồi" Một giọng nữ tình lặng như nước vang lên. Lục Nhã Nhu không để cho hộ lí đẩy xe lăn xuống, gấn chân giả, chống gậy, chậm rãi đi xuống lầu.

Mẹ anh hôm nay mặc trang phục lộng lẫy, sườn xám dài làm từ lụa Hương Vân, trên vạt áo cài một hàng cúc áo lớn màu hạnh, búi tóc nghiêng một bên, trên mặt thoa phấn nhẹ, che dấu làn da xanh trắng do sống trong nhà lâu ngày. Lục Gia thu ánh mắt, bước nhanh tới định đỡ bà lại bị Lục Nhã Nhu bực mình tránh ra.

Khăn trải bàn đỏ thắm với những bông hoa màu vàng đang rũ xuống được trải trên bàn tròn lớn bằng gỗ đàn mộc. Dĩ nhiên là ông cụ Thẩm ngồi ở vị trí đầu, vì Yến Kinh Vỹ là khách nên ngồi phía bên tay phải Thẩm Quốc Phong. Thẩm Văn Bản hai mươi lăm tuổi, là con một của Thẩm Thuật, vốn nên ngồi ở ghế hạng bét lại trơ mặt đến ngồi bên cạnh Yến Tu Minh. Khiến cho dưới đáy lòng Phùng Thanh Bình thầm mắng tiểu súc sinh gây cản trở.

Nhìn thấy đôi tay đầy vết lốm đốm của ông cụ cầm đôi đũa gỗ mun nam bạc lên, bữa tiệc lúc này mới chính thức bắt đầu.

Bởi vì họ Yến là người Kinh Tân, yêu thích hải sản cá tôm cua, di người làm trong nhà bung lên một loạt tôm, cua ngâm rượu, Thạch Ban cá, cá mè. Thẩm Văn Bản gấp mấy đũa thịt bò, tức giận bỏ đũa xuống. Một đôi mắt nhìn thẳng sang Yến Tu Minh bên cạnh.

Yến Kinh Vỹ nâng ly rượu Thanh Hoa nhỏ đứng lên, mời rượu Thẩm Quốc Phong: “Lão tư lệnh, cháu xem như là cùng lứa với con cháu của ngài, hôm nay bởi vì điều động công tác mà tới Lận Xuyên, về sau còn nhờ người chỉ dẫn và chăm sóc nhiều hơn.” Sau lời nói vô cùng khẩn thiết của Yến Kinh Vỹ, Thẩm Quốc Phong không nhìn được nghĩ đến con cả Thẩm Tự bây giờ không biết ở nơi nào, trái tim vừa dễ chịu vừa thương cảm, cũng bung ly rượu lên nhấp nhẹ một miếng, “Kinh Vỹ, con khách sáo quá rồi. Năm đó quan hệ của con với Thẩm Tự cũng rất tốt, sau này bởi tên nghịch tử kia làm chuyện khôn kiếp, con mắc kẹt trong đó chắc cũng hết sức khó khăn, hai gia đình chúng ta cũng vì vậy mà trở nên xa cách, sau hôm nay cần phải thường xuyên qua lại mới được.”

Đây là lần đầu tiên trong nhiều năm nay Thẩm Quốc Phong nhắc đến họ tên con trai cả trước mặt mọi người trong gia đình. Cái tên Thẩm Tự này giống như là một cấm kỵ nào đó, vì vậy phản ứng của mọi người có chút kì lạ trong chốc lát. Sắc mặt Lục Nhã Nhu tái nhợt, tay cầm đũa nổi đầy gân xanh, giống như đồ sứ lúc nào cũng có thể vỡ. Cô Thẩm Lục Gia hơi hơi cúi xuống, không nhìn thấy rõ biểu cảm trên mặt. Sắc mặt vợ chồng Thẩm Thuật nhìn như bình tĩnh nhưng nếp nhăn bên khóe miệng khi cười khi cười lại tiết lộ tâm tình của họ đang rất tốt.

“Tất nhiên là sẽ thường xuyên đi lại rồi”, Yến Kinh Vỹ một mặt trả lời, một mặt lại liếc nhìn Lục Nhã Nhu. Cái nhìn lo lắng mà ân cần này lại bị Trương Ngọc Hà nhìn thấy. Nghe nói năm đó Yến Kinh Vỹ cũng từng thích Lục Nhã Nhu, đến giờ chắc hẳn tình còn chưa dứt. Không ngờ Lục Nhã Nhu đã trở thành một người tàn tật nhưng trong mắt Yến Kinh Vỹ lại vẫn là một đóa hoa xinh đẹp nha. Trương Ngọc Hà vẫn luôn kiêu ngạo vì ánh mắt sáng như đuốc của mình, vì vậy bà cười híp mắt nói với Phùng Thanh Bình, “Yến phu nhân thật có phúc, đều nói phụ nữ không già nha, tôi xem đi xem lại thể nào chị vẫn còn rất trẻ nha, tôi mỗi ngày uống FAN-CL cùng với lòng trắng trứng gà mà da cũng không tốt bằng chị đây. Tôi cảm thấy chị cần nhìn người phụ nữ đã thay đổi mà vẫn đẹp thì sẽ biết rõ người đàn ông bên cạnh đối xử với cô ấy như thế nào. Bộ trưởng Yến đối với chị thật không còn gì để nói nha.”

Phùng Thanh Bình đã từng nghe Yến Kinh Vỹ nói qua, Thẩm Thuật là điển hình của nhị thế tổ, ở trong một xí nghiệp quốc doanh nửa sống nửa chết làm chủ nhiệm trên danh nghĩa. Về phần người vợ Trương Ngọc Hà, xuất thân từ nhà nghèo, ban đầu chẳng qua chỉ là tiểu thư khiêu vũ trong câu lạc bộ đêm, bởi vì nhặt được người có chức vụ cao mới có thể được điều đến làm hành chính ở bệnh viện. Thẩm Tự mặc dù cùng gia đình cắt đứt quan hệ, nhưng thứ nhất Thẩm Lục Gia lại không chịu thua kém, thứ hai vị thế của nhà họ Lục vẫn còn, cho nên dòng lớn vẫn là chủ nhân chân chính trong nhà họ Thẩm. Nghĩ đến những điểm mấu chốt này, Phùng Thanh Bình cũng chẳng muốn miến cưỡng mình với Trương Ngọc Hà, liền không ngần ngại trả lại một câu “Khách khí.” Bà cũng không biết tình cảm năm xưa của chồng mình với Lục Nhã Nhu, vì vậy đối với Lục Nhã Nhu cực kì thân thiện.

“Bà Thẩm, món tôm ngâm rượu sốt tương này của gia đình được làm rất tốt, ngon đến nỗi muốn rót cả dầu lười xuống, có thể làm phiền người sao chép công thức cho tôi không, toai cũng muốn về nhà tập nấu.”

Lục Nhã Nhu cũng không muốn quan tâm đến bà, trên đời này thứ duy nhất có thể đi vào mắt của bà, lòng của bà tất nhiên chỉ có một mình Thẩm Tự, tuy nhiên đối với người hâm mộ mình, phụ nữ vẫn tồn tại một suy nghĩ khác biệt. Người hâm mộ vì mình cả đời không lập gia đình tất nhiên là không quá thực tế, nhưng nếu trả lời với người đẳng cấp đó cũng sẽ khiến mình cảm thấy bị làm nhục. Vì vậy bà chỉ lạnh nhạt nói: “Chút nữa gọi bà Trương chép cho cô.”

“Ài, được.” Phùng Thanh Bình trả lời rất vui vẻ.

Người thô lỗ chính là người thô lỗ, cả tiếng người mà cũng không hiểu. Lục Nhã Nhu vô thức nhíu mày, ánh mắt chậm rãi quét qua tướng ăn tao nhã lịch sự của Yến Tu Minh, gương mặt trái xoan nhỏ nhắn, đường nét xinh xắn ngọt ngào, thật may là tướng mạo hay tính tình đều học ba, nếu không thì thật đáng tiếc. Chỉ là trong trí nhớ của bà, không phải Yến Kinh Vỹ có hai đứa con gái song sinh sao? Sao bây giờ chỉ thấy một người?

“Tôi nhớ ông vẫn còn một người con gái nữa phải không?” Lục Nhã Nhu nhìn Yến Kinh Vỹ, hỏi.

Yến Tu Minh vốn đang tách xương cá liền dừng đũa, cúi đầu xuống, thể hiện một độ cong bi thương. Yến Kinh Vỹ nhìn vợ một lúc, nửa ngày mới nhỏ giọng nói: “Di Quang... Từ thời điểm hai mươi tuổi đã ngoài ý muốn... Qua đời”

“Di Quang nhà chúng tôi mới mười sáu tuổi đã đậu trường đạo học trọng điểm, có ai không nói đầu nó thông minh cơ chứ, tôi vốn số khổ, người đầu bạc phải tiễn người đầu xanh.” Đôi mắt Phùng Thanh Bình đỏ lên, không ngừng dùng khăn giấy lau mắt.

“Xin lỗi, khơi lại nỗi đau của mọi người” Lục Nhã Nhu có chút gượng gạo nói xin lỗi.

“Mọi người dùng bữa thôi.” Vẫn là Thẩm Lục Gia mở miệng, điều hòa không khí.

“Đừng, dùng bữa, dùng bữa” Thẩm Văn Bản gấp một cái chân bô câu mới nỏ trên bàn ăn định đưa cho Yến Tu Minh ân cần nói: “Cô Yến, cô ném thử bô câu mới sinh này một chút, ông tổ của đầu bếp nhà tôi là ngự trù, phục vụ Dự Long Thái hậu, cô biết Dự Long Thái hậu chứ, chính là vợ cả của

Quang Tự, thủ lĩnh bộ tộc Nữ Chân.”

Yến Tu Minh thấy trên đầu đĩa của Thảm Văn Bản có vụn rau liền mất khẩu vị, bèn khép bàn tay lại, uyển chuyển cự tuyệt: “Cảm ơn ý tốt của anh, tôi không ăn chim bồ câu.”

Thảm Văn Bản ngược ngừng thu đĩa về, ngoài ý muốn trượt tay, chân chim bồ câu liền rơi thẳng vào váy dài màu bơ bằng vải thun của Yến Tu Minh, nước sốt tràn ra trên váy.

“Ai, thật xin lỗi, thật xin lỗi, cô Yến, thật sự rất xin lỗi.” Thảm Văn Bản ảo não muốn chết, cầm khăn lông ướt liền giúp Yến Tu Minh lau lung tung.

Trên mặt Yến Tu Minh có một tia không vui, đứng lên tránh né tay của Thảm Văn Bản, sau đó khách khí nói: “Tôi muốn mượn phòng vệ sinh một lúc.”

“Tôi dẫn cô đi.” Thảm Văn Bản vẫn không hết hi vọng.

“Bà Trương, làm phiền bà mang cô Yến đi rửa mặt, giúp cô ấy xử lí váy một chút” Thảm Lục Gia chưa bao giờ muốn xung đột trực tiếp cùng người em họ ngu xuẩn bậc nhất này, nhưng thái độ của Yến Tu Minh tốt đến nỗi hắn không muốn cô bị mạo phạm thêm nữa, liền lên tiếng. Yến Tu Minh nhìn hắn cười cảm kích, trong đôi mắt là tình nghĩa vô hạn.

Mặc dù vai vế của hắn không lớn, cũng chưa tới ba mươi tuổi, nhưng địa vị trong nhà cũng chỉ đứng sau ông cụ, bà Trương trả lời một tiếng, liền dẫn Yến Tu Minh đến phòng vệ sinh.

Lúc trước Trương Ngọc Hà đã bị mất mặt, giờ thấy con trai mình bị Thảm Lục Gia làm nhục, trong lòng càng thêm khó chịu, cố tình châm chọc hai mẹ con Lục Nhã Nhu, liền giả vờ nói với chồng: “Lần trước anh có bỏ quên cuốn tạp chí trên bàn trà, em rảnh rồi không có việc gì liền lật ra xem, bên trong giới thiệu về một nhiếp ảnh gia tự do, tuổi không lớn, đáng đáp cũng rất đẹp trai, lại nhất định ở lại thảo nguyên châu Phi rộng lớn chụp hình sư tử. Anh nói người này nha, bày đặt không cần bà xã mềm mại ở nhà, lại chạy đến nơi hoang dã cùng súc sinh sống một chỗ. Thật là kì quái.”

Thảm Thuật uống say đến đỏ hồng hai gò má, đã sớm quên cảnh tượng khi anh cả mình ra khỏi nhà chỉ đem theo cái giá ba chân cùng một hộp da đựng máy chụp hình, trả lời không suy nghĩ: “Không phải rất đơn giản à, đàn bà ở nhà còn không bằng con súc sinh như sư tử chứ sao nữa.”

Quả nhiên Lục Nhã Nhu giận đến phá run, bà chậm rãi xoay đầu nhìn thẳng Trương Ngọc Hà, âm trầm mở miệng: “Từ hẻm ra đúng là từ hẻm ra, đồ con đi chỉ biết khua môi múa mép.”

Sắc mặt Trương Ngọc Hà đỏ bừng, thân phận vũ nữ chính là tử huyết của bà, cũng không quan tâm đến điều gì nữa, đứng bật dậy: “Người xưa từng nói độc nhất là người mù, thật không sai chút nào, Lục Nhã Nhu bà cũng không phải người tốt lành gì, hôm nay nửa người bị liệt lại càng thêm ác độc, bà không sợ làm con trai âm độc của người bị thương sao! Lúc trước mặt dày mày dạn gả tới nhà họ Thảm thì sao, sinh con trai thì thế nào, còn không phải không giữ được chồng à.”

Sắc mặt Lục Nhã Nhu trắng bệch, giống như một xác chết, bà muốn đứng lên, lại quên rằng mình không có giày thì căn bản không thể đứng vững, nếu Thảm Lục Gia không nhanh tay lẹ mắt đỡ được bà, bà đã ngã xuống.

“Ha ha ha ha.” Trương Ngọc Hà hả hê cười lớn.

Thảm Quốc Phong này giờ không lên tiếng chọt vỗ bàn một cái, ly rượu nhỏ run rẩy nhảy lên theo tiếng vỗ.

“Đủ rồi, trong nhà đang có khách! Muốn người ta xem chuyện cười của nhà họ Thảm chúng ta sao?”

Lúc này mọi người mới cảm như hén.

Ông cụ Thảm vừa định phẩy tay áo bỏ đi, lại ngoài ý muốn cảm thấy trái tim quặn đau, thân thể lão đảo một cái liền té xỉu.

“Ông nội.”

“Lão tư lệnh.”

“Cha.”

Đám người loạn thành một đoàn.

Thảm Lục Gia thu xếp ổn thỏa cho mẹ mình ở một bên, chịu đựng đau đầu, chen lên, trấn định phản phó mọi chuyện.

“Văn Bản, cậu đi gọi lính cần vụ lái xe đến đây, tôi đưa ông nội đến bệnh viện.”

“Bác trai, bác gái, hôm nay để hai người chê cười rồi, ngày khác cháu sẽ đến nhà xin lỗi. Chú hai, phiền chú đưa gia đình bác Yến trở về.”

Yến Tu Minh hơi kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, cô chỉ đi phòng vệ sinh có một lúc, sao lại xảy ra biến cố như vậy. Phùng Thanh Bình dắt cánh tay cô ý bảo rời đi, không cần nhúng tay vào chuyện tội tệ này. Ngoài ý muốn, Yến Tu Minh lại ngồi xổm xuống, nhìn kĩ gương mặt ông cụ Thảm một chút, sau đó duỗi ngón tay đè huyết Nội Quan và huyết Nhân Trung, rồi nói với Thảm Lục Gia: “Có thể là bệnh tim bộc phát, trong nhà có a-xít-nitric glycerin (cái nì thì ta chịu, ta ngu Hóa T.T) không? Nếu có thì bỏ một mảnh vào dưới lưỡi để ông nội ngậm.”

“Có có” bà Trương cuồng quýt chạy lên trên lầu.

“Cảm ơn.” Thẩm Lục Gia chân thành nói cảm ơn với Yến Tu Minh.

“Không cần khách sáo, cũng chưa chắc đã giúp được gì.” Yến Tu Minh cười đưa tay mân mân tóc.

Bóng dáng của một cô gái váy lam đang vuốt tóc bỗng chợt lóe lên trong đầu, Thẩm Lục Gia giật mình phát hiện trong lòng anh đã vô thức so sánh dáng vẻ vuốt tóc của Ngũ Mị với Yến Tu Minh. Phát hiện này làm cho anh hoảng hốt vô có.

Lục Nhã Nhu như nghĩ tới cái gì nhìn con trai cùng Yến Tu Minh.

Tác giả có điều muốn nói: cảm ơn nhiều hotgirl đã khẳng định và ủng hộ chương trước như vậy, cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Kể nhìn lên

Thẩm Lục Gia ngồi ở ghế VIP trong nhà hát lớn Lận Xuyên. Đêm nay Yến Tu Minh múa ba-lê diễn vở “Hồ thiên nga” ở sân khấu múa ba-lê đứng đầu Lận Xuyên. So với Nhan Tề và Mạc Phó Tư, anh thật sự không quá thích loại biểu diễn nghệ thuật sâu triền miên này, Nhan Tề cũng từng châm chọc hấn đi xem ca kịch như trâu ăn mẩu đơn, đốt đàn làm củi, nấu hạc làm đồ ăn, lấy nước sạch rửa chân, cười khổ một cái, anh nâng tay xem đồng hồ, suy nghĩ xem sau hai giờ rưỡi xem ca kịch còn có thể trở về phòng làm việc xử lý hết đồng công việc dư lại vì chăm sóc ông nội mấy ngày nay hay không.

Có mùi thơm ngào ngạt của nước hoa thuốc phiện bay tới, Thẩm Lục Gia ngược đầu lên nhìn theo bản năng. Mặc dù ánh sáng hơi mờ, mặc dù cô gái đang nhẹ nhàng đi tới không biết vì sao lại trang điểm đậm, anh chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra cô, Ngũ Mị.

Ngũ Mị cũng nhìn thấy Thẩm Lục Gia, trong đôi mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, cô nhìn người rất chính xác, cũng không cho rằng Thẩm Lục Gia là người âu phục gầy da ngồi trong phòng biểu diễn để nghe diễn viên y y nha nha hai giờ nha. Cũng chỉ trong chớp lát, cô khẽ cong đôi môi đỏ mọng, coi như là chào hỏi, thân nhiên đi đến chỗ ngồi của mình.

Trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy, chỗ ngồi của cô, không sai lệch, nằm ở phía bên trái Thẩm Lục Gia. Dưới đáy lòng Ngũ Mị thầm mắng t c cho cô cái vé nát như vậy, trên mặt lại không biểu lộ chút nào, từ từ vuốt làn váy bộ lễ phục màu xanh nước biển, ngồi xuống bên người Thẩm Lục Gia.

Mùi nước hoa thuốc phiện càng nồng đậm, Thẩm Lục Gia nhúc nhích thân thể một cái theo bản năng, thân thể vốn đang nằm dài trong ghế thiên nga bọc nhung khẽ căng thẳng. Ngũ Mị có chút buồn cười nhìn động tác này của anh, cô là sâu bọ rần rết sao, Tổng giám đốc Thẩm nhìn thấy cô liền không thoải mái? Ôm tâm tư đùa dai tà ác, cô lại đụng đụng Thẩm Lục Gia bên kia. Thẩm Lục Gia quả nhiên không vui nhú nhú lông mày.

“Thật trùng hợp, tổng giám đốc Thẩm cũng đến xem múa ba-lê?” Ngũ Mị quay đầu, mặt mày mỉm cười nhìn Thẩm Lục Gia.

“Cô giáo Ngũ, chào cô.” Thẩm Lục Gia không thay đổi sắc mặt trả lời.

Dáng vẻ nghiêm túc của hấn càng kích thích tâm tư trêu đùa của Ngũ Mị. Cô nhìn Thẩm Lục Gia chăm chú không nháy mắt, “Hôm nay tổng giám đốc Thẩm lại cảm thấy tôi xứng đáng với thân phận linh hồn kĩ sư của nhân loại rồi hay sao?”

Thẩm Lục Gia nghe thoáng không hiểu, đôi con ngươi màu nâu nhìn vào hai viền mắt đánh màu xanh của Ngũ Mị, chân mày lại càng nhíu chặt.

Ngũ Mị tốt bụng nhắc nhở anh: “Cô giáo Ngũ. Cô Ngũ.”

Cô gái này, sao lại mang thù như vậy. Thẩm Lục Gia nhìn cô khẽ ngẩng cằm lên, trong đôi mắt không che dấu vẻ tự đắc đột nhiên cảm thấy đôi mắt như thể tốt hơn hẳn so với ánh mắt lạnh lùng không có ai kia. Anh cười nhạt: “Trí nhớ của cô giáo Ngũ thật tốt.”

Khán giả lục tục vào sân khấu nhìn chỗ ngồi bên phía tay phải Thẩm Lục Gia trống không, Ngũ Mị chế nhạo anh: “Tổng giám đốc Thẩm nhàn hạ thoải mái như vậy, thật khiến tôi giật mình nha.”

“Người khác đưa vé, không đến không tốt lắm.” Thẩm Lục Gia nói thật.

Trong lòng Ngũ Mị khẽ động, bạn bè đưa vé, không đến không tốt lắm, nếu như người bạn đó cũng là khán giả, tất nhiên hai người sẽ cùng nhau tới, nhưng là đến bây giờ cũng chỉ có một mình Thẩm Lục Gia, thân phận người bạn này, cần phải cân nhắc. Tầm mắt của cô cúi xuống nhìn vào bản in bằng đồng trên cuốn vé, một cô gái trẻ tuổi mặc váy múa ba-lê màu trắng tươi cười xinh đẹp làm sao, đôi mắt xinh sáng ngồi cũng đang nhìn lại cô. Vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm.

Công chúa múa ba-lê. Dưới đáy lòng Ngũ Mị nghiền ngẫm lặp đi lặp lại từ này mấy lần, xong mới cười nói: “Đừng nói người bạn kia của tổng giám đốc

Thẩm là công chúa ba-lê Yến Tu Minh nha.”

“Cô ấy là con gái của người bác có quan hệ lâu đời.” Một câu đơn giản đã trả lời thuyết phục khẳng định vấn đề của cô.

Ngũ Mị cười khê: “Vậy tôi tìm thần tượng kí tên phải làm phiên tổng giám đốc Thẩm rồi.”

Nhạc nền “Hò thiên nga” chợt vang lên, toàn bộ đại sảnh lập tức lâm vào hỗn độn trong bóng tối.

Ngũ Mị nhìn lên sân khấu đen đặc, ánh mắt hư không. Bốn mươi lăm phút đầu cô sẽ không xem, cô chỉ vì con Thiên nga trắng sẽ xuất hiện khi màn thứ hai bắt đầu mà đến. Chỉ vì cô ta mà đến.

Mặc dù kịch tình bình thường, thối nát, công chúa Áo Kiệt Tháp bị Ma vương Roth Balter làm ma pháp gấp rui ro, biến thành Thiên Nga Trắng đáng thương, chỉ có hoàng tử Siegfroed thật lòng yêu công chúa mới có thể phá giải ma chú. Nhưng đàn ông luôn luôn “ngây ngốc không phân biệt được con hổ hay con chuột.” Con gái của Ma vương Áo Cát Ly-Á biến thành hình dáng của Áo Kiệt Tháp, hoàng tử này bị bấu vệt áo đen mê hoặc đến thần hồn điên đảo, tiến tới đỉnh hôn. Kết cục tất nhiên là đại đoàn viên, hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc lại với nhau. Thẩm Lục Gia cảm thấy vở kịch cũng không quá nhảm chán. Chỉ là đến phần quần vũ của màn thứ nhất, nhìn một đám vũ công nam mặc bó sát lên đài, Thẩm Lục Gia không nhịn được nhú mồm, quần múa dán chặt hạ thân, hình dáng thân thể gần như hiện ra rõ ràng rành mạch. Anh cũng không cảm nhận được sức lực hay sự duyên dáng gì từ điệu đó, chỉ cảm thấy trở ngại mặt mũi cùng mất thể diện.

Ngũ Mị cơ bản có thể đoán được vì sao Thẩm Lục Gia lại cau mày, đoán âm thầm bật cười, vị tổng giám đốc Thẩm này, thật đúng là một người kì diệu.

Thật không dễ dàng trải qua màn thứ nhất với thời gian vũ hội lễ trường thành của hoàng tử khá dài, đến màn thứ hai. Lúc này Ngũ Mị mới ngồi ngay ngắn lại, nhìn vô đài chăm chú.

Hoàng tử cảm mồi tên sân thú ở bên Hồ Thiên Nga, sau đó Áo Kiệt Giáp cũng chính là Yến Tu Minh mặc váy múa ba-lê trắng xoắn xoay tròn đi ra. Hai người nửa chậm rãi, cô trong trắng như vậy, thẹn thùng cùng e lệ nhìn hoàng tử, ánh mắt dường như làm lòng người tan vỡ. Cho dù lúc này không phải là lúc nên vỗ tay, bên dưới đài vẫn rộ lên một hồi tiếng vỗ tay.

Nhìn đi, mọi người vĩnh viễn đều yêu thích Thiên Nga Trắng dịu dàng vô hại. Bên trong hội trường tối đen như mực chỉ có một cột ánh sáng trên sân khấu, đuổi theo nữ chính. Váy trắng như tuyết ở dưới ánh sáng mạnh càng thêm chói mắt. Ngũ Mị từ nhỏ đã không thích Thiên Nga Trắng, người khác xem thiên nga là tượng trưng cho sự trong trắng, cô lại cảm thấy tràn ngập dơ bẩn. Thân thể đầy đặn, chà trách năm đó Zues vì Lida- người vợ xinh đẹp của vua Sparta- chà mặt kệ tình hình đặc biệt lúc ấy còn hơn tăng tị với nhau.

Theo tiền kèn to rõ, thiên nga đen trong màn thứ ba đã xuất hiện, Yến Tu Minh thay váy múa ba-lê màu đen, trên đầu mang vương miện sáng chói. Về mặt của cô cũng thay đổi, từ ôn thuận dịu dàng ở màn hai trở nên kiêu căng mỉa mai. Nhưng dưới đài, Thẩm Lục Gia vô thức nhớ lại lần đầu gặp lúc cô nhảy điệu kia ở Minh Sắc. Cô gái này, mới xứng với bầu trời xinh đẹp.

Ngũ Mị không có ý định nhìn tình huống kịch, cô đang đợi trọng tâm chính của màn thứ ba- xoay liên tục 32 vòng. Năm đó cô có thể ở trong phạm vi không vượt quá một sợi dây nịt làm xong động tác này. Hiện tại cô muốn xem thử công chúa múa ba-lê có làm được hay không.

Yến Tu Minh bắt đầu liên tục xoay tròn, váy màu đen xoáy ra từng chu vi hình tròn hoàn mỹ. Thẩm Lục Gia ngạc nhiên nhìn cô gái trên sân khấu. Mũi chân của cô di chuyển trong phạm vi không vượt quá đường tròn đường kính 50cm. Ngũ Mị ấn tay trái theo bản năng, ánh mắt đau đớn mà tuyệt vọng, chân của cô, hiện giờ vẽ một vòng tròn cơ bản nhất cũng không làm được. Ngón tay không khỏi dùng sức, cuống vẽ khô sở co rúc trong ngón tay trắng mịn của cô, cuối cùng nhún thành một đoàn.

Lỗ tai nhạy bén của Thẩm Lục Gia bắt được âm thanh bản in bằng đồng trên giấy bị gấp, quay đầu lại liền nhìn thấy nơi phát ra âm thanh. Cho dù ánh sáng vô cùng không tốt, anh vẫn cảm nhận được trong mắt Ngũ Mị đọng đầy khô sở. Tại sao cô lại khô sở? Một cô gái phóng túng như cô cũng sẽ có chuyện khiến cô khô sở sao? Thẩm Lục Gia lần đầu phát hiện lòng hiếu kì của mình dâng lên mạnh mẽ.

Cảm nhận được ánh mắt dò xét của Thẩm Lục Gia, trong lòng Ngũ Mị hoảng hốt, không dấu vết chuyển tay sang bên phía anh không nhìn thấy, lại khởi phục giọng điệu trên chộc trước sau như một: “Tổng giám đốc Thẩm sao lại nhìn tôi như vậy, tôi có thể đẹp như công chúa thiên nga sao?”

Trong ánh mắt của cô còn sót lại một tia tức giận bị phá vỡ và quật cường. Thẩm Lục Gia không biết tại sao mình lại không quan tâm đến lễ phép diễn xuất, mở miệng nói: “Tôi không hiểu vũ đạo, nhưng mà tôi lại cảm thấy lần trước cô nhảy điệu Phát Lạp mình mâu rất tốt.”

Trong lòng Ngũ Mị chợt giật mình, Thẩm Lục Gia nhận ra điều gì sao? Anh ta đang an ủi cô? Không, cô cho rằng đó chỉ là một câu khách sáo. Che miệng lại cười cười: “Cám ơn tổng giám đốc Thẩm đã khen ngợi.”

Hai người tiếp tục xem biểu diễn.

Biểu diễn kết thúc. Cùng lúc các vũ công chào cảm ơn, tất cả đèn trong rạp toàn bộ sáng lên. Ngũ Mị không nhịn được đưa tay ngăn cản luồng ánh sáng này.

Trên sân khấu, Yến Tu Minh nhìn thấy Thẩm Lục Gia, nở nụ cười thật lòng. Phùng Thanh Bình đã đi ra từ phía sau đài, trong tay ôm một đóa hoa to. Nhét bó hoa vào trong lòng con gái, bà vui vẻ nói: “Hoa do Lục Gia phái người đưa đây.”

Có phóng viên rút cuộc xông ra được vòng vây của nhân viên bảo an, nâng thương dài pháo ngắn quyết tâm phỏng vấn Yến Tu Minh.

“Cô Yên, tôi là phóng viên báo đô thị Lận Xuyên. Diễn xuất tối nay của cô thật sự cực kì tuyệt vời, cô có suy nghĩ sẽ ở trong nước phát triển sự nghiệp hay không?”

“Cô Yên, một người diễn xuất hai nhân vật có sự khác biệt lớn như vậy, áp lực có lớn quá không?”

.....

Phùng Thanh Bình thấy phiền phức nhất chính là những phóng viên này, chỉ là một nhân vật nhỏ lại muốn phỏng vấn con gái của bà?

Yến Tu Minh thì ngược lại, tính tình dễ chịu hiền lành, cười tươi với các phóng viên: “Cám ơn các vị truyền thông đã khen ngợi, tôi đã nhảy suốt hai tiếng, để cho tôi nghỉ ngơi một chút, được chứ?”

Nữ thần cười một tiếng, nam phóng viên liền rút micro phỏng vấn về, giờ máy chụp ảnh lên, tự chọn góc độ đẹp nhất để giữ lại mấy tấm hình nữ thần xinh đẹp. Phùng Thanh Bình che chở con gái đi về phía sau cánh gà.

Trong lòng Thẩm Lục Gia thầm khen ngợi một tiếng giáo dục tốt, theo lễ phép, anh cũng phải đi hậu trường một chuyến, để chào hỏi. Vậy mà vừa xoay người, anh kinh ngạc phát hiện ra Ngũ Mị đã lặng lẽ rời đi từ lúc nào, trong không khí chỉ còn lại hương nước hoa thuốc phiện thoang thoảng.

Phùng Thanh Bình đang nhận xét con gái trình độ phát huy của con gái tối nay: “Động tác của Thiên Nga Trắng nhảy rất đúng chỗ, tay chân biểu hiện dịu dàng ăn khớp; nhưng một đoạn nhảy Thiên Nga Đen còn chưa đủ sống động mãnh liệt, về nhà còn cần phải luyện tập thêm, nhất là động tác xoay tròn, di chuyển vẫn còn hơi lớn...”

Đúng lúc Thẩm Lục Gia nghe được những lời này, bác gái Yến nhìn qua cũng chỉ như một người đàn bà bình thường dường như đặc biệt hiểu công việc múa ba-lê.

“A, Lục Gia đến rồi.” Phùng Thanh Bình cao giọng kêu lên.

“Bác gái Yến, cô Yên.” Thẩm Lục Gia khách sáo cười một tiếng, “Diễn xuất rất đặc sắc.”

“Gọi Tu Minh là được rồi, cần gì cô đến cô đi, khách sáo quá.” Phùng Thanh Bình giả vờ trách cứ.

Yến Tu Minh nắm hoa tươi trong ngực thật chặt: “tổng giám đốc Thẩm, cảm ơn anh đã tặng hoa.”

“Tôi cũng không biết rõ phụ nữ các cô thích hoa gì nên bảo thư kí mua giúp tôi một bó mà thôi, hi vọng là cô thích.” Hoa là do Thẩm Lục Gia bảo Tiết Tâm Lộ mua phải người đưa tới, anh bị dị ứng phấn hoa nên tuyệt đối sẽ không bao giờ chủ động đi mua.

Đáy mắt Yến Tu Minh thoáng qua mất mát, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Tôi rất thích.”

Cũng không ai biết chỗ hẻo lánh nơi hậu trường, có một đôi mắt lạnh lùng nhìn hết tất cả, khoe miệng nở một nụ cười đầy hứng thú.

Tác giả có lời muốn nói: chương này viết xong khi nghe vũ kịch “Hồ Thiên Nga”, làm như vậy có vẻ rất có cảm hứng, thật chuyên nghiệp có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Người mặt cười

"Viện trưởng Thương, ngài khỏe chứ." Thẩm Lục Gia nhìn người đàn ông mặc áo dài trắng, đôi mắt hoa đào dài hẹp long lanh ngập nước trước mặt. Có chút khó có thể tin hẳn cùng Mạc Phó Tư là anh em cùng một mẹ.

“Tổng giám đốc Thẩm, ngưỡng mộ đã lâu”. Về mặt Thương Uyên Thành đầy ý cười, nhưng cũng không chủ động vươn tay, hẳn xuất thân từ y học, không thích cùng người khác tiếp xúc tay chân, điểm này lại giống Mạc Phó Tư như đúc.

Thẩm Lục Gia đến là vì bệnh của ông nội Thẩm Quốc Phong. Đêm đó sau khi ông ấy phát bệnh đã được đưa đến bệnh viện tổng quản khu Lận Xuyên Thị, là bệnh suy tim cấp tính. Tuy là đã cứu được người, cũng đã xuất viện về nhà nhưng tinh thần lại không tốt bằng lúc trước. Thẩm Lục Gia liên thông qua quan hệ với Mạc Phó Tư tìm Thương Uyên Thành mời mấy chuyên gia nước ngoài về hội chẩn xem sao. Bởi vì thân phận của Thẩm Quốc Phong tương đối nhạy cảm, không tiện công khai, tránh để người ta vẫn nhạo báng nền chính trị trong nước là chính trị của các lão già. Những lão già quyền cao chức trọng này một khi sinh bệnh không chỉ ảnh hưởng đến vị trí gia tộc của mình mà còn ảnh hưởng đến sự hưng thịnh của các phe phái chính trị trong nước. Cho nên anh không thể không cẩn thận.

“Vào phòng làm việc của tôi nói chuyện”. Thương Uyên Thành biết người anh trai cùng mẹ khác cha của mình không dễ dàng mở miệng vàng, sáng nay lại phá lệ gọi điện thoại cho anh có thể thấy được quan hệ của anh ta với Thẩm Lục Gia. Đôi tay theo thói quen để trong túi áo khoác trắng, Thương Uyên Thành phân phó trợ lý: “Đi mời giáo sư khoa tim mạch Giang Đạo Chân tới đây”.

Trong phòng làm việc của viện trưởng, Thương Uyên Thành mời Thẩm Lục Gia ngồi, lại gọi y tá pha trà Long Tĩnh mang tới.

“Tổng giám đốc Thẩm, mời uống trà”

Thẩm Lục Gia nhấp môi rồi mới chịu nói chuyện. Chỉ nghe thấy tiếng giày cao gót thanh thúy, sau đó cửa bị tùy ý đẩy ra từ bên ngoài, hương nước hoa quen thuộc bay vào trong mũi Thẩm Lục Gia.

Là Ngũ Mị, hôm nay cô không thoa son phấn, mặc áo trắng sữa, quần dài màu sẫm xanh, bên hông buộc một thắt lưng hoa hồng vàng, càng hiện ra vòng eo nhỏ bằng một nắm tay. Cô và Thương Uyên Thành có quan hệ gì vậy? Thẩm Lục Gia theo bản năng nhíu mày.

Thương Uyên Thành nhìn thấy đôi giày cao gót quện rũ chùng bầy- tám phân liền xụ mặt xuống: “Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần, cô còn mang giày cao gót...” Lời còn chưa nói hết đã thấy hai mắt sáng trong của Ngũ Mị nhìn về phía Thẩm Lục Gia: “Tổng giám đốc Thẩm?”

“Cô giáo Ngũ” Thẩm Lục Gia nghe thấy Thương Uyên Thành đề cao chuyện giày cao gót, tầm mắt không tự chủ nhìn về phía dưới chân Ngũ Mị. Nhưng mà chỉ là một cái chớp mắt liền lại cảm thấy mình quá phận. Nghĩ lại lại nhớ tới Hạ Thiên, trong đầu thế nhưng có chút hỗn loạn, sắc mặt thoáng chìm xuống vài phần.

“Hai người biết nhau sao” Thương Uyên Thành cũng có chút kinh ngạc.

“Tổng giám đốc Thẩm là người tốt có tấm lòng nhân hậu, chân thực, nhiệt tình.” Lúc Ngũ Mị nói lời này thì mặt mày mỉm cười nhưng Thẩm Lục Gia lại nghe ra mùi vị khác lạ, như là nói anh bắt chớ đi cây xen vào việc của người khác.

Ngũ Mị cũng không có ý định nghiêng ngả sắc mặt người khác, cô trực tiếp ngồi lên ghế sofa bằng gia đặc chế của Hải Tượng, cực kì thoải mái bên cạnh Thương Uyên Thành, cúi đầu cời móc giày giấy bằng kim loại, cời giày cao gót, co đầu gối lại, rồi thở phào nhẹ nhõm. Thương Uyên Thành khẽ nhíu mày, cúi đầu, không chút e ngại đưa tay đề lên mắt cá chân trái của cô, “Lại không thoải mái?”

Giang Đạo Chân đi vào đúng lúc nhìn thấy một màn này, liền cười ha hả nói: “Cô giáo Ngũ lại đến thăm viện trưởng Thương của chúng tôi hả?”

“Giáo sư Giang” Sắc mặt Ngũ Mị bình tĩnh, không có chút xấu hổ của con gái nên có khi bị trêu chọc.

Cùng lúc Giang Đạo Chân vào cửa, Thẩm Lục Gia đã đứng dậy.

“Giáo sư Giang, vị này là tổng giám đốc Thẩm” Thương Uyên Thành cũng tạm thời bỏ qua chuyện của Ngũ Mị, đứng ra giới thiệu Thẩm Lục Gia.

“Giáo sư Giang, ngài khỏe chứ, cảm ơn ngài trong lúc bận rộn lại bớt chút thời gian đến đây. Hôm nay có một chút chuyện sợ là phải làm phiền ngài và viện trưởng Thương.” Lời nói của Thẩm Lục Gia tuy khiêm tốn nhưng cũng không đánh mất vẻ phong độ.

Không giận mà uy, không kiêu ngạo mà ngang tàng, phong thái rất tốt, Giang Đạo Chân ở trong lòng phán đoán, cũng khách khí chuyện trò cùng Thẩm Lục Gia mấy câu.

Hai người Thẩm-Giang đang ngồi ở ghế ngồi gỗ lim đối diện Ngũ Mị, lúc này Thương Uyên Thành mới kéo ngăn kéo bàn làm việc của mình ra, đưa cho Ngũ Mị đang nằm chán một hộp hoa quả ướp lạnh, bĩu môi nói: “Ồn ào quá, tiệm Tống Ký, tất cả đều là thứ cô thích.” Không đợi Ngũ Mị tiếp lời, lại thả máy tính bảng trên bàn vào trong ngực Ngũ Mị, “Tôi đã giúp cô vượt qua cửa ải cô mắc kẹt rồi, cô chơi tiếp đi

Ngũ Mị khẽ cong khóe môi, cười tươi nhìn Thương Uyên Thành. Vừa nhàn nhã tự đắc ăn các loại hoa quả ướp lạnh, vừa để máy tính bảng lên trên đùi bắt đầu trò chơi Angry Bird. Giang Đạo Chân nhìn thấy thì mặt mày hớn hờ, còn Thẩm Lục Gia lại cảm thấy một cổ cảm giác khó chịu không giải thích được.

“Tổng giám đốc Thẩm, sẽ không quý rầy các anh nói chuyện chứ?” Ngũ Mị chợt ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Lục Gia, một lọn tóc rơi dính vào vầng trán như tuyết trắng, rung rung theo lời nói. Thẩm Lục Gia đột nhiên cảm thấy luồng tóc gây cản trở ấy rất hấp dẫn.

Ý niệm vừa mới lóe lên, đáy lòng liền trở nên sợ hãi, đối với người không gần nữ sắc như anh thì đó gần như là ma chướng. Thu hồi tầm mắt, về mặt Thẩm Lục Gia thản nhiên nói: “Không ngại” Nói xong liền lấy bệnh án trong bao công văn ra nhờ Giang Đạo Chân xem qua.

Giang Đạo Chân nhìn cái tên trên bệnh án, không nhìn được phải nhìn lại Thẩm Lục Gia một cái. Dòng họ Thẩm này không tính là thường gặp, nhưng cũng không hiếm thấy. Ông là người nghiên cứu y học, không quan tâm đến chính trị nhưng vẫn có nghe nói về Thẩm Quốc Phong, người trẻ tuổi trước mắt này lại là cháu trai trưởng của lão Thẩm. Lập tức trong lòng tăng thêm mấy phần coi trọng lấy mắt kính từ trong túi áo ra, cẩn thận xem xét về bệnh án.

Thương Uyên Thành là chuyên gia nghiên cứu về não và thần kinh học, không phải chuyên gia về phương diện tim mạch, vì vậy anh chỉ ngồi tại chỗ của mình nhìn Ngũ Mị chơi game, thỉnh thoảng giúp cô chọn vị trí xảo trá để tiêu diệt con heo màu xanh lá.

Khỏe mắt Thẩm Lục Gia khẽ lướt qua, hai người họ tựa vào rất gần, chân bạch ngọc của Ngũ Mị không biết đã buông thõng xuống giữa không trung từ lúc nào, thỉnh thoảng vừa lòng lại lắc lư một cái.

Điện thoại di động của Thương Uyên Thành đặt trên bàn đột nhiên reo lên, là Cục trưởng Bộ y tế Tào Đan Sinh gọi. Cười một tiếng xin lỗi với hai người Giang- Thẩm đang nói chuyện, anh nhận điện thoại.

“Cục trưởng Tào”

Phía bên kia điện thoại là một giọng nam hào sảng: “Viện trưởng Thương, tôi có một người bạn muốn nhờ anh xem giúp có bệnh gì hay không. Không biết bây giờ có tiện đi qua hay không?”

“Không thành vấn đề. Tôi chờ hai người ở cửa bệnh viện.”

“Không dám, không dám. Làm sao có thể phiền viện trưởng Thương như vậy chứ.” Tào Đàn Sinh biết rõ Thương Uyên Thành là khách sáo, nhưng trong lòng vẫn rất vui vẻ tăng bốc đối phương.

Thương Uyên Thành cũng cười cười nói: “Vậy thì tôi sẽ dọn dẹp văn phòng đón chào Cục trưởng Tào”

Lấy thân phận của Thương Uyên Thành, không phải là nhân vật quan trọng hoặc ca bệnh nghiêm trọng thì sẽ không dễ dàng tự mình ra tay. Nhưng thật đúng là “huyền quan không bằng hiện quan”, mặc dù Thương thị là bệnh viện tư nhân nhưng cũng không thể không cho người trực tiếp lãnh đạo cục trưởng cục vệ sinh mấy phần mặt mũi.

Đối với việc này, Ngũ Mị chỉ dùng ánh mắt chế nhạo liếc nhìn Thương Uyên Thành một cái, có lẽ cười nhạo lúc này anh cũng là kẻ nịnh bợ. Thương Uyên Thành chỉ có thể cười khổ, bản thân đã tiến vào vòng xoáy, làm sao thoải mái tự do bằng người bên ngoài được.

Giang Đạo Chân sau khi nghe được điện thoại, biết Thương Uyên Thành có khách, ông hiểu rõ thân phận của Thẩm Quốc Phong mang tính đặc thù, có chút khó xử nhìn thoáng qua Thẩm Lục Gia đề nghị: “Tổng giám đốc Thẩm, chúng ta đổi sang phòng làm việc của tôi nói chuyện được chứ?” Thẩm Lục Gia biết Giang Đạo Chân thực sự lo lắng liền lập tức đồng ý, nói cảm ơn với Thương Uyên Thành xong liền vội vã cùng Giang Đạo Chân vào thang máy.

“Nói chuyện nghiêm chỉnh, mắt cá chân trái của cô như thế nào rồi? Tôi mở vít Co-ban đúng hạn chứ?” Thương Uyên Thành hết sức lo lắng vết thương năm xưa ở chân Ngũ Mị. Cô là con gái của em gái ruột dưỡng hân- Cố Dật Phu, thật ra hẳn đã biết Ngũ Mị được ba bốn năm, cũng không rõ ràng quá khứ của cô lắm, chỉ từ vết thương cũ bên trên chân trái của cô đoán được đây là do ngoại lực đánh thẳng vào, từ từ hủy hoại khiến cho thần kinh ngoại biên bị tổn thương. Từ đó làm cho khớp xương mắt cá chân không thể cong duỗi cùng lật ra ngoài.

Giờ phút này Ngũ Mị chỉ lo chơi game, trong miệng qua loa “ừ” một tiếng thay câu trả lời.

Thương Uyên Thành bất đắc dĩ phát vạt áo dài trắng, ngồi xổm người xuống chấp nhận mát-xa huyết vị cho bà cô nhỏ này.

Khi Tào Đàn Sinh mang theo Hạ Thương Chu đi tới liền thấy cảnh tượng mập mờ này. Ngón chân xinh xắn của người con gái đang hơi hơi cuộn mình ở trong đôi tay trắng nõn dài nhỏ của người con trai, năm ngón chân hồng hào giống như năm viên ngọc anh đào mềm mại.

Tào Đàn Sinh cố ý nặng nề ho mấy cái, cười trừ ghẹo nói, “Viện trưởng Thương, không phải chúng tôi đến không đúng lúc chứ?”

Hạ Thương Chu lại có chút tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn Ngũ Mị.

Thương Uyên Thành ngồi dậy cười nói: “Để cục trưởng Tào chê cười rồi”

Tuy Tào Đàn Sinh xuất thân từ y học nhưng thân hình lại giống như một pho tượng tháp sắt, hần vỗ vỗ Hạ Thương Chu ở bên cạnh, “Tôi xin giới thiệu một chút, vị này là Hạ Thương Chu tiên sinh, chủ tịch ngân hàng Đại Trung Hoa, cũng là anh em tốt của tôi, hôm nay đến để cầu chữa bệnh.” Hạ Thương Chu vừa tới Lận Xuyên chưa đến một tháng, làm sao có thể xưng anh gọi em với Tào Đàn Sinh, cũng chỉ là gặp mấy lần trong các bữa tiệc thượng lưu, cục vệ sinh vừa vặn muốn nhập một nhóm dụng cụ chữa bệnh từ nước Mỹ, trên tài chính lại có lỗ hổng, muốn tự mình xoay sở một phần tiền bạc, liền có ý kết giao với Hạ Thương Chu.

“Viện trưởng Thương, làm phiền.” Hạ Thương Chu ép mình không nhìn vào Ngũ Mị nữa.

Thương Uyên Thành cười lễ phép: “Chủ tịch Hạ khách sáo rồi.”

Tào Đàn Sinh cười vài tiếng: “Vậy người anh em của tôi liền giao cho viện trưởng Thương rồi, trong Cục tôi còn có chút việc, xin đi trước.”

Tiến Tào Đàn Sinh đi, Hạ Thương Chu mới cùng Thương Uyên Thành tiến vào phòng làm việc.

Ngũ Mị ra vẻ khiếp sợ, “Ah, đây không phải là tổng giám đốc Hạ sao? Thật là có duyên.”

Lông mày Thương Uyên Thành ưu nhả nhủ lại, cứng không nói lời nào. Anh đã sớm để ý đến lúc này Hạ Thương Chu vừa nhìn thấy Ngũ Mị liền không dời mắt.

“Cô giáo Ngũ, Lận Xuyên tuy lớn nhưng có duyên thì vẫn sẽ gặp nhau.” Hạ Thương Chu cười nhạt, nói một câu không rõ ràng.

Ngũ Mị cũng không nói gì, chỉ cười cười với Hạ Thương Chu, sau đó lại tiếp tục vui đùa chơi game.

“Chủ tịch Hạ gần đây có vẻ ngủ không được ngon giấc” Thương Uyên Thành nhìn kỹ sắc mặt Hạ Thương Chu trước mặt, mở miệng. Có rất ít người biết thật ra anh nghiên cứu cả Trung y và Tây y. Bản lĩnh “vọng, văn, vấn, thiết” không thua kém gì phẫu thuật sọ cứu chữa bệnh nhân.

“Viện trưởng Thương thật là danh thủ số một quốc gia.” Hạ Thương Chu tự giễu cười một tiếng, “Năm năm trước tôi bị chứng mất ngủ vô cùng nghiêm trọng, a, đoạn cuộc sống kia thật là khổ không thể tả, thôi, không đề cập tới cũng được. Sau lại ở nước Mĩ liên tục trị liệu hơn nửa năm, cuối cùng cũng tốt lên. Không nghĩ một thời gian trước trở lại Lận Xuyên, không hiểu tại sao bệnh cũ lại phát sinh.” Hắn không nói thật với Thương Uyên Thành, sau khi hắn tìm Tô Chiết điều tra tư liệu Ngũ Mĩ, chứng mất ngủ này liền tái phát, không thể xem là không giải thích được.

Ngũ Mĩ cúi đầu, khoe môi khẽ nâng lên, xem ra phần tài liệu lần trước vẫn chưa hoàn toàn bỏ đi lòng nghi ngờ của hắn. Lời nói này ba phần nói cho Thương Uyên Thành nghe, bảy phần còn lại là nói cho cô nghe. Đáng tiếc cô không phải thánh mẫu, chưa bao giờ biết hai chữ “tha thứ” viết như thế nào.

Tác giả có lời muốn nói: tối hôm qua đi ra ngoài xã giao, tối nay mới cập nhật được, thật có lỗi.

Niềm vui mới tình yêu cũ, cùng lên sân khấu.

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Thương Uyên Thành vốn muốn mời Hạ Thương Chu đi xem bệnh ở phòng kế bên, không ngờ còn chưa mở miệng, Hạ Thương Chu đã thật không khách sáo ngồi vào trên ghế tựa phai sau bàn làm việc, lại lấy ra một chồng bệnh án thật dày từ trong cặp tài liệu, ánh mắt hơi hơi nhìn về phía Ngũ Mĩ. Vì vậy chủ tịch ngân hàng trẻ tuổi đẹp trai này đã bị Thương Uyên Thành trực tiếp vào loại quý hạo sắc. Anh cũng không lên tiếng, chỉ phát phát vạt áo trắng, sau khi ngồi vào chỗ của mình liền bảo Hạ Thương Chu cởi khuy tay áo ra, anh muốn bắt mạch.

Trước khi đến, tất nhiên Hạ Thương Chu đã điều tra rõ ràng về học vấn chuyên môn của Thương Uyên Thành. Thương Uyên Thành là thạc sĩ ngoại thần kinh trường đại học Harvard với hai bằng thạc sĩ về bệnh thần kinh học và giải phẫu thần kinh, bệnh viện Hopkins đã từng cố gắng mời anh về làm trưởng khoa ngoại thần kinh, trong giới làm việc có danh hiệu là “Bàn tay thần” Nhưng chưa từng nghe nói anh còn thông thạo Đông y. Mặc dù trong lòng kinh ngạc, Hạ Thương Chu vẫn nghe theo lời anh mở khuy tay áo, cuộn tay áo lên.

Thương Uyên Thành rút tay phải về, chậm rãi nói: “Chủ tịch Hạ, bệnh của ngài là do suy nghĩ quá nhiều, dẫn tới khí huyết không đủ, lúc đại não suy nghĩ cần đặc biệt cung cấp một lượng lớn máu lên não, trong Đông y cho rằng, ý niệm sinh hỏa. Lúc con người suy tư, hỏa tự ở đầu, sẽ quấy nhiễu đầu não, nếu không thể kìm hãm, sẽ dẫn tới mất ngủ. Thật ra Thương Uyên Thành hoàn toàn có thể kê đơn thuốc an thần Tây y cho Hạ Thương Chu, nhưng anh cố tình muốn Hạ Thương Chu nếm trải đau khổ, nên mới dùng đến Đông y này.

Hạ Thương Chu khẽ giương lông mày, dò xét hỏi: “Thật không ngờ viện trưởng Thương không chỉ là Bàn Tay Thần trong phương diện ngoại thần kinh và giải phẫu thần kinh, trình độ ngâm/phóng/Đông y cũng rất cao, thật là cao nhân bất lộ tướng* nha”

*: người đắc đạo thường khiêm tốn, ở ẩn.

Đôi mắt hoa đào của Thương Uyên Thành khẽ rũ xuống: “Chủ tịch Hạ khen nhầm rồi. Tôi chỉ nhìn thấy trong bệnh án Hạ chủ tịch đã uống không ít thuốc an thần, loại thuốc này cũng không thích hợp dùng nhiều.” Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng trong đầu Thương Uyên Thành vẫn đang suy nghĩ xem phương thuốc nào sắc lên uống khổ nhất. Trà xanh và hạt táo chua*? Không được, không được. Sinh địa mạch môn*? Cũng không được.

Đan bì son chi**, đúng, sẽ dùng đơn thuốc này, bên trong còn có sai hồ**, long cốt** cùng rượu Đại Hoàng**, không đáng chết mi tao liền không phải họ Thương (chỗ này a Thương Uyên Thành ghét cay ghét đắng Hạ Thương Chu nên mình để tao-mi nhé ^^!). Thương Uyên Thành kim lại sung sướng trong lòng, soạn soạn viết ra phương thuốc.

“chủ tịch Hạ, anh giữ phương thuốc này. Bên trong có Bạch truat*, đương quy bỏ khí, lưu thông khí huyết, bạc hà cùng đan gia** thanh nhiệt giải độc, Bạch thược** giả tóa bực tức, con hầu cùng long cốt** có tác dụng tráng dương, rượu Đại Hoàng** làm tan máu bầm. Cách sắc thuốc tôi cũng đã viết ở trên. Anh có thể nhờ hiệu thuốc của bệnh viện sắc, cũng có thể đem về nhà tự sắc. Thấy Thương Uyên Thành đến cả dược lí cũng nói rõ ngọn ngành, Ngũ Mĩ liền đoán được có gì đó đối trá. Cô hiểu Thương Uyên Thành rất rõ, mặc dù nhìn qua anh đối với người nào cũng có dáng vẻ lịch sự khách khí, thật ra trong lòng phi thường thanh cao, kiêu ngạo. May mắn là bệnh nhân mổ sọ khi giải phẫu không được nói, nếu không khi có người can đảm dám hoài nghi y thuật của anh, anh tuyệt đối có thể mở sọ của bạn ra để sang một bên không thêm quan tâm đến.

** : tất cả là tên thuốc Đông y a, e bó tay khoản này T__T

Nhưng mà vậy thì sao, những ngày sau này của chủ tịch Hạ của chúng ta cũng không khỏi hơi quá dễ chịu, chuẩn bị nếm khổ đi, haha thật tốt chứ sao. Ngũ Mĩ kéo kéo khoe môi, biểu hiện tâm tình cô rất tốt.

Như loại con cháu nhà quan Hạ Thương Chu này sao dám tùy ý đem tính mạng bản thân giao cho người khác, lập tức lấy đơn thuốc, cười nói: “Cũng không làm phiền bệnh viện, về tôi sẽ tự làm.” Thoáng dừng một chút, gãi lại môi: “Hôm nay đã làm phiền viện trưởng Thương rồi, mong viện trưởng Thương cùng cô giáo Ngũ nể mặt, cho tôi một cơ hội mời khách, mời mọi người cùng ăn bữa cơm rau dưa.”

Thương Uyên Thành vốn muốn cự tuyệt, lại thấy Ngũ Mĩ vốn đang chơi game chột đuôi lưng một cái, cười như không cười trả lời: “Tổng giám đốc Hạ khách sáo quá rồi (ở trên là chủ tịch Hạ cơ mà *gãi đầu*). Tgd Hạ mới đến Lận Xuyên, chúng tôi nên làm chủ nhà mới phải, nào có đạo lí để tổng giám

đốc Hạ tổn kém”

Hạ Thương Chu nhìn Ngũ Mị còn đang lắc lư đôi chân ngọc, chợt nhớ tới bộ dáng dợ gác chân trên bụng gã ngũ trư rất nhiều năm trước. Có chút không tự nhiên cười một tiếng: “Tôi sẽ xem lời này của cô giáo Ngũ là đồng ý nhé.”

Ngũ Mị cũng không đáp lại, chỉ cúi người mang giày. Thương Uyên Thành nhìn không ra cô đang có ý định gì, nhủ mầy một cái: “Đôi giày múa bale kia của cô vẫn còn để ở chỗ tôi, để tôi đi lấy cho cô, đừng đi đôi giày cao gót này nữa, cẩn thận đứt cổ chân.” Lại khách sáo nói với Hạ Thương Chu một câu: “chủ tịch Hạ khách sáo quá rồi. Cho phép tôi vào thay quần áo.”

Trong lòng Ngũ Mị khẽ động, liền dừng động tác mang giày, tiếp tục ngồi trên ghế sofa lắc lư chân qua lại.

Hạ Thương Chu ngạc nhiên nghi hoặc một hồi, hạt mầm móng hoài nghi lúc trước trong nháy mắt liền tăng lên mấy chục centimet: “Cô giáo Ngũ cũng biết múa ba-lê sao?”

Ngũ Mị cười híp mắt khoát tay: “tổng giám đốc Hạ hiểu lầm rồi, thật ra tôi chỉ biết múa ba-lê kiểu giày đế bằng mà thôi. Tôi ngốc như vậy, năng lực điều hòa thăng bằng lại kém,làm sao biết nghệ thuật múa chân cao được, bằng không lúc trước cũng sẽ không mong ngóng chạy đi xem công chúa múa ba-lê Yến Tu Minh biểu diễn.”

Hạ Thương Chu không bỏ qua bất kì nét mặt hay biến hóa nào trên mặt Ngũ Mị, nhưng tiếc nuối chính là, gã không nhìn ra chút đầu mối nào cả. Có lẽ chỉ là gã nhớ nhung quá độ, nên nhầm cô là Di Quang thôi.

Thương Uyên Thành cởi áo khoác dài trắng, nhưng bên trong vẫn là một thân áo quần trắng, áo sơ mi trắng sọc xanh nhỏ phối với quần tây màu trắng sữa, giày Oxford màu trắng, là bạch mã hoàng tử thứ thiệt.

“Ồn ào, tôi đem giày đến cho cô rồi đây.” Thương Uyên Thành nâng một đôi giày ba-lê kiểu đáy bằng màu đen điểm song màu hồng. Ngũ Mị không đưa tay nhận mà nhắc chân: “Anh giúp tôi mang vào.”

Cô gái này phát điên cái gì đây nữa, thật sự coi hấn- thần y đương thời- làm nô dịch rồi hả? Chẳng qua ai bảo năm đó hấn ảm đầu đánh cuộc thua cô gái chết bầm này, Thương Uyên Thành ngậm đầy phần hận ngồi xỏm xuống, mang giày cho Ngũ Mị. Đáng tiếc một màn này trong mắt Hạ Thương Chu hoàn toàn là chim cá tình thâm.

“Tình cảm của viện trưởng Thương và cô giáo Ngũ thật tốt.” Trong giọng nói của Hạ Thương Chu có sự hâm mộ còn mang theo vẻ cô đơn.

Học viện ngoại ngữ chúng tôi còn vài cô giáo, gia thế, diện mạo, tài năng đều là tốt nhất, có cơ hội tôi sẽ làm mai cho tổng giám đốc Hạ một mối nhé.” Ngũ Mị chớp mắt cười quyến rũ, đề nghị.

Hạ Thương Chu không ngờ cô sẽ “nhiệt tình” đến vậy, vội vàng từ chối nhã nhặn: “Tôi không dám cùng viện trưởng so sánh đâu, tôi chẳng qua chỉ là một người làm công cao cấp thôi, một khi có lệnh điều động, lại phải bay khắp thế giới, không dám làm chậm trễ tuổi thanh xuân của con gái người ta.”

Ba người câu được câu không trò chuyện vào thang máy.

Lúc đi ra khỏi cửa bệnh viện đến bãi giữ xe, Thẩm Lục Gia vừa vận nhìn thấy bóng lưng của ba người cùng nhau đi bộ. Anh vốn còn muốn nói cảm ơn với Thương Uyên Thành rồi mới trở về, xem ra là không cần. Chẳng qua một thân đồ trắng kia là Thương Uyên Thành, còn người đàn ông cao gầy mặc áo sơ mi màu trắng nhạt cùng quần tây màu xám tro là ai? Ngũ Mị hình như còn trò chuyện rất vui vẻ với gã.

Nhớ tới Ngũ Mị, Thẩm Lục Gia không nhịn được nhủ lại chân mày, vòng giao tiếp của người phụ nữ này thật đúng là lớn nhỏ không giống nhau.

Xe của Hạ Thương Chu là một chiếc Infiniti FX50 màu đen, dưới đáy lòng Thương Uyên Thành rủa một tiếng “Quý sử.” Liền ngồi vào chiếc xe Porsche 911 màu hoa râm của mình. Thấy Ngũ Mị không ngồi cùng xe với Thương Uyên Thành, đáy lòng Hạ Thương Chu lại trở nên linh hoạt.

Ba người ba chiếc xe, hai vị nam sĩ vốn định sẵn sóc bảo hộ chiếc Audi Q7 của Ngũ Mị ở giữa, không nghĩ tới Ngũ Mị trực tiếp đạp chân ga, bỏ lại hai người đằng sau.

Khách sạn nằm ở Cửu Trọng Thiên. Không biết xuất phát từ ý định gì, Hạ Thương Chu đề nghị đi ăn thức ăn nước Pháp.

Ngũ Mị nhún nhún vai tỏ vẻ không sao cả.

Phòng ăn được bố trí theo phong cách tiêu chuẩn ngôn tình, tám ván gỗ nhỏ màu vàng trên vách tường khắp nơi có thể thấy được các tác phẩm hội họa của Renoir, Reynold, tuy là đồ làm giả nhưng cũng đến từ học giả có tiếng. Vào lúc tiếng nhạc đầu tiên của cánh George so tài trong vở kịch “Carmen” bắt đầu, Hạ Thương Chu đưa thực đơn cho Ngũ Mị.

Ngũ Mị cũng không khách sáo, dùng tiếng Pháp gọi một mạch canh bắp cải đặc, vú bò, canh cá Marseilles, tôm hùm hầm cục, gan ngỗng chiên. Lại bảo người phục vụ bàn mang lên một chai rượu Millenium Mouton.

Trong lòng Thương Uyên Thành bật cười, hôm nay cth thật sự mất máu (ý chỉ tổn tiền ấy ^^!)

Sắc mặt Hạ Thương Chu lại chỉ lạnh nhạt, thật ra hôm nay gã đề nghị ăn món Pháp, thứ nhất là kiểm tra Ngũ Mị có phải lớn lên ở Pháp hay không, dù sao lúc ăn cơm tinh thần con người tương đối buông lỏng, dễ dàng lộ ra dấu vết bồi lễ nghi trên bàn ăn; thứ hai chính vì bên ngoài là vẻ trời sinh, bên

trong là sự trưởng thành, những động tác nhỏ lại dễ dàng để lộ dấu vết nhất, gã muốn dùng cơ hội này quan sát một phen; thứ ba, một bữa ăn Pháp tốn thời gian rất dài, thường từ ba đến bốn giờ, trong tâm tư của hắn muốn tiếp xúc cùng Ngũ Mị nhiều hơn một chút.

Món khai vị được bung lên rất nhanh. Htc nhìn chai rượu Aus Berg màu vàng bên người, cười nói: “cgn thật sành rượu đỏ nha.”

Ngũ Mị nháy nháy mắt, chỉ chỉ vào Thương Uyên Thành: “Làm sao tôi biết mấy thứ này được chứ, đều là anh ấy dạy tôi thôi.”

Thương Uyên Thành chút nữa không nhìn được mà cãi lại, cô gái này đá quả bóng da rất trôi chảy thì phải.

Bất quá Hạ Thương Chu cũng không tiếp tục đề tài này, bởi vì canh cá Marseilles đã được bung lên. Trong canh cá Marseilles ngoài việc dùng nhiều loại cá khác nhau còn có tương đối nhiều số lượng các loại hương liệu rau dưa, trong đó có tỏi củ và hồi hương, mà Di Quang chỉ không thích ăn hai loại nguyên liệu này.

Ngũ Mị cảm giác được ánh mắt của Hạ Thương Chu, dưới đáy lòng cười lạnh một tiếng, bình tĩnh loại ra tỏi củ cùng hồi hương trộn lẫn ở giữa, chỉ để lại vỏ quýt cùng húng quế.

Đồng tử của Hạ Thương Chu lập tức lớn lên, nếu không phải định lực lớn, có lẽ gã đã không thể kìm được mà há miệng thở dốc. Mạnh mẽ ổn định tâm trạng, Hạ Thương Chu múc thêm cho mình một chén canh, hỏi: “Cô giáo Ngũ hình như không thích ăn hồi hương cùng tỏi củ?”

“Đúng vậy, có lúc tôi rất kén ăn, không chỉ không ăn hai thứ này còn có cần tây và gừng tôi cũng không ăn, chịu không được mùi của chúng.” Ánh mắt đen sâu kín của Ngũ Mị bình tĩnh không gợn sóng nhìn thẳng Hạ Thương Chu.

Htc đột nhiên cảm thấy giống như đang ngồi Yun-night Speed, tưởng chừng phải để lại ngực mới có thể kìm chế trái tim đang nhảy cuồng loạn trong lồng ngực.

Ngũ Mị không nhanh không chậm nói tiếp: “Nếu so sánh với Uyên Thành thì tôi vẫn không tính là kén chọn đâu, anh ấy còn không ăn cả cà rốt cơ.”

Đúng vậy, trên đời này người có khẩu vị tương tự nhau rất nhiều, hướng chỉ mấy loại gia vị này quả thật có rất nhiều người không thể ăn được. Ánh mắt Hạ Thương Chu khẽ bùng tỉnh.

Thương Uyên Thành lại bị một từ “Uyen Thành” làm chấn động một chút. Đối với cuộc đối thoại lúc này của Ngũ Mị và Hạ Thương Chu, anh luôn có cảm giác hai người đều nói ra những lời sắc bén. Giống như thăm dò hay thử thăm dò lẫn nhau cái gì đó. Anh không nhìn được sờ sờ cái cảm.

Ngũ Mị cũng rất hài lòng biểu hiện của mình, giả chính là thật, thật tức là giả, địch tiến ta lùi, địch lùi ta nhiều (loạn), đây là mười sáu chữ phương châm tác chiến của cô.

Bữa cơm này ăn gần ba giờ. Htc ăn được rất ít, phần lớn thời gian đều nhân lúc uống rượu đỏ quan sát lời nói cử chỉ của Ngũ Mị từng li từng tí. Trong lòng giống như lục bình trên dòng nước, lay động không ngừng. Thường một giây trước còn xác định, giây sau lại tự bác bỏ suy nghĩ của mình, quả thật không biết làm sao mới đúng.

Lúc rời khỏi Cửu Trọng Thiên, bởi vì Hạ Thương Chu cùng hai người bạn họ khác đường, sau khi tạm biệt nhau liền mỗi người đi mỗi ngã. Ngũ Mị vừa mới bắt đầu đi, Thương Uyên Thành lại gõ cửa kính xe của cô.

Cô mở cửa kính xe xuống, nhíu mày hỏi: “Thương Uyên Thành anh làm gì vậy?”

Thương Uyên Thành cười xấu xa: “Sao giờ không gọi Uyên Thành nữa?”

Ngũ Mị nhìn anh chăm chú: “Anh muốn nói gì?”

Ánh mắt của cô lại khôi phục thành loại lạnh không có cảm giác con người nào.

Cho dù đứng dưới ánh mặt trời, Thương Uyên Thành vẫn cảm thấy bị nhìn chằm chằm đến phát sợ, anh nhún nhún vai: “Cũng giống cô, đùa một chút thôi mà.” Nói xong liền lên xe, đi thẳng.

Tác giả có lời muốn nói: rất cuộc không cần giảm hắc động nữa rồi, lão JJ đã rút khỏi, chờ lão rút đi một thời gian tôi sẽ trả lời lại, mỗi một bình luận tôi đều nhìn kĩ, cảm ơn kiên trì vậy hoa hotgirl không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Chi Mị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Chuyện con gấu

Học viện ngoại ngữ Lận Xuyên, thư kí đảng ủy Nghiêm Kham vừa nhìn thấy Ngũ Mị đứng dựa vào cửa phòng làm việc của anh liền cảm thấy đau đầu.

“Con bé này, sao lại giống như rắn không xương thế hả? Con gái không nên tùy tiện đứng dựa cửa, còn ra bộ đáng gì nữa.”

Ngũ Mị cười hi hi quyền rũ đi tới kéo cánh tay Nghiêm Kham: “Bác Nghiêm à, chú du học Cambridge về, sao tư tưởng lại bảo thủ vậy chứ.”

Mặc dù gọi là bác Nghiêm, Nghiêm Kham cũng chỉ mới hơn bốn mươi tuổi một chút, hơn nữa vóc người thon dài, lại gầy trơ xương, hoàn toàn là hình tượng một ông chú xinh đẹp tác phong nhanh nhẹn.

Ng nghiêm Kham cầm chìa khóa mở cửa: “Nha đầu tinh quái, nói đi, hôm nay tìm chú có việc gì?”

“Không có chuyện gì thì không thể tới tìm chú hả?” Ngũ Mị không khách sáo mở điều hòa, lại bắt đầu cầm đầu cầm cổ lục lọi trong giá sách Nghiêm Kham.

Ng nghiêm Kham buồn cười nhìn cô, trong ngày thường một bộ dáng quyền rũ như khói thuốc phiện, đến nơi này của ông liền lộ ra cái đuôi hồ ly rồi. Kéo ngăn kéo ra, lấy ra một cái hộp được buộc thích hợp bằng sợi tơ, Nghiêm Kham cười nói: “Quạ Đen Nhỏ, không cần tìm nữa, đồ tốt ở đây này.” “Quạ Đen Nhỏ” là biệt danh của Ngũ Mị, bởi vì quạ đen thích đem những đồ trong suốt lóng lánh thả vào trong ổ của mình, mà Ngũ Mị cũng thích sưu tầm nhiều loại đá quý, cho nên Nghiêm Kham gọi cô là “Quạ Đen Nhỏ”.

Cái hộp bị Nghiêm Kham mở ra, một dây chuyền platinum tinh xảo lấp lạng đặt trên lớp tơ nhung màu đen, một viên ngọc Thổ Nhĩ Kỳ xanh ngọc được cắt thành hình giọt nước rủ xuống, lóe ra từng luồng ánh huỳnh quang sáng quắc, xinh đẹp như giọt nước mắt của Thần Biển.

Đầu Ngũ Mị duỗi ra, trong đôi mắt lập tức phát ra thần thái kinh người: “Ngọc bích Hiba Mạt Ly.” (mình bó tay T___T)

Mk buồn cười nhìn Ngũ Mị đang lên cơn chết thêm: “Quạ Đen Nhỏ thật biết nhìn hàng nha.”

Chỉ trong chớp mắt, sắc mặt Ngũ Mị lập tức suy sụp, luôn miệng kêu lên: “Cắt đi, cắt nhanh một chút, đỡ phải càng thấy càng thêm.” Sau khi dậm chân một cái còn tức giận quay lưng đi.

Ng nghiêm Kham nhìn thấy lấy làm kì lạ chặc chặc hỏi: “qđn của chúng ta lúc trước không phải thích nhất là mạnh mẽ cướp đoạt sao? Hôm nay mặt trời mọc ở phía Tây à?”

Ngũ Mị bệt bệt miệng.

Ng nghiêm Kham cười lên ha hả, nhét cái hộp vào trong tay Ngũ Mị: “Vốn dĩ là cho cháu mà.”

Trên mặt Ngũ Mị nổi lên vẻ do dự hiếm thấy, giống như trên tay không phải là bảo vật yêu thích mà là củ khoai lang nóng bỏng tay.

Lần đầu tiên Nghiêm Kham thấy cô dây dưa dài dòng như vậy, mở miệng trêu: “Chú nhớ lúc cháu hai mươi một tuổi đánh con trai nhà họ Kiều đến vào viện nằm nửa tháng, bị mẹ cháu mắng, cháu đã hùng hồn nói cái gì nhỉ?” Dừng một chút Nghiêm Kham từ từ nói: “Lòng- không- tàn- nhẫn, không- đứng- vững- được.”

Ngũ Mị thờ dài, giống như cam chịu đem cái hộp bỏ lại trên bàn: “Bác Nghiêm à, lần này quả thật con không thể nhận được.”

Ng nghiêm Kham có chút tức giận: “Sao? Chê mặt dây chuyền số Carat nhỏ?”

Ngũ Mị vội vàng khoát tay, cười gượng nói: “Cháu nhìn viên đá, hiện nay Mạt Lạp Hiba trên thị trường ngay cả đá trần cũng đa có giá hai vạn Đô la một Carat, sợi dây chuyền này đáng giá bao nhiêu cháu còn không biết sao? Nhưng bây giờ cháu thật sự không thể nhận được. Dứt lời Ngũ Mị lấy tờ giấy trong túi sách ra, đưa cho Nghiêm Kham.

Thấy ba chữ “Đơn từ chức” to trên tờ giấy, hai đầu lông mày Nghiêm Kham nhíu lại: “Cháu muốn trở về nước Pháp?”

Ngũ Mị lắc đầu, nghiêm nghị hiếm thấy: “Cháu dự định đổi công việc.”

“Đang yên đang lành cháu lại muốn làm càn cái gì vậy? Làm sao có công việc nào thích hợp với đồ lười biếng như cháu hơn dạy học chứ? Sáng chín chiều năm, đi làm quét thẻ, tăng ca thức đêm, cháu chịu được không hả?” Không thể trách Nghiêm Kham hoài nghi như vậy, bởi vì ở cuộc họp nhận xét giáo viên mỗi học kì, trình độ dạy học và mức độ hoan nghênh của sinh viên đều đứng đầu hệ tiếng Pháp; nhưng kiểm tra đánh giá của giáo vụ xử lí hành chính vĩnh viễn đều là kẻ cuối, nguyên nhân chỉ có một- thường xuyên đi muộn về sớm, cũng không tham gia hội nghị cùng hoạt động của tổ bộ môn.

Ngũ Mị lời biếng dựa vào ghế sofa: “Dạy học thật chán, muốn đổi công việc để vui chơi một chút.”

Ng nghiêm Kham nghi ngờ nhìn cô: “Lại có ai đắc tội cháu rồi hả? Nói đi, lại muốn giẫy vò ai vậy?”

“Bác Nghiêm, sao người lại nghĩ con xấu xa vậy chứ?” Ngũ Mị hơi nghiêng đầu, vẻ mặt vô tội.

Ng nghiêm Kham cũng sẽ không mắc mưu: “Đừng làm càn, chú có thể gọi giáo vụ chuyển lớp của cháu đều bắt đầu sau mười giờ.”

“Chú phân phối như vậy, không phải sẽ khẳng định cháu là người của chú như trong lời đồn của người ta à”, Ngũ Mị cười xấu xa, “Cháu không thể hại chú.”

Nghiêm Kham nhướn lông mày: “Cháu hại chú còn ít sao? Khi chủ nhiệm hệ gọi điện gọi lên họp là ai nói thư kí Nghiêm ở trong nhà không đi được? Lúc chủ nhiệm đang hỏi tội là ai không chú ý làm rơi ảnh chụp chung của hai chúng ta dưới đất?”

Ngũ Mị bĩu môi: “Làm phụ nữ mà, phía trên phải có người.”

Nghiêm Kham trừng hai mắt, lại nghe thấy Ngũ Mị bổ sung thêm một câu: “Mẹ của cháu nói vậy.”

Nghiêm Kham thờ dài bất đắc dĩ, lấy một điều thuốc trong hộp thuốc trên bàn, vừa mới đặt lên môi, đã bị Ngũ Mị ngồi cuối bàn đoạt lấy.

“Cẩn thận phổi của chú.”

Nghiêm Kham im lặng không nói, sau một lúc lâu mới thờ dài một hơi, mở miệng: “Quên đi, cháu đã quyết định phương pháp, không muốn dạy học thì không dạy. Có gì khó khăn nhất định phải tìm chú, không cần lo cho mình lợi hại, không cần trả giá gì cũng có thể đùa giỡn đàn ông trên tay. Chết đuối luôn là người biết bơi, hiểu chứ?”

“Cháu hiểu.” Ngũ Mị biết chuyện này đã thành công, cảm túi xách lên, muốn rời đi.

Nghiêm Kham gọi cô lại: “Quạ Đen Nhỏ, mạng dây chuyền đi đi, chú giữ lại cũng không dùng tới.”

Đôi mắt linh động của Ngũ Mị xoay chuyển: “Cháu liền nghe lời nói đúng vậy.” Vừa nói vừa nhanh nhẹn cất cái hộp vào trong túi xách.

Nghiêm Kham buồn cười lắc đầu, lại lấy thuốc lá ra, đốt rồi kẹp ở ngón tay giữa, thỉnh thoảng hút vào một hơi. Làn khói màu xanh trắng dần lan tỏa, người đàn ông đã không còn trẻ nữa, gương mặt càng toát ra vẻ mơ màng mà cô quạnh.

Ngũ Mị không nhìn được nghĩ tới mẹ cô khi rảnh rỗi ngồi hút thuốc đã nói với cô: “Nghiêm Kham là một người đàn ông thích hợp để nhớ lại khi đã già” Ở đáy lòng thờ dài một tiếng, Ngũ Mị quay người rời đi.

Sau khi về nhà, Ngũ Mị không để ý đến Bất Nhị đang nhào tới, trực tiếp mở máy tính.

Thịnh thị đang thông báo tuyển dụng giám đốc quan hệ xã hội. Mặc dù cô nhất định phải đoạt được công việc này, trước hết cô online hoàn thành một bài khảo nghiệm dài tám mươi phút. Đề bài bên trong vô cùng kì quái, đa dạng. Thậm chí còn thay đổi lối suy nghĩ. Ví dụ như _____

Giáp đi câu cá về, Ất hỏi Giáp câu được mấy con. Giáp trả lời: Tôi câu được số lượng cá như sau: sáu con không có đầu, chín con không có đuôi, tám con chỉ có một nửa cơ thể. Xin hỏi rốt cuộc Giáp câu được bao nhiêu con cá?

Ngũ Mị cười lạnh một tiếng, không phải là không con sao. Cô là thành viên câu lạc bộ Mensa, cực kì kiêu ngạo về sự thông minh của mình, làm bài thi thật nhanh, chưa tới hai mươi phút đã nộp bài. Sau đó chỉ nghe một tiếng “Đỉnh” giòn vang, trên màn hình hiện ra một con số- điểm tối đa, mời cô chín giờ sáng ba ngày sau mang theo lý lịch sơ lược đến tầng mười hai thuộc Cao Ốc Thịnh thị, bộ quản lý nguồn nhân lực để phỏng vấn.

Xoay người ôm lấy Bất Nhị, Ngũ Mị đắc ý cong cong khóe môi.

Hôm phỏng vấn là một ngày đẹp trời. Ngũ Mị bước vào sảnh lớn rộng rãi của Thịnh thị.

Trợ lý tổng giám đốc bộ quản lý nguồn nhân lực Tạ Dật Phàm vừa nhìn thấy cách đó không xa có một người đẹp đích thực đang ngồi, trong lòng khẽ kêu lên quá đã. Ngay khi anh nhìn thấy Ngũ Mị ngồi ở giữa thì đầu óc có chút mờ mịt.

Đó không phải là người đẹp lần trước tgd Thẩm mang đến sao? Bà chủ tương lai đến nộp đơn vào giám đốc bộ quan hệ xã hội của công ty? Đây là cửa hàng gia đình sao?

Trong đầu hỗn loạn, anh trợ lý vội vàng báo tình huống cho cấp trên trực tiếp. Đáy lòng Tạ Dật Phàm tính toán nửa ngày lúc này mới nói: “Dù sao đi nữa chúng ta cũng phải chọn vị tiểu thư kia vào vòng ba người cuối cùng, ba người cuối cùng này sẽ được tgd Thẩm tự mình phỏng vấn, như vậy thì cô ấy có trúng tuyển hay không không liên quan gì đến chúng ta.”

Trong lòng anh trợ kí thầm khen một tiếng “Không hổ là lão hồ lí” liền vội vã đi ra ngoài thu xếp.

Đối với Ngũ Mị mà nói thì quá trình phỏng vấn thật vô cùng nhàm chán. Một trong những châm ngôn trong đời của cô chính là “Có chỗ ngồi thì không đứng, có chỗ nằm tuyệt đối không ngồi.” Hiện tại muốn cô ngồi nghiêm chỉnh, đầu óc thanh tĩnh, mồm miệng rõ ràng, đoạn chính trả lời vấn đề qua ba cửa, quả thật không thua gì Bạch Nương Nương vào bát ăn của Pháp Hải*. Cơ cấu vòng phỏng vấn cuối cùng do một nhóm kanhx đạo cùng bàn bạc, cô vốn có thực lực, cho dù không như mong cũng có thể trở thành ba người còn lại.

Sau một tiếng rưỡi, Ngũ Mị cùng hai thí sinh khác tiến vào vòng cuối cùng.

Lúc Thẩm Lục Gia tiến vào phòng họp nhỏ liếc mắt liền thấy Ngũ Mị mặc váy tơ tằm màu đen không tay, hai cánh tay trắng như tuyết hiem khi quy quy củ củ đặt trên đầu gối. Sầm Ngan đi theo phía sau Thẩm Lục Gia cũng ư ư? Đây không phải là khách hàng của tổng giám đốc Thẩm sao? Có thể mời tổng giám đốc Thẩm giúp đỡ quản lý tài sản, tất nhiên là có rất nhiều tiền, như vậy tới nộp đơn ứng tuyển chức vụ gd quan hệ xã hội hẳn là có dụng ý khác, chẳng lẽ đây chính là nữ theo đuổi nam chỉ cách tăng sa trong truyền thuyết?

Tạ Dật Phàm chỉ làm như không phát hiện Thẩm Lục Gia hơi hơi nhăn lông mày, kính cẩn lễ phép đưa sơ yếu lý lịch của ba người cho anh.

Thẩm Lục Gia ngồi xuống chỗ đối diện ba người, im lặng bắt đầu lật sơ yếu lý lịch.

Nhìn thấy bằng tốt nghiệp thạc sĩ được học viện chính trị Paris ban hành, trong lòng anh liền xác định Ngũ Mị là Medea. Nhưng rõ ràng cô có một công việc quang vinh, nhẹ nhàng, tại sao lại từ chức đến nộp đơn xin vào Thịnh thị. Mặc dù học thuyết quan hệ xã hội đang nổi lên là ngành học hướng về phía mặt trời mọc (ý chỉ ngành quan hệ xã hội đang hot ý ^^!), tương lai không tồi, nhưng ở trong nước hiện nay, dân chúng bình dân đều tràn ngập chuyện sắc tình đối với nghề nghiệp này, người phụ nữ nào đó có chức vụ cao trong quạ hệ xã hội sẽ được đánh đồng với kĩ nữ cao cấp.

Thẩm Lục Gia không muốn nhận Ngũ Mị, cho dù hiện tại cô đang nằm trong top ba người đứng đầu, cho dù anh biết cô gái này có tính cách mạnh mẽ. Còn về nguyên nhân, một nửa là bởi vì cô có động cơ không rõ, nửa còn lại, anh cũng không muốn truy hỏi đến cùng.

Đến khi nhìn sơ yếu lý lịch hai thí sinh khác, Thẩm Lục Gia bỗng nhiên có quyết định.

“Rất cảm ơn ba vị đã xem trọng Thịnh thị. Bởi vì ba vị đều rất xuất sắc, nhưng chức vụ gd chỉ có một, tôi nghĩ ra một vấn đề nhỏ, trong ba vị ai tả lời chính xác đầu tiên sẽ đảm nhiệm chức vụ này.” Sau khi nói xong, Thẩm Lục Gia bảo Sầm Ngạn đưa cho ba người mỗi người một tờ giấy trắng, một cây bút lông.

“Hiện nay trên Trái Đất chủ yếu có năm chủng loại gấu đang sinh sống: gấu Bắc Cực, gấu ngựa, gấu đen, gấu xám cùng gấu nâu Mã Lai. Bây giờ có một con gấu rơi vào trong một cái bẫy, bẫy rập sâu 19.617 thước, thời gian rơi xuống vừa đúng hai giây. Xin hỏi là con gấu màu gì?” Thẩm Lục Gia chậm rãi nói ra vấn đề.

Ngũ Mị lập tức liền nhìn rõ mục đích của anh, hai đợt phỏng vấn trước cô đã biết hai người cạnh tranh này đều có bằng kinh tế học, toán cao cấp là môn học bắt buộc của khoa này, Thẩm Lục Gia có lẽ cho rằng cô dốt toán học nên định dùng đề bài biến thái này đuổi cô đi.

Nằm mơ! Khẽ hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, Ngũ Mị cầm bút tính toán soán soạn.

Chưa đến ba phút, Ngũ Mị đã ngẩng đầu lên, “Tổng giám đốc thẩm, tôi đã tính ra, là gấu đen.”

Trong lòng Thẩm Lục Gia hồi hộp một chút, trên mặt lại bình tĩnh: “Suy nghĩ của cô Ngũ là...”

“Căn cứ quãng đường bằng bình phương thời gian nhân tốc độ trọng lực trừ hai, có thể suy ra đề bài này lấy tốc độ gia tăng trọng lực g gần bằng 9.8085. Bởi vì vĩ độ càng lớn tốc độ trọng lực càng tăng, hai vùng địa cực có tốc độ gia tăng trọng lực đạt tới 9.832, xích đạo chie có 9.780, trong lúc đó tốc độ gia tăng trọng lực này đan xen vào hai hướng. Hơn nữa Nam Bán Cầu hầu như không có loài gấu sinh sống, cho nên vĩ độ rất có thể là hai bên bốn mươi lăm độ Bắc, loại bỏ gấu Bắc Cực cùng gấu Mã Lai. Trên đất liền có rất ít động vật to lớn hơn so với gấu, cái bẫy này lại vì săn gấu mà tồn tại. Lại bởi vì cái bẫy sâu gần hai mươi thước nên đất ở đó tương đối tối xộp, gấu xám cùng một chủng loại với gấu ngựa, hầu như cũng phân bố ở khu vực vĩ độ cao giống gấu ngựa, thân thể khổng lồ, tính tình lại hung hãn, không dễ dàng giết chết, hơn nữa mặt gấu, chân gấu bình thường đều lấy từ gấu đen. Vì vậy tổng hợp các suy nghĩ lại thì phải là gấu đen. Thế nào, tổng giám đốc Thẩm, tôi làm đúng chứ?” Mặt mày Ngũ Mị rực sáng nhìn Thẩm Lục Gia, đáng vẻ có chút kiêu ngạo.

Ngoại trừ Thẩm Lục Gia, toàn bộ vẻ mặt những người còn lại đều đại ra. Mẹ nó chứ, đề bài kiểu này là cho người làm sao???

“Giám đốc Ngũ thật là cực kì tài trí.” Thẩm Lục Gia cười nhạt.

“Không dám nhận, vẫn còn kém tổng giám đốc Thẩm, có thể nghĩ ra đề bài lợi hại như vậy.” Giọng nói Ngũ Mị có chút kì lạ, nửa như ca ngợi, nửa như chế giễu.

Tạ Dật Phàm vội vàng vỗ tay: “Chào mừng gd Ngũ gia nhập tập đoàn Thịnh thị.”

Trong tiếng vỗ tay, Sầm Ngạn bỗng rung mình một cái, anh có dự cảm, sợ rằng cuộc sống sau này sẽ giống như đề bài con gấu kia, trầm bổng pháp phồng.

Tác giả có lời muốn nói:

Điểm thứ nhất: nghiêm chỉnh nói rõ, cái đề bài con gấu kia trong chương này là đề thi tốt nghiệp trung học phổ thông hằng năm ở Thượng Hải. Phương pháp giải đề cũng là người có tài trên mạng giải đáp, một người đầu óc bình thường như tôi đây tuyệt đối không làm được. Bởi vì nam trúc xuất thân toán học, cho vào đây cũng không phải để tiếp cận toán học, cũng hi vọng có “Độc giả” khác đi tố cáo tôi đạo văn. Về phần cái suy nghĩ đột nhiên thay đổi kia, nguồn gốc từ bài tập nghĩ hè của học sinh tiểu học. Tôi đã trích rõ nguồn.

Thứ hai: tôi nghĩ chương trước tôi đã ám chỉ rất rõ ràng rồi, Thương Uyên Thành đối với nữ chính không có bất kì ý tưởng gì cả, cá nhân tôi luôn không thích Marie Sue, không cảm thấy nữ chính phải là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở. Nam phụ chỉ có Hạ Thương Chu.

Thứ ba: ...không có □

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lương thực

Edit: Cún

Sau khi Ngũ Mị nhận chức mới phát hiện tầng quản lý ngoài cô ra thì tất cả đều là phái nam. Vì vậy cô thành công trở thành đóa hoa đỏ lớn trong một dặm lá xanh. Theo lẽ thường, khi mới nhận chức thì cụp đuôi làm người sẽ chắc chắn không sai, tuy nhiên từ năm hai mươi một tuổi trở đi Ngũ Mị đã không còn biết thế nào là điệu thấp*

*Điệu thấp: làm việc khiêm tốn, cẩn thận.

Cô chưa bao giờ mặc đồ công sở đơn điệu, mỗi ngày ra vào trước người khác luôn là một bộ Hoa Thường gọn gàng, trong một màu đen, trắng hoặc xám lại lộ ra vẻ đẹp mắt. Đôi giày cao ba tấc luôn phát ra tiếng vọng giòn tan. Nước hoa thuốc phiện thoang thoảng hình như cũng trở thành một loại dấu hiệu cá nhân của cô, vì vậy các nhân viên nữ khác ở Thịnh thị hoàn toàn bài trừ sử dụng nước hoa thuốc phiện, suy cho cùng, cũng chỉ có một vài vị phụ nhân có thể điều khiển tư tưởng “Thuốc phiện” Đông Phương thần bí, trên thế giới nước hoa nhiều như vậy, sao phải tự rước lấy nhục chứ.

Mà vài quản lý cao cấp của Thịnh thị cũng thương nhớ đóa hoa xinh đẹp này, nhất là Davy, người phụ trách vốn nước ngoài này, ngày tuyển dụng hẳn xui xẻo đi ra ngoài, chưa hiểu biết gì đã bị mùi nước hoa thuốc phiện làm cho hôn mê, tên giặc Tây này liền mượn cơ chạy đến bộ phận quan hệ xã hội, động cơ rõ ràng, đến người ngoài cũng biết là lòng dạ Tư Mã Chiêu. Ngay cả Thẩm Lục Gia người xưa nay mặc kệ chuyện vợ vẫn cũng có nghe thấy đôi điều. không nhận được nhắc nhở vị đàn em của mình này.

“Davy, anh chưa bao giờ muốn ép buộc cậu, nhưng trong lúc làm việc cậu cũng phải chú ý ảnh hưởng một chút. Theo anh được biết, Giám đốc Ngũ hình như đã có bạn trai.” Thẩm Lục Gia không quên được cảnh đã nhìn thấy trong phòng làm việc của Thương Uyên Thành kia.

Trong con mắt của Davy lộ ra vẻ khổ não: “Đàn anh à, em thật sự yêu Giám đốc Ngũ rồi. Em chưa từng gặp người nào có sự quyến rũ của phụ nữ Trung Quốc như cô ấy cả. Em luôn cho rằng phụ nữ Trung Quốc đều khô khan nhàm chán, nhìn thấy Giám đốc Ngũ em mới biết mình giống như ngài Đạt Tây, thiếu chút nữa vì thành kiến mà đánh mất nàng Elizabeth của mình...”

Thẩm Lục Gia đã có chút nghe không vô, thầm nghĩ thành kiến trong “ngạo mạn cùng thành kiến” là dùng để chỉ nàng Elizabeth có được hay không, lại nói lần đó không phải cậu rêu rao tình yêu chân thành ở trước mặt cậu giống như củ cải trắng bình thường không đáng tiền sao. Sau đó anh không nhận được sinh ra oán khí với Ngũ Mị, cô gái này căn bản là mầm tai họa. Nước trong đến trên tay cô đều bị quấy thành bãi nước đục.

Davy vẫn còn thao thao bất tuyệt bày tỏ tình cảm tương tư, Thẩm Lục Gia nhú nhú lông mày, cao giọng nói: “Davy, Giám đốc Ngũ đã có bạn trai.”

Không ngờ Davy không bị chút ảnh hưởng chút nào: “Không sao, kết hôn rồi vẫn có thể li hôn nha. Cô ấy nhất định sẽ bị em làm rung động.” Trời mới biết lòng tin tràn ngập đó của anh là từ đâu ra. Trên thực tế, Ngũ Mị cực kì không thích người nước ngoài, cô không thể chịu nổi người con trai đầy lông mỗi lần nhìn thấy Davy đầy tóc gáy và lông cánh tay màu vàng, cô lại cảm thấy mình đang nói chuyện với một con chó lông vàng to lớn.

Thẩm Lục Gia buồn phiền phát tay một cái, ý bảo Davy có thể ra ngoài.

Davy bây giờ mới để ý hình như tâm tình của ngài đàn anh này không được tốt, lúng ta lúng túng ngậm miệng. Đi qua bàn làm việc của Sầm Ngạn, anh ôm hai bả vai của Sầm Ngạn, lém lút hỏi thăm: “Trợ lý Sầm, tâm tình của đàn anh gần đây không được tốt lắm?”

Dưới đáy lòng Sầm Ngạn thầm oán: tên quý phương Tây nhà anh vươn tay đến trên người phụ nữ của Tổng giám đốc Thẩm, tâm tình Tổng giám đốc Thẩm có tốt được không?

Vậy mà nhìn ánh mắt ngây thơ ngu ngơ như chó lớn của Davy, Sầm Ngạn thờ dài, quyết định chỉ điểm cho anh một chút: “Cậu cách xa Giám đốc Ngũ ra một chút.”

Davy khó hiểu: “Vì sao? Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, tại sao tôi không thể theo đuôi Giám đốc Ngũ?”

Tên quý phương Tây này lại có thể dùng thành ngữ phản bác anh, Sầm Ngạn quả thực muốn chửi cmm, chỉ đành phải nói rõ ràng hơn một chút: “Tổng giám đốc Thẩm đối với Giám đốc Ngũ không bình thường.”

Davy gật đầu một cái, Sầm Ngạn vừa cho là anh đã hiểu mấu chốt trong đó, liền nghe thấy Davy xoắn đầu lười nói: “Đó là điều đương nhiên rồi, đàn anh mặc dù không phải là người Anh nhưng vô cùng có phong độ thân sĩ, đối với người phụ nữ duy nhất khẳng định sẽ không tầm thường rồi.”

Sầm Ngạn hóa đá trong nháy mắt, tên ngốc này không nghe hiểu tiếng người hay sao nha! Cô kiểm lại cảm giác nóng này, Sầm Ngạn hạ thấp giọng, nói từng chữ một: “Giám đốc Ngũ là bạn gái của Tổng giám đốc Thẩm.”

“Giám đốc Ngũ là bạn gái của Tổng giám đốc Thẩm.” Anh giống như vệt lặp lại một lần nữa. Khó trách lúc này đàn anh vẫn nhấn mạnh Giám đốc Ngũ đã có bạn trai, thì ra là ngại kích thích trước mặt anh nha. Davy thờ dài một hơi, uể oải nói một tiếng: “Tôi hiểu.” Liền kéo lê bước chân nặng nề đi xa.

Sầm Ngạn cũng lắc đầu, loại kĩ thuật đàn độn này, thật khiến người ta không biết nói gì.

Mặt trời từ từ hạ xuống phía Tây.

Ngũ Mị đi ra từ phòng làm việc riêng của mình, ném thẻ khách VIP cho trợ lý Lưu Hiểu Nhã, cười nói: “Lần trước nghe Tiểu Nhã nói món ăn ở gác Hoa Mai không tệ, tấm thẻ này vừa đúng phần tiệc nhỏ cho bốn người, mọi người đi đi.”

Các cô gái dưới quyền lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng. Trong đó có thanh âm linh hoạt nhất còn cười hi hi hô một tiếng: “Lãnh đạo vạn tuế.”

“Không có việc gì thì tan việc sớm một chút thôi.” Ngũ Mị vẫn tươi cười rồi lại bước vào phòng làm việc. Cho đến khi các cô gái kia đã cười cười nói nói đi xa. Cô mới cời giày cao gót, khoanh chân ngồi ở trên ghế xoay to lớn.

Tuổi của cô thật ra cũng chỉ bằng một cô gái dưới quyền bình thường thôi, cho nên nhất định phải giữ khoảng cách với các cô. Dù sao con người cũng chỉ là một loài có tính cách hèn hạ của sinh vật, sau khi quen thân liền dễ dàng hếch mũi lên mặt. Huống chi so với phụ nữ, cô lại càng muốn tiếp xúc với nam giới nhiều hơn.

Qua gần một tuần quan sát, cô phát hiện Thẩm Lục Gia là một người hết sức chuyên nghiệp. Anh giống như là một cỗ máy được thiết lập hoàn mỹ theo trình tự W mea, hầu như mỗi buổi tối anh luôn người cuối cùng rời khỏi tòa cao ốc, buổi sáng cũng tới vô cùng sớm. Thỉnh thoảng gặp ở công ty, cũng đều là cảnh tượng vội vàng. Nói thật cô cũng không hiểu lắm, vị con em thế gia này vì sao lại muốn liều mạng đến như vậy. Lắc đầu, Ngũ Mị lại vùi đầu đọc tư liệu. Tuy cô là người không tập trung, nhưng lúc cần chăm chỉ làm việc thì không hề có chút lơ đãng nào. Cô biết rằng muốn sống yên, chỉ dựa vào vòng eo dư thừa một năm tay thì trăm triệu lần không thể.

Cho đến khi ngũ tạng bắt đầu kháng nghị Ngũ Mị mới tắt máy tính để chế độ “sleep”. Nhanh chóng lấy ra một túi yến mạch từ trong ngăn kéo, đổ vào ly thủy tinh, lại cho thêm một hộp sữa bò tươi vào rồi mới mang giày, mang theo cái ly vào phòng giải khát, định dùng lò vi sóng hâm nóng ly sữa yến mạch.

Trong tầng lầu lớn như vậy, cơ bản mọi người đã đi hết, chỉ có vài chiếc đèn tường màu trắng tỏa ra ánh sáng mềm mại. Vật mà trong phòng giải khát lại có một bóng dáng cao lớn cô cũng không xa lạ gì.

“Tổng giám đốc Thẩm” Ngũ Mị kêu một tiếng.

Thẩm Lục Gia đang pha ly nước có chút giật mình quay đầu lại: “Giám đốc Ngũ, vẫn chưa tan việc sao?”

Ngũ Mị đi tới trước lò vi sóng, vừa bỏ ly vào trong, sau đó cài đặt thời gian, vừa trả lời Thẩm Lục Gia: “Tôi là đang học tập Tổng giám đốc Thẩm nha.”

Lông mày Thẩm Lục Gia nhăn lại, bụng to mồm ăn liền trong tay ra, đôi mắt màu nâu chăm chú nhìn Ngũ Mị: “Tại sao lại từ chức? Tại sao lại vào Thịnh thị?”

Ngũ Mị cười vô tội: “Người chết vì tiền, chim chết vì lương thực. Tất nhiên là vì Tổng giám đốc Thẩm trả lương cao rồi.”

Biết rất rõ là cô nói dối, nhưng Thẩm Lục Gia không biết phản bác từ đâu, có chút bức mình mở nắp ly mì ăn liền ra, xem mì đã pha được chưa.

Lúc này lò vi sóng cũng vừa vận phát ra tiếng đing giòn vang.

Mùi thơm chua cay của mì thịt bò lan tỏa vào từng góc ngách phòng giải khát, Ngũ Mị cúi đầu nhìn vào trong chén yến mạch nhạt nhẽo, vẻ mặt bi phẫn. Một phần cô không biết nấu cơm, một phần để giữ vóc dáng, cô đã ăn thứ đồ này liên tục một tuần lễ rồi.

Mất thấy Thẩm Lục Gia cầm tô mì sắp rời đi, Ngũ Mị quyết định phóng túng bản thân cho phép mình ăn thức ăn không tốt cho sức khỏe một lần, cô gọi anh lại: “Tổng giám đốc Thẩm, mì ăn liền không tốt cho sức khỏe, chúng ta đổi nhé.”

“Cám ơn. Không cần.” Thẩm Lục Gia cũng không quay đầu lại.

Ngũ Mị ngước bóng lưng cao lớn của người nào đó, khẽ cắn răng, nói lời thật: “Thật ra là tôi muốn ăn mì của anh...”

Chắc là cũng biết được rằng đòi đồ ăn là bất lịch sự, giọng nói lầu bầu của cô giống như là đi ra từ trong cổ họng. Thẩm Lục Gia lại cảm thấy trong lồng ngực sinh ra một cảm giác kì lạ, anh không phân biệt được nó rốt cuộc là cái gì, chỉ là dừng bước chân, sau đó xoay người lại, nhẹ nhàng đặt tô mì lên trên bàn điều khiển của phòng giải khát, liền rời đi.

Ngũ Mị vội vàng kéo lấy tay áo của anh: “Tổng giám đốc Thẩm, tôi cho anh, sữa tươi cùng bột yến mạch, dinh dưỡng phong phú, mùi ngon.”

Cô ngẩng đầu nhìn mình không chớp mắt, ám áp trong lòng bàn tay cô xuyên thấu qua áo sơ mi xông vào da thịt của mình, Thẩm Lục Gia bỗng buồn cười vô cớ.

Ngũ Mị không để ý, cô chỉ vô cùng lo lắng mà cố gắng nhét cái ly thủy tinh xinh xắn vào tay anh, liền bụng to mồm lên, ngồi lên ghế chân cao ở phòng giải khát, rồi lấy cái nĩa nhựa, cúi đầu hít thật sâu một cái, sau đó hưng phấn cuộn lên một nĩa mì, cẩn thận từng li từng tí đưa vào trong miệng.

Trên thế giới này có bao nhiêu người phụ nữ vừa không lo lắng vòng eo, vừa vui vẻ ăn một miếng bánh ngọt đây? Sa đoạ luôn mang đến sự vui vẻ. Cô lại càng không ngoại lệ.

Thẩm Lục Gia nhìn bộ dáng ăn đến hài lòng của Ngũ Mị, thật nghi ngờ cô không phải đang ăn tô mì bốn đồng mà là đang ăn một món sơn hào hải vị nào

đó. Cúi đầu nhìn ly bột yến mạch còn dư lại hơi ẩm trên tay, anh chợt cúi đầu cười.

Thẩm Lục Gia ăn xong trước Ngũ Mị, còn thuận tay rửa sạch cái ly. Ngũ Mị vừa uống nước mì, khóe mắt vừa quan sát người đàn ông đang rửa chén, có chút ngạc nhiên. Cô biết con em bên trong thế gia là không ai biết làm việc nhà, lý do quang minh chính đại- con trai tránh xa nhà bếp. Về phần cô, hiện nay nhà cô ở căn bản cũng chưa có phòng nào gọi là “phòng bếp”. Loại phẩm chất tốt lên được phòng khách xuống được phòng bếp như Thẩm Lục Gia này không biết ngày sau ai sẽ là người có phúc hưởng thụ.

Tác giả muốn nói suy nghĩ của mình: ở dưới cùng một mái hiên, JQ có thể phát triển vèo vèo.....

Suy nghĩ của editor: Ta thấy anh Lục có tướng làm thê nô rồi nhà hí hí

Ôi, bữa nay ta đi thử việc, thực thực rất bận, nếu có gì chậm trễ mong mọi người thông cảm nhé hic.

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nhớ lại thời gian như nước

Editor: Cún

Những người yêu thích thiên văn học, vào năm 1933 và năm 1946 từng có một vụ nổ sao Thiên Long đặc biệt, vào khoảng tám giờ tối nay đến rạng sáng ngày mai sẽ đạt tới đỉnh điểm, đến lúc đó, mưa sao băng có thể đạt đến mỗi giờ hai trăm viên bùng nổ rầm rộ, mọi người có hứng thú có thể chọn một nơi trống trải hướng Tây Bắc để ngắm mưa sao băng...” Đài radio trên xe xen kẽ giữa giờ thông báo tin tình hình giao thông phát ra một tin tức.

Hạ Thương Chu ngồi đằng sau vốn đang nhắm hai mắt đột nhiên mở ra, hỏi trợ lý đang ở ghế tài xế: “Học Khiêm, cậu có biết nơi nào ở Lận Xuyên thích hợp ngắm sao không?”

Triển Học Khiêm suy nghĩ một chút, nói: “Anh cả, núi Long Thần và núi Minh Dương rất thích hợp để ngắm trăng, nhưng mà trên núi Minh Dương có quân đội nhà họ Đại cư trú, không có giấy thông hành sợ là không thể đi qua, vẫn là đi núi Long Thành có vẻ tốt hơn.

Hạ Thương Chu “Ừ” một tiếng, không nói nữa.

Triển Học Khiêm len lén nhìn Hạ Thương Chu đang nhắm mắt dưỡng thần qua gương chiếu hậu, trong bụng nghi ngờ, không biết vì sao ông chủ xưa nay mạnh như rồng như hổ đến Lận Xuyên lại giống như bị bệnh dịch gà.

Cuối hè, mặt trời lặn rất muộn. Đã hơn bảy giờ mà vẫn còn có thể loáng thoáng nhìn thấy ánh sáng mặt trời màu xanh xám. Đám mây đỏ ở chân trời vẫn chưa lặn xuống, đám mây thật nhỏ giống như vảy màu đỏ của cá chép. Trên núi Dương Minh hương nhàn thoang thoang, Ngũ Mị thích thú mở cửa chiếc Audi Q7 ở trên đường quốc lộ.

Đi ngang qua khu vực hạn chế đi lại, cô đưa giấy thông hành mượn của Nghiêm Kham ra cửa sổ, vị sĩ quan nhanh chóng kiểm tra rồi cho đi, còn thực hiện quân lễ với cô.

Đến đỉnh núi thì sắc trời mới trở nên tối hơn. Ngũ Mị đứng ở đỉnh núi, gió đêm thổi lất phất quần áo của cô, giống như một con bướm muốn vỗ cánh bay đi. Mà Thẩm Lục Gia một mình đi tới từ nhà lớn nhìn thấy chính là một cảnh tượng như vậy.

Nghe thấy động tĩnh, Ngũ Mị theo bản năng quay đầu lại, nhìn thấy Thẩm Lục Gia, có chút ngoài ý muốn kêu một tiếng: “Tổng giám đốc Thẩm.”

Thẩm Lục Gia sợ cô nghi ngờ mình là tên cuồng theo dõi, hơi ngượng ngừng giải thích: “Nhà của tôi ở gần đây.”

Ngũ Mị nhìn Thẩm Lục Gia áo quần màu trắng, trên mỗi cúc áo là một viên trân châu, cười cười tùy ý, không nói tiếp, chỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời như trước.

Thẩm Lục Gia lúc này mới để ý cô áo trắng quần trắng, ngay cả trên chân cũng mang đôi giày da dè màu trắng được cột bằng dây đều với mũi giày, chỉ là đã dính bùn, ngay cả ống quần cũng có vài chấm bùn, chẳng qua cô lại giống như hoàn toàn không để ý.

Trên núi gió thổi vù vù, thỉnh thoảng có con quạ quái gở bay qua vỗ cánh phành phạch như đang gảy đàn tính.

“Tổng giám đốc cũng tới ngắm sao?” Ngũ Mị chợt nghiêng đầu hỏi Thẩm Lục Gia.

“Ừ.” Trong bóng đêm, Thẩm Lục Gia chỉ thấy đôi mắt của Ngũ Mị thật sáng, dừng một chút anh lại hỏi: “Giám đốc Ngũ đến ngắm sao một mình sao?”

Ngũ Mị có chút buồn cười liếc anh một cái, “Không phải Tổng giám đốc Thẩm cũng không có ai đến ngắm sao cùng à?”

Thẩm Lục Gia khẽ ghen, không có trả lời. Chỉ ôm hai cánh tay nhìn trời.

Về mặt Ngũ Mị cũng rung động nhìn bầu trời đầy sao. Cô cũng không phải là người thích chìm đắm vào quá khứ, nhưng giờ phút này trong lòng cũng có chút gọn sóng không áp chế được. Đại khái là con người rất dễ yêu ai yêu cả đường đi, lúc ban đầu tiếp xúc với thiên văn nguyên nhân vẫn là Hạ Thương Chu, bởi vì ở đại học gã học “Vật lý Địa Cầu”, chỉ là ai sẽ ngờ được một người học “Vật lý Địa Cầu” sẽ đổi nghề làm tài chính, còn làm đến thuận buồm xuôi gió.

Cô còn nhớ lúc học đại học cô thích nhất là được Hạ Thương Chu vừa công cô ngắm sao vừa hát “Trên tảng đá xanh ngàn cái đỉnh bạc, ngàn cái, vạn cái không đếm hết”. Cô cũng đã từng nhận dạy thêm hai lớp gia sư, chỉ vì có thể cho gã một cái kính viễn vọng độ sắc nét cao trong series nữ thần chiến thắng của nước Đức. Bây giờ nghĩ lại, khi đó thật si tình đáng yêu. Nghĩ tới đây, Ngũ Mị bất giác nâng khóe môi, có chút hành động điên rồ như đưa ngón tay trắng mịn viết lên bầu trời một chữ “S” ngược.

Thẩm Lục Gia có chút giật mình nhìn xuống cô một cái, phải biết rằng chòm sao Thiên Long tựa như một con rồng uốn éo, từ chòm sao Đại Hùng, quay quanh chòm sao Tiểu Hùng cho đến vùng phụ cận chòm sao Thiên Cầm, đầu của con rồng lớn này ngay tại bên cạnh chòm sao Thiên Cầm, giống như chữ “S” viết ngược. Thẩm Lục Gia bỗng nhiên nhớ tới lúc cô nhậm chức đã làm cái đề bài kia, cũng đúng, cô quả thật không giống như phụ nữ đến ngắm sao theo chủ nghĩa lãng mạn.

“Giám đốc Ngũ thích thiên văn? Theo tôi được biết phụ nữ thích thiên văn cũng không nhiều lắm.” Thẩm Lục Gia nhẹ giọng lên tiếng.

Ngũ Mị cười nhẹ, “Cái này thì phải cảm ơn mẹ của tôi, bà không cho phép tôi xem những loại tiểu thuyết linh tinh không ồm mà rên, bà cảm thấy những thứ này chỉ làm người ta trở nên yếu ớt, đem tất cả mọi việc không như ý quy tội cho số mệnh huyền ảo nào đó chỉ là những từ nói miệng, không có ý nghĩa. Theo ý bà, cho dù là “Làm thế nào mờ mịt kéo”, “Một trăm sáu mươi câu hỏi nuôi cá Chạch” vẫn có giá trị hơn bất kỳ một cuốn tiểu thuyết nào, bởi vì chúng cung cấp kiến thức vững chắc. Cho nên đối với tôi mà nói, có thể thuộc “Lí Thanh Chiêu” thể thể thâm thâm ưu tư kém xa so với việc có thể dựa vào sao Bắc Đẩu tìm ra hướng Bắc.

“Nhưng ở học viện ngoại ngữ cô là giáo viên dạy văn học Pháp.”

Về mặt nghiêm túc của Thẩm Lục Gia chọc Ngũ Mị càng vui vẻ hơn: “Tổng giám đốc Thẩm, văn học thật ra chỉ là lời nói, một bộ tiểu thuyết chủ nghĩa hiện đại, anh có thể nói nó lừng lẫy xưa nay, tuyệt diệu vô song; cũng có thể nói nó không có ý nghĩa, nhạt như nước ốc, khen chê đều tùy vào cái miệng. Loại học văn này, có thể là văn sâu nghĩa lớn gì sao?”

Thẩm Lục Gia bị cô chặn họng, á khẩu không trả lời được.

Ngũ Mị lại nâng cổ tay nhìn đồng hồ tay một chút, bỗng nhiên nói: “Anh chờ tôi một lát.” Không đợi Thẩm Lục Gia trả lời, cô liền quay đầu đi xuống chân núi.

Thẩm Lục Gia vừa định nhắc cô cẩn thận dưới chân, lại thấy cô đi lại đặc biệt ung dung tự tại.

Chưa đến hai mươi phút sau, trong làn sương mờ Ngũ Mị một tay cầm hũ rượu nhỏ, một tay cầm chai rượu đang đi lên.

Thẩm Lục Gia mới nhìn thấy trên tay cô đang cầm một chai sập panh Bạch Tuyết đã ướp lạnh, Ngũ Mị đã nhét vào tay anh hai cái ly uống rượu. Sau đó liền thấy cô tay trái cầm chai rượu, tay phải thuần thục mở giấy bạc trên miệng chai rượu, lại nói lòng vòng sắt ra. Sau đó nhanh nhẹn dùng ngón cái tay trái ấn nhanh nút gỗ, tay phải cầm thân bình quay từ từ.

Thẩm Lục Gia thấy dáng vẻ của cô rất quen thuộc mà xinh đẹp, cũng không có ý định nghiêng người tránh miệng chai.

Quả nhiên, âm thanh như một tiếng thở dài của phụ nữ bật ra theo miệng bình, nút gỗ được rút ra ổn định, mặc dù có một lượng bọt khí dâng lên nhanh chóng nhưng cũng không có bắn tung tóe ra ngoài,

“Ban đêm đẹp như vậy, sao lại có thể không có rượu được chứ.” Ngũ Mị nháy nháy mắt với Thẩm Lục Gia, giao hoạt như một con hồ li.

Thẩm Lục Gia cũng bất giác cúi đầu cười, bụng hai cái ly ổn định.

Rượu màu da cam nhạt rất nhanh được rót đầy hai ly nhỏ. Ngũ Mị nhận lấy một cái ly, rất tự nhiên cụng một cái với Thẩm Lục Gia, rồi ngồi ở trên cỏ, thoải mái duỗi thẳng hai cái chân dài, không hề thương tiếc cái quần FENDI màu trắng đắt giá kia.

Thẩm Lục Gia đứng bên cạnh cô, buồn cười lắc đầu một cái.

Ngũ Mị nhấp một miếng rượu, tự mình nói: “Lúc tôi con đi học cảm thấy chuyện lãng mạn nhất trên thế giới chính là yêu một nhà thiên văn học, sau đó khi anh ta phát hiện một hành tinh mới, sẽ lấy tên tôi để đặt tên.”

“Thật đủ lãng mạn.” Thẩm Lục Gia lại một lần nữa kk nhìn được cúi đầu bật cười, “Nhưng mà bây giờ cho dù là người phát hiện hành tinh mới, cũng chỉ có thể lấy tên ủy ban đề cử để đặt tên, không thể chắc chắn dùng tên của người phát hiện.”

“Tổng giám đốc Thẩm thì sao lại tới ngắm sao?” Ngũ Mị nâng cái ly lên, nghiêng đầu hỏi Thẩm Lục Gia.

Về mặt Thẩm Lục Gia có chút xa vời nhìn bầu trời sao, một lát sau mới hơi ngượng ngập nói: “Tôi chỉ là cảm thấy bầu trời sao chiếu ánh sáng huyền quang xuống nhân loại trước mắt này đã ba bốn nghìn tỷ năm ánh sáng, so sánh với dưới này, một chút ân oán được mất trong cuộc đời này thật không đáng

nhắc tới.”Anh không có không biết xấu hổ nói cho Ngũ Mị biết, thật ra thì ngoài sân thượng ở phòng ngủ của anh còn lắp đặt một bộ kính thiên văn giá trị xa xỉ. Mỗi tối trước khi ngủ, anh thích ngắm sao trong chốc lát. Một người, một bộ kính thiên văn, một trời sao. Trông ống kính, quần tinh chậm rãi lướt qua bầu trời. Chòm sao Thiên Bình ở đầu tiên bên trái, sau đó là chòm sao Xử Nữ, chòm sao Sư Tử, chòm Cự Giải, chòm Song Tử,...

“Trình độ của Tổng giám đốc Thẩm thật tốt.” Ngũ Mị có chút không nhìn thấu Thẩm Lục Gia rồi, cái con người nghiêm túc cứng nhắc, vị Tổng giám đốc trẻ tuổi cẩn thận trong ấn tượng của cô lại có thể gắn liền hoạt động ngắm sao lãng mạn này một lí tưởng chủ nghĩa sắc thái cao thượng như vậy, thật đúng là làm người ta thấy lú lờ.

Thẩm Lục Gia nghe không ra khen chê trong lời nói của cô, cũng không vội vã nói tiếp, chỉ chăm chú nhìn vòm trời xanh lam.

Bầu trời chợt có một đường cung màu bạc, mang theo một chút ánh huỳnh quang màu xanh dương, lướt qua phía chân trời thật nhanh.

Ngũ Mị mở to hai mắt, nhìn không trung không nháy mắt.

Tuy rằng tên là mưa sao băng, nhưng thật ra mưa sao băng không giống như loại trong tưởng tượng của người bình thường... Cảnh tượng mưa sao băng hùng vĩ, giống như mưa sao băng của chòm Thiên Long, số lượng ước tính khoảng mười khối một tiếng đồng hồ.

Hai người một đứng một ngồi, cũng không nói chuyện với nhau, chỉ là nhìn bầu trời của mình.

Cho đến khi có một hơi thở nặng nhọc của đàn ông và tiếng bước chân hỗn độn truyền đến, Thẩm Lục Gia mới quay đầu lại.

“Lục Gia, tìm được cháu thật không dễ nha.” Là Yên Kinh Vỹ.

“Bác Yên.” Thẩm Lục Gia lễ phép chào hỏi.

Yên Kinh Vỹ nhìn bóng lưng cô gái mặc áo trắng đang ngồi dưới đất, trong lòng thầm kêu không ổn, tin đồn vị cháu trai này của hần là người không gần nữ sắc, chưa từng nghe bên người anh có cô gái thân thiết nào. Ông cười ha ha hai tiếng, nói: “Không quấy rầy con và bạn nói chuyện chứ.”

“Không biết.” Thẩm Lục Gia định giới thiệu Ngũ Mị cho Yên Kinh Vỹ biết, lại thấy Ngũ Mị chợt đứng lên, bỏ lại ly rượu, đi thẳng một mạch xuống chân núi.

Thẩm Lục Gia hơi nhíu mày, cũng không quan tâm Yên Kinh Vỹ đang ở đây, cất giọng nói: “Tôi đưa cô xuống chân núi, đã trễ vậy rồi, không an toàn.”

“Cảm ơn ý tốt của Tổng giám đốc Thẩm.” Ngũ Mị cũng không quay đầu lại, một đầu tóc dài đen nhánh gần như phát ra màu xanh trong gió đêm bị thổi giống như một dải gấm dao động.

“Cô gái kia là...”

Thẩm Lục Gia lúc này mới thu lại ánh mắt, lạnh nhạt nói: “Giám đốc quan hệ ngoại bộ Thịnh thị.”

“Oh oh”, Yên Kinh Vỹ không để ý cười nói, “Là một cô gái có cá tính.”

“Bác Yên, tìm con có chuyện gì không?” Thẩm Lục Gia miệng hỏi nhưng mắt vẫn nhìn vào bình rượu và hai cái ly đang lóe sáng trên thảm cỏ.

“Ông bạn già của bác ở Kinh Tân tặng bác một ít cua đồng, cháu cũng biết đấy, nhà bác chỉ có ba miệng ăn, bác liền mang đến đây tặng một chút. Đến nhà cũ thì cháu không ở đó, gọi điện thoại cũng không được, nghe bảo vệ nói cháu lên núi, liền nghĩ lên núi thử vận may, Tu Minh cũng muốn lên theo nhưng nó đang đi giày cao gót, đi lại không tiện, bác đành để nó lại nói chuyện với mẹ cháu.”

“Vất vả cho bác rồi, chúng ta xuống núi thôi.” Khom lưng nhặt ly rượu cùng chai rượu trên đất, Thẩm Lục Gia cùng Yên Kinh Vỹ cùng nhau xuống núi.

Tác giả có lời muốn nói: lúc viết chương này không nhận được nhớ tới năm đó mượn mưa sao băng chòm Sư Tử ước hẹn hai bên, kết quả chỉ lo ân ân ái ái, đến nửa cái đuôi cũng không có nhìn thấy.....

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Một đêm dài

Edit: Cún

Ngũ Mị đến giữa sườn núi, thấy một chiếc Audi A6, bảng số xe vẫn còn tương đối nhỏ. Trong lòng cô biết chắc chắn là xe của Bộ trưởng Bộ Tuyên Truyền vừa mới thăng chức- Yên Kinh Vỹ. Nhớ bảng số xe, về mặt cô không chút thay đổi tiếp tục đi xuống núi.

Lấy xe, Ngũ Mị mở cửa xe ra, nhanh chóng đóng lại. Gió đêm mang theo sương sớm lạnh lẽo thổi vào trong xe, da thịt lộ ra bên ngoài hình như còn có cảm giác ướt át.

Núi Minh Dương dần dần bị Ngũ Mị bỏ xa đằng sau lưng. Vì đi tắt cô chạy nhanh trên quãng đường quốc lộ chưa đầy hai mươi kilomet từ núi Minh Dương sang núi Long Thần. Lúc này đêm đã khuya, đường vắng rộng rãi không người, khoái cảm đua xe mạng lại mới ổn định phần nào cảm giác đè nén khi cô gặp lại Yên Kinh Vỹ.

Cô đang có tinh thần tốt, đã thấy trên sườn núi có một chiếc xe màu đen đang đi thẳng xuống núi, một cú ngoặt điều luyện đã vượt lên trước xe của cô. Ngũ Mị trong lòng khó chịu, liền giảm chân ga, đuổi theo sát chiếc xe kia.

Htc nhìn kính chiếu hậu bên phải thì thấy một chiếc SUV màu đỏ hơi quen mắt, hình như muốn đua xe cùng gã, ngay người trong chốc lát, chiếc xe kia đã chạy song song với gã.

Ngũ Mị đang muốn phách lối đưa ra một ngón giữa. Vậy mà trogn chớp mắt nhìn thấy Hạ Thương Chu cùng gò má tái nhợt kia, cô kiên đạp thắng xe theo bản năng.

Htc thấy Ngũ Mị, cũng mạnh mẽ đạp thắng xe.

Tiếng ma sát chói tai giữa bánh xe và mặt đường vang lên liên tiếp, hai chiếc xe như hai con cua chết, song song mắc cạn giữa đường.

Cửa kính hai xe đều mở rộng ra. Gió đêm tiến vào trong xe vì tình hình đặc biệt lúc ấy phát ra âm thanh bén nhọn như tiếng còi.

Htc nuốt nước miếng một cái: “Thật đúng lúc, lại gặp cô rồi.”

Ngũ Mị nghĩ, nhất định là do ly sâm panh lúc trước mới để cho Yên Di Quang “xác chết vùng dậy” trong phút chốc, môi đỏ mọng kẻ nhếch, cô lại trở thành “Ngũ Mị” dầu muối không ăn.

“Đã trễ thế này rồi mà Tổng giám đốc Hạ vẫn còn bôn ba ở bên ngoài, thật sự là vất vả.”

“Cũng không thể so được với cô giáo Ngũ thức khuy dậy sớm, giá dục người đến vất vả.”

Ngũ Mị cúi đầu cười: “A, lời này của Tổng giám đốc Hạ làm tôi thấy hổ thẹn vô cùng, tôi chỉ là vừa mới đi xem mưa sao băng trên núi Dương Minh về thôi.”

Lòng của Hạ Thương Chu giống như thang máy mất khống chế giữa đường, chột dừng lại. Một đêm hè tám năm trước, khi Di Quang tặng gã kính viễn vọng mini “Nữ thần Thăng lợi” của Đức mà gã đã muốn mua từ lâu thì hẳn đã từng thề, chỉ cần cô muốn, gã sẽ làm tất cả vì cô. Lúc đó, Di Quang chỉ cười tùm tùm chỉ vào ánh trăng hỏi gã: “Em muốn trăng trên trời anh cũng hái cho em sao?” Mặc dù chỉ là lời nói đùa, nhưng mấy năm nay anh đều dùng giá cao thu thập những mảnh thiên thạch mặt trăng vỡ trên thế giới. Đáng tiếc, Di Quang đã không thể nhìn thấy. Vậy mà tại sao mỗi lần gặp Ngũ Mị, gã cũng sẽ không thể kìm lòng mà nhớ đến Di Quang?

Thu hồi suy nghĩ, Hạ Thương Chu tự nói với mình Ngũ Mị không phải Di Quang, cười yếu ớt nói: “Oh, đúng lúc thật, tôi cũng mới đến núi Long Thần ngắm sao về, tiếc là tối nay không phải trăng khuyết, nếu không thì có lẽ càng thích hợp ngắm sao hơn.”

Ngũ Mị cười có chút ác độc: “Dù sao thì tôi không thích chomg Thiên Long, trăng khuyết hay không, đối với tôi cũng chả sao cả.”

Lông mày Hạ Thương Chu khẽ nhếch lên: “Tại sao?”

“Có lẽ bởi vì tên tiếng anh của tôi là Medea.” Ngũ Mị cười quyến rũ, có vài phần hương vị ý nghĩa sâu xa, khoát khoát tay với Hạ Thương Chu, cô cho xe chạy, biến mất trogn đêm tối.

Htc không nhận được cau mày nhìn hướng xe cô biến mất.

Medea, ma nữ ác độc, khốc liệt trong truyền thuyết Hy Lạp kia. Chồng của bà là Jason nhờ vào sự giúp đỡ của bà lấy được sọ rồng cừu vàng, thành anh hùng cái thế, mà nguyên thân của chòm sao Thiên Long là Độc Long trông coi lông cừu vàng. Có lẽ lúc trước Medea không giúp Jason ăn cắp lông cừu vàng thì bo kịch phía sau đã không xuất hiện. Vì Jason, bà phản bội cha mình, giết chết em trai ruột, rời khỏi quê hương của mình. Nhưng cuối cùng người đàn ông này lại chuẩn bị cưới công chúa Kha Lâm Tư – một lòng say mê Phó Thủy Lưu, đầu tiên bà bỏ độc trên áo quần giết chết vợ mới của chồng, tiếp theo giết chết hai đứa con ruột thịt của mình, cuối cùng ngồi lên chiếc xe xa hoa của thần Thái Dương đi mãi không về, để lại một Jason mất hết tất cả. Thảm khốc như vậy, khiến Hạ Thương Chu không nhận được rằng mình một cái.

bài mới, bài mới đây

bài mới nóng hồi vừa thổi vừa nhai đây

các nàng thấy lỗi nào thì còm men cho ta với nha, ta làm vội quá ^^!

Bên trong nhà họ Thẩm. Sau khi Thẩm Lục Gia tiễn cha con Yên Kinh Vỹ rời đi, bị Lục Nhã Nhu sai người gọi vào phòng.

Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn màu xanh nhạt nằm dưới đất, Lục Nhã Nhu ngồi trên xe lăn, nửa gương mặt ở dưới đèn, là màu xanh trắng mượt mà,

nửa gương mặt bên ngoài đèn, là chìm trong bóng tối đen đặc, giống như đang mang một cái mặt nạ quái dị. Sau lưng bà Bác Sơn trong lư hương, Tô Hợp hương đang từ từ nhà khói.

Thẩm Lục Gia xuôi tay đứng trước xe lăn của mẹ mình, im lặng không nói.

Tay phải Lục Nhã Nhu vuốt ve vòng tay Phi Thúy trên tay trái, mở miệng: “Ông nội con đã lớn tuổi, thân thể có thể nhận thấy càng ngày càng tệ. Mẹ là người tàn phế, cũng không giúp được gì cho con, ông ngoại con mặc dù còn giữ vững vị trí, nhưng mà người xưa nói con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, mẹ cũng không muốn yêu cầu nhà mẹ đẻ điều gì.”

Thẩm Lục Gia im lặng lắng nghe, nhưng lần đầu tiên trong lòng dâng lên một cỗ phiền muộn, làn khói Tô Hợp hương giống như một tấm lưới, từ từ mà vững vàng trở anh thật chặt.

Lục Nhã Nhu thay đổi lời nói: “Yến Tu Minh cũng không khoa trương xác xược như những người trong xã hội kia, làm bộ làm dáng, tuổi của con cũng không còn nhỏ, cũng nên tính đến chuyện lớn cả đời rồi.”

Phiền muộn trong lòng Thẩm Lục Gia càng sâu, anh có cảm giác mình đã trở thành một con côn trùng nhỏ, mà hẳn sẽ được cho ăn từng chút, từng chút nhựa cây, cho tới khi không thể nhúc nhích được nữa: “Mẹ à, con còn chưa muốn nghĩ đến chuyện riêng.”

Đứa con trai này vẫn luôn thông minh hiểu chuyện, nghịch ý của bà trắng trợn như vậy thì đây là lần đầu tiên, Lục Nhã Nhu lập tức giận dữ: “Con nghĩ rằng mẹ cần phải để ý đến người mẹ kia của Yến Tu Minh sao? Con cho rằng mẹ muốn kết thân với mặt hàng đó sao? Thật nực cười, nhà họ Thẩm có thân phận gì? Nhà họ Lục lại có thân phận gì chứ! Nếu không phải người cha tốt kia của con vì một người phụ nữ bỏ rơi mẹ con chúng ta, nhà họ Thẩm cũng sẽ không thất thế như bây giờ. Chỉ là một Bộ trưởng Bộ Truyền thông, còn chưa hẳn có thể tùy tiện vào cửa nhà chúng ta!”

“Mẹ.” Giọng nói Thẩm Lục Gia khỏ sở, “Bây giờ là giai đoạn phát triển hưng thịnh, con không muốn chuyện tình cảm trở trói buộc tay chân mà thôi.”

Lúc này giọng điệu Lục Nhã Nhu mới chậm lại, bà thờ ơ vung tay lên: “Mẹ đã nói với con rồi, vĩnh viễn không nên tin vào phụ nữ, lại càng không cần sa vào chuyện tình yêu. Trong chuyện tình cảm, không phải là con thật lòng lại bị người khác phụ lòng gây thương tổn, thì cũng là con phụ lòng gây thương tổn cho tấm lòng của người khác. Lòng người khó dò, bản thân mình cho rằng đó là tình yêu đích thực, trong mắt người khác có lẽ chỉ là một bàn thức ăn. Người bên gối sau khi nhắm mắt, trong thế giới tinh thần tự do của nàng, con có nắm chắc mình là người cô ấy yêu không? Con chỉ cần xem Yến Tu Minh như một giống cái là được rồi, mỗi tháng đưa cho cô ta hai món trang sức, bốn bó hoa hồng, mấy bộ quần áo đẹp, bảo đảm cô ta sec kháng kháng một mực, ai bảo con yêu cô ta thật lòng chứ?”

Thẩm Lục Gia bất giác cau mày: “Mẹ, nếu không thích cô ấy, cần gì phải làm chậm trễ người ta.”

“Thích?” Lục Nhã Nhu lặp lại một lần nữa như đùa cợt, gất gao nhìn thẳng vào con trai, gần từng chữ một: “Con cứ một mực từ chối như vậy, chẳng lẽ đã có người mình thích rồi hả?”

Trong làn khói mờ mờ, có một đôi mắt lạnh cười như không cười nhìn anh, lông mi Thẩm Lục Gia sụp xuống: “Không có.”

“Không có là tốt nhất, mẹ cũng không muốn vì một người phụ nữ không lên được mặt bàn phá hỏng cảm tình mẹ con chúng ta. Mẹ mệt rồi, không cần nói thêm gì nữa, ngày mai con bớt chút thời gian ăn một bữa cơm cùng Yến Tu Minh, nhớ, chuyện khác thì không sao, nhưng trăm ngàn lần không nên đụng cô ta, lỡ mà dính lên, thì thành thuốc cao da chó mất.” Lục Nhã Nhu không quên nhắc nhở con trai.

Móng tay được cắt sửa chỉnh tề của Thẩm Lục Gia gần như bấm vào lòng bàn tay, một hồi lâu, anh mới trịnh trọng mở miệng: “Mẹ, chuyện đó con không làm được.”

“Con nói cái gì?” Lục Nhã Nhu âm u hỏi, không chờ con trai trả lời, bà một phen rút ra cây chổi lông gà cắm trong bình hoa lớn màu đỏ sau lưng liền đánh lên người Thẩm Lục Gia.

Thẩm Lục Gia không tránh, mặc cho chổi lông gà quất lên người.

Lục Nhã Nhu mặc dù ngồi trên xe lăn, nhưng cánh tay dùng hết sức lực, trong một lúc phòng ngủ vang lên tiếng đôm đốp không ngừng, vài cọng lông gà màu vàng sẫm cũng bay xuống.

“Vài năm nay tôi trải qua những ngày như thế nào chứ, người không ra người, quý không ra quý, không phải là vì anh sao! Cha anh là một tên khốn kiếp, biến tôi thành chuyện cười, ngay cả bà bán thất lưng cũng dám cười nhạo tôi!” Lục Nhã Nhu giống như bị điên, bà ném cây chổi lông gà đi, thô bạo cuốn ống quần trống rỗng lên: “Nhìn chân tôi một chút! Tôi kéo dài hơi tàn như vậy là vì người nào? Cũng không phải là vì anh sao? Bây giờ anh đủ lông đủ cánh, đã không nghe lời rồi phải không?”

Cái này sao có thể gọi là chân người được, chỉ là một đoạn cọc thịt khủng bố, cuối cọc thịt bởi vì gần chân giả còn có một vài dấu vết xanh xanh tím tím, nhìn qua dữ tợn ghê tởm. Thẩm Lục Gia không đành lòng nhìn, chuyển mắt.

Lục Nhã Nhu cổ quái nở nụ cười: “Chán ghét sao? Anh sờ một cái thử xem, thịt này cũng giống như vật chết vậy, mềm, nặng...” Bà vừa nói, vừa thật sự kéo tay con trai chạm vào chỗ chân giả còn sót lại.

Đôi mắt Thẩm Lục Gia đỏ ngầu, bùm một tiếng quỵ xuống, đầu cúi thấp- là đường cong tuyệt vọng, “Mẹ, con xin mẹ đừng như vậy, con xin mẹ...”

Lục Nhã Nhu an tĩnh lại giống như kỉ tích, thận trọng nhìn con trai đang quỵ một lúc, không biết từ đâu lấy ra một tờ giấy ghi chép, “Trên này là số điện

thoại của Yến Tu Minh.”

Thẩm Lục Gia im lặng nhận lấy, đứng lên.

“Mẹ nghỉ ngơi sớm một chút.” Nói xong anh liền xoay người rời khỏi gian phòng ngủ u ám hằng năm bay đầy các loại thuốc lá cổ quái này.

Ngoài cửa, bà Trương lo lắng trừng trừng nhìn Thẩm Lục Gia một tay bà nuôi lớn: “Trong lòng phu nhân cũng khổ lắm, con đừng oán ngai ấy.” Bà là người giúp việc Lục Nhã Nhu mang theo khi gã vào nhà họ Thẩm, đối với Lục Nhã Nhu có đề ý nhiều hơn một chút.

“Cháu hiểu”, Thẩm Lục Gia mặt mỉm cười một tiếng: “Cháu về phòng đây.”

Phòng ngủ của Thẩm Lục Gia ở đầu phía Nam lâu ba. Anh xưa nay vốn thích sạch sẽ cũng không vội đi tắm mà ngồi ở trên giường, ngơ ngác nhìn bà Trương mang chai sâm-panh Bạch Tuyết và hai cái ly sâm-panh hình ống sáo vào. Tay của anh chống lên trên giường, giống như không làm thế thì thân thể anh sẽ đổ xuống vậy.

Không biết đã qua bao lâu, Thẩm Lục Gia mới giơ tay lên, rót cho mình một ly rượu. Lúc giơ ly rượu lên anh mới nhận thấy lòng bàn tay của mình bị cây chổi lông gà đánh đã tạo ra từng vết từng vết trầy. Anh có chút hoảng hốt nhìn vết trầy trên tay trong chốc lát, sau đó mới đưa ly sâm-panh hình ống sáo trong tay nhẹ nhàng đặt một cái vào cái ly rỗng trên tủ đầu giường con kia.

“Cụng ly.” Nhỏ giọng nói một tiếng, Thẩm Lục Gia ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Tác giả có lời muốn nói: Tổng giám đốc Thẩm quá đáng thương, tìm ra manh mối, cha ruột sẽ tranh thủ cho con cùng Ngũ mỹ nhân Bì Dục Song Phi sớm một chút.....

Mẹ của Tổng giám đốc Thẩm đã biến thái rồi: tàn tật+u cur+ làm quả phụ+ vấn đề tính cách bản thân. ...

Bạn đang đọc truyện *Trảm Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Bạn gái xinh đẹp

Editor: Cún

“Trợ lý Sầm, gần đây có nhà hàng nào thích hợp mời phụ nữ đi ăn không? Yên tĩnh, ít người và kín đáo một chút.” Thẩm Lục Gia ngừng công việc trên tay, hỏi trợ lý.

Sầm Ngan đang bị bảng số liệu xoay vòng đến hoa mắt nhất thời như con thỏ chạy bằng điện được cài đặt Kim Bá Vương (*), ngẩng mặt lên nhìn ông chủ lớn với ánh mắt nóng bỏng: “Tổng giám đốc Thẩm, là phụ nữ trẻ tuổi sao?”

Thẩm Lục Gia “Ừ” một tiếng.

Lòng bát quái của Sầm Ngan lập tức được tiếp đầy máu sống lại, Tổng giám đốc Thẩm nhất định là mời Giám đốc Ngũ nha, rốt cuộc cũng đã thông suốt rồi, đợi đến lúc Tổng giám đốc Thẩm anh giải quyết xong chuyện lớn trong đời cũng có thể để cho tôi yêu đương rồi chứ? Nghĩ tới đây, Sầm Ngan chút nữa lệ nóng doanh trường (Cún: bạn này ngộ quá ta ơi, hí hí^^!)

“Trên đường Liễu Hồ có một nhà hàng gia đình Pháp, tên là Dunkerque, tôi nghĩ nơi đó cũng không tệ.” Sầm Ngan nghĩ Giám đốc Ngũ là học sinh du học Pháp trở về, đi nhà hàng đó ăn cơm nhất định sẽ làm Giám đốc Ngũ cảm thấy Tổng giám đốc Thẩm nhà chúng ta khéo hiểu lòng người.

“Vậy cậu giúp tôi đặt một bàn ở đó, thời gian là sáu giờ rưỡi tối. Thuận tiện giúp tôi tìm đường đi gần nhất từ công ty đến nhà hàng Dunkerque.”

“Được, tôi sẽ làm.”

Tiết Lâm Lộ ở phòng ngoài nhìn sự huynh của mình dường như quan trọng mở xử lý chuyện của Tổng giám đốc, sau đó đi hai bước, lại lộn trở lại trước mặt cô, cười híp mắt nói: “Học muội à, Hội thanh tra tài chính tháng này sẽ đến kỳ tiến hành kiểm tra mức độ nguy hiểm của doanh nghiệp mua bán bất động sản, Thịnh thị chúng ta cũng ở trong danh sách bị kiểm tra. Em hãy đưa bản “Báo cáo đánh giá thị trường tài chính Lận Xuyên và doanh nghiệp mua bán bất động sản” cho Giám đốc Ngũ bộ phận quan hệ xã hội, vài ngày nữa còn có thể đi ăn bữa cơm rau dưa với tổ thanh tra. Mong cô ấy chuẩn bị sẵn sàng.”

Tiết Tâm Lộ gật đầu không ngừng, lại nói cô đã sớm say mê Giám đốc Ngũ mới tới này, đàn tiếc công việc của cô đều ở dưới mí mắt của ông chủ, chưa bao giờ dám tùy ý chuẩn mất, cho nên vẫn chưa bao giờ nhìn thấy. Cảm túi tài liệu, cô vui mừng đi đến bộ phận quan hệ xã hội.

Tất nhiên là Ngũ Mị có phòng làm việc riêng, gõ đầu ngón tay gõ cửa hai tiếng, Tiết Tâm Lộ cất giọng nói: “Giám đốc Ngũ, tôi là thư kí của Tổng giám đốc Tiết Tâm Lộ, trợ lý Sầm bảo tôi đưa tài liệu tới cho ngài.”

Bên trong phòng làm việc, Ngũ Mị thầm kêu không ổn, Tiết Tâm Lộ không phải là cô gái lần trước cô mạo danh Nguyễn Nguyễn kí tên sao? Chỉ nói dối trong lúc vô ý mà thôi, không ngờ báo ứng đã tới rồi T___T. Tuy nói thư kí chỉ là một chức vụ thấp cổ bé họng, nhưng dù sao có thể đạt được vị trí này ở Thịnh thị thì cũng không phải dễ dàng đắc tội được.

Bước nhanh đi mở cửa, Ngũ Mị cười quyền rũ, thân thiết nói: “Thư kí Tiết, mời vào.”

Quả nhiên, vẻ mặt Tiết Tâm Lộ mê mang nhìn cô: “Tổng biên tập Nguyễn.”

Về mặt Ngũ Mị hồi hận kéo tay cô, “Thư kí Tiết, thật xin lỗi, lần trước là tôi sợ bị ngăn bên ngoài, không thể hoàn thành nhiệm vụ phỏng vấn, nên mới giả mạo Toonge biên tập Nguyễn.”

“Không có gì. Không có gì.” Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Tiết Tâm Lộ vẫn có mấy phần không vui. Một cho cô ở nhà còn thờ laptop được kí tên như Quan Âm Bồ Tát, chỉ còn thiếu mỗi ngày đốt ba cây hương, làm nửa ngày, thì ra là đồ giả mạo.

Nm làm sao mà không nhìn ra suy nghĩ của cô gái nhỏ mới ra đời này chứ, cô cười híp mắt nói: “Thư kí Tiết không bận thì ngồi ở chỗ tôi chơi một lát, đúng lúc Tổng biên tập Nguyễn hẹn tôi tới nay ăn cơm, đợi cô ấy tới tôi sẽ bảo cô ấy kí tên cho cô nhé.”

Lần này hai mắt Tiết Tâm Lộ lập tức phát sáng, thân thể vô thức dựa sâu vào sô-fa thêm mấy phần.

“Có thật không? Tổng biên tập Nguyễn sẽ qua đây sao? Gd Ngũ, quan hệ của cô với Tổng biên tập Nguyễn thật tốt, thật hâm mộ nha.” Trong ánh mắt Tiết Tâm Lộ ứa ra hai trái tim hồng, “Giám đốc Ngũ cố nhìn giúp tôi một chút bộ dạng hôm nay của tôi thế nào? Có lọt vào mắt của Tổng biên tập Nguyễn được không?”

Răng hàm của Ngũ Mị bắt đầu thấy ngứa, cô học về truyền thông, cũng hiểu rất rõ về hình thức hoạt động của Fashion Magazine, theo cô, các biên tập của Fashion Magazine cũng không khác lắm với mấy người bán thuốc tăng lực ở cổ đại, về phần những nam nam nữ nữ tôn sùng những cách phối hợp màu sắc tự cho là đúng trong Fashion Magazine làm khuôn vàng thước ngọc kia chính là một đám ngu xuẩn bị bán còn giúp người ta đếm tiền (em phục chị, ước gì bé Lộ Lộ nghe được nỗi lòng của chị ~~~~). Cô giật giật khoe miện cứng dờ, ba phải nói: “Thư kí Tiết hôm nay mặc váy đen phối hợp với thắt lưng màu trắng rất có cảm giác “ngọc thụ lâm phong”.”

Từ bỗng chốc như tìm được tri kỉ, bắt đầu thao thao bất tuyệt nói về cách phối đồ mình tâm đắc.

Dưới đáy lòng Ngũ Mị gào thét: thư kí Tiết, cô chưa từng nghe qua một câu nói sao “Phụ nữ làn da trắng, hãy mặc đồ đen”, da của cô là màu vàng, không thích hợp mặc đồ đen aaaaaaa

Lời editor: Cô giáo Ngũ a, cô cũng có ngày hôm nay sao hắc hắc hắc ~~~

(*) Kim Bá Vương: là tên một bảo vật trong game online, mình cũng chả biết mô tê gì hihiu

Đã sửa bởi cún sì tel lar lúc 19.12.2015, 16:17.

ta lại ngoi lên rồi đây, xong ta lại lặn hihiu

giờ ta bận quá, ngày mai ohair thi liền 2 môn mà ngoi lên post truyện cho các nàng đây, ai thương ta hôn???

giờ thi chưa được nhưng hứa là sau khi thi xong ta sẽ post truyện đều hơn nhé!!!

bây giờ thi ăn thôi nào.... chu cha mẹ oi, chương này dài quá thể tới mười mấy trang word T.T

à, hàng nóng hổi, vừa edit xong nên có lỗi gì các nàng báo ta với nhé, ta sẽ sửa :)

“Tôi đi toilet một chút.” Ngũ Mị quyết đoán dùng cớ đi vệ sinh chạy trốn (ha~~~~)

Trong toilet, Ngũ Mị lập tức gọi điện thoại cho Nguyễn Nguyễn.

“Tớ biết cậu đã trở về từ Mỹ rồi, đừng mơ tưởng nói với mình cậu không ở trong nước. Bây giờ mời Tổng biên tập Nguyễn trong vòng nửa giờ chạy tới phòng 1315 tầng 13 cao ốc Thịnh thị, tớ chờ cậu đến trưng trị.”

Nguyễn Nguyễn thật sự muốn nổi điên, “Làm ơn đi, tớ đang xem xét lại bản thảo á, xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ cậu bị Tổng giám đốc Thịnh thị bắt lại hả?”

“Nói vớ vẩn.” Ngũ Mị liếc mắt xem thường, “Tớ lừa gạt một fan hâm mộ ngu ngốc của cậu, giờ cậu phải lộ diện để bồi thường lại cho cô ấy.”

“FUCK YOU! Chuyện giả danh lừa gạt như vật mà cậu cũng làm được!” Nguyễn Nguyễn dường như muốn mắng to.

Ngũ Mị cười khinh miệt: “Fuck me? Cậu không thỏa mãn được tớ, tớ thích mang theo dây thắt lưng nữa.”

“Nếu bây giờ cậu ở trước mặt tớ, tớ nhất định sẽ tử hình cậu ngay tại chỗ.” Nguyễn Nguyễn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ngũ Mị lười biếng cười cười: “Vây cậu nhớ mượn bộ vị nào đó của Tần Tĩnh nhà cậu nhé. Buổi tối mời cậu ăn cơm__ nhà hàng Dunkerque.” Nói xong liền cuos điện thoại.

Cây bút trong tay Nguyễn Nguyên bị bẽ gãy thành ba khúc, cmn, Dunkerque là sản nghiệp nhà họ Nguyễn được không hả, ở nhà hàng của mình mời mình ăn cơm, thật sự cho rằng mình không dám lấy tiền của cô ấy hay sao chứ, aaaaa.....

Phụ tá há miệng run rẩy lùi một bước, Tổng biên tập lại là loại phụ nữ quái gở, thật đáng sợ.

“Sửa lại lịch trình làm việc buổi tối tôi đã phân phó đi.” Nguyễn Nguyên cầm túi xách lên, mang kính râm cỡ lớn, nổi giận đùng đùng đi ra khỏi phòng làm việc.

Chỉ chốc lát sau, phụ tá khiếp sợ nhìn xuống phía dưới từ cửa sổ, Tổng biên tập Nguyễn quả nhiên chạy chiếc xe Mercedes-Benz G55 màu trắng khí phách vô cùng kia, lao nhanh vun vút.

Đến Thịnh thị, cô nhân viên lễ tân vừa muốn mở miệng xác nhận lịch hẹn trước, cô gái mang kính râm đã đi xa, lác mình vào thang máy.

Thật mạnh mẽ... Cô nhân viên lễ tân trợn mắt há mồm.

Ra khỏi thang máy, Nguyễn Nguyên nhanh chân đi đến phòng PR. Trước khi vào cửa cô mới bắt chợt nghĩ tới một vấn đề: sao Ngũ Mị lại ở đây, bây giờ cô ấy phải đang giảng bài ở học viện ngoại ngữ chứ?

Ngũ Mị đã sớm đứng dựa vào cửa, nhìn Nguyễn Nguyên, liền thân mật thăm thiết đi tới nắm cánh tay của cô, kéo cô vào phòng làm việc, giới thiệu với Tiết Tâm Lộ đang ngồi trên ghế sa-lon: “Tổng biên tập Nguyễn, đây là một fan hâm mộ trung thành của cậu, cô Tiết Tâm Lộ.”

Nguyễn Nguyên vẫn mang kính râm, thân nhiên đưa tay ra, nói với Tiết Tâm Lộ: “Cô Tiết, chào cô.”

Tiết Tâm Lộ thụ sủng nhược kinh (được chiều mà sợ, tớ thấy dễ vậy hay hơn ^^!) nhìn cô gái cao gầy trước mắt: tóc ngắn gọn gàng, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng một bàn tay, mặc một bộ áo liền quần không tay màu xanh nhạt, trên cổ thon dài mang dây chuyền vàng với viên ngọc thạch turquoise đang rủ xuống, trên chân là đôi giày cao gót mồm cá màu xanh Không Tước (chắc là đôi giày hở mũi chân mà xanh ngọc như chim Không Tước ý, huhu, ta dốt đặc miêu tả T___T), bên ngoài là cánh tay màu mật ong xinh đẹp chói mắt.

Cả người thần tượng vượt ra khỏi phạm vi tưởng tượng của cô, lại đem đến một vẻ đẹp phong tình khác. Gương mặt Tiết Tâm Lộ nóng lên, run rẩy cầm tay Nguyễn Nguyên, dường như không muốn buông tay, ngoài dự đoán của mọi người, tay của thần tượng không hề mềm mại nhẵn nhụi như trong tưởng tượng của cô, mà ở trong lòng bàn tay hình như còn có vết chai.

Lông mày đen đặc của Nguyễn Nguyên hơi nhíu lại, Tiết Tâm Lộ lập tức buông lỏng tay ra.

NNgũ Mị lấy ra một quyển “Lang sắc”, cười híp mắt lật tới phần chủ biên giao nhiệm vụ, lại đưa tới một cây bút lông đã mở nắp.

Nguyễn Nguyên im lặng nhận lấy bút, cúi đầu dứt khoát viết lên trên bản in bằng đồng “Chúc cô Tiết Tâm Lộ mãi mãi tươi trẻ. Nguyễn Nguyên.”

Tiết Tâm Lộ nhìn vào nơi cái kính hơi trượt xuống, mơ hồ thấy được Tổng biên tập Nguyễn có một đôi mắt dài, thâm thúy mà sâu thẳm, không giống người Châu Á lắm. Đang ngây người, Nguyễn Nguyên đã khép lại trang sách, đưa cho cô.

Ngần lẩn cảm ơn nhận lấy bằng cả hai tay, lúc này Tiết Tâm Lộ mới nhớ mình đã rời cương vị công tác được bốn mươi lăm phút rồi. Sau khi nói cảm ơn liền ba chân bốn cẳng chạy về văn phòng.

Sầm Ngạn thấy cô liền không khách khí búng xuống cái ót của cô, hạ giọng nói: “May mà hôm nay Tổng giám đốc Thẩm hẹn ước cùng người đẹp, không có thời gian tính toán với em, không thì cẩn thận da của em đây.”

Lúc này Tiết Tâm Lộ mới thấy căng thẳng: “Đàn anh, Tổng giám đốc Thẩm phát hiện em trốn việc hay sao ạ?”

“Ừ, anh nói với cậu ấy em bị tiêu chảy, đi toilet.”

Tiết Tâm Lộ quả thực khóc không ra nước mắt, đàn anh à, anh không thể bôi nhọ hình tượng của em như thế chứ...

Ngũ Mị không biết đã ngồi vào chỗ của mình từ lúc nào, đang xem bài báo cáo Tiết Tâm Lộ đưa đến. Nguyễn Nguyên tựa dọc theo bàn làm việc, không nhìn được gõ gõ bàn: “Sao cậu lại chạy đến Thịnh thị rồi hả?”

Đuôi lông mày Ngũ Mị khẽ nhếch, cười đến phong tao vạn chủng (tao nhả mê người hehe): “Cậu có thể từ một phóng viên nhiệt huyết của Chiến Địa đổi nghề thành nữ ma đầu thời trang, tớ lại không thể đổi nghề từ giáo sư nghèo thành cô gái ngành PR được à?”

Nguyễn Nguyên nâng kính râm lên, hừ lạnh một tiếng: “Đừng bày trò, tớ dám đánh cược lúc này cậu ý nghĩ xấu đầy mình đang đảo lộn tùm lum đấy. Đi thôi, cậu đã nói mời mình ăn cơm.”

Ngũ Mị thờ ơ nhún vai, cầm lấy túi xách, đi xuống lầu cùng Nguyễn Nguyên.

Đến bãi đỗ xe, Ngũ Mị nhìn thoáng qua chiếc Mercedes-Benz G55 của Nguyễn Nguyên, khinh thường nói: “Chiếc xe thô như vậy cũng chỉ có cậu mới chạy được.”

Nguyễn Nguyên sáng giọng nói: “Không dám nhận, xe của tớ có thô đi nữa cũng không thể so với

“Cậu nhìn cái đầu xe của cậu kia, trông giống như tiểu JJ bị lộ ra khỏi quần lót vậy (ách...)” Ngũ Mị trả lời lại một cách mỉa mai.

“Tớ chưa từng thấy qua thứ kia nha, cũng không biết nó lớn lên có hình dạng như nào. Xem ra cậu có kinh nghiệm quá nhỉ.”

.....ta là phân cách tuyến trên đường chạy đến nhà hàng.....

Hai người dường như là đấu khẩu suốt quãng đường đến Dunkerque.

Quản lý nhà hàng Dunkerque nhìn thấy hai người, liền tiến lên đón.

Ngón tay của Nguyễn Nguyên chỉ vào Ngũ Mị, “Hôm nay không cần khách sáo với cô ấy, để cho cô ấy bán mình trả nợ.”

Quản lý khó xử xoa xoa hai tay, “Cô chủ, cô quên rồi à, cậu cả đã chuyển giao cổ phần của cậu ấy cho cô Ngũ, cô Ngũ cũng là cổ đông của Dunkerque.”

“Tên Nguyễn Hàm ngu ngốc kia!” Nguyễn Nguyên giận đùng đùng ngồi vào một phòng ngăn nhỏ, bởi vì động tác quá mạnh, suýt chút nữa xô ngã bình phong ngăn cách.

Trên mặt Ngũ Mị đầy ý cười quyền rũ ngồi vào bàn đối diện Nguyễn Nguyên. Vừa mới nâng má định nói chuyện liền thấy Thẩm Lục Gia cùng Yến Tu Minh cùng nhau đi tới. Vì vậy ý cười trên môi cô trở nên thâm thúy.

Nguyễn Nguyên nhìn thấy cũng phải sợ hãi, vì vậy quay đầu lại, đúng lúc thấy Thẩm Lục Gia kéo ghế ra cho Yến Tu Minh.

“Công chúa múa ba-lê hẹn hò cùng Thẩm Lục Gia?” Nguyễn Nguyên có chút nghi ngờ.

“Tin tức có giá trị thị trường như vậy sao lại không chụp hình? Chắc chắn là tin giật gân đấy.” Ngũ Mị cười quyền rũ, tuyệt đối không có ý tốt.

Nguyễn Nguyên lắc đầu một cái: “Thẩm Lục Gia là một chính nhân quân tử, tớ không muốn đắc tội với hắn. Huống chi qua một thời gian nữa, chúng tớ phải viết một bài về Yến Tu Minh, không cần phải gây hiềm khích với người ta.”

Ngũ Mị như nghĩ đến điều gì, vuốt ngón giữa của mình, “Có lẽ công chúa của chúng ta còn ước chuyện này bị lộ ra ấy chứ.”

“Cậu với Yến Tu Minh hình như không có quan hệ gì? Chẳng lẽ là vì Thẩm Lục Gia?” Nguyễn Nguyên thảo mắt kính xuống, ánh mắt sáng quắc.

Ngũ Mị mở hai tay ra, về mặt bắt đắc dĩ: “Công chúa là thần tượng của tớ nha, tớ còn muốn bảo cậu ngày nào phỏng vấn nhớ cho tớ biết, tớ sẽ giả làm trợ lý của cậu đến nha.”

Ánh mắt của Nguyễn Nguyên bắn khoắn dò xét từ trong ra ngoài mặt của cô n lần, Ngũ Mị mỉm cười, để mặc cô ấy quan sát.

Tác giả có lời muốn nói: Ngũ mỹ nhân a, rốt cục cô muốn làm gì đây..... Tôi cũng đảo Phuket (cái này thì mình chả biết bà tác giả muốn nói gì, hihihi, ta không biết tiếng Bông □)

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Đỏ và đen

Editor: Cún

Bên này Nguyễn Nguyên chỉ lo quan sát Ngũ Mị, bên kia phục vụ đã đưa thực đơn lên.

Tất nhiên là Thẩm Lục Gia sẽ nhường cho phái đẹp chọn món ăn.

Yến Tu Minh lại lắc đầu một cái: “Em không hiểu đồ ăn Pháp lắm, anh Thẩm cứ chọn đi, em không kén ăn.”

Thẩm Lục Gia hơi ngạc nhiên, anh cũng đã từng thấy qua cái gì gọi là tiểu thư khuê các, khi ăn đồ ăn Italy nhất định sẽ bữu môi dùng cách nói không đúng tiêu chuẩn gọi to—ta di mele (bánh pie táo); trong tình hình đặc biệt ăn đồ ăn Nhật sẽ la hét muốn chinh 〇 áp ㄥ sushi (chinh cá hình sushi); cách thường thức đồ ăn nước Pháp thì càng kinh người, liên tục “Cas—soulet(đậu hầm thịt), fit de ard(vịt áp chảo)“. Mọi thứ như những viên bi tròn từ trong những

đôi môi son màu hồng phớt, màu quất cuộn cuộn chảy ra, chỉ sợ người khác khinh thường mình. Diễn viên múa như Yến Tu Minh, đi diễn khắp thế giới, kiến thức thật sự rộng rãi, có thể thấy được người xưa nói “một cái bình thì vững, nửa cái bình thì lay” cực kì chính xác.

Nghĩ đến đây, ấn tượng của Thẩm Lục Gia với Yến Tu Minh dần tốt lên, anh khẽ mỉm cười, cũng không khách sáo, liền chọn món ăn. Chọn đến gan ngỗng thì Yến Tu Minh bỗng lên tiếng: “Anh Thẩm, không cần chọn gan ngỗng đâu, những con ngỗng kia quá đáng thương, mỗi ngày bị lấy cái ống nhét trong thực quản thô lỗ cho ăn, em không muốn ăn.”

“Vây thì không chọn nữa.” Thẩm Lục Gia không nhịn được liếc mắt nhìn chăm chăm Yến Tu Minh, có lẽ là được bảo hộ quá tốt hoặc bị khổng chế quá khát khe, cả người Yến Tu Minh đều mang lại cho người khác một loại cảm giác ôn hòa lịch sự. Đây có thể coi là lần đầu tiên Thẩm Lục Gia chân chân chính chính nhìn kĩ khuôn mặt của cô, nhưng nhìn hết một lượt từ mặt mày mắt mũi, anh lại cảm thấy ngũ quan Yến Tu Minh giống với Ngũ Mị đến sáu bảy phần, nếu không phải phong cách khác nhau hoàn toàn thì thật giống như hai chị em.

Cách chỗ bọn họ không xa, Nguyễn Nguyên nhìn Ngũ Mị đang lười biếng động đậy dao qua lại, nhíu mày hỏi: “Sao lại không ăn?”

Ngũ Mị hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Tớ nhớ cậu chỉ có một mình Nguyễn Hàm là anh trai ruột, không có chị em ruột phải không?”

“Ừ.” Nguyễn Nguyên có chút không hiểu trả lời một tiếng.

“Tớ thấy trong lịch sử nước Anh, phát hiện ngoại trừ tiết mục nội bộ bất hòa không biên giới, chị em trsinh đấu cũng là chuyện nguyên viễn lưu trường (*). Công chúa Margaret cả đời đều sống dưới cái bóng chị gái của nữ hoàng Elizabeth, tình cảm với Elizabeth cũng phức tạp; hai chị em nhà Smith vì Henry VIII tranh giành người tình mà vừa ra đất khách đã diễn kịch cung đấu; đến hiện đại, “người đàn bà thép”- Margaret (**)Thatcher đảm nhận chức Thủ tướng nước Anh, nhưng chị của bà chỉ là một người vợ tâm thường của một người nông dân, nói chuyện trước đám đông một chút là cá lăm, thật rất thú vị.” Ngũ Mị cười tươi, ngón trỏ phải và ngón cái đang kẹp chân cao của ly rượu, không chút để ý lắc lắc rượu màu đỏ sẫm trong ly.

(*) Nguyên viễn lưu trường: Sự việc có lai lịch từ xa xưa

(**) Ở đoạn này có hai cái tên Margaret, là hai người công chúa ở hai giai đoạn khác nhau của nước Anh nha, mình cũng không giỏi sử lắm *gãi đầu*

“Dù sao thì đi Cổ cũng chỉ có một mình cậu là con gái, còn than thở cái gì nữa?” Nguyễn Nguyên sờ sờ cằm, “Chẳng qua làm vợ lẽ mà được đến vị trí như Anna- Smith, sinh một người con gái thống trị nước Anh bốn mươi lăm năm, hiện tại Đồng Bằng Anh còn in hình cái đầu của đứa con gái vợ lẽ, chặt đầu cũng coi như được rồi.”

Ngũ Mị nhếch môi cười: “Chẳng lẽ cậu hâm mộ?”

“Đúng vậy, tớ cũng là người thứ ba, còn là người thứ ba mãi mãi không trở mình được.” Nguyễn Nguyên tự giễu cười rộ lên, “Tần Diệc Tranh vẫn luôn có người trong lòng, còn là một người chết, là một cô gái chết cùng đứa con của anh ấy, cậu nói tớ làm sao có thể tranh cùng với cô ta, tớ làm sao có thể tranh với một người chết được? Dù là tớ có thể đào cô ta ra từ hũ tro cốt, nhưng có thể đào cô ta từ trong lòng Tần Diệc Tranh ra hay sao?” Nói tới đây, trong đôi mắt mở to của Nguyễn Nguyên tràn ngập tuyệt vọng thấu xương.

Ngón giữa của Ngũ Mị gõ gõ thành ly rượu, phát ra từng tiếng giòn vang.

“Tớ nói câu cậu có thể không thích nghe, tên sát thần Tần Diệc Tranh đó có cái gì tốt chứ? Trừ một cái vỏ bọc có thể coi là động lòng người, toàn thân đều giống như một phần tử khủng bố. Tớ thấy cậu cứ để hân cùng hũ tro cốt kia ân ân ái ái đi.”

Nguyễn Nguyên cười khổ: “Tớ không phóng khoáng được như cậu, tớ không bỏ xuống được. Tớ còn phải kiểm tra bản thảo, đi trước.” Nói xong cô xách túi xách, mở cửa chính Dunkerque.

Ngũ Mị thông thả ung dung uống hết rượu đỏ, sau đó mới gọi quản lí phòng ăn ra, thật cẩn thận chỉ hướng Thẩm Lục Gia và Yến Tu Minh, thấp giọng hỏi: “Bản có hai nam nữ đang ăn cơm kia, nhìn thấy không?”

Quản lí phòng ăn gật đầu một cái, trong lòng thì đang kêu khổ, bà cô nhơ này còn muốn quậy cái quỷ gì nữa đây hả trời!?

“Khi thanh toán, tính anh ta giá gấp đôi.”

Quản lí khó xử nói: “Như vậy hình như không tốt lắm, nhờ như truyền đi...”

“Yên tâm, đối với vị kia chỉ là thần tài nhỏ lông tơ thôi mà, thất lung của vị ấy còn dày hơn của ông đây, không làm thịt thì phí, lại nói nếu như thực sự xảy ra sơ suất vẫn còn có cậu cả họ Nguyễn chịu trách nhiệm đây.” Ngũ Mị cười quynh rũ mị mị nói.

Quản lí nghĩ rằng lẽ như cô Ngũ thổi vãi tiếng gió bên tai cậu cả họ Nguyễn, mình cũng phải ăn đủ đi, chỉ đành phải cắn răng đồng ý.

Ngũ Mị dùng khăn ăn lau miệng, xong mới hài lòng đi ra hướng cửa chính.

Lúc này đã hơn tám giờ tối. Có một bà cụ già nua đang cố hết sức đập xe ba bánh, trên xe còn một ít quả đào, có lẽ là không bán được.

Ngũ Mị dừng xe hỏi: “Đào còn bán không? Con mua hai cân ạ.”

“Bán. Bán.” Cụ già da đen lộ ra nụ cười thật thà trên mặt, nhanh nhẹn giữ mở túi ny-lon, đem xuống xe Ngũ Mị.

Ngũ Mị xuống xe, nhận lấy túi đào từ bà cụ.

“Năm đồng một cân, đây là hai cân ba lạng, chỉ lấy con mười đồng là được rồi.”

Ngũ Mị lấy trong túi mười đồng tiền giấy, lại tìm ra hai đồng tiền xu, đưa cho bà lão bán đào, cười cười, xong xách đào lên xe.

Bà lão xiết tiền trong tay, ngo ngác nhìn Ngũ Mị, cô gái này cười lên thật đẹp, cú như tiên nữ trong tranh tết vậy.

Ngũ Mị không về nhà mà về cao ốc Thịnh thị.

Đến phòng làm việc, cô rửa mấy quả đào, vừa gặm đào, vừa lấy điện thoại gọi số của Thẩm Lục Gia.

Thẩm Lục Gia và Yến Tu Minh đang thưởng thức món bánh Souffle Chanh đang được ưa chuộng. Nhìn ba chữ “Giám đốc Ngũ” (*) hiện lên trên màn hình điện thoại, chân mày Thẩm Lục Gia bắt gặp nhú lại, chần chờ một lúc mới nhận điện thoại.

Ngũ Mị không lên tiếng, cô muốn xem Thẩm Lục Gia có lưu số điện thoại của cô hay không.

“Giám đốc Ngũ, có chuyện gì vậy?” Giọng nói Thẩm Lục Gia vẫn rất bình thường.

Bờ môi Ngũ Mị tràn ra một nụ cười bí ẩn: “tdg Thẩm, bản “Báo cáo đánh giá mức độ tin cậy của thị trường tài chính Lận Xuyên và doanh nghiệp mua bán bất động sản” kia có mấy phần tôi xem không hiểu. Anh có thể giải thích cho tôi một chút không?”

“Cô vẫn chưa về à?”

Ngũ Mị thấp giọng cười một tiếng: “Đúng vậy nha, tôi cũng chưa từng học kinh tế học, sợ anh sa thải tôi, chỉ có thể “ngươi chậm bắt đầu sớm” (ー**) thôi.”

Rõ ràng là cô cách anh rất xa, cách điện thoại di động, Thẩm Lục Gia lại cảm thấy giống như có một dòng khí ẩm ướt cứ lượn lờ bên tai, hơi ngứa một chút.

“Tôi sẽ trở về công ty nhanh thôi.” Thẩm Lục Gia đang muốn cúp điện thoại, lại không tự chủ được thêm vào một câu: “Cô đã ăn com tối chưa?”

Ngũ Mị bật cười ra tiếng: “Đang muốn làm phiền Tổng giám đốc Thẩm mua giúp tôi một phần com hải sản, tôi muốn ăn ở nhà hàng Dunkerque.”

“Được.” Thẩm Lục Gia chỉ nghĩ là cô yêu thích hương vị của nhà hàng Dunkerque, đối với sự trùng hợp này cũng không nghĩ nhiều.

K chờ Thẩm Lục Gia lên tiếng, Yến Tu Minh đã thức thời nói: “Anh Thẩm, công ty anh có việc thì cứ đi qua đi, em tự mình lái xe về được mà.”

“Xin lỗi, tổ thanh tra sẽ về đây kiểm tra, công ty còn có chút việc, tôi phải về xử lí. Tôi tính tiền, rồi giúp cô đón xe.” Thẩm Lục Gia vừa nói vừa gọi anh phục vụ tính tiền, không quên gọi thêm một phần com hải sản mang về.

Sau khi giúp Yến Tu Minh đón xe, Thẩm Lục Gia đến trước mặt tài xế nói: “Đến nhà nhớ báo cho tôi biết, tôi đã nhớ biển số xe rồi.”

Yến Tu Minh cười tươi sáng với anh: “Ừ, hẹn gặp lại, anh Thẩm.”

Trên xe, tài xế không nhận được hỏi: “Người lúc nãy là bạn trai cô à? Đầu năm nay đàn ông cẩn thận quan tâm như vậy cũng không nhiều nhì.”

Yến Tu Minh chỉ mỉm cười, cũng không trả lời. bữa com này thật ra tương đối buồn chán, Thẩm Lục Gia rất ít nói, từ thái độ của anh có thể thấy được, bữa com này tám chín phần mười chỉ là mời theo lễ phép mà thôi, cũng không có ý gì khác. Bất quá cô cũng không lo lắng lắm, ngân ngữ phương Tây đã từng nói, ai cười đến cuối cùng, người đó mới là người cười tươi nhất. (giống như “người cười đến cùng mới là người thắng cuộc bên mình ý ^^!)

Thẩm Lục Gia xách theo hộp com đi thẳng đến phòng PR.

Ngũ Mị đang vui đầu xem báo cáo, chỉ là trong tay còn nắm một quả mật đào trắng hồng, ngón tay thon dài trắng nõn của cô vuốt ve từng chút một trên cái khe hở lõm xuống chính giữa quả đào. Động tác bình thường này của cô lại mang theo một loại cảm giác mê hoặc khó diễn tả bằng lời, Thẩm Lục Gia cảm thấy lỗ tai cũng có chút nóng lên.

Anh không tự nhiên hắng giọng một cái: “Ăn com trước đi.”

Ngũ Mị lập tức mặt mày hớn hở nhận lấy hộp com, lại đem quả đào trong tay nhét vào trong tay Thẩm Lục Gia, “Tổng giám đốc Thẩm, cho anh ăn quả này, nhưng hơi ngọt đấy.”

Quả đào bị nắm trong tay cô đã có chút hơi ấm, khi sờ lên trừ có cảm giác lông lá nhẵn nhụi còn có một loại cảm giác ẩm ẩm mềm mại, giống như đang cầm trong tay không phải là quả đào mà là một vật còn sống. Thẩm Lục Gia hình như cảm thấy có một loại cảm giác nào đó không thể nắm bắt được.

Ngũ Mị ăn rất nhanh, một phần com hải sản chỉ còn lại một nửa. dọn dẹp xong mặt bàn, cô hơi cười nhìn về phía Thẩm Lục Gia, “Tổng giám đốc Thẩm, tôi ăn xong rồi, anh có thể giúp tôi xóa nạn mù chữ rồi.”

Bởi vì vừa ăn cơm hải sản xong, môi của cô đỏ hồng ướt át, giống như nụ hoa vừa chớm nở. Thẩm Lục Gia cụp mắt xuống, đi tới bên cạnh Ngũ Mị, cúi người xuống để nghe cô nói về “Báo cáo đánh giá mức độ tin cậy của thị trường tài chính Lận Xuyên và doanh nghiệp mua bán bất động sản” mà anh phác thảo này.

“Thịnh thị thuộc loại nhà đầu tư cấp một, sử dụng chủ yếu là quyền lợi đầu tư cùng cho vay hình thức uy tín, bằng giá với cho vay lãi cao, hơn nữa Thịnh thị chúng ta có nhiều hạng mục, đường lưu thông lớn, xoay vòng tài chính tương đối thuận tiện, nguy hiểm trả tiền mặt tương đối ít, cho nên lần đánh giá này cũng không cần lo lắng quá nhiều...” Âm thanh đàn ông trầm thấp chững chạc, giống như một dải lụa thượng hạng.

Bởi vì tư thế, từ trên cao nhìn xuống, Thẩm Lục Gia có thể dễ dàng nhìn thấy hai đường cong tinh tế từ trong cổ áo sơ-mi in hoa đang lay động của cô, còn có hai đường vòng cung rất đầy đặn phía trên, màu trắng sữa mê người. tay trái cầm quả đào mặt giống như căng trở nên ảm áp, bản báo cáo số liệu cũng có chút bắt đầu mơ hồ, Thẩm lục gia hết sức ổn định tâm thần, cố gắng không để lại dấu vết thả quả đào mặt vào trên bàn làm việc.

K ngờ Ngũ Mị đứng lúc quay đầu nhìn anh, giờ phút này Thẩm lục gia nào dám nhìn thẳng vào mắt cô, cuống quýt dời mắt đi.

Thẩm Lục Gia lão luyện trầm ổn trong phương diện tình cảm lại ngây ngô như một trái cây còn xanh, làm sao thoát được đôi mắt của Ngũ Mị, cô cúi đầu cười, rồi lại nhìn Thẩm Lục Gia chằm chằm.

Thẩm Lục Gia bị cô nhìn vừa tức giận vừa không được tự nhiên, tay trái vốn đang chuẩn bị để quả đào xuống lại nắm chặt. Làn vỏ mỏng manh của quả đào không chịu nổi sức nắm, làn nước ngọt ngào liền dính vào lòng bàn tay cùng ngón giữa của anh. Sau khi bị nước đào dính sẽ có một cảm giác rịn rịn, Thẩm Lục Gia vẫn mạnh mẽ nhìn lại dùng giọng nói không gọn sóng giảng cho Ngũ Mị về toàn bộ bài báo cáo, lúc này mới mặt không thay đổi quẳng xuống một câu: “Tan việc sớm một chút.” Nói xong liền sai bước ra khỏi phòng làm việc. Nhưng mà trong tay của anh còn nắm quả đào lúc này.

Đợi cho tiếng bước chân của Thẩm Lục Gia đi xa, Ngũ Mị mới không nhịn được nằm ở trên bàn cười ha hả, rất đáng yêu, sao mà lại có một người đàn ông đáng yêu như vậy lại bị cô gặp được đây. Cô dám cam đoan, Tổng giám đốc Thẩm nhất định còn là một xử nam đây ^^!

Tác giả có lời muốn nói: Thẩm Tổng thật lòng rất giỏi, cư nhiên yêu nữ nóng hừng hực ở dưới tầm mắt còn có thể làm Liễu Hạ Huệ. . . Kiểu như trâu bò! Đùng hương ta rít gào hỏi vì sao Tổng giám đốc Thẩm không cưỡng hôn nữ chính, làm ơn , Thẩm trung khuyến tuy rằng cũng là tổng giám đốc, nhưng không phải loại tổng giám đốc hờ ra là tà mị cười này: “Em. . . tiểu yêu tinh này! Xem anh trừng trị em như thế nào.”

Quả đào đáng thương. . . Không được nói ta YD (khụ, “dâm dăng”, cách nói phổ biến trong các truyện ngôn tình □), quả đào ở trong truyền thống văn hóa Trung Quốc là có ngụ ý là chỗ tượng trưng của phái nữ, cái khe hở kia. . . Khụ khụ, các người biết . . . Ta cái gì cũng chưa nói. . . Nhìn trời

Cảm ơn mn nhiều lắm!!!! Nhớ tìm mấy chỗ thiếu sót của mình để góp ý nha!

22 trường danh lợi

Sau khi đoàn thanh tra của Ủy ban điều tiết Ngân hàng Trung Quốc điều một tổ nhỏ đến Lận Xuyên, không ít ngân hàng và công ty tài chính đều vì mở rộng quá nhanh mà bị chỉ đích danh phê bình. Trong lúc này, bảng giá chứng khoán của các công ty lĩnh vực tài chính đều là một màu xanh thê thảm. Chỉ có duy nhất Thịnh Thời xuất chúng, một mình đỏ tươi. Vì vậy buổi tối Thẩm Lục Gia làm ông chủ, mời đoàn thanh tra ăn cơm ở Cửu Trọng Thiên. minnadien~ddanf~lee quý dôn anh vốn cũng không muốn gọi cho Ngũ Mị, nhưng mà bởi vì Phó Trưởng ban Tổng Thuận Hi của tổ thanh tra là vị nữ sĩ trẻ tuổi, đành phải bảo Sầm Ngạn kêu Ngũ Mị đến.

Ngồi vào bàn thì Sầm Ngạn dùng ánh mắt bảo Ngũ Mị ngồi ở bên cạnh Thẩm Lục Gia. Kỷ Sách Giai quản lý quỹ ủy thác của Thịnh Thời mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng có chút không cam lòng, cũng chỉ là kẻ bán rẻ tiếng cười bồi rượu, cũng ngồi ở ghế trên!

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, món ăn nguội lên trước. Trong đó có một món thức ăn nguội là hoàng đào và mật đào bóc vỏ ngâm muối với nước đường, bên trong còn có dừa và trân châu, còn được lấy một cái tên văn vẻ, gọi là “Đào chi yêu yêu”. chuyện này vốn không có gì, nhưng mà Thẩm Lục Gia lại không tự chủ nhớ lại quả đào mặt bị anh bóp hư. Ông nội của anh Thẩm Quốc Phong cũng coi là xuất thân bản hàn, từ nhỏ đã giáo dục anh đó là “Một chảo một com, nên nghĩ cho được không dễ”, cho nên Thẩm Lục Gia tự nhiên không thể nào vứt đào quả bỏ đi, cuối cùng do dự hồi lâu, vẫn ăn hết đào mặt đã lột vỏ. Giờ phút này đột nhiên lại nhìn thấy quả đào, Thẩm Lục Gia hơi không thể thản nhiên.

trưởng ban Phó Anh Kiệt của tổ thanh tra giờ ly rượu lên đầu tiên, quay sang Thẩm Lục Gia bên cạnh cười nói: “Người xưa nói anh hùng xuất thiếu niên, ta gặp được Thẩm Tổng, cuối cùng cũng hiểu lời này quả thật không nói sai, thật là tuổi trẻ tài cao, chúng ta không thể không phục.”

Thẩm Lục Gia vội vàng rót đầy Ngũ Lương Dịch 1618 vào trong chén của mình, khiêm tốn nói: “Anh Kiệt trưởng phòng ngài thật sự quá khách khí, ta kính ngài cạn trước, ngài tùy ý.

Ngũ Mị lập tức hiểu vì sao Thẩm Lục Gia gọi đối phương là “Anh Kiệt trưởng phòng”, Phó Anh Kiệt là Trưởng phòng bộ phận giám sát tài chính của Ủy ban điều tiết ngân hàng Trung Quốc, nhưng mà lại mang họ Phó, cho nên hận nhất người khác gọi anh là Phó Bộ trưởng, mọi người nghĩ xem, từ đứng đầu chẳng biết tại sao đã biến thành đứng thứ hai, sao có thể không nổi giận. Không ngờ Thẩm Lục Gia nhìn qua như đầu gối, ngược lại tâm tư tinh tế, nhẹ nhàng đã vòng qua quả địa lôi này.

vui vẻ trên mặt Phó Anh Kiệt sâu hơn, “Thẩm Tổng cũng đã cạn, lão già ta đây cũng không thể quá lạc hậu.” Nói xong cũng uống một hơi cạn sạch.

Món chính lên, không khí trên bàn cơm cũng bắt đầu linh hoạt .

Các nhân vật chủ yếu của tổ thanh tra đang tiến hành thanh tra đã gặp qua Sầm Ngạn và Kỷ Sách Giai từ trước, chỉ còn Ngũ Mị là chưa từng gặp qua,

vì vậy tương đối hiếu kỳ với thân phận của người phụ nữ ngồi bên cạnh Thẩm Lục Gia này. Hữu Cố một cấp dưới không chịu được, chủ động ra hỏi đầu, “Vị tiểu thư này là Thịnh Thời ——”

Kỷ Sách Giai cướp lời nói tiếp: “Vị này chính là chúng ta giám đốc quan hệ xã hội của Thịnh Thời —— Ngũ tiểu thư.”

Ai cũng biết, bây giờ trong các loại bữa tiệc, ví dụ như phụ nữ làm quan hệ xã hội, thư ký trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp làm người bồi rượu đều là một miếng thịt tươi bị cố ý ném vào trong đồng lang sói tùy liếm láp gặm cắn, Kỷ Sách Giai chỉ ra thân phận của cô, chính là rõ ràng nói cho người khác biết, cũng đến rót rượu của cô. Huống chi rõ ràng anh ta có thể trực tiếp nói Ngũ giám đốc, lại muốn âm dương quái khí gọi Ngũ tiểu thư, nghe vào giống như Vũ tiểu thư, càng làm cho người ta cảm thấy thân phận cô thấp kém, có thể chà đạp bừa bãi. Chỉ là Ngũ Mị cũng không giận, cô nhếch môi cười, lướt mắt như sóng, từ từ quét qua một vòng những người đàn ông hoặc béo ụ hoặc gầy gò đối diện: “Tôi không chủ động thỉnh an các vị lãnh đạo, đầu tiên tự phạt một ly.” Nói xong hơi ngửa đầu, một giọt rượu cũng không dư thừa.

một loạt tiếng khen lập tức truyền đến, đàn ông vừa nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp có thể uống rượu, có mấy ai không thấy thú vị. Mặc dù không ăn được đậu hũ thật, nói mấy lời, trêu chọc mấy câu cũng sẽ cảm giác tuyến tiền liệt có khoái cảm. Trong lúc nhất thời, “Ngũ giám đốc, chúng ta uống một ly.”, “Ngũ giám đốc, không thể không cho tôi mặt mũi chứ?” Bên tai không dứt.

mặt Ngũ Mị không đổi sắc, cười tủm tỉm một ly tiếp một ly, chỉ nhìn thấy Thẩm Lục Gia vô cùng bức mình.

uống xong Hai đợt, đầu lưỡi của mấy người đàn ông Ủy ban điều tiết Ngân hàng Trung Quốc cũng lưu lại, mọi người cũng khen Ngũ Mị không dứt miệng ——” từ lượng Ngũ giám đốc thật là cao.” “Ngũ giám đốc là phụ nữ mà không thua đáng mày râu.”

Ngũ Mị lại bắt đầu thay đổi phương hướng, nhìn về phía Kỷ Sách Giai: “quản lý Kỷ, tôi nghe Thẩm Tổng nói ngài là trụ cột của Thịnh Thời, ngày bình thường tôi và ngài cũng không có gì cơ hội nói chuyện, vậy mượn cơ hội hôm nay xin kính ngài.” Uống xong vẫn không quên dốc miệng chén xuống, tỏ vẻ một giọt rượu cũng không dư thừa.

mắt Kỷ Sách Giai thấy mấy người đàn ông của tổ thanh tra mới vừa rồi đều một hóp cạnh sạch, đành phải cắn răng uống một hóp.

Ngũ Mị làm sao sẽ dễ dàng buông tha như vậy, cô lại mỉm cười nhìn về phía Sầm Ngạn: “trợ lý Sầm và quản lý Kỷ là phụ tá đắc lực của Thẩm Tổng của chúng ta, hai vị thấy tôi đã uống không ít, tha cho tôi một ly mời cả hai vị thôi.”

Sầm Ngạn là đã nhìn ra, minna~~~ diễn đàn lê quý đôn~ giám đốc Ngũ nhất định muốn chuốc rượu Kỷ thư ngọc. Nhưng mà anh nào dám không phối hợp, không nhìn thấy mới vừa rồi Ngũ giám đốc với đám đàn ông của tổ thanh tra bên kia cùng rượu thì mặt Thẩm Tổng cũng đen như đáy nồi rồi.

“Giám đốc Ngũ coi trọng chúng tôi rồi.” Sầm Ngạn khéo léo một hóp uống hết Ngũ Lương Dịch trong ly. Kỷ Sách Giai đành phải đuổi theo.

“Tôi cũng kính quản lý Kỷ một ly.” Sầm Ngạn định thuận nước đẩy thuyền cho Ngũ Mị.

Khó rồi! Kỷ Sách Giai uống liên tiếp 3 chén, chỉ cảm thấy đầu nặng xuống, mắt nỏ đom đóm.

Thẩm Lục Gia thiếu chút nữa thì ngồi không yên, thật may là Ngũ Mị cũng thu tay đúng lúc.

Phó Tổ Trưởng Tổng Thuần Hi của tổ thanh tra cũng là thiên kim cầu Phó chủ tịch ngân hàng Central Bank, vốn không nhìn quen nhất là bình hoa không có “Chân tài thực học” như Ngũ Mị, lập tức lạnh nhạt nói: “Thật ngại quá, tôi xin lỗi không tiếp tục uống được.” Lập tức đứng dậy ra khỏi phòng, đi vào toilet trang điểm lại.

Trang điểm lại xong, trong nháy mắt Tổng Thuần Hi đẩy cửa gỗ phòng vệ sinh ra cô ngẩng mặt lập tức nhìn thấy Hạ Thương Chu đang từ trong phòng rửa tay nam ra ngoài.

“Thương Chu?” trong âm thanh của Tổng Thuần Hi có vui mừng không che giấu được. Cô và Hạ Thương Chu là bạn học cùng học thạc sĩ tài chính ở phân hiệu đại học Berkeley California nước Mĩ. Lúc ấy trong đám Lưu Học Sinh Trung Quốc vẫn nhạo báng tên chữ của hai người có cách đặt khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu. Hạ Thương Chu là một chuỗi ba triều đại, mà Thuần Hi cũng lại là một niên hiệu của Nam Tống thời Hiếu Tông. Tổng Thuần Hi ám hiệu công khai lấy lòng Hạ Thương Chu mấy lần, Hạ Thương Chu đầu tiên là giả bộ hồ đồ, sau đó lại dứt khoát trực tiếp nói có người yêu khác, Tổng Thuần Hi đành phải lui trở về vị trí “bạn bè”.

“Thuần Hi, đã lâu không gặp.” Hạ Thương Chu nhìn thấy bạn bè cũ, vẫn cực kỳ vui mừng.

“Anh cũng chưa báo cho tôi anh trở về nước.” Tổng Thuần Hi nhìn người đàn ông phong lưu cao lớn trước mắt, khe khẽ cắn cắn xuống môi.

“Tôi cũng mới được phái đến trụ sở chính ở Lận Xuyên Lai gần đây. Xin lỗi, Thuần Hi.”

trái tim Tổng Thuần Hi hiện lên một nỗi khổ sở, không lên tiếng, nhưng mà tầm mắt vẫn dừng lại ở trên mặt Hạ Thương Chu.

“Đúng rồi, cô tới Lận Xuyên là để tiến hành thanh tra phòng bất động sản ủy thác sao?” Hạ Thương Chu chuyển đề tài.

Tổng Thuần Hi gạt đầu một cái, truyện của dd lêquyddoon lúc này trên mặt mới nở một nụ cười: “Đáng tiếc Ma Mạn các anh là đầu tư bên ngoài ngân hàng, không liên quan đến phòng bất động sản ủy thác này, nếu không nhất định điều tra anh kỹ càng một chút.”

“Đó thật đúng là đáng tiếc.” Hạ Thương Chu cũng cười, “Bây giờ đang có xã giao?”

“Thẩm Tổng của Thịnh Thời mời khách.” Tổng Thuần Hi không lừa gạt anh, nhưng mà lập tức lại hỏi tới, “Anh thì sao?”

“Một người bạn muốn tìm tôi vay tiền.” Hạ Thương Chu mập mờ suy đoán. Nhưng thật ra là Chu Doãn Phi của Công ty truyền thông Đỉnh Ngôn tìm anh, nguyện ý nhượng lại 12% cổ quyền cho anh, chỉ cầu anh đầu tư vào Đỉnh Ngôn, cứu vãn con ác mộng sụp đổ này.

Một lát sau Hạ Thương Chu lại nói: “Mọi người ở căn phòng nào, tôi với Thẩm Tổng cũng là bạn tri kỷ đã lâu, nhưng mà lại chưa từng mời rượu. Nhờ cô giúp giới thiệu một lần.”

“Chúng tôi ở phòng 901, vậy tôi chờ anh.” trong giọng nói của Tổng Thuần Hi có chút hơi kích động.

“Ừ.”

Hạ Thương Chu rất nhanh đã cầm lên ly rượu đến phòng 901. Đầu tiên nhìn vào anh đã nhìn thấy Ngũ Mị mặc bộ lễ phục hồng thạch lưu. tại sao Cô lại ở đây vậy? Hạ Thương Chu khẽ cau mày, Ngũ Mị là Dao Dao đối với anh nhưu lông mày.

Tổng Thuần Hi nhìn thấy Hạ Thương Chu một cái đã đứng lên, đi nhanh đến bên cạnh anh, vẻ mặt tươi cười giới thiệu: “Để tôi giới thiệu một chút, vị này là bạn học của tôi hồi học thạc sĩ ở Mỹ, cũng là tổng giám đốc của ngân hàng Đại Trung Hoa khu vực Ma Mạn Hạ Thương Chu tiên sinh.”

người của Ủy ban vừa nghe Tổng đại tiểu thư giới thiệu như vậy, trong lòng lập tức biết rõ, từ Phó Anh Kiệt mỗi một người đều thân thiện hàn huyên chạm cốc với Hạ Thương Chu.

Thẩm Lục Gia lại lưu ý đến thừa dịp lúc Hạ Thương Chu cùng người của Ủy ban uống rượu, Ngũ Mị len lén đẩy mấy cái đĩa trước mặt cô với bình Ngũ Lương Dịch lấy được dưới bàn. Cảm thấy Thẩm Lục Gia nhìn chăm chú, Ngũ Mị còn quay lại chớp chớp mắt với anh. Thẩm Lục Gia thấy cô ánh mắt trong suốt, không có nửa phần men say, sẽ liên lạc lại cử động này, liền đoán được cô mới vừa rồi uống rượu nước tám chín phần mười là có bẫy. Cũng đúng, người phụ nữ như cô xảo trá như vậy, làm sao có thể ngoan ngoãn chờ lần lượt rút? Chỉ là kỳ quái, biết cô cũng không hề uống hết nửa bình Ngũ Lương Dịch này, Thẩm Lục Gia ngược lại cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm.

Chào hỏi qua loa xong một đám người của Ủy ban điều tiết ngân hàng Trung quốc, Hạ Thương Chu đi tới trước mặt của Thẩm Lục Gia. Không đợi Tổng Thuần Hi giới thiệu, anh đã chủ động đưa tay ra, cười nói: “Vị này chính là Thẩm Tổng Của Thịnh Thời? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay rốt cuộc lấy được gặp.”

“Hạ tổng quá khiêm nhượng, đại danh Hạ tổng mới đúng như sấm bên tai.” Thẩm Lục Gia cười nhạt, anh không phải là người giỏi nói lời xã giao, càng sẽ không hư tình giả ý khách sáo, chẳng qua là thật sự uống cạn ly rượu trên tay.

Ngũ Mị đã sớm chú ý sau khi từ lúc Hạ Thương Chu đi vào, ánh mắt của vị nữ Phó Trưởng phòng kia sẽ không dời vị trí. con người của Cô khẽ đi chuyển, chủ động cầm ly rượu của mình lên, cười rạng rỡ một cái với Hạ Thương Chu: “Hạ tổng, chúng ta lại gặp mặt.”

“cô giáo Ngũ?” Hạ Thương Chu nhìn Ngũ Mị giờ phút này đứng sừng vai với Thẩm Lục Gia, trái tim dâng lên một cảm giác phức tạp, làm bộ như lơ đãng hỏi “Làm sao cô cùng Thẩm Tổng ——”

“Tôi nhảy lúc rảnh rồi, bây giờ làm việc cho Thẩm Tổng.” Ngũ mị cười quyền rũ như gió nhẹ nước chảy.

“Tôi phát hiện mỗi lần nhìn thấy Ngũ tiểu thư đều sẽ có vui mừng.” Hạ Thương Chu cũng cười.

Hai người cùng ly, Hạ Thương Chu còn săn sóc khác thường khiến cho Ngũ Mị thoáng nhấp một hộp lớn.

Thẩm Lục Gia nhìn hai người nói cười riu rít, bất giác siết chặt chân ly rượu lẻ loi.

Tác giả có lời muốn nói: tối mai tiếp tục có bữa tiệc, sau đó nguyệt hắc phong cao. . . hiahia. . .

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: trường danh lợi

Sau khi đoàn thanh tra của Ủy ban điều tiết Ngân hàng Trung Quốc điều một tổ nhỏ đến Lận Xuyên, không ít ngân hàng và công ty tài chính đều vì mở rộng quá nhanh mà bị chỉ đích danh phê bình. Trong lúc này, bảng giá chứng khoán của các công ty lĩnh vực tài chính đều là một màu xanh thê thảm. Chi có duy nhất Thịnh Thời xuất chúng, một mình đỏ tươi. Vì vậy buổi tối Thẩm Lục Gia làm ông chủ, mời đoàn thanh tra ăn cơm ở Cửu Trọng Thiên. minnrad anh vốn cũng không muốn gọi cho Ngũ Mị, nhưng mà bởi vì Phó Trưởng ban Tổng Thuần Hi của tổ thanh tra là vị nữ sĩ trẻ tuổi, đành phải bảo Sầm Ngạn kêu Ngũ Mị đến.

Ngồi vào bàn thì Sầm Ngạn dùng ánh mắt bảo Ngũ Mị ngồi ở bên cạnh Thẩm Lục Gia. Kỷ Sách Giai quản lý quỹ ủy thác của Thịnh Thời mặc dù ngoài

miệng không nói gì, nhưng trong lòng có chút không cam lòng, cũng chỉ là kẻ bán rẻ tiếng cười bồi rượu, cũng ngồi ở ghế trên!

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, món ăn nguội lên trước. Trong đó có một món thức ăn nguội là hoành đào và mật đào bóc vỏ ngâm muối với nước đường, bên trong còn có dưa và trân châu, còn được lấy một cái tên văn vẻ, gọi là “Đào chi yếu yếu”. chuyện này vốn không có gì, nhưng mà Thẩm Lục Gia lại không tự chủ nhớ lại quả đào mật bị anh bóp hư. Ông nội của anh Thẩm Quốc Phong cũng coi là xuất thân bản hàn, từ nhỏ đã giáo dục anh đó là “Một cháo một cơm, nên nghĩ có được không dễ”, cho nên Thẩm Lục Gia tự nhiên không thể nào vứt đào quả bỏ đi, cuối cùng do dự hồi lâu, vẫn ăn hết đào mật đã lột vỏ. Giờ phút này đột nhiên lại nhìn thấy quả đào, Thẩm Lục Gia hơi không thể thản nhiên.

trưởng ban Phó Anh Kiệt của tổ thanh tra giờ ly rượu lên đầu tiên, quay sang Thẩm Lục Gia bên cạnh cười nói: “Người xưa nói anh hùng xuất thiếu niên, ta gặp được Thẩm Tổng, cuối cùng cũng hiểu lời này quả thật không nói sai, thật là tuổi trẻ tài cao, chúng ta không thể không phục.”

Thẩm Lục Gia vội vàng rót đầy Ngũ Lương Dịch 1618 vào trong chén của mình, khiêm tốn nói: “Anh Kiệt trưởng phòng ngài thật sự quá khách khí, ta kính ngài cạn trước, ngài tùy ý.”

Ngũ Mị lập tức hiểu vì sao Thẩm Lục Gia gọi đối phương là “Anh Kiệt trưởng phòng”, Phó Anh Kiệt là Trưởng phòng bộ phận giám sát tài chính của Ủy ban điều tiết ngân hàng Trung Quốc, nhưng mà lại mang họ Phó, cho nên hận nhất người khác gọi anh là Phó Bộ trưởng, mọi người nghĩ xem, từ đứng đầu chẳng biết tại sao đã biến thành đứng thứ hai, sao có thể không nổi giận. Không ngờ Thẩm Lục Gia nhìn qua như đầu gối, ngược lại tâm tư tình tứ, nhẹ nhàng đã vòng qua quả địa lôi này.

vui vẻ trên mặt Phó Anh Kiệt sâu hơn, “Thẩm Tổng cũng đã cạn, lão già ta đây cũng không thể quá lạc hậu.” Nói xong cũng uống một hơi cạn sạch.

Món chính lên, không khí trên bàn cơm cũng bắt đầu linh hoạt.

Các nhân vật chủ yếu của tổ thanh tra đang tiến hành thanh tra đã gặp qua Sầm Ngan và Kỷ Sách Giai từ trước, chỉ còn Ngũ Mị là chưa từng gặp qua, vì vậy tương đối hiếu kỳ với thân phận của người phụ nữ ngồi bên cạnh Thẩm Lục Gia này. Hữu Cố một cấp dưới không chịu được, chủ động ra hỏi đầu, “Vị tiểu thư này là Thịnh Thời ——”

Kỷ Sách Giai cướp lời nói tiếp: “Vị này chính là chúng ta giám đốc quan hệ xã hội của Thịnh Thời —— Ngũ tiểu thư.”

Ai cũng biết, bây giờ trong các loại bữa tiệc, ví dụ như phụ nữ làm quan hệ xã hội, thư ký trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp làm người bồi rượu đều là một miếng thịt tươi bị có ý ném vào trong đồng lang sói tùy liếm láp gặm cắn, Kỷ Sách Giai chỉ ra thân phận của cô, chính là rõ ràng nói cho người khác biết, cũng đến rót rượu của cô. Huống chi rõ ràng anh ta có thể trực tiếp nói Ngũ giám đốc, lại muốn âm dương quái khí gọi Ngũ tiểu thư, nghe vào giống như Vũ tiểu thư, càng làm cho người ta cảm thấy thân phận cô thấp kém, có thể chà đạp bừa bãi. Chỉ là Ngũ Mị cũng không giận, cô nhếch môi cười, lướt mắt như sóng, từ từ quét qua một vòng những người đàn ông hoặc béo ụ hoặc gầy gò đối diện: “Tôi không chủ động thỉnh an các vị lãnh đạo, đầu tiên tự phạt một ly.” Nói xong hơi ngửa đầu, một giọt rượu cũng không dư thừa.

một loạt tiếng khen lập tức truyền đến, đàn ông vừa nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp có thể uống rượu, có mấy ai không thấy thú vị. Mặc dù không ăn được đậu hũ thật, nói mấy lời, trêu chọc mấy câu cũng sẽ cảm giác tuyến tiền liệt có khoái cảm. Trong lúc nhất thời, “Ngũ giám đốc, chúng ta uống một ly.”, “Ngũ giám đốc, không thể không cho tôi mặt mũi chứ?” Bên tai không dứt.

mặt Ngũ Mị không đổi sắc, cười tùm tùm một ly tiếp một ly, chỉ nhìn thấy Thẩm Lục Gia vô cùng bức mình.

uống xong Hai đợt, đầu lưỡi của mấy người đàn ông Ủy ban điều tiết Ngân hàng Trung Quốc cũng lú lị, mọi người cũng khen Ngũ Mị không dứt miệng ——” từ lượng Ngũ giám đốc thật là cao.” “Ngũ giám đốc là phụ nữ mà không thua đáng mày râu.”

Ngũ Mị lại bắt đầu thay đổi phương hướng, nhìn về phía Kỷ Sách Giai: “quản lý Kỷ, tôi nghe Thẩm Tổng nói ngài là trụ cột của Thịnh Thời, ngày bình thường tôi và ngài cũng không có gì cơ hội nói chuyện, vậy mượn cơ hội hôm nay xin kính ngài.” Uống xong vẫn không quên dốc miệng chén xuống, tỏ vẻ một giọt rượu cũng không dư thừa.

mắt Kỷ Sách Giai thấy mấy người đàn ông của tổ thanh tra mới vừa rồi đều một hóp cạnh sạch, đành phải cắn răng uống một hóp.

Ngũ Mị làm sao sẽ dễ dàng buông tha như vậy, cô lại mỉm cười nhìn về phía Sầm Ngan: “trợ lý Sầm và quản lý Kỷ là phụ tá đắc lực của Thẩm Tổng của chúng ta, hai vị thấy tôi đã uống không ít, tha cho tôi một ly mời cả hai vị thôi.”

Sầm Ngan là đã nhìn ra, minna~~~ diễn đàn lê quý đôn~ giám đốc Ngũ nhất định muốn chuốc rượu Kỷ thư ngọc. Nhưng mà anh nào dám không phối hợp, không nhìn thấy mới vừa rồi Ngũ giám đốc với đám đàn ông của tổ thanh tra bên kia cùng rượu thì mặt Thẩm Tổng cũng đen như đáy nồi rồi.

“Giám đốc Ngũ coi trọng chúng tôi rồi.” Sầm Ngan khéo léo một hóp uống hết Ngũ Lương Dịch trong ly. Kỷ Sách Giai đành phải đuổi theo.

“Tôi cũng kính quản lý Kỷ một ly.” Sầm Ngan định thuận nước đẩy thuyền cho Ngũ Mị.

Khó rồi! Kỷ Sách Giai uống liên tiếp 3 chén, chỉ cảm thấy đầu nặng xuống, mắt nỏ đom đóm.

Thẩm Lục Gia thiếu chút nữa thì ngồi không yên, thật may là Ngũ Mị cũng thu tay đúng lúc.

Phó Tổ Trưởng Tổng Thuần Hi của tổ thanh tra cũng là thiên kim cầu Phó chủ tịch ngân hàng Central Bank, vốn không nhìn quen nhất là bình hoa không có “Chân tài thực học” như Ngũ Mị, lập tức lạnh nhạt nói: “Thật ngại quá, tôi xin lỗi không tiếp tục uống được.” Lập tức đứng dậy ra khỏi phòng, đi vào toilet trang điểm lại.

Trang điểm lại xong, trong nháy mắt Tống Thuần Hi đẩy cửa gỗ phòng vệ sinh ra cô ngẩng mặt lập tức nhìn thấy Hạ Thương Chu đang từ trong phòng rửa tay nam ra ngoài.

“Thương Chu?” trong âm thanh của Tống Thuần Hi có vui mừng không che giấu được. Cô và Hạ Thương Chu là bạn học cùng học thạc sĩ tài chính ở phân hiệu đại học Berkeley California nước Mĩ. Lúc ấy trong đám Lưu Học Sinh Trung Quốc vẫn nhạo báng tên chữ của hai người có cách đặt khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu. Hạ Thương Chu là một chuỗi ba triêu đại, mà Thuần Hi cũng lại là một niên hiệu của Nam Tống thời Hiếu Tông. Tống Thuần Hi ám hiệu công khai lấy lòng Hạ Thương Chu mấy lần, Hạ Thương Chu đầu tiên là giả bộ hồ đồ, sau đó lại dứt khoát trực tiếp nói có người yêu khác, Tống Thuần Hi đành phải lui trở về vị trí “bạn bè”.

“Thuần Hi, đã lâu không gặp.” Hạ Thương Chu nhìn thấy bạn bè cũ, vẫn cực kỳ vui mừng.

“Anh cũng chưa báo cho tôi anh trở về nước.” Tống Thuần Hi nhìn người đàn ông phong lưu cao lớn trước mắt, khe khẽ cắn cắn xuống môi.

“Tôi cũng mới được phái đến trụ sở chính ở Lạn Xuyên Lai gần đây. Xin lỗi, Thuần Hi.”

trái tim Tống Thuần Hi hiện lên một nỗi khổ sở, không lên tiếng, nhưng mà tầm mắt vẫn dừng lại ở trên mặt Hạ Thương Chu.

“Đúng rồi, cô tới Lạn Xuyên là để tiến hành thanh tra phòng bất động sản ủy thác sao?” Hạ Thương Chu chuyển đề tài.

Tống Thuần Hi gật đầu một cái, truyện của lúc này trên mặt mới nở một nụ cười: “Đáng tiếc Ma Mạn các anh là đầu tư bên ngoài ngân hàng, không liên quan đến phòng bất động sản ủy thác này, nếu không nhất định điều tra anh kỹ càng một chút.”

“Đó thật đúng là đáng tiếc.” Hạ Thương Chu cũng cười, “Bây giờ đang có xã giao?”

“Thẩm Tổng của Thịnh Thời mời khách.” Tống Thuần Hi không lừa gạt anh, nhưng mà lập tức lại hỏi tới, “Anh thì sao?”

“Một người bạn muốn tìm tôi vay tiền.” Hạ Thương Chu mập mờ suy đoán. Nhưng thật ra là Chu Doãn Phi của Công ty truyền thông Đỉnh Ngôn tìm anh, nguyện ý nhượng lại 12% cổ quyền cho anh, chỉ cầu anh đầu tư vào Đỉnh Ngôn, cứu vãn con ác mộng sụp đổ này.

Một lát sau Hạ Thương Chu lại nói: “Mọi người ở căn phòng nào, tôi với Thẩm Tổng cũng là bạn tri kỷ đã lâu, nhưng mà lại chưa từng mời rượu. Nhờ cô giúp giới thiệu một lần.”

“Chúng tôi ở phòng 901, vậy tôi chờ anh.” trong giọng nói của Tống Thuần Hi có chút hơi kích động.

“Ừ.”

Hạ Thương Chu rất nhanh đã cầm lên ly rượu đến phòng 901. Đầu tiên nhìn vào anh đã nhìn thấy Ngũ Mị mặc bộ lễ phục hồng thạch lưu. tại sao Cô lại ở đây vậy? Hạ Thương Chu khẽ cau mày, Ngũ Mị là Dao Dao đối với anh nhưu lông mày.

Tống Thuần Hi nhìn thấy Hạ Thương Chu một cái đã đứng lên, đi nhanh đến bên cạnh anh, vẻ mặt tươi cười giới thiệu: “Để tôi giới thiệu một chút, vị này là bạn học của tôi hồi học thạc sĩ ở Mĩ, cũng là tổng giám đốc của ngân hàng Đại Trung Hoa khu vực Ma Mạn Hạ Thương Chu tiên sinh.”

người của Ủy ban vừa nghe Tống đại tiểu thư giới thiệu như vậy, trong lòng lập tức biết rõ, từ Phó Anh Kiệt mỗi một người đều thân thiện hàn huyên chạm cốc với Hạ Thương Chu.

Thẩm Lục Gia lại lưu ý đến thừa dịp lúc Hạ Thương Chu cùng người của Ủy ban uống rượu, Ngũ Mị len lén đẩy mấy cái đĩa trước mặt cô với bình Ngũ Lương Dịch lấy được dưới bàn. Cảm thấy Thẩm Lục Gia nhìn chăm chú, Ngũ Mị còn quay lại chớp chớp mắt với anh. Thẩm Lục Gia thấy cô ánh mắt trong suốt, không có nửa phần men say, sẽ liên lạc lại cử động này, liền đoán được cô mới vừa rồi uống rượu tám chín phần mười là có bẫy. Cũng đúng, người phụ nữ như cô xảo trá như vậy, làm sao có thể ngoan ngoãn chờ lần lượt rót? Chỉ là kỳ quái, biết cô cũng không hề uống hết nửa bình Ngũ Lương Dịch này, Thẩm Lục Gia ngược lại cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm.

Chào hỏi qua loa xong một đám người của Ủy ban điều tiết ngân hàng Trung quốc, Hạ Thương Chu đi tới trước mặt của Thẩm Lục Gia. Không đợi Tống Thuần Hi giới thiệu, anh đã chủ động đưa tay ra, cười nói: “Vị này chính là Thẩm Tổng Của Thịnh Thời? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay rốt cuộc lấy được gặp.”

“Hạ tổng quá khiêm nhượng, đại danh Hạ tổng mới đúng như sấm bên tai.” Thẩm Lục Gia cười nhạt, anh không phải là người giỏi nói lời xã giao, càng sẽ không hư tình giả ý khách sáo, chẳng qua là thật sự uống cạn ly rượu trên tay.

Ngũ Mị đã sớm chú ý sau khi từ lúc Hạ Thương Chu đi vào, ánh mắt của vị nữ Phó Trưởng phòng kia sẽ không dời vị trí. con người của Cô khẽ đi chuyển, chủ động cầm ly rượu của mình lên, cười rạng rỡ một cái với Hạ Thương Chu: “Hạ tổng, chúng ta lại gặp mặt.”

“cô giáo Ngũ?” Hạ Thương Chu nhìn Ngũ Mị giờ phút này đứng sừng vai với Thẩm Lục Gia, trái tim dâng lên một cảm giác phức tạp, làm bộ như lơ đãng hỏi “Làm sao cô cùng Thẩm Tổng ——”

“Tôi nhảy lúc rảnh rồi, bây giờ làm việc cho Thẩm Tổng.” Ngũ Mị cười quyền rũ như gió nhẹ nước chảy.

“Tôi phát hiện mỗi lần nhìn thấy Ngũ tiểu thư đều sẽ có vui mừng.” Hạ Thương Chu cũng cười.

Hai người cùng ly, Hạ Thương Chu còn sẵn sóc khác thường khiến cho Ngũ Mị thoáng nhấp một hớp lớn.

Thẩm Lục Gia nhìn hai người nói cười riu rít, bắt giác siết chặt chân ly rượu lẽ loi.

Tác giả có lời muốn nói: tới mai tiếp tục có bữa tiệc, sau đó nguyệt hắc phong cao. . . hiahia. . .

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Sám hối

Mấy người đàn ông lại lấy«chỉ dẫn nghiệp vụ thu mua tài sản xấu cho các công ty quản lý tài chính tài sản»ra bàn luận rất lâu.

Phó Anh Kiệt chợt đề nghị: “Người khác đều nói làm tài chính giống như đánh bạc, nói đến không sợ các vị chê cười, tôi đây trong ngày thường không ăn thể khối uống rượu, nhân đây ‘khỏi Trường Thành’, đang lúc ngứa tay này, không bằng chúng ta chơi mấy ván, mặt chược vừa là tinh hoa của đất nước, cũng là đánh cờ thôi.”

Thẩm Lục Gia tự nhiên kkkhoong thể không nể mặt, cười nhạt nói: “tôi gọi người mang đến một bộ bài mặt chược khá một chút tới đây.” Nói xong rí tai với Sầm Ngan mấy câu, chỉ thấy Sầm Ngan thông minh gạt đầu, lập tức bước nhanh ra phòng.

“Hạ tổng cũng nể mặt cùng nhau chơi vài ván chứ?” Phó Anh Kiệt lại thân thiện muốn mời Hạ Thương Chu.

Đúng lúc Hạ Thương Chu đang suy nghĩ phải làm thế nào để Chu Doãn Phi đi về trước, lời mời này của Phó Anh Kiệt quả thật giống như đưa gỏi cho kẻ ngủ gật, anh lập tức đáp ứng. Sau đó lại gọi điện thoại cho Chu Doãn Phi, nói muốn chơi mặt chược với bạn, tiền com ghi tạc anh trương mục, lại nói một chút xin lỗi lời nói.

Ngũ Mị nhìn Hạ Thương Chu gọi cuộc điện thoại này xong, trong lòng cười lạnh không dứt, Hạ Thương Chu của hôm nay cũng là loại đại não nhiều nếp nhăn đồng đẳng với ruột non chín con mười tám queo. [Minna: ý chị ý là anh lơ lửng, không nghĩ thẳng nói thẳng]

Đáng về mặt của cô trong mắt Thẩm Lục Gia chính là nhìn không chớp mắt. Thẩm Lục Gia lúc này mới giật mình cả đêm nay độ chú ý đối với Ngũ Mị của mình tựa như có lẽ đã phá vỡ mức bình thường. Tại sao lại như vậy? rõ ràng anh rất không ưa tác phong làm việc của cô. Thẩm Lục Gia lần đầu gặp phải vấn đề khó khăn không giải quyết được, anh có thể dễ dàng tính ra kết quả của phép nhân hai ma trận bậc mười một, lại không hiểu nổi tại sao mình có thể “Không bình thường” như vậy.

Sầm Ngan rất nhanh chóng mang một hộp gắm vào phòng. Là anh mới vừa đi tìm Tưởng Nhất Vĩ quản lý của Cửu Trọng Thiên mang qua đây. Trên điểm này không thể không bội phục ánh mắt sắc sảo của Mạc Phó Tư, anh ta bố trí lầu cuối của Cửu Trọng Thiên thành nơi bán hàng hóa đặc biệt không bình thường, chỉ có người quen và khách quen mới biết. Từ bài mặt chược Phi Thúy đến lá bài tứ lơ kho vàng, từ Đại Hồng Bảo (áo bảo) Cửu Long đến cả phê phân chôn tự nhiên của Indonesia, từ vật liệu đá làm con dấu hoàng đế đến cửu nhân nghiền mực Đoan Khê, gần như có thể thỏa mãn giao tế xã giao khi gặp bất kỳ một vị chủ nhân khó hầu hạ nào đó.

Quả nhiên, Phó Anh Kiệt vượt lạnh quân bài mặt chược bạch ngọc như băng, khen không dứt miệng.

Hạ Thương Chu ngồi xuống, cũng biết thức thời khen hai tiếng “Đồ tốt”.

Ba thiếu một, Phó Anh Kiệt lúc này mới hỏi Tống Thuần Hi: “Tiểu Tống, cậu tới không đến chơi một ván sao?”

Tống Thuần Hi khoát tay nói: “Tôi không đánh, tôi ngồi bên cạnh nhìn cũng được.” Một mặt mang cái ghế ngồi xuống bên cạnh Hạ Thương Chu.

Thật là tốt một bức hồng tự ngồi xem chơi mặt chược đẹp đẽ, Ngũ Mị nhếch môi cười, có vẻ hào hứng nhìn tới nhìn lui giữa hai người.

“Ngũ Tông?” Phó Anh Kiệt vừa nhìn về phía Ngũ Mị.

“Nếu tổ trưởng Tống không chịu ra sân, vậy tôi cũng làm khán giả xem là được rồi.” Ngũ Mị cười quyền rũ, cô không ngồi xuống, mà là đứng dựa cái ghế của Thẩm Lục Gia.

Phó Anh Kiệt cười to: “Hai vị mỹ nữ ở hai bên, tôi sợ Thẩm Tống và Hạ tổng muốn đánh bất động bài mặt chược nữa nha.” Ngoài miệng nói như vậy, ánh mắt lại nhìn đám người tìm người chơi bài.

Tất cả mọi người biết bọn họ tất nhiên là muốn chơi ăn tiền, hai người Thẩm Hạ có lẽ sẽ cho Phó Anh Kiệt mấy phần mặt mũi, chưa chắc sẽ cho mình mặt mũi, không có kim cương toàn (minna k hiểu lắm, ai biết chỉ nha: 金刚钻), chớ làm đồ gốm, ai lại ngại nhiều tiền đầy thất lung. Vì vậy mỗi một người đều rụt cổ lại, làm như uống nhiều, mắt say lơ dờ sương mù, không đánh bài được. Chỉ có Phó Trưởng phòng phòng chính sách pháp quy Lỗ Nghiệp Dân vô ý nhìn thẳng vào mắt Phó Anh Kiệt chỉ đành phải nhắm mắt để làm kẻ xui xẻo mất tiền lần này.

Bốn người đàn ông chia bốn phía ngồi vào chỗ của mình. Chỉ có Hạ Thương Chu và Thẩm Lục Gia bên người có giai nhân bồi.

Thẩm Lục Gia tinh thông tính bài, nhưng tiếc là lúc này hoàn toàn không có tâm trạng, nhất thời rơi xuống thế hạ phong. Khi anh đang định đánh quân 9 vạn điểm, Ngũ Mị vẫn đứng sau lưng anh chợt khom người ra trước, đưa bàn tay thon dài trắng nõn của cô ra đề xuống mu của bàn tay Thẩm Lục Gia.

Đầu ngón tay của phụ nữ vừa nhẹ vừa mềm, giống như một mảnh tuyết chậm rãi hòa tan trên mu bàn tay anh. Thẩm Lục Gia chỉ cảm thấy trái tim chợt dừng lại, trên mu bàn tay giống như có con nhện bò qua, vừa mềm vừa tê, đây là cảm giác anh chưa bao giờ từng trải qua.

“Thẩm Tổng, lá bài này không được đánh.” miệng Ngũ Mị ở ngay bên tai Thẩm Lục Gia, hơi thở thơm như hoa lan.

Tổng Thuận Hi ngồi đối diện bất giác cau mày, người phụ nữ này thật lỗ mãng, những thứ không biết xấu hổ này mà cô cũng làm được. Nhưng mà lại hồn nhiên quên mình cũng đang mặt dày kẻ bên chỗ ngồi của Hạ Thương Chu.

Thẩm Lục Gia lúc này mới lưu ý đến mấy quân bài, quân 9 vạn này vút ra ngoài, sẽ khó thành thanh yêu cầu rồi.

Ngũ Mị đã thu lại tay của mình, lại khôi phục tư thế đứng dựa vào thành ghế của anh. Thẩm Lục Gia thu hồi cảm xúc, phát bài lần nữa, lật ngược lại xu hướng thất thế lúc trước.

Phó Anh Kiệt trên ghế nói: “Ngũ Tổng thật là thiên vị, cũng không hề chỉ điểm cho chúng ta một lần.”

Ngũ Mị cười khê: “trưởng phòng đại nhân đâu cần tôi đến chỉ điểm, vận bài của ngài rất tốt đấy.”

Phó Anh Kiệt nhất thời được tăng bốc cười lên ha hả, thịt mỡ trên bụng béo cũng theo đó rung lên, “cái miệng của Ngũ Tổng này thật là ngọt chết không có người đền mạng.”

Thẩm Lục Gia cũng trong lúc vô tình thấy Ngũ Mị đứng một mực lên lên xoay cổ chân, biết có lẽ là cô đứng mệt rồi. anh không biến sắc mà đứng lên, không có biểu cảm gì mà nói: “Ngũ Tổng, cô thay tôi đánh vài ván đi.”

Ngũ Mị đưa mắt nhìn anh, cười ngọt ngào: “Thẩm Tổng, thua có thể tính cho anh, thắng chúng ta mỗi người một nửa, có được hay không?”

Vẫn là yêu tiền như vậy, Thẩm Lục Gia không khỏi bật cười, “Thắng tất cả thuộc về cô.” Trong giọng nói của anh mang theo vẻ dung túng mà chính mình cũng chưa nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Sám hối (tt)

Ngũ Mị lập tức mặt mày hớn hở ngồi xuống. Thẩm Lục Gia là chấp tay sau lưng đứng bên cạnh cô.

Xào bài, sờ bài, thế bài, chia bài, động tác của Ngũ Mị vừa nhanh lại ổn, còn vô cùng ưu nhã. Thẩm Lục Gia lại chú ý đến cô sờ bài thì luôn sẽ có động tác rất tiểu xảo. Nhưu này, anh trầm ngâm nhìn kỹ.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn anh phát hiện Ngũ Mị lại có thể biết sờ bài trước trong lòng bàn tay giấu quân bài không cần trước, khi sờ bài cô một lần sờ hai quân, đặt quân bài không cần đặt ở đầu, giống như chỉ sờ một lần. Cứ như vậy, vài lần đã đổi bài, không thắng mới là lạ. Nếu không phải là vừa vận anh đứng ở sau lưng cô, lại có thị lực kinh người, nếu không nhất định là không phát hiện được. Chỉ là cô cũng biết thấy tốt thì thu, cũng không giành danh tiếng của Phó Anh Kiệt.

Chỉ là Hạ Thương Chu thỉnh thoảng đặt tầm mắt lên trên người Ngũ Mị ngồi đối diện, ngón tay trắng nõn của cô gần như không phân biệt được với bài mặt chược bằng bạch ngọc, mà nốt ruồi đỏ nơi bàn tay kia luôn dễ dàng có thể làm cho trái tim của anh đập chồm.

Mấy ván chơi, có riêng thắng thua. Khởi cần nói, dĩ nhiên Phó Anh Kiệt là người thắng lớn nhất. Chỉ đáng thương Không Nghiệp Dân, mặt dài giống như khô qua.

“Được rồi, tối nay cũng không sớm, giải tán đi, cảm tạ Thẩm Tổng nhiệt tình chiêu đãi, còn được kết giao với Hạ tổng này, thật là chuyến đi này không tệ.” Phó Anh Kiệt hăm hở nói mấy câu tổng kết.

Đoàn người nổi đuôi ra khỏi phòng, ánh mắt nhạy bén của Ngũ Mị chú ý đến sau khi Thẩm Lục Gia liếc mắt, Sầm Ngạn lấy một tờ chi phiếu vo lại, nhét vào Không Nghiệp Dân trong tay mà không để lại dấu vết.

Chắc là trưởng phòng Không tối nay mất đi bao nhiêu lại thu hồi lại rồi, Ngũ Mị cúi đầu khẽ mỉm cười, tên gốc Thẩm Lục Gia này ngược lại rất biết làm người. Khỏe mặt lại quét đến trên bàn bài mặt chược hỗn độn, ha ha, đoàn đi công tác đều là một người một phòng, như thế này tự nhiên có người thu

dọn bộ bài này từ tế rồi đưa lên cửa Phó Anh Kiệt.

người của Ủy ban điều tiết ngân hàng trung ương Trung Quốc sẽ ở Cửu Trọng Thiên, đưa bọn họ xong, Sầm Ngạn lái xe đưa Kỳ Sách Giai uống đến say không còn biết trời đất là gì trở về. Thẩm Lục Gia, Hạ Thương Chu, Ngũ Mị ba người cùng đi ga ra tầng ngầm lấy xe.

“Tìm đường chết, kẻ nào ghim xe của tôi?” hai bánh xe Audi Q7 của Ngũ Mị đều bị xì hơi, nghiêng về ở một bên.

Nghe thấy lời của cô..., Thẩm Lục Gia và Hạ Thương Chu cũng đồng loạt dừng bước lại, tự mình quan sát tình huống.

Thẩm Lục Gia ngồi chồm hổm xuống nhìn bánh xe xẹp lép một lúc, “Không phải bị ghim, là van hơi bị rút ra rồi, mặt ngoài bánh xe không có vết cắt.”

“Tôi gọi điện thoại cho phòng quan sát xem màn hình giám sát tầng hầm một chút.” Không đợi Ngũ Mị trả lời, Hạ Thương Chu đã lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại.

Một lúc lâu sau, trên mặt Hạ Thương Chu đầy tiếc nuối: “hôm nay Ngũ Tổng đậu xe thật sự không khéo, bánh xe bị hư rồi cũng không thể sửa chữa ngay được. Nếu không Ngũ Tổng ngồi xe của tôi về đi.”

“Tôi đưa cô trở về.” Thẩm Lục Gia chợt mở miệng, giọng nói cũng có sự cứng rắn hiếm thấy.

lòng của Ngũ Mị bỗng dung giật lên một cái, cười một tiếng với Hạ Thương Chu: “Cảm ơn sy tốt của Hạ tổng, tôi đây đi nhờ xe của Thẩm Tổng là được rồi.”

Hạ Thương Chu rất phong độ cười một tiếng, ngồi vào trong xe Infiniti của mình, đi.

Ngũ Mị mới ngồi vào chỗ ngồi tay lái phụ, chỉ nghe thấy xoạch một tiếng, Thẩm Lục Gia cho Maybach Zeppelin khóa của lại.

“Thẩm Tổng, anh ——” còn chưa dứt lời, Thẩm Lục Gia đã mặt lạnh nhìn cô chằm chằm.

“Rốt cuộc tại sao tới Thịnh Thời? rốt cuộc cô có mục đích gì?” giọng nói của Thẩm Lục Gia có sự lạnh lẽo trước nay chưa từng có.

chân mày Ngũ Mị nhíu lại: “Thẩm Tổng, tôi không hiểu ý của anh.”

“Được, vậy tôi nói chuyện dễ hiểu hơn một chút.” Thẩm Lục Gia trầm giọng nói, “Gần tới chúng tôi cùng nhau lái xe tới nơi này, lúc ấy bên cạnh xe của tôi rõ ràng có chỗ trống, cô lại cứ muốn vào phía trong. cô sớm biết Camera chỗ đó bị hỏng.”

“không phải là Thẩm Tổng cho rằng tự tôi xì lốp bánh xe của mình đấy chứ?” Ngũ Mị che miệng cười lên: “Vậy tôi cả gan hỏi Thẩm Tổng một câu, làm như vậy tôi có ích lợi gì?”

“Động cơ của cô tôi không biết, tôi chỉ biết nếu như là có người cố ý hại cô, không chỉ đơn giản là xì hơi, nếu như là có người vô ý gây ra, xe của người dùng vị trí gần bên trong như thế, thì người này cũng có xe tốt, tội gì đơn độc xì hơi bánh xe của cô. Hơn nữa cô vừa trông thấy bánh xe không tức giận mà lúc đó bình tĩnh hỏi là ai ghim xe của cô, cho nên tôi không thể không cho rằng chuyện này hoàn toàn là màn kịch này bản thân cô tự biên tự diễn.”

“Lần này Thẩm Tổng phân tích thật là có tình có lý, nhịp nhàng ăn khớp, nói một người phụ nữ yếu đuối như tôi đến nỗi thật sự là có trăm lời cũng không nói rõ.” trên mặt Ngũ Mị vẫn tươi cười như cũ, đáy lòng lại hận không thể lôi Tô Chiết đang bất tỉnh nhân sự ra quất chết, cô đã phản phô bị rạch rách mặt bên bánh xe, như vậy chỉ có thể thay lốp khác, không thể vá bánh xe, mới phù hợp với dáng vẻ bị người khác trả thù.

“Phụ nữ yếu đuối?” Thẩm Lục Gia buồn cười nhìn cô một cái, không nhanh không chậm tiếp tục vạch trần cô: “Một chai nước thay cho Bạch Thủy Ngũ Lương Dịch, lúc chơi mặt chực chơi xấu, người phụ nữ tâm cơ thâm trầm giống như cô vậy, mười người đàn ông cũng không phải là đối thủ của cô, còn nói phụ nữ yếu đuối?”

Nghe đến đó, Ngũ Mị thu nụ cười, khép lông mi xuống, không nói nữa.

không khí bên trong xe nhất thời trầm xuống.

Tỉ tách. Những giọt nước như hạt châu chợt nhỏ xuống làn váy đỏ như hạt lựu, lập tức loang ra thành một mảng ẩm ướt.

Cô khóc sao? Thẩm Lục Gia chưa từng nghĩ đến việc Ngũ Mị sẽ khóc. trong ấn tượng của anh, việc người phụ nữ này am hiểu nhất là cười. Chẳng biết tại sao đáy lòng lại dâng lên sự hối hận, lần đầu tiên Thẩm Lục Gia cảm thấy bó tay hết cách, anh không có kinh nghiệm đối đãi phụ nữ.

“Tôi thừa nhận tôi đến Thịnh Thời là có mục đích.” Ngũ Mị chợt ngẩng mặt lên, nước mắt đọng đầy nhìn Thẩm Lục Gia: “Nhưng mà Thẩm Lục Gia, anh thật sự không biết vì sao tôi đến sao?”

Đây là lần đầu cô gọi tên của anh, không phải Thẩm Tổng, mà là Thẩm Lục Gia. Thẩm Lục Gia cảm thấy trái tim đập lên mạnh mẽ, quá thật như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ngũ Mị hít mũi một cái, từ từ nói: “Thẩm Lục Gia, cho dù anh tin hay không, tôi là vì anh mà đến.” Nói xong cô lấy mu bàn tay dụi dụi mắt, “Cho tôi xuống, anh đã đáng ghét như vậy tôi...tôi sáng mai sẽ nộp đơn từ chức.”

Tôi là vì anh mà đến. Tôi là vì anh mà đến. đại nảo Thẩm Lục Gia chột như ngừng hoạt động, chỉ còn lại lặp đi lặp lại một câu nói như vậy.

Ngũ Mị thấy anh không hề cử động, tự mình thò người sang chỗ tài xế ngồi ấn nút mở khóa cửa xe. Thẩm Lục Gia không kịp suy nghĩ, một phát đã bắt được cổ tay của cô, “Tôi thu hồi những lời vừa rồi, thật xin lỗi.”

“Cái này vậy chứ? Đánh một cái tát xong cho thêm một trái táo ngọt?” Ngũ Mị cười lạnh.

Thẩm Lục Gia chột thấy nóng nảy kéo kéo cả vạt trên cổ, trăn trở mãi chỉ nói “Tôi sai rồi. Thật xin lỗi. Sau này sẽ không như vậy.”

Thật là ngu ngốc, ngay cả lời dịu dàng cũng không nói được. Khuôn mặt Ngũ Mị lúc này mới buông lỏng xuống, mở miệng vàng: “Vậy lái xe nhanh lên một chút, tôi muốn về nhà.”

Trong nháy mắt, Thẩm Lục Gia hình như mơ mơ hồ hồ hiểu những hôn quân thời cổ đại kia. Thở phào một cái, anh nỗ lực.

Tác giả có lời muốn nói: một chương này viết thật mệt mỏi, Thẩm Tổng rốt cuộc bị đánh toi bởi rồi. . . Thẩm Tổng là một kẻ đầu gỗ, đường tình nhất định rất nháp nhò, bạn nói đổi thành Mạc tiên sinh, gặp phải tình huống như thế, nhất định trực tiếp để nằm ngang chỗ ngồi, cường hôn, sau đó tát. . . tát nhiên, tôi vẫn rất nóng lòng tham món lợi nhỏ chớ sẵn, thật lòng ~

Cho nên nói: quý trùng sinh mệnh, cách xa yêu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Trảm Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Bí mật Paris

Sáng sớm ngày thứ hai, Ngũ Mị mới vừa xuống lầu, liền nhìn thấy chiếc Audi Q7 của mình hoàn hảo không chút tổn hại dừng ở bên cạnh vườn hoa. Trong vườn hoa cây trúc đào màu trắng đang nở lên rừng rực, hồng hồng trắng trắng, rất là chói mắt.

Trong lòng khẽ động, buồn bực Thẩm Lục Gia kia, tối hôm qua đưa cô trở lại sau đó thế nhưng lại âm thầm bom khí đầy đủ cho lớp xe, còn bàn giao xe trở lại cho cô.

Mẹ nuôi của cô đã từng giáo dục cô, một người nếu như có thật nhiều thứ tốt, cho dù không có quy củ học tập, cũng sẽ theo bản năng biết cái gì gọi là bàn đến không được. Đây cũng chính là lý do tại sao những người tài giỏi trong nghề biết thưởng thức đồ cổ, tranh chữ, châu báu đều xuất thân khổ cực. Đồng dạng, cô gặp quá nhiều người đàn ông hào nhoáng bên ngoài, bọn họ có thể vung tiền như rác bởi vì người phụ nữ có thể chở Tulip đen từ Amsterdam về bằng máy bay, nhưng tuyệt đối sẽ không hạ thấp địa vị của mình đi mua khoai lang nướng cho người phụ nữ. Cho nên thân là con cháu thế gia như Thẩm Lục Gia có vẻ trần quý rồi.

Vì vậy Ngũ Mị không nhịn được lấy điện thoại di động ra gọi cho Thẩm Lục Gia.

Điện thoại rất nhanh bắt máy, đầu kia âm thanh Thẩm Lục Gia trước sau như một trầm ổn, “Alo——”

“Xe là anh đưa về cho tôi sao?”

“Tôi nhờ bạn bè ở đội cảnh sát giao thông tìm xe kéo, vì buổi sáng không có phương tiện đón xe.” Thẩm Lục Gia lời ít mà ý nhiều.

Khóe môi Ngũ Mị không khỏi nhếch lên: “Tôi tha thứ cho anh..., Thẩm Lục Gia.”

Âm thanh của cô nhanh nhẹn giống như ánh nắng ban mai vàng rực, đã đến công ty bỏ, môi Thẩm Lục Gia cũng không khỏi hiện lên một nụ cười, cúi đầu “Ừ” một tiếng.

“Lát nữa gặp.” Ngũ Mị một mặt nịt dây nịt an toàn, một mặt nói.

“Ừ, lát gặp.” Tắt máy, Thẩm Lục Gia cảm thấy tâm tình mơ hồ mang tới mấy phần kích động, anh từ nhỏ đến lớn vẫn luôn dày dạn kinh nghiệm, loại tâm trạng không chính chắn này thế nhưng lại phá lệ để cho anh cảm thấy sáng sớm nay cực kỳ tốt đẹp.

Đáng tiếc cũng không lâu lắm, tâm tình của anh liền bị Mạc Phó Tư gọi điện thoại tới phá hư hầu như không còn.

“Truyền thông nói Phí thị sắp sửa gia nhập thị trường Russia (liên ban Nga), tin tức này truyền thông đã tiết lộ, Chu Doãn Phi cũng đã biết tin tức này. Hiện tại tập đoàn Nguyên ở nước Pháp cũng thả ra tin tức, có ý muốn chống đỡ cổ phiếu của Đình Ngôn, thậm chí tính toán thu mua toàn bộ cổ phiếu của Đình Ngôn. Tối hôm qua Chu Doãn Phi cũng không phải mời Hạ Thương Chu ăn cơm, mà muốn dùng 12% cổ phần trong tay mình thế chấp ở ngân hàng.”

Sắc mặt Thẩm Lục Gia lập tức nghiêm trọng. Giá cổ phiếu của Đình Ngôn đã rơi xuống 18. 19 mỗi cổ phần rồi, theo tính toán ban đầu của anh, chỉ cần

có thể làm giá cổ phiếu rơi xuống 14. 96 mỗi cổ phần, bên tài chính sẽ yêu cầu Đình Ngôn thế chấp bổ sung. Nếu như không cách nào thỏa mãn yêu cầu, công ty tài chính Trust Company tự nhiên sẽ bán tháo số lượng lớn, lần nữa tạo thành giá cổ phiếu giảm xuống, kể từ đó anh và Mạc Phó Tư liền có thể nhẹ nhõm tiến hành “thu mua theo yêu cầu” (không bị mang tiếng ác ý thu mua). Nhưng một khi tập đoàn Nguyên có ý thu mua Đình Ngôn, thì giá cổ phiếu họ hao tâm tốn trí vất vả đề xuống ở giai đoạn trước sẽ lập tức tăng lên, như vậy thị trường nhỏ lẻ sẽ không bán tháo cổ phiếu nữa, còn đại cổ đông của Đình Ngôn cũng sẽ nhân cơ hội này mà vơ vét, mấy tỷ bạc anh và Mạc Phó Tư quăng vào cũng hoàn toàn biến thành bọt biển.

“Hiện tại, điểm quan trọng nhất là phải khiến tập đoàn Nguyên nước Pháp bỏ đi ý niệm thu mua Đình Ngôn, tốt nhất là làm cho Sở Trì bán tháo cổ phần đang nắm giữ cho chúng ta.” Bên đầu điện thoại kia, giọng nói Mạc Phó Tư bình thản.

“Nhưng nói thì dễ hơn làm. Đừng nói chúng ta cùng đối phương không hề có giao tình, nếu có giao tình chẳng nữa, thì nhìn ở lập trường kinh doanh, người ta lại phải nhượng bộ.” Thẩm Lục Gia cười khò, phải biết trên thế giới này khó khăn nhất hai chuyện, một là bỏ tư tưởng của mình vào đầu của người khác, hai là bỏ tiền của người khác vào túi quần của mình. Mà muốn nói tập đoàn Nguyên buông tha mục tiêu thu mua hơn nữa ủng hộ bọn họ, hai thử thách cùng một lúc, không thể nghĩ ngờ đây chính là hai chuyện khó khăn nhất trên thế giới này.

“Điều này cũng chưa chắc. Thiếu Đông Nguyễn Hàm của tập đoàn Nguyên là một quái thai, sẽ không theo lẽ thường xuất bài. Trước mắt anh ta đang ở Hà Nội nghỉ phép. Trước kia tôi và anh ta từng có quan hệ, anh cần phải không để cho anh ta biết được quan hệ của tôi và anh.” âm thanh Mạc Phó Tư trầm thấp.

Ngay cả Mạc Phó Tư đều nói đối phương là quái thai, người này phải cổ quái đến mức nào? Thẩm Lục Gia chỉ cảm thấy nhừ đầu không dứt, “Làm sao cậu cùng lão lại nước Pháp có đụng chạm?”

“Con rắn tôi cắn chết con khỉ của anh ta.” Mạc Phó Tư hỏi hột.

“Tôi sẽ cố hết sức.” Thẩm Lục Gia biết Mạc Phó Tư tuyệt đối không phải hạng người giờ thủ đoạn, anh ta không chịu ra mặt dĩ nhiên là không thể ra mặt.

“Anh coi chừng, Nguyễn Hàm kia là người què tính tình vô cùng cổ quái. Tôi ở Việt Nam còn có mấy người quen, tôi đã tìm phương thức liên lạc gọi đến anh bằng đường bưu điện, anh đến Việt Nam có thể tìm bọn họ giúp một tay.” Dứt lời, Mạc Phó Tư liền cúp điện thoại.

Thẩm Lục Gia nhích người dựa trên ghế dựa, mệt mỏi về án mi tâm, về mặt nặng nề. Một hồi lâu, anh mới cầm điện thoại trên bàn lên, gọi cho Ngũ Mị, nói cô tới phòng tổng giám đốc một chuyến.

“Thẩm Tổng, tìm tôi có việc?” Ngũ Mị thút tha thảng bước đi vào.

“Tôi muốn đi một chuyến đến Việt Nam, tôi nhớ được trên lý lịch sơ lược cô viết cô biết tiếng Việt, tôi và cô đi cùng nhau.” Thẩm Lục Gia cũng không tính cho cô biết tình hình chi tiết hiện tại.

“Việc công hay là việc riêng?” Ngũ Mị nghiêng nghiêng đầu, cười như không cười nhìn Thẩm Lục Gia.

“Việc công.”

“Việc công, nếu như là việc công, tôi đây một phiên dịch cũng có lẽ nên phụng sự.” Mặt Ngũ Mị lộ vẻ tiếc nuối.

Thẩm Lục Gia bất giác cười lên: “Khẳng định cô không có xem thật kỹ《nội dung sổ tay nhân viên》, đi công tác cũng có tiền phụ cấp.”

“Có kinh tế cân bằng, tôi nhất định làm trâu làm ngựa thật tốt.” Ngũ Mị cười quynh rũ tinh ranh.

“Cô lại không thiếu tiền, tại sao lại yêu thích tiền như vậy?” Thẩm Lục Gia thấy khó hiểu vấn đề này thật lâu rồi, rốt cuộc anh không nhịn được cau mày hỏi.

“Bởi vì tôi biết mặt tốt của đồng tiền, cũng đã từng trải qua sự khủng hoảng khi không có tiền, anh nói tôi tại sao có thể không thương tiền?” Ngũ Mị nhún nhún vai, nhanh nhẹn ra khỏi phòng tổng giám đốc.

Thẩm Lục Gia thật sự có điểm không tin tưởng, cử chỉ nói năng của Ngũ Mị, chi phí ăn mặc so với một công tử như anh thì rất giống thiên kim nhà giàu có, cô thế mà lại nếm trải qua lúc không có tiền ư? Lắc đầu một cái, Thẩm Lục Gia kêu Sầm Ngạn vào phòng làm việc, phân phó anh ta đi đặt trước vé máy bay, làm hộ chiếu.

Bốn giờ chiều, hai người lên máy bay, sắp xếp hành lý từ sân bay bay thẳng đến Hà Nội.

Trong khoang máy bay hạng thương gia, Ngũ Mị chán muốn chết xem tạp chí một lát, liền móc máy tính bảng ra, khởi động máy chơi trò Angry Bird. Mà bên cạnh cô, Thẩm Lục Gia hết sức chăm chú nhìn hồ sơ Mạc Phó Tư giao cho anh về Nguyễn Hàm cùng tài liệu về tập đoàn Nguyên.

Đáng tiếc tài nghệ của cô thật sự có hạn, vừa gặp phải tình huống có nhiều heo sẽ bị một đám heo màu xanh lá cười nhạo. Lặp lại mấy lần vẫn không có phương pháp qua cửa (hoặc qua màn), tính xấu của Ngũ Mị nhất thời bị kích thích, trực tiếp ném máy tính bảng xuống đất.

Nghe động tĩnh, lúc này Thẩm Lục Gia mới xoay mặt qua, “Thế nào?” Lại khom lưng thay cô nhặt máy tính bảng lên. Thấy heo màu xanh lá ẩn thân che chắn ở các miếng gỗ, mấy con chim nhỏ đầy màu sắc ngừng nghỉ ở một gốc cây hình chữ Y, lần nữa quét mắt qua thấy mấy từ đơn tiếng Anh “Angry birds”, Thẩm Lục Gia lại cảm thấy giờ phút này Ngũ Mị tức giận tương đối giống con chim nhỏ kia, anh không khỏi cười lên, “Thế nào, chăm chỉ chơi trò

chơi vậy hả?”

Ngũ Mị hừ một tiếng.

“Cái trò chơi này chơi như thế nào?” Thẩm Lục Gia đột nhiên hứng thú.

“Đề một con chim lên cây, sau đó sử dụng lực kéo để bắn ra ngoài, bắn chết toàn bộ heo xanh lá liền qua cửa.” Ngũ Mị buồn buồn nói.

Thẩm Lục Gia lập tức hiểu cách qua cửa trong đó, trò chơi này dựa theo cơ sở vật lý học là nguyên lý đường vòng cung mà thôi. Anh buồn cười liếc mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh đang tức giận, đưa ngón tay thon dài ra, điều chỉnh tốt góc độ, bắn ra một đường vòng cung xinh đẹp, heo xanh lá bị mất mạng tại chỗ. Như vậy bắt chước làm theo, mấy con chim cũng chưa dùng hết, mà heo xanh lá đã bị anh tiêu diệt hầu như không còn.

Có chút thú vị. Thẩm Lục Gia khẽ mỉm cười, tiếp tục đi qua cửa ải. Chưa tới mười phút, anh trực tiếp thông qua.

Ngũ Mị ngạc nhiên đề ý anh: “Lần đầu tiên anh chơi cái này à?”

Thẩm Lục Gia gật đầu một cái.

Về mặt Ngũ Mị bị phẫn, trực tiếp đoạt lấy máy tính bảng trong tay anh, oán hận nói: “Tự tôi chơi.”

Thẩm Lục Gia cũng không nói lời nào, mặc cho cô đang cầm máy tính bảng dẫm lên vết xe đổ.

Ngũ Mị luôn luôn tự phụ đối với trí thông minh của bản thân nhưng ở phương diện trò chơi thì quả thật cô không có chút thiên phú nào, lần lượt bại trận khiến cho về mặt cô cực kỳ phong phú, mà tất cả đều bị Thẩm Lục Gia thu hết vào mắt. Anh vẫn luôn là một người cứng nhắc, chính xác, chăm chỉ, không có tình cảm. Nhưng khi nhìn người phụ nữ kế bên tức giận bủn rủn, bộ dáng thật đáng yêu, thì anh đột nhiên cảm thấy thời gian như dừng lại trong nháy mắt.

“Cái đó, Ngũ tổng.” Thẩm Lục Gia có chút không tự nhiên hắng giọng một cái, “Trước khi cô bắn, cô phải nhìn thử con heo chống đỡ ở điểm phòng thủ nào, sau đó căn cứ thuộc tính khác nhau của các loại chim, lợi dụng nguyên lý đường vòng cung tiến hành định vị, cô xem, nhánh cây cung là điểm cao nhất, cùng địa điểm heo ẩn thân, thông đó tính toán cự li, quyết định độ cao cùng góc độ bắn ra.”

Ngũ Mị yên lặng nhìn Thẩm Lục Gia đang nghiêm túc giảng giải kỹ xảo, phần lớn thời gian cũng tương đối nghiêm túc trầm ổn nhưng thỉnh thoảng ở trước mặt cô lại hơi lộ ra ý chí người đàn ông, luôn có thể dễ dàng làm cho tâm tình của cô rất tốt. Ngũ Mị cong cong khóe môi, có chút xấu xa nói: “Thẩm Lục Gia, đã có người nào từng nói anh thật sự rất đáng yêu hay không?”

Cô nói anh đáng yêu? Thẩm Lục Gia bắt đầu cảm thấy lỗ tai nóng lên, lông mi anh khẽ run, buông tầm mắt xuống, vừa nóng nảy vừa cảm tài liệu ở một bên lên, để che giấu sự luống cuống của mình. Nhưng không ngờ động tác quá mau, ngược lại làm mấy tờ giấy bay xuống. Anh lại vội vã muốn xoay người lại nhặt, Ngũ Mị đã giành trước một bước, thay anh nhặt lên.

“Ah, Nguyễn Hàm?” Trong lúc vô tình thoáng nhìn khiến Ngũ Mị phát hiện này giờ Thẩm Lục Gia đang nghiên cứu tư liệu về Nguyễn Hàm.

Thẩm Lục Gia giật mình, trên mặt lại là vẻ lạnh nhạt: “Cô biết?”

“Ừ. Anh ta là anh Nguyễn Nguyên.” Ngũ Mị vừa dứt lời, lúc này mới nhớ tới mục đích chuyến đi này của bọn họ là đến Việt Nam, mà Nguyễn Hàm kia là tên biến thái, hằng năm, tháng tư tháng năm, tháng chín tháng mười đều ở tại Hà Nội.

Cô lặng lẽ nuốt nước miếng, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Không phải là anh sẽ đi gặp Nguyễn Hàm chứ?”

Trên mặt cô có biểu cảm khản trương rồi rầm khiến cho trái tim Thẩm Lục Gia khẽ cảm tức, làm sao cô lại biết nhiều người đàn ông như vậy, Tô Chiết, Thương Uyên Thành, Hạ Thương Chu, Nguyễn Hàm, mỗi người đều có lai lịch lớn.

“Thế nào, cô thiếu anh ta rất nhiều tiền sao?” Bên trong giọng nói của Thẩm Lục Gia hơi mang chút châm chọc.

“Không phải.” Ngũ Mị chỉ cảm thấy từng trận phiền muộn và hung ác, mỗi khi nhìn thấy cái tên Nguyễn Hàm biến thái kia, cô sẽ cảm thấy toàn bộ sự thô bạo cùng ác độc lắng đọng trong máu đều muốn nổi lên. Nhắm hai mắt lại, hết sức đề xuất những hình ảnh nhỏ vụn ở trong đầu đã bị cô cố ý vứt bỏ, Ngũ Mị chần chờ mở miệng: “Anh ta, có thể nói là vị hôn phu của tôi.”

Hết chương 24.

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Người yêu đông dài

Đối với Thẩm Lục Gia mà nói, tin tức này giống như là một quả bom nặng kị.

Vị hôn phu? Thẩm Lục Gia cảm nhận được âm thanh vang dội của mạch máu đang cuộn trào ở huyết thái dương. Ngón tay mỗi lúc một siết chặt.

“Chuyện gì đã xảy ra?” – Thẩm Lục Gia không thể không chế mình thốt ra câu mà anh cũng không có tư cách để hỏi.

Ngũ Mị chống trán, giọng nói ừ ừ: “Tình huống hơi phức tạp, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không gả cho Nguyễn Hàm.” Nói đến đây, ánh mắt mờ mịt của cô bỗng khôi phục lại vẻ lạnh nhạt như đá hoa cương.

Thẩm Lục Gia không biết nên nói gì, chỉ cảm thấy ngực mình như có tảng đá đè lên, vô cùng khó chịu, một hồi lâu, anh mới chậm rãi nói: “Ngày mai tôi sẽ gặp Nguyễn Hàm một mình, cô không nên đi.”

Ngũ Mị lắc đầu: “Anh không hiểu rõ Nguyễn Hàm rồi, anh ta đã tự luyện đến mức xem thường tất cả mọi người, anh đường đột tìm đến cửa, sợ rằng có mài nhẵn bậc cửa, anh ta cũng sẽ không gặp anh.”

Lời nói của Ngũ Mị về Nguyễn Hàm thể hiện sự quen thuộc khiến cho Thẩm Lục Gia trở nên bực bội. Anh nhanh chóng rũ mắt, trầm mặc nhìn đầu gối của mình.

Không biết đã trải qua bao lâu, Thẩm Lục Gia mới cảm thấy tâm tình khôi phục đôi chút, quay đầu lại nhìn Ngũ Mị, ngây ngẩn cả người. Cô đã ngủ thiếp đi, hàng mi đen nhánh khẽ rung theo từng nhịp thở, trông vô cùng giống cây hợp hoan trồng ở trong Thẩm gia mỗi lúc nở hoa, nhụy hoa dài lay động theo gió.

Chỗ ngồi trong khoang máy bay thương vụ không thể nằm ngang, Ngũ Mị đại khái ngủ không được thoải mái cho lắm, nhũ mảy hết lần này đến lần khác, cô cũng liên tục điều chỉnh tư thế. Trong lòng Thẩm Lục Gia khẽ động, thân thể không khỏi nhích đến gần cô một chút. Đúng lúc Ngũ Mị nghiêng đầu, Thẩm Lục Gia liền nâng bả vai lên, để cho đầu cô tựa vào bả vai rộng của anh. Đang ngủ mơ màng, Ngũ Mị khẽ nâng mí mắt, chỉ nhìn thấy sườn mặt Thẩm Lục Gia cách mình rất gần, đôi môi đỏ mọng khẽ cong, chôn đầu vào hõm vai của anh, an tâm ngủ tiếp.

Thẩm Lục Gia không nhúc nhích, mặc cho cô gối lên. Hương tóc của cô như có như không bay vào trong mũi của anh. Thẩm Lục Gia cảm thấy trong lòng có một dòng nước mềm mại, đang nhẹ nhàng đọng lại.

Gần tới chín giờ, máy bay mới hạ cánh xuống sân bay Nội Bài. Tháng mười Hà Nội có chút oi bức ẩm ướt, gió đêm mang theo hương hoa nhiệt đới đặc trưng, lướt qua thân người, khiến cho người ta cảm thấy từng lỗ chân lông trên người đều đang mở rộng để thở. Lên xe, hai người chạy thẳng đến khách sạn.

Không ngờ, sau khi nghe Thẩm Lục Gia dùng tiếng Anh nói ra tên người đặt trước thì nữ nhân viên phục vụ lại chỉ đưa ra một thẻ mở cửa phòng.

“Chúng tôi đặt hai phòng.” Thẩm Lục Gia cau mày.

Nhân viên đại sảnh mặc áo dài màu hồng nở nụ cười, dùng tiếng Anh phát âm hơi kì lạ nói: “Tiên sinh, các vị đặt một phòng hai người.”

Thẩm Lục Gia chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ, anh ngượng ngùng nhìn Ngũ Mị, thấp giọng giải thích bằng tiếng Trung: “Xin lỗi, là trợ lí Sầm nhầm lẫn.” Nói xong lại dùng tiếng Anh lưu loát nói: “Vậy tôi đặt thêm một phòng.”

“Thật xin lỗi, bây giờ là mùa du lịch cao điểm, không có phòng trống.” – Tiếp tân đại sảnh cúi đầu xin lỗi Thẩm Lục Gia.

Ngũ Mị cũng không quan tâm, rút tấm thẻ mở cửa phòng trong tay Thẩm Lục Gia, dường như có chút đùa dai cười một tiếng: “Đi thôi, tôi sẽ không phá hủy sự trong sạch của anh, Thẩm tổng.”

Vào cửa, Ngũ Mị tùy tiện ném hành lý của mình xuống đất, Thẩm Lục Gia ồn thoà đặt hành lý ở cuối giường bên cạnh tủ TV. Sau đó đặt hành lý của Ngũ Mị tại chỗ đó.

Ngũ Mị chống hai tay phía sau, nhìn anh giống như ong thợ chăm chỉ đang sắp xếp hành lý, hai chân trắng nõn còn ở mép giường đứng đưa.

“Tôi đói rồi, chúng ta đi ăn gì đó được không?” Ngũ Mị chọt đề nghị.

Thẩm Lục Gia đang cảm thấy cả người không được tự nhiên vì lần đầu ở cùng một cô gái trẻ trong không gian riêng tư, nghe được lời đề nghị này, lập tức đồng ý.

Thẩm Lục Gia chưa từng đến Hà Nội, có lẽ vì đã từng là thuộc địa, nên thành phố này lưu lại nhiều dấu vết của nước Pháp. Lúc này trên phố, cầu vồng xuất hiện, người địa phương, khách du lịch hoà lẫn, tiếng người náo nhiệt. Thẩm Lục Gia trời sinh thích yên tĩnh, lại cảm thấy có chút phiền lòng. Mà Ngũ Mị có thể vì quá lâu không trở về Việt Nam, vô cùng háng hái, giới thiệu cho Thẩm Lục Gia về kiến trúc dọc theo đường đi.

“Cô ở Việt Nam lâu không?” – Cuối cùng vẫn là Thẩm Lục Gia trầm mặc lên tiếng.

Vấn đề này khiến cho vẻ mặt Ngũ Mị trở nên yên tĩnh trong nháy mắt. Một hồi lâu, cô mới đáp: “Cũng không lâu, nhiều lắm cũng khoảng một năm.”

“Phía trước có cửa hàng bán phở bò còn chưa đóng cửa.” Con người Ngũ Mị chợt sáng lên, không chút suy nghĩ, cô kéo tay Thẩm Lục Gia, chạy nhanh về phía trước.

Trong khoảnh khắc khi bị cô cầm tay, Thẩm Lục Gia cảm thấy nửa người mình thoáng cứng ngắc. Tay của cô thật mềm, Thẩm Lục Gia từng li từng tí cẩn thận nắm chặt tay Ngũ Mị, cùng chạy với cô.

Cảm nhận được sức lực của Thẩm Lục Gia đang cầm bàn tay phải của mình, Ngũ Mị quay đầu cười rạng rỡ với anh. Thẩm Lục Gia chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày, anh sẽ nắm tay một cô gái, chạy như điên trên đường lớn, chỉ để ăn được một tô phở bò. Trái tim của anh thật sự như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, không phân biệt được là vì đang chạy hay bởi vì điều gì khác.

Chạy đến cửa hàng trước khi nó đóng cửa quả thật không dễ dàng, hai người đều thở dốc, nhất là Ngũ Mị, gần như thở không ra hơi.

“Ông chủ, hai phần phở bò.” Ngũ Mị dùng tiếng Việt nói.

Bầu trời rộng lớn lấp lánh ánh sao, hai người ngồi trên hai chiếc ghế thấp bé, cách nhau một cái bàn bằng gỗ đơn sơ. Thẩm Lục Gia người cao chân dài, ngồi vô cùng khó chịu.

Thật may là ông chủ nhanh chóng bung lên hai tô phở bò, trên bánh phở trắng như tuyết là những miếng thịt bò mỏng màu hồng, còn có mấy miếng chanh cắt và mấy loại rau dại không biết tên.

Ngũ Mị dùng nước sôi rửa hai đôi đũa, sau đó đưa một đôi đũa cho Thẩm Lục Gia rồi vui đùa vào ăn.

Thẩm Lục Gia kinh ngạc nhận lấy chiếc đũa, sững sờ hồi lâu mới cười khẽ một tiếng, cũng cúi đầu ăn.

Nước canh bắt mắt, vị chua của chanh hòa cùng vị béo ngọt của thịt, hơn nữa trong miệng là phở, hai người cũng không nói chuyện, chỉ thưởng thức đồ ăn ngon của mình.

Một con chó vàng gầy như que củi không biết ở xóm nào chạy đến, mắt long lanh đứng dưới chân Thẩm Lục Gia, thỉnh thoảng dùng cái đuôi quét qua ống quần của anh. Thẩm Lục Gia bắt đầu nhìn nó một cái, dùng đũa gấp mấy miếng thịt bò ném xuống đất. Chó vàng lập tức ăn sạch sẽ. Sau đó con chó kia lại di chuyển đến trước mặt Ngũ Mị, bộ dạng như đòi đồ ăn.

Ngũ Mị gấp miếng thịt bò lên, Thẩm Lục Gia ngăn cô lại: “Tôi cho nó ăn hết cũng được.” Nói xong bỏ tất cả thịt bò trong tô của mình xuống đất. Chó vàng được ăn liền vẫy đuôi.

Trả tiền xong, hai người vừa muốn rời đi, lại có một người bán hàng rong đẩy xe trái cây đi qua.

Trong lọ thủy tinh đủ loại trái cây nhiệt đới: sầu riêng, dứa, ổi, dâu, thanh long, xoài... Màu sắc tươi tắn, mùi thơm ngào ngạt. Ngũ Mị liếm môi một cái theo bản năng, Thẩm Lục Gia buồn cười gượng tay, ngăn người bán hàng rong lại.

Ngũ Mị cười với anh, tiến lên phía trước, liến thoắng nói một hồi, thật ra tiếng Việt uyển chuyển mềm mại, nhưng tốc độ cô nói quá nhanh, Thẩm Lục Gia nghe vào, chỉ cảm thấy giống như cây dừa hấu giòn ngọt.

Người bán hàng rong mặt mày hớn hờ cất gọn các loại trái cây bỏ vào trong túi nylon, lại cho vào một khối đá to. Lúc này mới đưa cho Ngũ Mị túi ny lon và giá vị. Ngũ Mị vẫn không quên thuận tay cầm một cái nữa nhưa.

Trên đường về khách sạn, hai người sóng vai đi dưới bóng của những tán cây xanh lớn. Ngũ Mị không kịp chờ đợi đã một tay giơ túi lên, một tay cầm nửa xiên trái cây đưa vào trong miệng. Bởi vì vừa đi vừa ăn, cô đi tới đi lui liên bị rơi lại phía sau, Thẩm Lục Gia chỉ đành phải dùng chân đội cô.

Ngũ Mị đuổi kịp, có chút ý tốt hiem có cười một tiếng với Thẩm Lục Gia. Thẩm Lục Gia nhìn hơi nước đọng lại trên túi ny lon, cau mày nói: “Cô ăn ít đá thôi, vừa ăn phở xong, không tốt cho bao tử đâu.”

“Không sao.” Ngũ Mị lơ đãng dùng nửa nâng lên một miếng thanh long, đưa tới khoe miệng Thẩm Lục Gia, “Anh nếm thử một miếng đi.”

Dưới ánh trăng, khuôn mặt của cô phản xạ lại ánh sáng dịu dàng, Thẩm Lục Gia nhìn gần như ngây người.

“Anh có ăn hay không?” Vẫn là Ngũ Mị giận dữ khiến anh phải hồi tỉnh lại, lỡ tai Thẩm Lục Gia dõ lên, cúi đầu ngậm miếng thanh long vào trong miệng. Thanh long ở vùng nhiệt đới ngọt hơn vùng cận nhiệt đới nhiều, vừa cắn một miếng, nước tràn khắp nơi, Thẩm Lục Gia chỉ cảm thấy sự ngọt ngào đó còn thấm vào tận đáy lòng.

Một người đàn ông ngoại quốc đeo balo lái chiếc xe moto gào thét chạy qua, mang theo một dòng khí sắc bén, tiếng động cơ chói tai.

“Cẩn thận.” Thẩm Lục Gia đưa tay kéo eo Ngũ Mị, đưa đẩy cô ra khỏi chỗ nguy hiểm. Nhưng hai người không tránh khỏi dính vào nhau.

Bộ ngực mềm mại đụng phải lồng ngực chắc chắn của Thẩm Lục Gia. Ngũ Mị đột nhiên cảm thấy trong ngực có một con bọ câu trắng vỏ cánh, giãy giụa muốn bay ra ngoài, bay ra ngoài...

Môi của cô còn dính một chút nước dãi, đỏ thắm mê người. Thẩm Lục Gia chậm rãi đưa ngón cái tay phải, chạm lên môi cô.

Con người Ngũ Mị trong như nước, giống như ánh sao lấp lánh, sáng trong nhìn anh, chỉ có đôi lông mi không ngừng lay động trong gió đêm.

Thẩm Lục Gia thấy trong đầu trống rỗng, quý thần xui khiến, anh dùng đôi môi của mình chiếm hữu đôi môi cô. Môi cô rất mềm, giống như thạch hoa quả. Thẩm Lục Gia lại dùng đầu lưỡi liếm liếm môi cô, rất ngọt, có lẽ là nước trái cây. Anh không nhận được liếm mát.

Trong lúc mát, đôi môi Ngũ Mị lộ ra một khe hở, có lẽ là trời sinh đàn ông tính chiếm đoạt, Thẩm Lục Gia không cần dạy cũng biết cạy môi của cô, gấp gấp đuổi theo đầu lưỡi mang đậm hương thơm trái cây nhiệt đới kia. Ngũ Mị vốn còn chút ý trêu đùa, nhưng Thẩm Lục Gia hôn quá nhanh lại dùng quá sức, cô cảm thấy hô hấp đều bị anh cạy mạnh mà hút ra hầu như không còn, hai cánh tay không khỏi siết chặt hông anh, gần như dính cả người lên người anh.

Hai người hôn không biết bao lâu, trong nháy mắt khi Thẩm Lục Gia buông tha cho cô, Ngũ Mị cảm thấy chân cũng đã tê rần. Thẩm Lục Gia thường ngày trầm tĩnh, lần đầu tiên trong ánh mắt hiện lên vẻ kích động. Mà Ngũ Mị trước giờ luôn lấy việc nhạo báng Thẩm Lục Gia làm thú vui cũng lần đầu có chút cảm giác mặt hồng tím đập, vì vậy xách túi nylông bước cực nhanh về khách sạn.

Thẩm Lục Gia chân dài nhẹ bước, nhanh chóng đuổi theo, chủ động dắt tay Ngũ Mị, lại đổi thành tư thế cầm tay, Ngũ Mị trừng mắt nhìn anh.

“Tôi sẽ không xin lỗi.” Thẩm Lục Gia bình tĩnh nói một câu như vậy, “Nhưng tôi yêu cầu chịu trách nhiệm lần này.”

Lời tác giả: Cuối cùng cũng đến cảnh hôn... Một hàng lệ chảy, sói con cuối cùng cũng phải biến thân thành người sói rồi...

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Người chồng lý tưởng

Editor: Linh Linh

Khi nói những lời này về mặt Thẩm Lục Gia vô cùng nghiêm túc, đôi mắt màu nâu yên lặng nhìn cô. Ngũ Mị nhìn thấy chính mình trong con người của anh, hình ảnh nhỏ nhỏ duy nhất của chính mình. Cách đó không xa là hồ Hoàn Kiếm, phía tây bắc của hồ là nhà thờ, trong bóng đêm ngọn tháp tự trên đỉnh của nhà thờ giống như một ngôi sao, Ngũ Mị cảm thấy trái tim xao động.

Vì vậy, cô ngoài mạnh mẽ thốt ra một câu: “Nói nhảm, trên đời này làm gì có chuyện ăn đậu hũ không phải trả tiền.”

Nghe thế, khoe môi Thẩm Lục Gia bật ra một tiếng cười trầm thấp.

Lúc này Ngũ Mị mới nhận ra lời nói lúc nãy của cô cực kỳ ngu ngốc, cô thẹn quá hoá giận nhéo Thẩm Lục Gia, “Anh còn cười!”

“Anh sai rồi.” Thẩm Lục Gia không nhiều lời, lập tức nói xin lỗi.

Ngũ Mị hừ một tiếng, lập tức hất tay của anh ra, cầm đầu cầm cổ bước về khách sạn, đáng tiếc hôm nay có lẽ cô gặp vận xui, mới đi hai bước, gót giày đã mắc kẹt ở cái lỗ tròn trên nắp cống ngầm, không rút ra được.

Thẩm Lục Gia thấy thế, nhanh chóng chạy đến bên cô, nhanh trí giúp Ngũ Mị cởi chiếc giày hở mũi bị kẹt ra. Sau đó giữ chặt eo cô. Một mặt xoay người lại rút chiếc giày kia ra, bởi vì tư thế đó, cánh tay của anh không khỏi dịch xuống dưới, đặt tại cái mông căng tròn của cô, thân thể Ngũ Mị hơi cứng lại, trong lòng không nhận được chửi mắng nó, hôm nay cô bị tên Thẩm Lục Gia âm hiểm này ăn đậu hũ thành đậu phụ khô luôn rồi.

Tư thế này nói chung quá mức mờ ám, Thẩm Lục Gia lại dúi cánh tay xuống đến cẳng chân của cô. Bởi vì Ngũ Mị chỉ có đứng bằng một chân, trọng tâm không vững, đành phải ôm chặt bả vai của Thẩm Lục Gia, tư thế hai người kì quái, quả thật khiến cho người khác nghi ngờ là đang tu luyện loại tà thuật nào đó.

Thẩm Lục Gia cầm giày cao gót, chậm rãi dùng sức, ngay lúc cảm thấy gót giày đang từ từ dịch chuyển khó khăn lên trên, anh nhạy bén phát hiện ra gót kim loại cũng bị biến dạng vô cùng thâm trọng. Thẩm Lục Gia vừa nghĩ tới, nhưng nếu không rút giày ra được... Trong lòng anh thầm đánh giá khoảng cách đến khách sạn, rồi mới xoay mặt nhìn Ngũ Mị, đang hoảng nói: “Nếu như rút ra, gót giày có lẽ sẽ không còn hình dạng ban đầu.”

Ngũ Mị khóc không ra nước mắt, đây là mẫu mới của LAVIN đó.

Nhìn đáng vẻ đau lòng của cô, trong lòng Thẩm Lục Gia khẳng định giày của cô không hề bình thường, nín cười nói: “Em theo anh đi công tác mới làm hư giày, sau khi quay về anh lập tức mua một đôi bồi thường cho em.”

“Thật không?” Ngũ Mị không còn rối rắm, “Chiếc giày này chúng ta không cần nữa.”

Thẩm Lục Gia gạt đầu một cái, trực tiếp ôm ngang Ngũ Mị. Đi được hai bước, anh nhìn chiếc giày còn lại trên chân của Ngũ Mị, lại nói: “Dù sao một chiếc em giữ lại cũng không dùng, nhét vào chỗ này đi, nếu có người nào rút ra được, có thể ghép thành một đôi.”

Ngũ Mị tức giận tròn mắt nhìn anh, “Anh đã thấy chưa? Đồ của tôi, thà bị ném vào trong thùng rác, chứ không thích cho người khác.” Nói xong dùng sức đá một cái, chiếc giày hở mũi trên chân kia trực tiếp bay đến bụi cỏ rậm rạp, biến mất không còn dấu vết.

Thẩm Lục Gia nhìn hai chân trắng nõn của cô, tự giác im lặng, xiết chặt cánh tay, ôm Ngũ Mị đi về khách sạn.

Hai cánh tay Ngũ Mị vòng qua cổ của Thẩm Lục Gia, đầu dán vào ngực của anh, trong lòng tràn ngập cảm giác an tâm chưa từng có. Về phần Thẩm Lục Gia, một tay nâng lưng, một tay nâng khuỷu chân của cô, còn phải dùng hai ngón tay mang túi hoa quả. Có một người đàn ông Việt Nam đi dạo tối nhìn thấy, chế độ đa thê của đàn ông Việt Nam hoàn toàn tồn tại giống như Thần, nhìn người phụ nữ Thẩm Lục Gia đang phục vụ mà trên mặt tràn đầy vẻ đồng tình và trợ trớn. Chỉ có mình Thẩm Lục Gia thích thú, khuôn mặt trước giờ luôn lạnh lùng lúc này cũng trở nên dịu dàng.

Vào phòng, Thẩm Lục Gia ôm Ngũ Mị đặt trên giường, lại mang đến một đôi dép cho cô.

Ngũ Mị ngáp một cái: “Em đi tắm.” Dứt lời đi tới vali hành lý của mình, mở khoá cài, trực tiếp lấy quần áo từ bên trong ra rồi đi vào phòng tắm.

Phòng tắm được lắp đặt kính mờ, có thể nhìn thấy bóng người mảnh khảnh lơ mờ bên trong, lại thêm tiếng nước chảy rào rào, Thẩm Lục Gia ở bên ngoài, trên mặt dần xuất hiện vết hồng nhàn nhạt.

Nước nóng xoa dịu thân thể mệt mỏi của cô, hơi nước mờ mờ, Ngũ Mị đột nhiên có cảm giác ấm nóng, cô cúi đầu xem xét, hồng bết, là bà đi đến thăm cô.

Đáng chết, kì kinh nguyệt của cô luôn đến trễ, chưa bao giờ đến đúng lúc như lần này, mặc dù cô đã chuẩn bị băng vệ sinh, nhưng lại để trong vali hành lý.

Ngũ Mị bất đắc dĩ gõ cửa phòng tắm, nhỏ giọng gọi: “Thẩm Lục Gia, Thẩm Lục Gia.”

Hai người cách một gian phòng lớn, Thẩm Lục Gia đang ngồi thấp thòm ở trên giường loáng thoáng nghe thấy có một giọng nữ khẽ gọi tên anh, có chút sững sờ nhìn xung quanh một lượt, lại nghe thấy âm thanh gõ vào cửa, lúc này mới phục hồi tinh thần, nhanh chóng đứng trước cửa phòng tắm.

“Anh đây. Sao thế?”

Cách một cánh cửa, Ngũ Mị không nhận ra giọng Thẩm Lục Gia khàn khàn.

Quá mất mặt, Ngũ Mị gần như không mở miệng được, hồi lâu cô mới nhỏ giọng nói: “Lấy giúp em một cái băng vệ sinh, Sophie màu đen, ở trong vali hành lý của em.”

Cô chưa bao giờ nói chuyện với anh bằng ngữ điệu nhỏ nhẹ như thế, hai tai Thẩm Lục Gia đều đỏ, yết hầu anh khẽ nhúc nhích, thấp giọng nói một câu “Em chờ một lát” rồi rời đi chỗ khiến tim anh thình thịch ngay lập tức.

Ngồi xuống mở vali hành lý của Ngũ Mị ra, bên trong là đủ loại quần áo, Thẩm Lục Gia tìm cực kì cẩn thận, nhưng không tránh khỏi đụng vào áo ngực của cô, tay của anh không khỏi run lên, một chồng đồ bên trong rớt xuống, Thẩm Lục Gia theo bản năng nhét nó vào, lúc này mới phát hiện là một cái quần lót viền hoa.

Rầm. Thẩm Lục Gia cảm thấy toàn bộ máu ngay lập tức dồn lên đỉnh đầu. Anh chặt vật bỏ chiếc quần lót xinh xắn lại bên trong hành lý, lại nhét quần áo khác phía dưới. Bất chấp phép lịch sự, anh úp rương hành lý xuống, mới tìm được băng vệ sinh đặt ở đấy.

Màu sắc rực rỡ của băng vệ sinh làm Thẩm Lục Gia đau mắt. Anh không nhớ rõ lúc này Ngũ Mị bảo mình lấy loại gì, chỉ nhớ rõ là một cái tên nữ tính. Sophie, anh nói thầm trong lòng.

Hàng chữ to “Sophie siêu thấm 410” đập vào trong mắt anh, 410 mm cũng chính là 41 cm, không ngờ lại dài như vậy! Thẩm Lục Gia hơi khiếp sợ, vội vàng rút một miếng trong gói ra, mang qua cho Ngũ Mị.

Cửa phòng tắm hé ra để lộ một khe hở, Ngũ Mị đưa tay nhận lấy băng vệ sinh trong làn hơi trắng.

Hơi ấm nóng hồi thổi vào mặt anh, Thẩm Lục Gia cảm thấy mặt dần nóng lên.

Trong phòng tắm, Ngũ Mị vừa xé bao băng vệ sinh, trong lòng ngũ vị lẫn lộn. Cô không tự chủ được mà nhớ đến Hạ Thương Chu, cô dậy thì muộn, mười sáu tuổi học đại học mới có kinh lần đầu, cô nhớ hôm đó mình mặc một cái quần đùi màu trắng, đang đứng trước kệ sách xem tạp chí. Sau đó một nam sinh đáng người cao ráo đứng sau lưng cô, có ý tốt nói với cô: “Bạn học, bà đi của bạn tới rồi.” Khi đó cô còn ngu ngơ trả lời: “Tôi không có đi.”

Sau này, anh thành bạn trai của cô. Chỉ có điều có lẽ là do cho chịu ảnh hưởng của người cha cổ hủ, Hạ Thương Chu đối xử với cô vô cùng tốt, nhưng lại không chịu mua giúp cô băng vệ sinh, thậm chí không muốn chạm thử, lý do của anh là đàn ông chạm vào đồ dùng dơ bẩn này của phụ nữ sẽ bị xui đến đổ máu. Khi đó cô còn ngu ngốc cảm thấy như vậy rất man.

Lúc Ngũ Mị đi ra thì Thẩm Lục Gia đã ngồi lại trên giường, đang cúi đầu đọc tư liệu về Nguyễn Hàm, có trời mới biết thật ra thì một chữ anh cũng không đọc.

Nghĩ đến chuyện xưa khiến tâm tình Ngũ Mị hơi xuống, cô không nói tiếng nào bò lên giường, ngủ.

Thẩm Lục Gia cau mày nhìn mái tóc còn ướt của cô, đặt tài liệu xuống rồi đứng lên: “Sấy tóc cho khô rồi hãy ngủ tiếp.”

Ngũ Mị nhắm mắt làm như không nghe thấy.

Thẩm Lục Gia bắt đầu đi, tự mình tìm máy sấy, ngồi ở mép giường sấy tóc giúp cô.

Động tác của anh rất nhẹ, luồng khí ấm áp thổi qua da đầu, Ngũ Mị cảm thấy đầu óc tỉnh táo, mí mắt cũng ngày càng nặng trĩu.

Gương mặt của người đẹp ngủ say trước mắt đỏ ửng do tắm nước nóng, hai cánh môi còn lộ ra một khe hở. Nghe tiếng hít thở đều đều của cô, Thẩm Lục Gia bất giác bật cười. Cô như vậy mà lại yên tâm về anh, cô nam quả nữ ở chung một phòng, vậy mà cô còn có thể ngủ vô tư như thế, không sợ anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn sao?

Sau khi sấy khô tóc cho Ngũ Mị, Thẩm Lục Gia lấy chiếc chăn mỏng cẩn thận đắp lên bụng cô. Lúc này mới rón rén vào phòng tắm tắm vội, sau đó nằm trên một cái giường khác.

Sáng sớm hôm sau, Ngũ Mị mở mắt ra đã thấy Thẩm Lục Gia đã rửa mặt xong xuôi ngồi trên ghế salon xem báo.

Nghe được động tĩnh, Thẩm Lục Gia khẽ mỉm cười với cô: “Chào buổi sáng.”

Ngũ Mị chưa tỉnh táo hoàn toàn trả lời anh một tiếng: “Sớm”, rồi đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Lúc cô thay quần áo xong đi ra, Thẩm Lục Gia đã gọi phục vụ mang bữa sáng đến phòng.

Hai người ăn bún ốc, uống nước ép trái cây, chuẩn bị đi đến biệt thự nhà họ Nguyễn gặp Nguyễn Hàm.

Ban ngày cảnh tượng Hà Nội khác hẳn, nhà cao tầng ở nơi đây rất ít, phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy hầu như đều những toà nhà bốn, năm tầng được sơn màu xanh dương hoặc màu vàng, mái nhà tương đối bằng phẳng nên còn trồng hoa. Trên đường phố một người đàn ông chạy xe ba bánh đội nón lá, không nhanh không chậm đạp, để lại tiếng chuông leng keng thanh thúy. Một người phụ nữ mảnh mai đứng trước gian hàng của mình, chào hàng trái cây nhiệt đới, thuốc lá và bật lửa. Có một cô bé ngượng ngùng gánh chiếc rổ mây đi đến trước mặt hai người, ánh mắt sáng ngời nhìn Thẩm Lục Gia, lại đưa tay chỉ vào Ngũ Mị, rồi chỉ vào những vòng hoa cài trên ngực được xuyên qua một thanh sắt mỏng trong rổ của mình. Từng đoá hoa trắng nõn giống như những viên ngọc nhỏ toả ra hương thơm, phía trên còn đọng lại những hạt sương lấp lánh.

Thẩm Lục Gia thầm hiểu là đang mời anh mua hoa, anh lấy tờ mệnh giá năm nghìn Việt Nam đồng, bỏ vào trong rổ, lúc này mới cầm lên một chuỗi hoa cài, hơi ngượng ngùng đưa cho Ngũ Mị.

“Cho em?” Ngũ Mị mỉm cười hơi ngượng ngùng.

Thẩm Lục Gia hơi quay đầu đi, mơ hồ đáp một tiếng.

Ngũ Mị không nhận, chỉ đưa tay trái đến trước mặt anh.

Hương thơm của hoa cài lọt vào mũi, Thẩm Lục Gia bị dị ứng phấn hoa cảm thấy đầu hơi choáng váng, những ngón tay thon dài của anh nắm lấy vòng hoa trên thanh sắt, cẩn thận từng li từng tí đeo vào cổ tay Ngũ Mị, đầu ngón tay vô tình chạm vào da của cô, anh cảm thấy trước mặt càng thêm mờ ảo.

Taxi ở Hà Nội không giống ở trong nước khắp nơi đều có, phương tiện giao thông chủ yếu nhất là xe máy, đón một chiếc taxi cũng không dễ dàng gì, thế nhưng khi Ngũ Mị yêu cầu đến biệt thự họ Nguyễn thì tài xế như gặp may, mười người đều nhanh như chớp chạy đi.

Thẩm Lục Gia hơi giật mình nhìn những vệt khói xe trước mắt: “Tại sao lại như vậy?”

“Chẳng phải bởi vì Nguyễn Hàm là một tên ma quỷ hay sao?” Ngũ Mị nở nụ cười quyến rũ nhàn nhạt, Thẩm Lục Gia lại nhạy cảm phát hiện ánh mắt cô thoáng qua một tia sợ hãi rồi biến mất.

“Xích lô.” Ngũ Mị đưa tay vẫy một chiếc xe ba bánh. Xe xích lô ở Việt Nam khác trong nước, nơi đạp chân ở phía sau, như thế không làm ảnh hưởng đến tầm quan sát của du khách.

Hai người lên xe. Lần này Ngũ Mị không nói trực tiếp cho phu xe nơi đến là biệt thự họ Nguyễn, mà yêu cầu đến đền Ngọc Sơn.

“Lúc này em đón xe đã nói gì, phát âm nghe giống ‘là con heo’?” Thẩm Lục Gia hỏi.

“Ngũ Mị không nhận được cười khúc khích: “Là xe ba bánh trong tiếng Việt, tiếng Trung phát âm không phải ‘là con heo’, là ‘thị ca lô’.”

Mà ở bên trong biệt thự họ Nguyễn, ngày mới vừa bắt đầu không lâu, Nguyễn Hàm đang lười biếng tùy ý ném ba đồng xu thời Càn Long, mặc kệ chúng rơi leng keng trên chiếc bàn nhỏ trước giường. Sau khi ném sáu lần anh ta nở nụ cười kiêu, tự nhủ: “Khâm thượng Cách hạ, thủy hỏa suy yếu, hôm nay chỉ sợ là có khách không mời mà đến.”

Tác giả có lời muốn: Bạch bạch bạch, Nguyễn Hàm cuối cùng cũng ra tay...

Chương 27: Đôi mắt xanh

Editor: Lilas15

Xuống xe ở đền Ngọc Sơn, hai người Thẩm Lục Gia và Ngũ Mị đi bộ đến biệt thự họ Nguyễn.

Trên đường, Ngũ Mị do dự trong chốc lát, còn dặn dò Thẩm Lục Gia: “Nguyễn Hàm có sai người mang nước trà mời thì không cần động vào.”

Nhìn từ xa, Thẩm Lục Gia đã nhìn thấy một biển hoa màu sắc rực rỡ, một căn biệt thự trắng thấp thoáng trong biển hoa đó. Đến gần, anh mới giật mình nhận ra những đóa hoa lớn kia đều là hoa anh túc, một cây cao ngang người, màu đỏ tươi, hồng đào, đỏ tía, trắng... Lộng lẫy đến mức khiến lòng người run rẩy. Bên dưới những cây hoa là hai con công lục và lam đang ngẩng đầu bước, không xem ai ra gì. Còn có những người đàn ông cường tráng cầm súng, sắc mặt tối tăm đứng gác xung quanh biệt thự.

Thẩm Lục Gia bắt gặp cau mày, cuối cùng anh cũng hiểu rõ tại sao lúc này đón xe ở bên đường, vừa nghe thấy phải đến biệt thự họ Nguyễn, những người tài xế kia đều đạp chân ga chạy mất. Anh có dự cảm, Nguyễn Hàm này, thực chất là một người nguy hiểm.

“Tiểu thư Ngũ.” Một thanh niên da ngăm trộm nhìn trên đầu không biết xông ra từ nơi nào, khễ cúi người trước Ngũ Mị. Anh ta có vẻ ngoài bình thường, chỉ có đôi mắt sắc lạnh sáng như sao, mặc một cái áo màu trắng kì quái, phía dưới là một cái quần đen bằng lụa quen thuộc, chân mang một đôi giày vải.

“Mục, tôi muốn gặp chủ nhân của anh.” Giọng nói Ngũ Mị lạnh nhạt.

Thanh niên được gọi là Mục nhìn sang người đàn ông đứng cạnh cô một chút, không thấp hèn cũng không cao ngạo nói: “Người muốn gặp ông chủ cũng không sao, nhưng ông chủ đã nói rồi, hôm nay không tiếp khách.”

Ngũ Mị hừ một tiếng, ôm cánh tay nhìn xuống mặt đất. Thẩm Lục Gia cũng đang âm thầm quan sát nam nhân tên Mục này, trên người anh ta toát ra loại khí chất trầm ổn mạnh mẽ hiếm thấy, chỉ có thể là những người đã từng ‘cầm đao liếm máu’ nên trên người mới có khí chất khắc nghiệt như vậy.

Hai bên cứ giằng co qua lại như thế. Gió nóng thổi trên thân, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy dài trên trán Thẩm Lục Gia và Ngũ Mị, mà thanh niên tên Mục kia lại làm như không biết.

“Dẫn bọn họ đến gặp ta.” Máy truyền tin bên trong lỗ tai của Mục truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Nguyễn Hàm.

“Xin mời hai vị.” Mục làm một dấu hiệu mời bằng tay, đi trước dẫn đường.

Biệt thự bề ngoài có vẻ tầm thường, khác với bên trong có hạng động, chỉ là cách bố trí hơi kì quặc, không trầm cũng không sắc sỡ. Bức tranh tĩnh vật phương Tây treo trên tường đá trắng Trung Quốc thời xưa, một cái bàn cổ dài màu vàng bên trên đặt vài đầu nến, trong góc tường đặt một cây piano tam giác phủ một tấm vải hoa văn hình con dơi đỏ thẫm, cực kì quái dị. Bởi vì rèm cửa sổ bị kéo lại, bên trong phòng vô cùng ảm đạm, còn thoang thoảng một mùi hương kì lạ.

Mục vén một cái màn trúc lên, mời hai người vào trong, sau đó bỏ tay xuống, cung kính đứng bên ngoài màn che.

Vừa bước vào bên trong, Thẩm Lục Gia liền nhìn thấy một thanh niên vẻ ngoài xinh đẹp tuyệt trần nửa nằm nửa ngồi trên một cái giường ngà khắc hoa, anh ta mặc bộ áo đồ rộng thùng thình, lộ ra nửa đầu vai, trên đầu vai là một hình xăm dữ tợn. Đường cong khuôn mặt người đàn ông hình tam giác, cằm dài đầy, dưới đôi lông mày là đôi mắt phượng sáng sủa, đôi mắt không biết là do u buồn hay bởi vì ánh sáng mà có màu xanh dương nhạt, trong suốt, giống như hai viên đạn thủy tinh không bị vết. Đôi môi đỏ thẫm như máu. Nói chung, cả người anh ta toát ra một vẻ đẹp âm tính, khiến cho người ta nhớ đến những đào kép tuyệt thế chuyên diễn đào lúc xưa.

Chỉ có điều trong tay hắn là một cây tẩu hút thuốc phiện bằng men ngọc màu vàng thanh thủy, xung quanh là trang sức đồ đồng trắng men khảm hoa lá. Bên cạnh, một thiếu nữ xinh đẹp mặc áo dài quý trên mặt đất, đang thành thạo chà xát thuốc phiện màu vàng thành từng viên nhỏ, dùng thanh que bạc đặt chúng trên lửa nướng. Sau đó cẩn thận từng li từng tí mở nắp nồi bằng ngọc trắng ra, đặt những viên đó vào. Nguyễn Hàm thư thái đưa tẩu vào ngọn lửa, khói thuốc lượn lờ.

Một mùi hương ngọt nồng nặc tỏa ra, vẻ mặt Nguyễn Hàm say mê hài lòng.

Trên bàn con khắc hoa trước người anh ta còn đặt một đĩa phật thủ cùng bó hương, đang tỏa ra hương thơm lạnh lẽo. Một con khỉ nhỏ ngồi trên bàn nhỏ, trong tay đang cầm phật thủ vàng cam, thỉnh thoảng đưa lên mũi ngửi, phát ra tiếng kêu chi chi chít chít. Nhìn thấy Ngũ Mị, khỉ con lập tức bỏ lại phật thủ, hai ba lần muốn chạy đến.

Khuôn mặt Ngũ Mị chán ghét, nhắc chân giả vờ muốn đá, tức giận quát lên “Cút ngay.”

Nguyễn Hàm nhả ra một hơi thuốc: “A Mang, trở lại.”

Khi con nghe được giọng nói của chủ nhân, một bên bả vai sụp xuống, ngoan ngoãn lui về.

Nguyễn Hàm đưa tẩu thuốc phìên cho thiếu nữ, lấy tay chống đầu, liếc mắt quan sát Thẩm Lục Gia. Tuổi hắn tuy không lớn nhưng kinh nghiệm đầy mình, từng gặp vô số người. Người xưa có câu: “Thâm trầm phong phú, sức quyến rũ hơn người gấp mười lần, là loại người xếp thứ nhất, lỗi lạc phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết, là loại người xếp thứ hai; thông minh tuyệt đỉnh, có tài hùng biện, là loại người xếp thứ ba”. Không khó để nhận thấy, người đàn ông Ngũ Mị mang đến thuộc loại thứ nhất.

Thẩm Lục Gia biết tính tình Nguyễn Hàm cổ quái, trong chốc lát không biếtahari gọi anh ta như thế nào, chọn cách lui để tiến.

“Anh cũng không phải cha ruột của em, em mang một tên đàn ông đến gặp anh làm gì.” Nguyễn Hàm chột nói khiến người khác giật mình, đôi mắt phượng chứa nét cười, nhìn Ngũ Mị.

Ngũ Mị vẫn bất động, điềm đạm nói: “Thẩm Lục Gia, tổng giám đốc Thẩm, cấp trên của tôi.”

“À.” Nguyễn Hàm kéo dài âm điệu, nhìn về phía Thẩm Lục Gia, về mặt chân thành nói: “Thật xin lỗi, chưa từng nghe nói tới, không thể nói câu ngưỡng mộ đã lâu.”

Thẩm Lục Gia không chút giận, cười nhạt: “Tôi ngược lại ngưỡng mộ Nguyễn tiên sinh đã lâu.”

Nguyễn Hàm ngồi ngay ngắn lại, có chút hưng phấn nhìn chăm chú Thẩm Lục Gia: “Nói thẳng đi, đến tìm tôi để làm gì?”

“Tôi muốn Nguyễn tiên sinh từ bỏ mong muốn thu mua và sở hữu số lượng cổ phiếu lớn.” Thẩm Lục Gia đi thẳng vào vấn đề.

Nguyễn Hàm cười rộ lên, đưa ngón tay chỉ vào huyết thái dương của mình, rồi nhìn Ngũ Mị: “Nơi này của tổng giám đốc Thẩm các người không có vấn đề chứ?”

“Có vấn đề cũng không đến lượt anh quan tâm.” Giọng nói Ngũ Mị mĩa mai.

“Em và anh ta ngủ với nhau chưa?” Cặp mắt phượng của Nguyễn Hàm híp lại, dùng tiếng Việt chất vấn Ngũ Mị, âm thanh theo đó cũng lạnh đi mấy phần.

Ngũ Mị hừ mũi một tiếng, không trả lời.

Nguyễn Hàm chột cười lớn, “Tổng giám đốc Thẩm, anh vào thư phòng ngồi đợi tôi trước... tôi muốn cùng tiểu thư Ngũ nói vài lời với nhau.” Lời nói anh ta khách khí, trong giọng nói lại mang theo tự phụ không ai bì nổi cùng sự ngạo mạn không thể cự tuyệt.”

Thẩm Lục Gia không nhúc nhích, chỉ ngược mắt nhìn Ngũ Mị.

Ngũ Mị biết anh đang hỏi ý của cô, trái tim chột ảm áp, gật đầu với anh.

“Vậy thì tôi tạm thời giao Ngũ Mị cho Nguyễn tiên sinh.” Thẩm Lục Gia nhàn nhạt nói một câu, đôi chân dài sải bước đi ra.

Nụ cười sâu xa hiện trên mặt Nguyễn Hàm, “Tiểu Ngũ Mị của anh hôm nay đã mọc cánh cứng cáp rồi. Còn biết giúp người ngoài hãm hại anh.”

“Hừm, đại thiếu gia Nguyễn vô cùng lợi hại, lòng khi đánh trên người cũng biết, tôi muốn tính toán với ngài thì mặt trời đã mọc ở phía Tây rồi.” Ngũ Mị cười lạnh.

Nguyễn Hàm làm như không nghe thấy sự châm chọc của cô, cười híp mắt kể chuyện cổ tích: “Ngày xưa, trong rừng rậm có một con cọp học muốn học võ nghệ của một con mèo, mèo dạy cho cọp rất nhiều chiêu thức, cuối cùng cọp lại ầm mruu ăn thịt mèo, không ngờ mèo lại thể hiện hết thực lực của mình.” Anh ta kể đến chỗ này thì dừng lại một chút, đi chân không xuống giường, đi đến trước mặt Ngũ Mị, từ trên cao nhìn xuống cười một tiếng: “Huống hồ gì em còn không phải là một con cọp. Tất cả những gì em có hôm nay, hơn một nửa đều nhờ anh, nếu chọc anh giận, em phải trả giá rất đắt.”

Ngũ Mị vừa định mạnh miệng, Nguyễn Hàm đã ra tay nhanh như chớp, tay phải hung hăng nắm cầm cô, nụ cười trên mặt vẫn không đổi, “Anh giúp em mài răng và móng vuốt nhọn như vậy, không phải để em đối phó anh.”

Sắc mặt Ngũ Mị hơi trắng, nhưng đôi mắt trắng đen rõ ràng tức giận nhìn chằm chằm Nguyễn Hàm.

Nguyễn Hàm lại dùng tay trái làm động tác không được lên tiếng, “Anh đã dễ dàng giúp em điều Yến Kinh Vi đến Lận Xuyên, ngoan nào, đừng có phụ lòng tốt của anh đây.”

Ngũ Mị toàn thân cứng đờ, Yến Kinh Vi thắng chức là do anh ta ra tay? Cô biết anh ta sáu năm, nhưng lại không dò ra được thế lực của anh ta lớn đến mức nào.

Nguyễn Hàm lại nhân lúc cô còn thất thần, đưa khuôn mặt sát lại viên tai trắng như tuyết của cô, đưa đầu lưỡi ngậm vành tai mềm mại của cô, sau đó đầu lưỡi mạnh mẽ vòng quanh di chuyển xuống, chậm rãi quét qua cổ của cô, Ngũ Mị cắn chặt môi dưới, nâng đầu gối lên hướng vào bộ phận nào đó

trên người Nguyễn Hàm.

Nguyễn Hàm cười duyên rũ, đôi tay siết chặt cổ tay Ngũ Mị, trực tiếp kéo cô cùng ngã vào cái giường khắc hoa kia.

Khí con A Mang chi chi trách móc hai tiếng, che mắt nhảy đến bên cạnh.

Nguyễn Hàm cười khê, đưa tay xé màn che đồ tắm trên giường ngà, để lộ ra một bức hình nửa người của một cô gái, cô gái trong hình đang tắm, ngược đầu để nước chảy trên mặt, hai mắt nhắm hờ, tư thế thoải mái mà hương thụ. Tóc đen ướt nhẹp buông trước ngực và sau lưng.

“Thấy thế nào, anh chụp em có đẹp hay không?” Nguyễn Hàm mỉm cười hỏi Ngũ Mị.

“Anh là một tên khốn biến thái, thế mà lại chụp ảnh tôi.” Ngũ Mị cắn răng nghiêng lợi.

Nụ cười trên khoé miệng Nguyễn Hàm từ từ mở rộng, “Nhìn thấy những giọt nước lấm đẫm bên dưới tấm ảnh này không? Anh vô cùng hưởng chụp của chiếc máy bay này. Về phần những giọt lấm đẫm kia...” Nguyễn Hàm cười vô sỉ, “Đều là nhờ tài năng của anh.”

“Đại thiếu gia Nguyễn cao to đen hời, thế mà cũng muốn dựa vào việc chụp ảnh bằng máy bay sống qua ngày?” Ngũ Mị chột đẩy Nguyễn Hàm đang đè mình ra, nói lời châm chọc.

“Em cũng biết đó, của nhiều gái sẽ mệt mỏi, làm tình nhiều sẽ buồn ngủ.”

“Thật đáng tiếc cho tên của anh, nên gọi anh là Nguyễn Uớt, vừa mặn vừa ướt (1), giống như tính cách của anh, khiến người khác ghê tởm.” Ngũ Mị sửa lại quần áo của mình, đứng lên.

Nguyễn Hàm bắt chéo hai tay gối sau gáy, “Em nói thử xem nếu anh đưa bức ảnh này cho Thẩm Lục Gia, anh ta sẽ nghĩ thế nào?”

Bước chân Ngũ Mị hơi khựng lại nhưng không dừng lại, chỉ bỏ lại ba chữ lạnh lùng: “Tuỳ anh.”

Đợi đến khi Ngũ Mị vén tấm màn trúc lên, Nguyễn Hàm mới làm bầm mấy chữ, “Ta ghét nhất là những tên đàn ông khoẻ mạnh, chính trực, sạch sẽ.” Vừa dứt lời liền lười biếng đứng lên, mang guốc gỗ vào, khom lưng bế khí con vào thư phòng.

Thẩm Lục Gia ngồi trên ghế salon ở thư phòng, Ngũ Mị ngồi cạnh anh.

Nguyễn Hàm làm như vô ý lướt mắt qua chén hồng trà trước mặt Thẩm Lục Gia, phát hiện không có dấu vết đã uống, cười lạnh với Ngũ Mị.

“Tổng giám đốc Thẩm, người như tôi cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu tiền. Anh muốn tôi buông tha việc thu mua và sở hữu lượng cổ phiếu đó, cũng được, nhưng tôi có một điều kiện.” Nguyễn Hàm cúi xuống vuốt ve bộ lông vàng của A Mang.

“Mời Nguyễn tiên sinh chỉ bảo.”

“Khi con này tôi thuần dưỡng ba năm, đáng tiếc nó lại không vào khuôn mẫu, anh cho nó tiền mặt, nó sẽ không do dự xé nát, tổng giám đốc Thẩm là người làm ra tiền, chắc hẳn có cách dạy nó theo con đường kinh tế.” Nguyễn Hàm cười vô cùng gian ác, “Nhưng nếu tổng giám đốc Thẩm trong năm ngày giáo huấn nó nhận được tiền mặt, tôi sẽ ngay lập tức buông tha việc thu mua và sở hữu cổ phiếu, còn bàn giao 6% lượng cổ phiếu trong tay tôi cho anh, nếu không được, xin mời tổng giám đốc Thẩm quay về nhà.”

“Tốt. Một lời đã định.” Thẩm Lục Gia đứng lên, điềm đàm đồng ý.

Tác giả có lời muốn nói: Thật ra Nguyễn Hàm cũng không yêu thích Ngũ Mị lắm. Bởi vì anh ta không yêu con người.

Không thể sửa chữa được nữa các cô gái.

Sói con phải toàn thắng Nguyễn Uớt.

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Rời xa nơi náo nhiệt

Editor: Lilas15

Bởi vì mang theo một con khí, bỗng dưng không thể ở khách sạn được nữa, Thẩm Lục Gia liền chủ động gọi cho Mạc Phó Tư, tìm cho anh địa chỉ một người Trung Quốc.

Đối phương chỉ biết nói tiếng Trung sơ sơ, việc trao đổi không được thuận lợi cho lắm, nhưng hiển nhiên do trước đó Mạc Phó Tư đã thông báo, Thẩm Lục Gia vừa tự giới thiệu, đối phương nhiệt tình đến kì lạ, nói “Trần tiên sinh có chuyện gì xin phân phó.”

Vì thế Thẩm Lục Gia liền bình thân nói muốn tìm mượn một phòng ở vài ngày. Người đàn ông gọi là bác Lê Nguyên kia nghĩ ngợi, thoải mái nói mình ở khu phố 36 có một căn nhà lầu nhỏ, đang định mở phòng trọ gia đình, ngay lập tức cho bọn họ ở tạm. Còn hẹn thời gian địa điểm gặp bọn họ.

Cúp máy, Thẩm Lục Gia nhìn về phía Ngũ Mị đang thu dọn hành lý, nói: “Điều kiện của căn nhà lầu nhỏ đó chỉ sợ kém khách sạn nhiều, nếu em ở không quen, hay là ở lại nơi này, mình anh chuyển qua là được.”

“Em nhất định cùng lùi cùng tiến với sếp.” Ngũ Mị cười tùm tùm trả lời.

Thẩm Lục Gia cười cười, lại cúi đầu gọi điện thoại, nghe thấy Ngũ Mị đột nhiên hỏi: “Anh có nắm chắc không? Khi con dù thông minh đi nữa, nhưng cũng chỉ là một con vật, huống chi thời gian chỉ có năm ngày.”

Thẩm Lục Gia bình tĩnh cười với cô, bấm điện thoại.

Chắc là điện thoại quốc tế, Ngũ Mị nghe được rõ ràng. Trong điện thoại Thẩm Lục Gia yêu cầu đối phương lập tức mang ba con khi con tên Lagrangian, Kepler cùng Noether đến Hà Nội.

Ngũ Mị chắc lưỡi, tên của ba con khi này đều được lấy từ tên các nhà toán học, Lagrangian đạt những thành tựu vô cùng to lớn về toán học và thiên văn học. Về phần Kepler, đưa ra ba định luật lớn về sự chuyển động của các hành tinh, tiếng tăm càng lừng lẫy. Mà Noether, thì là một nhà số học nữ nổi tiếng, được ca ngợi là người mẹ của đại số trừu tượng.

“Tên ba con khi này thật là có khí phách.” Ngũ Mị trêu chọc.

“Là một người học trường của anh khởi xướng. Anh ấy là người tương đối ngạo mạn.” Thẩm Lục Gia giải thích.

Không cần nói Ngũ Mị cũng đoán được những cái tên này không phải xuất phát từ Thẩm Lục Gia nghiêm túc, cô hơi tò mò hỏi tiếp: “Noether là mẹ của khi con?”

Thẩm Lục Gia gật đầu, trong mắt có ý khen ngợi.

“Anh yên cầu người ta mang ba con khi con lại đây làm gì? Nguyễn Hàm kêu anh huấn luyện A Mang mà.” Ngũ Mị khó hiểu.

Thẩm Lục Gia cười cười: “Lúc anh học đại học có xem Mật mã Adams ở Quốc Phú luận, có nói 'Không có ai từng nhìn thấy hai con chó trao đổi xương cho nhau. Không có ai từng chứng kiến một con vật dùng tay chân cùng tiếng kêu tự nhiên truyền đạt ý nghĩ cho loài khác: “Cái này của tôi, cái kia của anh, tôi đồng ý đổi cái kia cho anh”' Anh cảm thấy lời nói này rất có ý nghĩa, vì thế anh và học trưởng chuyên ngành động vật học đã tiến hành một hạng mục hợp tác nghiên cứu, dạy động vật sử dụng tiền tệ. Ba con khi mà kia chính là những mẫu thí nghiệm bọn anh huấn luyện thành công.”

“Khi mà?” Ngũ Mị chưa từng nghe nói đến loại khi này.

“Gọi là khi mà là bởi vì đầu của chúng có một nhúm lông đen lớn, nhìn tựa như mũ trùm đầu đen của đạo sĩ. Loại khi con này chỉ số thông minh rất cao, hơn nữa mong muốn rõ ràng, chỉ quan tâm cây cỏ và thức ăn, vô cùng thích hợp cho việc nghiên cứu.” Thẩm Lục Gia vừa nói vừa nhét A Mang vào trong lồng sắt, một tay cầm lồng sắt, một tay kéo vali hành lý đi ra ngoài cửa.

A Mang tự do buông thả đã quen, ở trong lồng vò đầu bứt tai, nhảy lên muốn chui ra, chít chít kêu loạn.

Gọi một chiếc taxi, hai người đi khu phố 36. Hẻm nhỏ rắc rối phức tạp, giống như mê cung uốn lượn quang co. Từng gian hàng màu sắc rực rỡ, áp phích mỹ nữ gọi cảm, trên viết tên một nhân hiệu rượu bằng tiếng anh, chuông bò câu của quán trọ gia đình, trước quán trà treo đèn lồng bằng vải... Quả thực khiến cho người ta nghi ngờ đang bị bao vây trong một thời đại lộn xộn.

Bác Lê Nguyên là một thương nhân người Việt Nam, vóc dáng không cao, nhưng tương đối đầy đặn. Ông tạm thời giao cửa hàng cho người làm xử lý, ân cần dẫn Thẩm Lục Gia cùng Ngũ Mị đến nhà lầu.

Nhà ở bên đường, làm bằng gỗ, bác Lê Nguyên mở cửa khóa, mùi rêu lẩn bụi bắn chui vào bên trong phổi.

Bác Lê Nguyên ngưng ngừng chà chà tay, luôn miệng nói xin lỗi.

“Rất tốt, không có việc gì đâu.” Thẩm Lục Gia khoan khoái cười.

Nhà lầu có hai tầng, tuy nhỏ nhưng ngược lại mọi thứ đều đầy đủ. Từ bàn gỗ cổ nặng nề cùng bộ ghế gỗ chỉ đánh một lớp vec-ni đến nồi niêu xoong chảo, cái gì cần có đều có.

Sau khi kiểm tra điện nước hoàn tất, bác Lê Nguyên trước khi đi khỏi còn dặn dò đội một lát sẽ đưa chăn, đệm gối đến.

Ngũ Mị nhìn lên cây quạt điện ba cánh trên trần nhà, thờ dài.

Thẩm Lục Gia về mặt áy náy nhìn về phía cô, tiếp tục đề nghị: “Nếu không em nên về khách sạn đi.”

“Anh như vậy giống như ước gì em đi nhanh hả?” Ngũ Mị cười như không cười liếc Thẩm Lục Gia.

“Anh chỉ là sợ em ở không quen.” Thẩm Lục Gia hơi bối rối.

Ngũ Mị không nói tiếp, chỉ tìm cái khăn lau bàn ghế.

Khoảng sau nửa tiếng, bác Lê Nguyên lại đến mang theo một người giúp việc nữa, trong tay hai người đều là đồ, chần mòng mới tỉnh, hai túi lớn nhìn sơ đều là hoa quả, thậm chí có đồ ăn và gia vị.

Thẩm Lục Gia nhanh chóng tiến lên giúp một tay.

Bác Lê Nguyên khoát tay, cười nói, “Trăm tiền sinh, anh không chịu để cho tôi thể hiện là một người chủ nhà tận tình một lần, tôi đành phải mang hoa quả thức ăn đến đây, không tốn nhiều tiền, anh nhất định phải nhận lấy.”

Thẩm Lục Gia chối từ không được, đành phải nhận lấy.

Tiền bác Lê Nguyên cùng người giúp việc đi, Ngũ Mị bắt đầu trải giường chiếu, trải ra mới phát hiện bác Lê Nguyên chỉ mang một cái chiếu đến.

Thẩm Lục Gia mở cửa sổ bằng gỗ ở phía sau, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Ngũ Mị đang ngồi ở mép giường, chiếu chỉ trải một nửa.

“Làm sao vậy?”

Ngũ Mị nâng mắt nhìn Thẩm Lục Gia, trong ánh mắt mang chút đùa cợt: “Chỉ có một cái chiếu.”

Thẩm Lục Gia ngay tức khắc cảm thấy xấu hổ, thầm nghĩ bác Lê Nguyên chắc đã hiểu lầm bọn họ là đôi tình nhân. Không được tự nhiên anh háng giọng, “Đợi một lát anh sẽ đi mua thêm một cái chiếu.”

Ngũ Mị âm thầm trải xong chiếu, đi đến ban công phòng ngủ khi mới nhẹ nhàng bỏ lại một câu: “Cứ tạm thời như vậy trước.”

Thẩm Lục Gia ngần ra, tùy tiện đáp một tiếng rồi bước nhanh ra phòng ngủ.

Ngũ Mị đứng trên ban công, mảnh trúc sau lưng cô chậm rãi lay động. Trên ngã tư một vài vị khách mang ba lô đi lại, ngậm ống hút trong ly coca đá, hưng phấn ngẩng cao nhìn xung quanh; tại quán cà phê ngoài trời, một người đàn ông châu Âu cầm cuốn tiểu thuyết bìa vàng đang an tĩnh đọc; người phụ nữ Việt Nam búi tóc dặt một con chó lớn hiền lành chậm rãi đi qua; trẻ con để chân trần đùa giỡn đuổi bắt nhau... Ngũ Mị gần như hiểu Nguyễn Hàm vì sao hàng năm đều dùng bốn tháng nghỉ phép ở nơi này, bình nhác trong thời gian dài như vậy, tri hoãn gần như làm cho người khác phiền muộn.

Đi xuống lầu, Ngũ Mị không dám tin nhìn Thẩm Lục Gia đang chăm chỉ rửa rau trong phòng bếp.

Nghe được tiếng bước chân, Thẩm Lục Gia quay đầu nhìn Ngũ Mị một chút, cười nhẹ, thân nhiên tiếp làm sạch cây su su cùng lá quýt.

“Giúp anh xắn tay áo.” Thẩm Lục Gia bỗng nhiên lên tiếng.

“Ừa.” Ngũ Mị đi đến Thẩm Lục Gia trước mặt, cúi đầu giúp anh xắn tay áo lên.

Sợi tóc của phụ nữ theo hành động thỉnh thoảng phát qua cánh tay trần của đàn ông, một bầu không khí ấm áp không thể gọi tên quanh quẩn tại phòng bếp không rộng lớn.

Sau khi giúp Thẩm Lục Gia xắn tay áo xong, Ngũ Mị có chút xấu hổ mở miệng: “Em giúp anh rửa thức ăn.”

“Em thái rau đi. Máy ngày nay chạm vào nước lạnh không tốt.” Thẩm Lục Gia thật tùy ý tiếp lời.

Ngũ Mị lần đầu tiên cảm thấy không trấn định đứng lên, cô cầm lấy dao phay và thớt gỗ, xúc động đặt su su còn dính vài giọt nước lên thớt. Cô trước đây làm gì có kinh nghiệm làm việc nhà, kỹ thuật thái rau tất nhiên không ra gì, đường dao lệch lạc không đều.

Thẩm Lục Gia nhìn lại, khoe miệng nhin không được bật ra một tiếng cười khế.

Ngũ Mị then quá thành giận, không nhìn anh, vung dao băm một cách hận thù.

“Dao không phải cầm như thế.” Thẩm Lục Gia nén cười, tiến lên cầm cổ tay của cô.

Bàn tay to lớn giữ chặt tay của thiếu nữ, nắm lấy cán dao, âm thanh của tiếng dao vang lên, quả su su nhanh chóng biến thành từng miếng nhỏ.

“Kỹ thuật thái rau của anh thật tốt.” Ngũ Mị nhìn những miếng su su trên thớt gỗ, ngập ngừng nói ra một câu.

Thẩm Lục Gia không ôm hi vọng nào đối với tay nghề của Ngũ Mị, anh lấy từ trong túi nilon một trái dưa, tìm đúng mặt chính, đưa dao khoét một lỗ, sau đó cắm một cây ống hút hồng vào, đưa cho Ngũ Mị.

“Cầm uống đi, làm xong đồ ăn anh sẽ gọi em ăn cơm.”

Ngũ Mị vô cùng bất mãn đối với thái độ dỗi mình như dỗi một đứa bé của Thẩm Lục Gia, nhưng không thể làm gì, chỉ phần nộ cầm dũa, cấn ống hút, tựa vào khung cửa nhìn anh làm việc.

Có lẽ là do xuất thân là người học toán, Thẩm Lục Gia có thể nấu ăn theo một trình tự chặt chẽ, thời gian nấu vừa khít, mỗi một bước đều ổn định không lộn xộn.

Những song cửa sổ màu xanh da trời đã bị phai màu thành màu xanh nhạt, ánh nắng từ khe hở chiếu vào trong phòng, những điểm vàng lốm đốm rơi trên người Thẩm Lục Gia. Ngũ Mị ngơ ngác nhìn người đàn ông áo trắng quần đen anh tuần trước mắt, trái tim đập loạn.

Su su xào, lá quýt xào, canh bắp nấy củ sen và nấm, đồ ăn rất nhanh được dọn lên nhà.

“Ném thử xem.” Thẩm Lục Gia nở nụ cười thân thiện.

Ngũ Mị ném thử từng món, về mặt không tin nổi thay đổi vì giận dữ và xấu hổ.

Thẩm Lục Gia muốn mở miệng, liền nghe thấy cô tức giận nói: “Thẩm Lục Gia, anh chắc đã học lấy bằng nấu nướng?”

“Không có.” Thẩm Lục Gia nghiêm túc đáp.

“Vậy người tại sao tay nghề của anh tốt như vậy?”

Thẩm Lục Gia nhếch môi cười cười: “Anh ở nước Anh bảy năm, người có biết, nước Anh đồ ăn chính có ba loại: cá, khoai tây và fish & chips. Vì không muốn làm khổ dạ dày của mình, đành phải tự lực cánh sinh.”

Ngũ Mị nghe được tự an ủi mình: “Vậy, nếu như em cũng sống ở nước Anh, tay nghề chắc chắn không kém hơn anh.”

Thẩm Lục Gia cười không nói.

Cơm nước xong, tất nhiên là Thẩm Lục Gia dọn bát. Ngũ Mị thì bị anh sai khiến đi đút A Mang.

“Đút ít một chút, đừng cho nó ăn no.” Thẩm Lục Gia dặn dò.

Ngũ Mị đang lột vỏ chuối khó hiểu: “Vi sao? Ăn không đủ no nó sẽ làm ồn.”

Thẩm Lục Gia cười sâu xa: “Chờ Gia Ngư tới em sẽ hiểu.”

“Gia Ngư?”

“Nam Gia Ngư, chính là học trưởng lúc nãy anh nhắc đến.”

Tên này nói không sai thì vô cùng tao nhã văn vẻ. Ngũ Mị vừa nghĩ vừa bước lên cầu thang.

Tác giả có lời muốn nói: gặp được đàn ông như Thẩm Lục Gia, mọi người cứ gả cho hết đi. . .

Viết được cảnh ngọt ngào tâm tình thoải mái quá. . .

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Kị binh trên nóc nhà

Editor: Lilas15

Buổi tối hơn tám giờ Nam Gia Ngư chạy đến.

Ngũ Mị chỉ nhìn thấy một người đàn ông cao lớn anh vũ xách theo một cái lồng tre lớn xuất hiện trước cửa nhà, sau đó lững thững tiến vào nội sảnh. Tay chân anh ta thon dài, bước chân vững vàng, khác hoàn toàn với ba con khi ỉu xiu ngồi la liệt trong lồng tre, người đàn ông toàn thân toát ra một loại khí chất mạnh mẽ.

Kết quả là, ấn tượng đầu tiên của Ngũ Mị đối với Nam Gia Ngư là —— người đàn ông này phong cách và tên thật là không hài hoà.

Nam Gia Ngr trực tiếp đi qua Ngũ Mị, mắt không hề liếc qua chỗ khác, xem như cô không tồn tại. Lại xem như không có người cất giọng gọi: “Thẩm Lục Gia ——”

Thẩm Lục Gia đang ở trên lầu nghe thấy tiếng gọi, bước nhanh đi xuống.

“Học trưởng Gia Ngr.” Giọng nói của Thẩm Lục Gia kích động.

Nam Gia Ngr đặt lồng tre trong tay xuống, vỗ vỗ bả vai Thẩm Lục Gia: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

“Em đánh cược với người khác, trong năm ngày phải khiến một con khi nhận biết được tiền mặt.” Thẩm Lục Gia nói ít lời nhưng nhiều ý.

Nam Gia Ngr không hiểu nhìn hần, “Cậu chưa bao giờ ngoan cố tranh chấp với người khác, đang yên lành tại sao sẽ cùng người khác đánh cược?” Lại liếc Ngũ Mị một cái, tức giận nói: “Không lẽ có quan hệ với cô nàng này?”

Ngũ Mị nâng mặt, lười biếng lờm Nam Gia Ngr một cái, cười hip mắt nói: “Không những có quan hệ với tôi, còn là quan hệ lớn đấy. Học đệ Thẩm của anh đánh cược với chồng chưa cưới của tôi.”

Thẩm Lục Gia cười khổ, vị học trưởng này cái nào cũng tốt, chỉ có điều anh ta là người theo chủ nghĩa nam giới, không cố ý nhắm vào mình Ngũ Mị. Nhưng hiển nhiên Nam Gia Ngr cảm thấy không thoải mái với thái độ chọc ghẹo của Ngũ Mị, bắt đầu thấy cô giống như một con bò cạp chuẩn bị chích người.

Quả nhiên, Nam Gia Ngr sắc mặt khó coi, anh ta vẫn như cũ không nhìn Ngũ Mị một cái, chỉ chất vấn Thẩm Lục Gia: “Cậu xem cô gái này đi, ngang ngược quân quýt si mê cậu, làm sao cậu lại cùng loại phụ nữ này ở cùng một, còn ra mặt giúp loại phụ nữ này.”

Mỗi lần anh ta mở miệng đều nói mấy chữ “loại phụ nữ này”, Ngũ Mị nhất thời giận dữ, cô lượn lờ đi đến bên cạnh Thẩm Lục Gia, kéo cánh tay Thẩm Lục Gia ra oai, cười lạnh nói: “Đàn em của anh chỉ thích loại phụ nữ ngang ngược quân quýt si mê như tôi, anh làm gì được?”

“Cô, quả thật chẳng biết xấu hổ!” Nam Gia Ngr không kiềm được con giận.

Tướng đầu người đàn ông này là một nhân vật lợi hại gì, bây giờ nhìn lại cũng chỉ là một tên đầu heo, mắng cô không biết xấu hổ, cô đã sớm rận nhiều không sợ ngứa, nợ nhiều không lo. Nghiêng đầu, trùng hợp tựa vào vai Thẩm Lục Gia, Ngũ Mị cười quyền rũ yêu kiều nhìn về phía Nam Gia Ngr: “Hi, thế nào là chẳng biết xấu hổ? Đầu năm nay nếu cần thể diện chắc là đã bị con rết vs cháu chắt đi theo rồi.”

Nam Gia Ngr quả thật trước giờ chưa bị ai chọc tức như vậy.

Thẩm Lục Gia mau chóng giảng hòa: “Học trưởng Gia Ngr, thật ra thì việc này không liên quan đến cô ấy, là trong công ty em có một chút vấn đề phát sinh, không thể không đồng ý vụ cá cược này.”

Nam Gia Ngr hít vào một hơi thật sâu, kiềm lại con giận dữ nói, “Lục Gia, chuyện riêng của cậu tôi không quản được. Bây giờ cậu dẫn tôi đi nhìn con khi lông vàng.” Dứt lời tự mình xách theo lồng tre đi lên lầu.

Thẩm Lục Gia trong lòng khe khẽ thở dài, nhìn Ngũ Mị khẽ mỉm cười: “Tính tình Gia Ngr trước giờ đều như vậy, cũng không phải ghét em. Trong lời của anh ấy đựng chàm vào chỗ đau của em, anh thay anh ấy nói xin lỗi.”

Nhìn đôi mắt u ám của người đàn ông trước mắt, Ngũ Mị không biết làm sao, trong lòng mềm nhũn, lầu bầu nói: “Nể mặt anh, em không so đo với anh ta.” Nói xong nhéo anh một cái rồi lên lầu.

Con khi A Mang bị nhốt ở bên trong nhà kho trống. Nó ra đời chưa đến một năm liền được Nguyễn Hàm mang về nuôi dưỡng, thức uống là nước suối, thức ăn đều là hoa quả tươi, Nguyễn Hàm cũng hiếm khi gõ bó nó, có thể nói cuộc sống của mấy căn nhà bên cạnh còn không bằng cuộc sống êm dịu của nó. Nhưng hôm nay nó không chỉ bị hạn chế hoạt động, mà ăn cũng không no, giờ phút này nghe tiếng người, nó tức giận nhe răng trợn mắt, liên tiếp phát ra tiếng kêu đe dọa.

Mấy con khi này mũ hình như rất hăng hái, leo trèo nhìn qua khe hở của lồng tre, nhìn chằm chằm A Mang đối diện, nhất là khi cái Noether, như vậy mà ổng ẹo làm dáng trong lồng tre.

“Cậu nói muốn huấn luyện con khi này nhận biết tiền mặt trong năm ngày?” Nam Gia Ngr đột nhiên hỏi.

Thẩm Lục Gia gật đầu đáp một tiếng.

Nam Gia Ngr vẻ mặt nghiêm túc nói: “Lục Gia, cậu cũng biết. Tiền mặt và khái niệm tiền tệ không giống nhau. Chúng ta ban đầu huấn luyện khi mũ áp dụng phương pháp thay mặt tiền, bởi vì tăng mạo con khi thuộc về loài khi tân đại lục, không có hình thức thị giác chân thật, bị bệnh mù màu ít nhất sáu loại màu sắc, cho nên bọn chúng không phân biệt được tiền mặt, đây cũng chính là sự khác biệt của cơ sở sinh lý dẫn đến việc không nhận biết được tiền và giấy. Nhưng là con khi này không giống vậy, nó thuộc về loại khi mũ hẹp của đại lục cổ, năng lực thị giác vô cùng gần với loài người, nó hoàn toàn có thể phân biệt sự khác nhau giữa tiền và giấy.”

Thẩm Lục Gia cũng ngây người, anh là người trời quang trăng sáng, lúc đồng ý đánh cược với Nguyễn Hàm ngược lại thật sự không có nghĩ đến Nguyễn Hàm sẽ dùng mưu kế với mình. Muốn thuần hoá động vật cách tốt nhất chính là lợi dụng phản xạ có điều kiện và tình cảm hai loại, anh bảo Nam Gia Ngr mang những con khi mũ thí nghiệm thành công tới, là muốn lợi dụng thói bản năng bắt chước của khi, lấy thức ăn làm mồi nhử, từ đó khiến cho A

Mang trong thời gian ngắn có thể biến đổi tiền tệ đổi lấy thức ăn. Lần này phải làm thế nào?

Tiền mặt... Biến đổi tiền tệ... Thẩm Lục Gia tính toán trong đầu. Ý tưởng lóe lên, anh đã có ý kiến của mình, Nguyễn Hàm có thể keo kiệt tự mãn, chẳng lẽ người khác sẽ không hay sao? Anh ta chỉ nói tiền mặt, lại chưa từng quy định phải là tiền một nước.

Việt Nam sử dụng tiền polymer, mà dollar là tiền giấy, mặc dù khi mũi không phân biệt được màu sắc, nhưng chúng có thể cảm nhận được chất liệu, những thứ này chúng đều được huấn luyện qua, chỉ cần chúng biết phân biệt tiền giấy thì có thể đổi lấy đào mặt mình thích ăn nhất, mà polymer chỉ có thể đổi lấy một miếng táo, em nghĩ là không cần nhiều thời gian đâu. Chỉ cần bọn chúng làm được, em ngay lập tức chắc chắn làm cho A Mang cũng nhận biết được tiền mặt.”

“Ý kiến hay.” Nam Gia Ngu nâng khóe môi cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, vừa nói vừa ngồi chồm hóm xuống, mở lồng tre ra, một tay đưa đến chỗ A Mang.

A Mang tức giận, đe dọa trách móc Nam Gia Ngu.

Nam Gia Ngu chẳng hề để ý nắm cầm A Mang, kẻ sát nhìn rằng lợi, “A, chưa tới năm tuổi, còn chưa trưởng thành.” Lại muốn xem xét chỗ quan trọng bên dưới. A Mang giương nanh múa vuốt, không chịu để anh ta xem. Nam Gia Ngu bị nó chọc cho cười ha ha, luôn miệng hỏi Thẩm Lục Gia: “Con khi lông dày này do người nào nuôi, sao lại đáng yêu như thế?”

Nam Gia Ngu vui vẻ tất nhiên khiến Ngũ Mị không thoải mái, cô cười như không cười nhìn Thẩm Lục Gia: “Ôm loại động vật này lớn lên giống hình người nhưng không phải người không thấy ghê tởm sao?”

Nam Gia Ngu quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng, châm chọc nói: “Tiểu thư, những người quên nguồn quên gốc nói chung đều giống như cô, đừng quên mấy chục triệu năm trước, hình dáng tổ tiên của cô so với mấy con khỉ này chưa chắc đã đẹp hơn.”

Ngũ Mị lạnh lạnh tiếp lời nói: “Tư tưởng mạo tuấn tú của Nam tiên sinh có thể xác định được tổ tiên anh anh tuần bất phàm như thế nào rồi.”

Nam Gia Ngu một buổi tối mấy phen bị Ngũ Mị chọc tức gần chết, đây không phải là lừa gạt anh nói rằng anh lớn lên giống vượn người sao? Nhưng xuất thân cùng với cách anh được nuôi dạy có thể khiến anh cãi nhau với một người phụ nữ hay sao?

“Ngày mai tôi sẽ về Anh quốc. Mấy con khỉ này cậu nhớ đưa về phòng thí nghiệm cho tôi.” Nam Gia Ngu khế ném A Mang vào lòng Thẩm Lục Gia rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Thẩm Lục Gia vội vàng cho A Mang vào trong lồng tre, đuổi theo Nam Gia Ngu.

“Học trưởng Gia Ngu. Chuyện ngày hôm nay thật không phải, cô ấy trước giờ trên miệng luôn không tha cho người khác.” Thẩm Lục Gia xem như là lần đầu ném trái mìn vị bị người khác tức giận.

Nam Gia Ngu thờ dài một hơi, làm sao anh ta không nhìn ra Thẩm Lục Gia có tình ý đối với Ngũ Mị, anh ta vốn định ở lại Hà Nội giúp Thẩm Lục Gia một tay, nhưng lại không muốn làm anh khó xử, định rời đi. Lập tức anh ta nghiêm mặt nói: “Lục Gia, tôi khuyên cậu một câu, cô gái này không thích hợp với cậu người.”

Thẩm Lục Gia trầm mặc không nói.

“Giữa nam nữ, không phải gió đông thổi át gió tây, thì chính là gió tây áp đảo gió đông, cậu đối xử với cô ta quá tốt, cô ấy chưa chắc đã cảm động.” Nam Gia Ngu bỏ lại một câu nói như vậy rồi đón xa, đi đến quán rượu

Hai bên là những toà nhà chật chội, cách một khoảng là những cây đèn đường mờ vàng chiếu sáng đường cái. Bán hàng rong, du khách, hàng hoá, đồ bỏ đi, bán hoa, bóng đêm, mờ mờ. Thẩm Lục Gia đứng giữa đường phố nhón nháo, một hồi lâu không hề cử động. Trong lòng anh bận bịu nếu có yêu là có thể sánh vai bầu bạn, thế nhưng anh chỉ hy vọng người phụ nữ của anh, cuộc sống vĩnh viễn đều tự do tự tại, tất cả gió rét mưa lạnh, anh sẽ thay cô ngăn cản; tất cả đau đớn đau khổ, anh sẽ ngăn chặn thay cô; tất cả chua xót khổ ải, anh sẽ thay cô nếm. Thu hồi suy nghĩ, Thẩm Lục Gia bước nhanh trở về nhà lầu.

Lầu hai trống không bóng người, Ngũ Mị đã không còn ở đó. Đáy lòng Thẩm Lục Gia dâng lên chút hốt hoảng. Thật may, khi anh đi vào phòng ngủ thì nghe bên trong phòng tắm có tiếng nước chảy ào ào. Trong lòng mới thờ dài một hơi, lại nghĩ đến cô không khoá cửa phòng, ngộ nhờ anh chưa trở lại, có kẻ xấu xông vào phải làm sao?

Thẩm Lục Gia trong lòng không thoải mái dứt khoát đi đến nhà kho, huấn luyện khỉ. Như vậy bận rộn, lại bận đến nửa đêm. Thẩm Lục Gia trở lại phòng ngủ thì Ngũ Mị đã ngủ.

Cô mặc một cái thật T shirt rất to. Cổ áo rộng thùng thình trượt xuống đầu vai tròn, ở trong nhà ánh sáng trắng của đèn tiết kiệm năng lượng chiếu xuống lóe lên những sắc màu mê hồn. Khi ngủ, trên người cô không còn vẻ xinh đẹp phong tình như thường ngày, ngược lại giống như một đứa trẻ vô hại.

Cổ họng anh căng thẳng, thu hồi ánh mắt, rón rén đi vào phòng tắm tắm rửa.

Tắm xong, Thẩm Lục Gia lại tiện tay giặt quần áo.

Cây trúc phơi đồ ở ngoài sân, áo lót và váy của phụ nữ ở trong gió đêm phiêu bay, có hương chanh bột giặt hoà cùng mùi sương. Thẩm Lục Gia cẩn thận

giắt quần áo của mình lên cây trúc đem lấy chính mình y phục cẩn thận giắt trên cây trúc, lại dùng cây kẹp lớn cô định lại. Y phục của người đàn ông rất nhanh liền cùng y phục phụ nữ quyện vào nhau.

Bầu trời đầy sao. Tiếng dế gõ chậm vào đường đá xanh, vừa nhanh lại vừa rầu rĩ xa dần, rồi phai nhạt.

Thẩm Lục Gia lau khô tóc, ngồi vào mép giường. Mới vừa ngồi xuống, cũng cảm giác ván giường vừa động, Ngũ Mị bên cạnh mơ mơ màng màng lật người, vừa lâu bầu nói: “Có con muỗi” Vừa cong bàn tay đưa đến sau lưng.

Cô tắt nhiên chưa hoàn toàn tỉnh táo, miệng ủy khuất chu, lông mi cũng run run. Chỉ có móng tay bắt đầu đưa xuống trên người, cào hai cái. Thẩm Lục Gia thấy được đau lòng từng trận.

Muỗi nhiệt đới lợi hại, làn da trắng ngọc của Ngũ Mị nhanh chóng hiện lên một khối sưng đỏ, thậm chí bị nâng cao ra máu vết. Thẩm Lục Gia nhớ lúc trước sửa sang lại phòng ngủ thì ở trong tủ đầu giường trong tủ có một hộp dầu cù là nhỏ. Hắn vội vàng lấy, vặn nắp mở ra, dùng móng tay lấy ra một khối cao, cẩn thận từng li từng tí thoa lên làn da sưng đỏ.

Dầu cù là giải ngứa rất nhanh, Ngũ Mị không hề cào loạn mọi nơi, ngay cả hô hấp cũng ổn định.

Thẩm Lục Gia lúc này mới từ từ thở ra một hơi. Rèm kéo màu xanh dương chỉ kéo một nửa, từ trong khe hở có thể nhìn thấy vàng trắng sáng màu vàng, mang theo đường viền mờ ảo. Thẩm Lục Gia buông rèm xuống hoàn toàn, vẫn chưa yên tâm, lại đi xuống lầu tìm vỏ quạt ban ngày Ngũ Mị ăn còn dư lại. Hà Nội khí hậu nóng bức, dường như chất trong vỏ quạt dường như đã bay hơi hết, Thẩm Lục Gia dùng bật lửa đốt vỏ quạt, xông phòng ngủ thật lâu. Cho đến khi hương quạt đã tỏa khắp căn phòng ngủ, mới rửa tay lên giường.

Trong cuộc đời của anh, đây là lần đầu nằm cùng giường chung gối với phụ nữ. Chỉ cảm thấy nhịp tim như đánh trống. Trong lúc nhất thời không ngủ được. Giường cũng không lớn, bên cạnh lại có người ngủ, Thẩm Lục Gia cũng không dám tùy ý lật người, sợ đánh thức cô.

Trên trần nhà, quạt trần không biết một hồi xoay tròn. Trời nóng khiến không khí thấm vào ẩm ướt.

Thẩm Lục Gia cảm thấy mí mắt dần nặng trĩu, từ từ nhắm hai mắt lại.

Ngoài cửa sổ, sắc trời đầu tiên là trầm trầm, sau đó từ từ trắng sáng.

Một ngày mới, lại đến.

Tác giả có lời muốn nói: động vật ăn thịt như mọi người chắc đã quên mất, bà đi của nữ chính đang tới... Sói con chó là người đàn ông tốt như vậy, sao có thể chiến đấu được...

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chuyện buồn gia đình.

Editor: Linh Linh

Sáng sớm ngày thứ năm, Thẩm Lục Gia và Ngũ Mị mang theo A Mang lần nữa đến biệt thự họ Nguyễn.

Vẫn là Mục dẫn bọn họ vào bên trong.

Lần này Nguyễn Hàm không hút thuốc phiện, mà đang ngồi xếp bằng trên giường khám nga voi được chạm trổ hoa văn, trên giường có một cái bàn nhỏ, trên bàn để bộ cờ vây. Tay trái anh ta cầm quân trắng, tay phải cầm quân đen, đang đánh cờ một mình. Ánh mặt trời từ cửa sổ nửa khép nửa mở chiếu vào, Nguyễn Hàm mặc áo ngủ màu đỏ thắm cả người như được phủ lên một tầng kim sa.

Nghe thấy động tĩnh, anh ta gấp lại lông mày, lạnh nhạt dừng lại một nốt ruồi đen. Lúc này mới quay mặt nhìn về phía hai người.

“Thẩm tổng chắc chắn đã hoàn thành.” Chân không xuống giường, Nguyễn Hàm nhếch môi cười một tiếng, từ tay Thẩm Lục Gia nhận lấy cái lồng, mở cửa lồng ra, A Mang nhanh nhẹn nhảy ra, ngồi xổm trên đầu vai Nguyễn Hàm, nhìn Thẩm Lục Gia và Ngũ Mị nhe răng khiến trách. Một lát sau lại hướng tai Nguyễn Hàm hạ thấp giọng chít chít nãy tiếng, như đau khổ tố cáo với chủ nhân năm ngày nó phải chịu “Thẩm vô hậu đạo” hành hạ.

“Ồn ào.” Nguyễn Hàm chỉ nói một tiếng, con khi thông minh co rút lại thân mình, xẹt một cái trượt xuống đầu vai anh ta, bò đến bên bàn điện thoại cạnh giường khám nga voi, ôm quả phạt thủ vào ngực, hết sức vui mừng.

“Nguyễn tiên sinh không kiểm tra một phen?” Thẩm Lục Gia nhàn nhạt hỏi.

Nguyễn Hàm cười mỉa hoặc, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Thẩm Lục Gia rất khó tin trên đời này có người đàn ông có thể cười mỉa hoặc được

như vậy.

“Không cần, tổng giám đốc Thẩm lúc tiến vào chân bước ung dung, hô hấp bình thường, Ngũ tiểu thư điệu bộ như hoa, khuôn mặt tươi cười, dĩ nhiên là thuận lợi.” Nguyễn Hàm vừa nói vừa phát tay một cái, “Mục, đưa hộp đồng cho tổng giám đốc Thẩm.”

Mục đứng bên ngoài màn trúc vén rèm lên, từ trong ngực lấy ra bản hộp đồng, đưa cho Thẩm Lục Gia.

Thẩm Lục Gia cúi đầu nhìn kỹ phần “thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần”, anh có cảm giác kỳ lạ, Nguyễn Hàm vòng một vòng lớn như vậy, cuối cùng lại nhẹ nhàng bằng quơ mấy câu rồi chấp tay dâng lên 6% cổ phần, không khỏi quá mức thuận lợi, ngược lại anh có dự cảm xấu, dường như đảo một cái hồ đặc biệt chờ anh nhảy vào.

Nhìn tỉ mỉ thỏa thuận chuyển nhượng cổ phiếu mấy lần, chắc chắn bên trong không có sơ hở và cạm bẫy nào, Thẩm Lục Gia mới lấy bút máy ký tên. Ngũ Mị nhìn đỉnh nắp bút có huy hiệu Montblanc hình ngôi sao trắng sáng ưu nhã trong tay anh, không nhìn được ngẫm so sánh hai người đàn ông.

Về đẹp anh tuấn của Thẩm Lục Gia và Nguyễn Hàm rõ ràng khác nhau, Nguyễn Hàm khiến cho người khác cảm thấy anh ta bị ối trên mặt đầy dục vọng, còn Thẩm Lục Gia khôi ngô tuấn tú lại là người trầm tĩnh, tựa như một người trong mưa phùn mờ mịt cô đơn ngửa mặt nhìn lên núi xanh. Lại nhớ cảnh tượng mấy ngày trước huấn luyện con khỉ, Ngũ Mị coi như thấy được sự dẻo dai của anh.

Trong mấy ngày kia, trừ lúc ăn cơm và ngủ thường là chuyện vụn vặt, còn thừa lại thời gian Thẩm Lục Gia dường như đều trốn ở nhà kho, làm bạn với khỉ. Ngũ Mị tự giấu trong gác xếp đúng là người thì ít mà động vật thì nhiều. Anh chỉ cười rồi xin lỗi. Sau đó một lần lại một lần, không phiền không chán lo ngại dụng phản xạ có điều kiện huấn luyện mấy con khỉ: muốn ăn trái cây, đưa tiền để đổi. Muốn ăn trái cây nào, dùng ngón tay chỉ tiền để đổi. Mỗi lần đều tỉ mỉ ghi chép lại kết quả. Cẩn thận như vậy, người xưa nay lười biếng như Ngũ Mị không có gì để nói.

Ký tên xong, Nguyễn Hàm hạ lệnh đuổi khách: “Tổng giám đốc Thẩm, tôi còn có việc, không tiếp đãi cơm trưa. Có duyên sẽ gặp lại.”

“Vậy chúng tôi không quấy rầy, xin từ biệt.” Thẩm Lục Gia chu đáo lễ phép.

Vừa ra đến trước cửa, Ngũ Mị liếc Nguyễn Hàm một cái, Nguyễn Hàm nhìn cô thích thú cười một tiếng, răng nanh sắc nhọn trắng sáng chột lóc lên.

Đến khi hai người đi xa, Nguyễn Hàm đưa tay hất đồ bàn cờ, quân cờ trắng đen trộn lẫn vào nhau, có mấy quân cờ còn lăn xuống giường, dừng lại bên chân, phát ra tiếng vang thanh thúy. Nguyễn Hàm không tiếc dùng chân đá văng mấy quân cờ mã nào, hỏi thuộc hạ: “Mục, chuyện giao cho người đã hoàn thành chưa?”

Mục bình tĩnh gật đầu.

Nguyễn Hàm giương mắt nhìn một điểm nào đó trong hư không, sau đó rũ mắt xuống, nhếch môi cười: “Rất tốt. Giúp Thẩm Lục Gia tìm chút chuyện làm, tránh khỏi anh ta quá nhàn rỗi.”

Hoàng hôn, trên sân bay quốc tế Tứ Xuyên, Thẩm Lục Gia và Ngũ Mị xuống máy bay.

Ra khỏi cổng sân bay, Thẩm Lục Gia mới mở điện thoại di động, nhìn thấy nhiều cuộc gọi nhỡ, đều là số điện thoại nhà riêng, anh không khỏi hốt hoảng, vội vàng gọi lại.

Vú Trương nhận điện thoại, người giúp việc bình tĩnh nhất từ xưa đến nay bên cạnh ông nội giọng nói cũng luống cuống, nói năng lắp bắp.

“Tôi vừa đi công tác về, đừng nóng vội, có chuyện gì xảy ra?” Thẩm Lục Gia kiềm chế cảm giác trong lòng, kiên nhẫn hỏi.

“Nhị thiếu gia khiến lão gia tức giận mà phát bệnh, cả nhà đang loạn hết lên, cậu chủ về nhanh lên.” Vú Trương nghe thấy giọng nói Thẩm Lục Gia, mới cảm thấy có người đáng tin cậy, thầm thở phào.

“Tôi tới ngay.” Thẩm Lục Gia cúp điện thoại, xoa huyệt thái dương, nói với Ngũ Mị: “Xin lỗi, nhà anh có chút chuyện, không đưa em về được. Em tự bắt xe về, khi nào về đến nhà nhắn tin cho anh.”

Ngũ Mị vốn định đòi hỏi Thẩm Lục Gia một ngày nghỉ, thấy dáng vẻ mệt mỏi của anh, yên lặng nuốt lời nói trở lại.

“Ừ, em đi trước. Anh đi cẩn thận.” Dứt lời, cô đeo kính lên, kéo vali, đi đến khu dành cho xe taxi. Ông quần màu trắng trong gió phát phới, giống như cánh bướm.

Đưa mắt nhìn cô lên xe, Thẩm Lục Gia bước nhanh đến bãi đỗ xe lấy xe, vội vàng đến núi Minh Dương.

Lúc này ở nhà họ Thẩm bao trùm không khí bi thương. Thẩm Thuật cúi đầu ủ rũ tựa vào tường hút thuốc, Tường Ngọc Hà xưa nay mồm mép, cũng lau nước mắt. Thẩm Văn Bản không ngừng đi tới đi lui trong hành lang, không biết đang lăm bằm trong miệng cái gì. Chỉ có Lục Nhã Nhu ngồi ngay ngắn trên xe lăn, mặt lạnh lùng nhìn một nhà ba người gây họa.

“Đừng có đi đi lại lại, anh yên một chút sẽ chết à? Bên kia có cái ghế, mong anh nhón hay ghế có dính sao!” Thẩm Thuật tâm trạng buồn bực chỉ cảm thấy con trai đi qua đi lại, khiến ông ta ngứa mắt, không nhìn được tức giận quát con trai.

“Ba, chuyện này không phải đều tại ba sao? Nếu không phải do ba gây họa, ông nội cũng không tức như vậy!” Thẩm Văn Bản không vừa lòng lớn tiếng

chỉ trích. Không biết nhớ ra cái gì, lông mày anh ta nhúu một cái, vẻ mặt như đưa đám nhìn về phía Tường Ngọc Hà: “Mẹ, Tiểu Ninh Ninh còn chưa đồng ý gả cho con đâu. Nếu ông nội có chuyện gì, con phải làm thế nào, con cũng không muốn tìm mấy cô ý ta trong bệnh viện đâu, đi làm ca ba, ban đêm không có người sưởi ấm...”

“Đủ rồi.” Thẩm Lục Gia vừa vào đến cửa đã nhìn thấy cảnh tượng này, trầm thấp quát em họ.

Nhìn mặt Thẩm Lục Gia bao phủ một tầng sương, Thẩm Văn Bản co rúm lại, tự giác im miệng.

“Lục Gia, cháu đã trở về, cháu về là tốt rồi.” Thẩm Thuật dụi điếu thuốc, lại xoa xoa tay, ngược lưng nhìn cháu cười một tiếng.

Thẩm Lục Gia nhận nhặt nhìn ông ta một cái, bước nhanh vào phòng ngủ của Thẩm Quốc Phong.

Ông lão nhắm mắt nằm trên giường, đang truyền nước. Ông lớn tuổi, tim lại không tốt, tốc độ nhỏ giọt thật chậm, trong bình treo thủy tinh gần như là một hạt một hạt rơi xuống, Thẩm Lục Gia cầm tay ông nội lộ đầy gân xanh, trong lòng khó chịu.

“Ông nội, cháu đã về.” Thẩm Lục Gia nhẹ giọng kêu.

Lúc này Thẩm Quốc Phong mới hé hai mắt, nhìn thấy cháu trai yêu quý, cố hết sức hé môi nói: “Lục Gia... Ông nội cuối cùng... được nhìn thấy cháu... chết cũng nhắm mắt... Chú Hai cháu... Ai... nhà họ Thẩm liên nhờ cháu...”

“Ông nội, ông đừng nói chuyện, cháu đưa ông đi bệnh viện.” Hốc mắt Thẩm Lục Gia có chút ửng đỏ.

“Ông nội lần này, sợ là không qua khỏi.” Thẩm Quốc Phong miễn cưỡng nhìn cháu đích tôn cười một tiếng, “Vừa rồi, ta mơ thấy bà nội cháu, bà ấy tết hai bím tóc, đứng cạnh vườn hoa súp-ơ, nhìn giống như lúc mười tám tuổi ta gặp bà ấy...”

Thẩm Lục Gia rũ xuống tay trái nắm thành nắm đấm, nếu không như vậy, anh sợ mình không khống chế được toàn thân run rẩy.

“Ông nội, cháu còn chưa cưới vợ đâu, ông phải sống thật lâu để giúp cháu, ông đã bảo bốn đời phải cùng nhau chung sống sao, ông còn phải ôm chặt trai nữa...”

Ông lão nhẹ nhàng vỗ vỗ tay cháu trai, “Ông nội sẽ cố gắng...”

Nhận được ánh mắt của bác sĩ, Thẩm Lục Gia biết mình và ông nội nói quá nhiều, cẩn thận bỏ cánh tay khô gầy của Thẩm Quốc Phong vào chăn, anh từ đầu giường đứng lên.

“Tổng giám đốc Thẩm, tư lệnh bị suy tim, lần này e rằng nguy hiểm.” Bên ngoài cửa phòng ngủ, trưởng khoa tim mạch bệnh viện quân khu Quách Viễn Minh nói nhỏ với Thẩm Lục Gia.

“Trưởng khoa Quách, xin ông nhất định phải cố hết sức.” Thẩm Lục Gia nắm chặt tay Quách Viễn Minh.

Quách Viễn Minh cũng nắm chặt lại, “Chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức, nhưng tôi đề nghị đưa tư lệnh đến bệnh viện.”

“Cái này chắc chắn.”

Có Thẩm Lục Gia cam kết, Quách Viễn Minh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn Thẩm Lục Gia khẽ vuốt cằm, ông xoay người dẫn theo mấy bác sĩ khác vào phòng ngủ.

Lúc này Thẩm Lục Gia mới hỏi chú hai Thẩm Thuật: “Chú Hai, đã xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Thuật lúng túng nhìn cánh cửa màu nâu, sờ mũi một cái: “Lục Gia, chúng ta đến thư phòng nói chuyện.”

Lục Nhã Nhu cười lạnh một tiếng, di chuyển hai bánh xe lăn đến thư phòng.

Thẩm Lục Gia đi nhanh hai bước, đẩy mẹ đến thư phòng, một nhà ba người Thẩm Thuật cũng hậm hực theo sau.

Bên trong thư phòng, Thẩm Lục Gia cũng không lên tiếng, bình tĩnh nhìn Thẩm Thuật.

“Cái đó, Lục Gia, chuyện này, cũng tại chú, chú hồ đồ, cháu nhất định phải giúp chú Hai một tay, chú không muốn ngồi tù.” Lúc này Thẩm Thuật cũng bất chấp là trưởng bối, kéo tay Thẩm Lục Gia, vò đầu kêu gào.

Thẩm Lục Gia nhúu mày, giẫy khỏi tay Thẩm Thuật, trầm giọng nói: “Chú Hai, nói chuyện rõ ràng.”

“Chu Doãn Phi nhận được thư nặc danh, nội dung bên trong là bằng chứng chú nhận hối lộ người khác, hần ta muốn nhà họ Thẩm giúp hần thu mua quân khu văn hóa bằng cách lên TV kêu gọi đầu tư hạng mục, nếu không, hần ta sẽ vạch trần chuyện này.” Thẩm Thuật ủ rũ nói.

Thẩm Lục Gia hỏi, “Rốt cuộc chú đã nhận bao nhiêu?”

Thẩm Thuật lên lên nhìn mí mắt sưng đỏ của Tường Ngọc Hà vì khóc, run lấy bầy đưa tay ra, lấp bắp nói: “Năm, hơn năm trăm vạn.”

Thẩm Lục Gia im lặng không lên tiếng.

“Lục Gia, một bút không viết ra được hai chữ Thẩm, cháu cũng không thể mặc kệ như vậy.” Tường Ngọc Hà lau nước mắt, “Nếu Thẩm Thuật vào tù, chúng tôi cô nhi quả phụ sống thế nào.”

Thẩm Văn Bản nhìn dáng vẻ đáng thương của ba mẹ, không vui: “Ba mẹ, mọi người đang làm gì vậy? Dù sao anh họ cũng có tiền, bảo anh giúp chúng ta lấp lỗ thùng không phải tốt sao.”

Lục Nhã Nhu nghe thấy vậy, cười nhạo một tiếng.

Tiếng cười kia như một con dao nhọn, đâm vào lòng Tường Ngọc Hà, chỉ trách ngày thường bà cưng chiều con trai lần đầu lớn tiếng mắng: “Im miệng!”

“Cháu sẽ giúp một tay.” Quăng ra một câu như vậy, Thẩm Lục Gia đẩy mẹ trở về phòng.

Trên xe lăn Lục Nhã Nhu quay đầu nhìn ba kẻ đáng thương, dùng thanh âm không cao không thấp nói: “Làm không xong còn gây họa, cánh cửa nhà họ Thẩm là do chính bị các người phá hỏng!”

Tác giả có lời muốn nói: Kết cấu truyện này so với hệ liệt trước cũng phải lớn hơn, không thể toàn bộ đều viết về tình yêu nam nữ được, hy vọng mọi người thích ứng một chút

Bạn đang đọc truyện *Trảm Chi Mị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Gánh vác trách nhiệm.

Editor: Linh Linh

Bên trong phòng bệnh của cán bộ cao cấp ở bệnh viện quân khu, Thẩm Lục Gia vẫn ngồi đấy.

Trên giường bệnh ông cụ đang ngủ. Đầu giường đặt một chậu hoa lan, lá cây nhỏ rủ xuống, tạo thành một cái bóng trên gối của ông cụ.

Thẩm Lục Gia nhìn ông nội gầy nhom nằm trên giường bệnh, ánh mắt có chút chua xót. Anh hiểu chuyện từ rất sớm, trong ấn tượng của anh, năm xưa chinh chiến khiến cho Thẩm Quốc Phong vẫn luôn khỏe mạnh, cứng rắn, cho dù gần bảy mươi tuổi, đi bộ vẫn như Long Hành Hồ Bộ, giọng nói như chuông đồng. Nhưng không biết từ khi nào, ông cụ như đột nhiên già đi, có lẽ bởi vì con cháu không nên thân, cũng có lẽ vì uyên ương bay đi mất, ông xuất thân từ quân đội, trong chiến tranh đầy khói thuốc bom đạn vẫn hát vang bài ca trở thành một đại tướng nhưng khi hòa bình năm tháng hào hùng bị những tranh chấp vun vọt trong cuộc sống gia đình mài mòn hết hy vọng.

Bây giờ ông cụ nằm trên giường bệnh, vốn là người vóc dáng cao lớn nay trở nên gầy gò, nằm trong cái chăn màu trắng như tuyết, dường như nhỏ bé. Ngoại trừ tiếng hít thở do phổi bị phù tạo thành tiếng thở khò khè, thì trong phòng bệnh yên lặng như không có ai tồn tại.

Thẩm Lục Gia khó có thể tự mình trốn chạy khỏi căn phòng này. Lúc anh sáu tuổi, ba Thẩm Tự xách cặp da đựng máy ảnh và sách rời khỏi nhà họ Thẩm, cắt đứt liên lạc với nhà họ Thẩm. Khi đó anh đứng dưới tàng cây hợp hoan trong đại viện, lặng lẽ nhìn ba từng bước đi xa. Cuối cùng trong ấn tượng của anh chỉ còn lại dáng vẻ ba đeo chiếc khăn quàng cổ có ba màu đen trắng xám được làm bằng lông dê bay vù vù trong gió. Tập viết, đọc sách, làm người, những điều này vốn trách nhiệm thuộc về ba nhưng toàn bộ ông nội Thẩm Quốc Phong đều làm thay.

Hít một hơi thật sâu, Thẩm Lục Gia vội chạy tới giáo sư Giang Chân đang xem bệnh án bước nhanh nghênh đón.

“Giáo sư Giang, ông nội thế nào rồi?”

Giang Chân sờ ống nghe lạnh như băng trước ngực, thờ dài nói: “Tổng giám đốc Thẩm, tôi và anh qua lại đã lâu, bây giờ ông cụ Thẩm chỉ có thể điều dưỡng như vậy, không chịu nổi kích thích. Người nằm trên giường bệnh tim suy kiệt nhịp tim chậm tình trạng nguy hiểm nhất có thể dẫn đến chết đột tử, người mắc bệnh suy tim một nửa chết trong quá trình đau ốm, còn một nửa chết do đột quy. Tôi và trường khoa Quách đã thương lượng, trước mắt chỉ có thể dùng phương pháp điều trị bảo thủ, không nên cắm máy khử rung tim, chỉ có thể dùng men chuyển angiotensin (thuốc ức chế ACE), thuốc đối kháng thụ thể β và kháng aldosterone ngăn chặn bệnh tình chuyển biến xấu.”

“Giáo sư Giang, cảm ơn ông trong lúc lịch trình bận rộn vẫn vội vã đến bệnh viện đa khoa quân đội tham gia hội chẩn, ân tình này nhà họ Thẩm chúng tôi sẽ không bao giờ quên.” Thẩm Lục Gia thật lòng cảm tạ Giang Chân.

“Chữa bệnh cứu người là trách nhiệm của chúng tôi, tổng giám đốc Thẩm quá khách khí rồi.”

Tiền Giang Chân xong, Thẩm Lục Gia chán nản ngồi trên ghế gỗ ngoài hành lang, tay phải mệt mỏi chống trán. Tứ Xuyên đứng đầu ngành công nghiệp truyền thông, nếu như bốn tháng trước, hẳn ta yêu cầu xuất hiện trước truyền thông kêu gọi đầu tư hạng mục thu mua văn hóa quân sự gần như là mười

phần chắc chín. Nhưng bây giờ anh và Mạc Phó Tư đã liên kết chèn ép, Đình Ngôn không còn huy hoàng như ngày xưa, vì vậy Chu Doãn mới nóng, muốn mượn quan hệ nhà họ Thẩm với quân đội, kêu gọi đầu tư hạng mục.

Từ chỗ y tá mơ hồ có mùi thơm của bánh trôi bay tới, chắc là có y tá ăn đêm. Lúc này Thẩm Lục Gia mới cảm thấy đói bụng, trừ lúc trên máy bay ăn một ít com tây, anh đã chín tiếng chưa ăn uống gì. Cô đã ăn xong com tối chưa? Về nhà lại tiếp tục đến bệnh viện, cũng không kịp hỏi cô có về đến nhà an toàn hay không. Thẩm Lục Gia có chút tự trách móc điện thoại di động ra nhìn một cái, không có tin nhắn mới, bất đắc dĩ cười một tiếng, anh gọi điện thoại cho Ngũ Mị.

Rất lâu mới nghe máy, bên kia điện thoại có tiếng người ồn ào, gào thét, chơi đoán số, giọng nói Ngũ Mị có chút mơ hồ: “A lô ____”

“Em đang ở đâu?” Thẩm Lục Gia theo bản năng đứng lên, khẽ nhú mồm.

“Em đang ăn tôm hùm nhỏ ở bên ngoài”

“Bên ngoài tôm hùm nhỏ không vệ sinh, tôm được nhuộm màu hồng phấn, đừng ăn.” Chân mồm Thẩm Lục Gia nhú lại càng sâu.

“Mấy ngày liên tiếp ăn thức ăn Việt Nam, miệng cũng nhạt.” Giọng nói Ngũ Mị mang chút cáu gắt: “Thế nào, chuyện trong nhà anh xử lý sao rồi?”

Thẩm Lục Gia còn chưa nói, đã nghe thấy bên kia Ngũ Mị kêu to giõn giã: “Ông chủ, mang cho tôi chai bia?”

“Em đang ở đâu, nói rõ địa chỉ cho anh.” Thẩm Lục Gia nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã chín giờ tối, cô thật là to gan, một mình ở nơi hỗn tạp ăn ăn uống uống, nếu gặp phải lưu manh thì sao, anh không dám nghĩ tới, giọng nói cũng trở nên nghiêm khắc hơn trước.

“Số 13 Hương Long trong ngõ phía Nam hồ Lô Thạch. Ôi, không nói nữa, tôm hùm được bùng lên rồi.”

Thẩm Lục Gia lắc đầu cười khỏ, quay lại phòng bệnh nhìn Thẩm Quốc Phong một lần, chào hỏi bác sĩ, lúc này mới cầm chìa khóa xe đi tới bãi đỗ xe ở bệnh viện.

Đường xá thành phố Tứ Xuyên cũ kỹ được phân bố nghèo nàn như ruột thừa, nhờ có chỉ dẫn, Thẩm Lục Gia mới tìm được đến ngõ Thạch. Ngõ kia chật hẹp, xe không thể đi vào. Thẩm Lục Gia đành phải đậu chiếc xe maserati ở đầu ngõ, đi bộ vào.

Trong ngõ có đủ tất cả các loại quán ăn vặt, người sắc mùi khói trộn lẫn mùi cá tanh nồng, còn có mùi mồ hôi trên người, trộn lẫn thành một mùi kỳ quái. Trên đất có thể giẫm phải túi nylon màu hồng hồng xanh xanh. Thẩm Lục Gia lớn như vậy, lần đầu tiên tới nơi này, nhất thời không nói ra lời.

Đi vào một đoạn đường, nơi có tấm vải màu trắng được dựng thành lều, anh cuối cùng cũng nhìn thấy Ngũ Mị. Cô mặc một chiếc áo T-shirt mới rộng thùng thình, mái tóc xõa đen sau gáy được buộc nhẹ nhàng thành đuôi ngựa, tóc mái được buộc lại, lộ ra cái trán đầy đặn sáng bóng. Xung quang nhộn nhịp, cô vẫn hồn nhiên không quan tâm, chỉ chăm chú bóc vỏ tôm hùm. Trước mặt cô đồng vỏ được chồng thành núi nhỏ. Mấy lon bia tùy ý đặt trên bàn, ánh sáng yếu ớt trong lều phản chiếu với ánh sáng của bóng đèn 60W tạo thành những tia sáng màu vàng.

Ở nơi bẩn thỉu này, nơi không gọn gàng sạch sẽ, đang bị những chuyện buồn phiền quấy rầy trong một đêm Thẩm Lục Gia đột nhiên cảm giác được tiếng người xung quang thành phố biến mất, trong lòng yên tĩnh. Có lẽ hoặc ngược bị bắn một phát súng, hoàn toàn trật tự. Anh đi nhanh mấy bước, không quan tâm trên ghế có dầu hay không, ngồi đối diện Ngũ Mị.

“Anh đến rồi.” Ngũ Mị đang ăn đuôi tôm hùm, ngẩng đầu nhìn người đàn ông ngồi đối diện cười sáng lạn.

Thẩm Lục Gia không nói gì, chăm chú nhìn cô.

“Anh ăn đi, tối nay em mời.” Mồm của cô hơi sưng lên, giống như nụ hoa đầy đặn, chắc là do ăn cay.

Thẩm Lục Gia nhìn một đồng vỏ, thờ dãi: “Ăn ít thôi, em ăn như vậy sẽ không tốt.”

Ngũ Mị nhanh chóng lấy thịt tôm trong vỏ ra, chấm nước chấm, đưa vào miệng.

Thẩm Lục Gia thoáng nhìn thấy dầu ớt dính trên móng tay được sơn đỏ của cô, thờ dãi nói: “Anh sẽ giúp em bóc vỏ. Sơn móng tay gặp phải dầu mỡ sẽ hòa tan, ăn phải sẽ không tốt cho cơ thể.” Nói xong dùng khăn ướt trên bàn lau sạch mười đầu ngón tay, giúp Ngũ Mị bóc vỏ tôm.

“Hả?” Ngũ Mị ngẩn ra.

Thẩm Lục Gia đưa thịt tôm tới miệng cô, “Há miệng.”

Máy móc há mồm, Ngũ Mị ngậm thịt tôm vào trong miệng.

Ăn liên tiếp mấy con, Ngũ Mị mới nhớ tới hỏi Thẩm Lục Gia: “Anh đã ăn tối chưa?”

Thẩm Lục Gia nhàn nhạt trả lời hai chữ: “Vẫn chưa.”

Ngũ Mị hơi chột dạ nói: “Ồ đây com rang tôm mùi vị không tệ, em giúp anh gọi một suất.”

“Được.”

Ông chủ nhanh chóng bung lên đĩa com rang nóng hổi. Gạo trắng như tuyết cộng màu vàng của trứng gà cùng màu xanh của rau súp lơ và màu hồng của con tôm, trông rất đẹp mắt. Nhưng Thẩm Lục Gia không ăn ngay lập tức, vẫn không nhanh không chậm bóc vỏ tôm hùm.

“Anh đừng bóc, nhận lúc com còn nóng ăn đi.”

Thẩm Lục Gia liếc mắt nhìn đĩa com xào, hơi hột trả lời: “Cũng không còn bao nhiêu con, bóc xong rồi ăn sau.”

Người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, phía trên có hoa văn màu bạc, khuy áo hình bông hoa hồng dưới ánh sáng lấp lánh rực rỡ. Cổ tay trái đeo đồng hồ Vacheron Constantin, dây đồng hồ được làm bằng da cá sấu Mississippi xa xỉ mà rực rỡ. Nhưng người đàn ông cao quý này đang bóc vỏ tôm giúp cô, Ngũ Mị đột nhiên cảm thấy mình có chút phung phí của trời.

Thẩm Lục Gia bóc được một con liền đưa đến miệng Ngũ Mị, khi nuốt, đầu ngón tay anh không tránh khỏi đụng phải môi cô, thậm chí thỉnh thoảng sẽ chạm đến cái lưỡi thơm tho. Sắc đẹp thay com quả nhiên rất có đạo lý, anh cảm thấy không đói bụng như lúc trước.

Lần đầu tiên Ngũ Mị cảm thấy lúng túng, chuyện giữa nam nữ trưởng thành dứt thức ăn, theo cô là tội ác tày trời, cũng không phải là cung nữ thái giám thời xưa, làm gì có chuyện đối diện ăn com. Lúc cô dạy ở học viện ngoại ngữ, thỉnh thoảng ăn ở căng tin, nhìn thấy đôi học sinh ngọt ngào dứt com cho nhau, hận không thể cầm dao đâm chết bọn họ.

Nhưng bây giờ, trong lòng cô lại nảy sinh một tia ngọt ngào, thật là muốn chết. Đành phải uống bia che giấu việc mình mấy tự nhiên.

Thẩm Lục Gia nhìn mấy con tôm hùm còn sót lại trong đĩa inox, dừng động tác trong tay, từ tốn nói một câu: “Không thể ăn nữa.”

Ngũ Mị chưa kịp phản ứng, chỉ đành trơ mắt nhìn anh đổ một đồng vỏ tôm vào trong đĩa.

“Anh_____”

Thẩm Lục Gia cúi đầu cẩn thận dùng khăn ướt lau tay, xong mới bắt đầu ăn đĩa com xào đã nguội kia.

“Ngày mai em muốn nghỉ ngơi một ngày, để điều chỉnh sự chênh lệch thời gian.” Ngũ Mị chống má nhìn Thẩm Lục Gia nói ra yêu cầu.

Thẩm Lục Gia liếc cô một cái, Việt Nam và Trung Quốc cũng không quá chênh lệch thời gian, tìm lý do cũng lười suy nghĩ, nhưng anh cũng không phá cô, chỉ đơn giản đáp một tiếng: “Được.”

“Thằng oắt con, muốn tìm chỗ chết à, tiền trong túi tao mày cũng dám lấy, hôm nay tao không đánh chết mày không được.”

Một thằng bé ước chừng mười ba mười bốn tuổi, bị một bàn tay to như cái quạt nắm lấy cổ áo cũ nát. Chủ nhân của bàn tay này là một gã béo lùn, trên cổ tầng tầng nếp thịt, giống như con chó Shar Pei.

“Tên béo chết bầm.” Thằng bé nham hiểm nín lấy cổ áo người đàn ông nhỏ nước bọt.

Người đàn ông nhất thời giống như đốt pháo, gờ tay cho thằng bé một cái bạt tai, nửa gò má thằng bé sưng lên. Dường như chưa hết giận, người đàn ông một lần nữa lại giương bàn tay lên.

“Ông chú này, dạy dỗ cũng được, thằng bé dẫu sao vẫn còn là trẻ con.” Thẩm Lục Gia gác đĩa lại, mở miệng nói.

Trong một đám người mặc quần đùi áo may ô đeo dép lê, Thẩm Lục Gia lộ ra vẻ riêng biệt, người đàn ông cũng vì khí chất trên người anh, một cái tát kia cũng không đánh xuống, chỉ dùng sức đẩy một cái, làm thằng bé lao đảo, ngã xuống đất.

“Hôm nay sẽ tha cho mày một mạng, có mẹ sinh ra mà không có mẹ dạy dỗ.” Người đàn ông đánh giá thằng bé, từ trong túi quần móc ra mấy tờ tiền giấy, vỗ lên bàn, đi mất.

Thằng bé từ dưới đất bò dậy, hung hăng lau mồ hôi một cái, hồ hững đi qua Ngũ Mị và Thẩm Lục Gia.

“Ngu dốt, học nghệ không tinh còn không biết cao thấp, thật là ngu dốt.” Ngũ Mị giễu cợt nói.

Bước chân thằng bé cứng lại, nghiêng đầu dung dừ nhìn Ngũ Mị chăm chú.

Ngũ Mị nhìn thằng bé ngoài mạnh trong yếu, ánh mắt khinh miệt, “Chút bản lĩnh của cháu, tính tình còn đáng ghét, không chừng một ngày nào đó lại bị người ta bắt được tại chỗ, chặt ngón tay.”

Nghe thấy như vậy chân mày Thẩm Lục Gia nhíu lại, cho dù ăn trộm là hành vi thiếu đạo đức, quân tử có việc nên làm có việc không nên làm, nhưng trong miệng cô lại thành một nghề có bản lĩnh như thế?

“Bất kể nguyên nhân nào khiến cháu trở thành tên móc túi, thì tóm lại đó không phải chuyện về vang gì. Mặc dù cháu còn nhỏ tuổi, nhưng còn tiếp tục trên con đường này thì cháu sẽ không quay đầu được.” Nói xong, Thẩm Lục Gia lấy ra mấy tờ 100 từ trong túi quần, viết lên tờ tiền một dãy số, đưa cho thằng bé.

“Nếu như muốn quay đầu, gọi vào số này, chú họ Thẩm.”

Thằng bé ngẩng mặt lên, nhìn anh thật sâu, nhận lấy tiền, vo trong lòng bàn tay, im lặng chạy đi mất.

Thẩm Lục Gia tưởng Ngũ Mị sẽ chế nhạo anh mấy câu, không nghĩ cô sẽ yên lặng thanh toán tiền, như nghĩ ra điều gì nhìn hướng thằng bé chạy mất.

“Đi thôi.” Thẩm Lục Gia lặng lẽ nhìn cái quần thể thao ngắn để lộ đôi chân dài trắng như tuyết của cô, lại nhìn những người đàn ông cời trần xung quanh, thấp giọng nói: “Sau này đừng tới nơi này một mình.”

“Hôm nay anh đã làm chuyện tốt.” Ngũ Mị đáp một néo.

“Thật ra người cứu thằng bé kia là chính bản thân nó.” Thẩm Lục Gia cầm tay Ngũ Mị, đi tới đầu hẻm.

Hai người cùng lái xe về, Thẩm Lục Gia phải quay lại bệnh viện, chỉ nói: “Về đến nhà nhớ nhắn tin cho anh, nếu không nhắn, 9 giờ sáng mai tiếp tục đi làm.”

“Đồ nhà tư bản nham hiểm! Khó trách Mạc Phó Tư nói nhà tư bản ‘Từ đầu đến chân, bì ỏi đến từng lỗ chân lông.’” Ngũ Mị tức giận trừng anh, ngồi vào chỗ lái xe, đóng mạnh cửa, khởi động xe.

Tác giả có lời muốn nói: Còn nhớ tình tiết ở chương 2 người đẹp Ngũ đã lấy mất chìa khóa xe của thiếu gia họ Lạc không?

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Người vô tâm

Editor: Lilas15

Sau khi cả hai mỗi người đi một ngã, Ngũ Mị cũng không lập tức trở về nhà mà đi uống rượu với Tô Chiết. Trước khi cô đi đã gửi Bất Nhị ở chỗ Tô Chiết. Nguyễn Nguyên vô cùng oán hận loài mèo, cô cũng không hy vọng con mèo của mình khi trở về lại biến thành ông lão hói đầu. Nghiêm Kham thì xuất ngoại khảo sát, cũng không trông cậy nổi, đành phải đưa đến cho Tô Chiết. May mắn Không Nhị đã sớm bị thiến, bằng không thật lo lắng nó sẽ bị Tô Chiết bẻ cong.

Bên trong Minh Sắc vô cùng ồn ào náo động, vừa bước vào liền nghe đàn nhạc đang diễn xướng bài hát “She will be loved” của Maroon 5, người hát chính trong ban nhạc trông rất giống Adam. Ngũ Mị không khỏi nhìn anh ta vài lần, lúc này mới hướng quầy bar đi tới.

Cách đó không xa trong ghế dài, vừa mới tới không lâu là Hạ Thương Chu đang ngây dại, mặc áo thun cùng dép xỏ ngón. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Ngũ Mị. Vây quanh bốn phía của anh ta là các cô nàng nhân viên trong công ty, thời khắc này dung nhan của cô trong suốt tựa như chỉ cần chạm vào sẽ tan thành nước. Mà trang phục như vậy, anh ta vẫn luôn nhớ rõ, vẫn là Di Quang yêu nhất. Đại học Kinh Tân danh giá trăm năm, nội quy trường nổi tiếng kín đáo khó khăn, văn bản trong thư viện quy định rõ ràng nếu mang dép xỏ ngón thì tuyệt đối không được vào, khi ấy cô luôn mang giày Cavans, sau đó bỏ một đôi dép kẹp ở bên trong bao, vào thư viện thì lặng lẽ thay. Sau đó khi anh đang làm đề nâng cao, cô sẽ cố ý làm rách giày, đặt chân lên đầu gối của anh ta. Mỗi khi trêu chọc anh, cô lại vô tội nhỏ giọng nói vài từ, “Poised, P-o-i-s-e-d, tỉnh táo. Calm down bình tĩnh” khi anh ta sắp gờ chân. Hạ Thương Chu nhớ lại hồi ức ngọt ngào, mỗi móng khế nhếch, trực tiếp làm cho tâm hồn thiếu nữ của các nữ viên chức Ngân hàng Ma Mạn thấy được liền nhộn nhạo.

Tô Chiết ngồi trên quầy bar, đứng đưa hai chân. Trong tay cầm bia Heniken. Lon bia xanh trên ngón tay anh bị anh vô ý thức nghiền lõm vào một khối nhỏ. Nhìn thấy Ngũ Mị, anh nhảy thoát xuống từ trên quầy bar cao, đưa tay ôm một con mèo từ trong quầy bar ra, cười tủm tỉm nghênh đón.

Hạ Thương Chu đang chuẩn bị đứng dậy lập tức ngăn cả người, bọn họ, chẳng lẽ có quen biết nhau?

Hạ Thương Chu cùng trợ lý Triển Học Khiêm không cùng toàn thể nhân viên của ngân hàng Ma Mạn đến cùng lúc, cho nên Tô Chiết cũng không biết anh đang ở Minh Sắc, cho nên tùy ý đi đến bên cạnh Ngũ Mị. Không Nhị nhìn thấy nhiều chủ nhân đã nhiều ngày không gặp, kêu to hai tiếng, nhảy vào trong ngực Ngũ Mị, cùng cô đi về phía lô ghế trên lầu.

“Tôi đi toilet.” Hạ Thương Chu giả bộ trấn tĩnh đứng lên, một mặt giống như tùy ý kéo kéo caravat trên cổ, thật ra nhịp tim của anh ta rất nhanh, anh ta có dự cảm, mằm mống nghĩ ngờ mấy tháng trước kia dường như sắp này mằm lên mặt đất.

Xuyên qua đám người, Hạ Thương Chu hơi biết ơn rượu và ngọn đèn mờ ảo, anh ta dễ dàng lên đến lầu hai.

Phía trước hai người là quan cảnh nhìn từ trên cao, Hạ Thương Chu nhìn bồn hoa cao lớn, cẩn thận sờ qua, nấp sau cây chè Brazil.

Tô Chiết nheo mắt đánh giá Ngũ Mị: “Hôm nay em ăn mặc thật giống con gái nhà lành, không, giống phụ nữ nhà nông.”

Ngũ Mị nhắc lồng mây, ung dung thong thả nói: “Cách đây vài ngày tôi đi công tác, đi Việt Nam.”

Một hồi trầm mặc.

“Em đến Việt Nam gặp anh ta ?” Giọng nói Tô Chiết hơi ngập ngừng.

“Phải.”

“Anh ta sống tốt chứ?” Tô Chiết gian nan bật ra câu hỏi.

Ngũ Mị quay đầu anh, cười hỏi lại “Cuộc sống của anh ta mỗi ngày đều không tốt?”

Tô Chiết cười khổ: “Đúng vậy, cuộc sống của anh ta một ngày đều không tốt.”

Hạ Thương Chu không biết Tô Chiết là thủy tinh (người đồng tính), nghe thấy giống như đang lạc trong sương mù.

“Anh nghe bởi bàn nói người ngân hàng Ma Mạn đêm nay tụ họp, có lẽ Hạ Thương Chu không đến. Bằng không bị anh ta nhìn thấy, Xuyên bang sẽ khó chịu.”

Ngũ Mị hừ lạnh một tiếng: “Anh muốn thăm dò cái gì? Tô mò nhiều chuyện không phải là thói quen tốt của đàn ông.”

“Em cũng biết, vốn dĩ anh sống dựa vào nghề mua bán.” Tô Chiết thờ ơ buông tay. Chỉ cần không đề cập đến Nguyễn Hàm, anh vĩnh viễn sẽ biết trông nặng đối nhẹ.

“Hôm qua nhiều chuyện nên xem như hôm qua không tính.” Ngũ Mị vuốt ve bộ lông xinh đẹp của Bất Nhị, “Anh rất có bản lĩnh mà tra được chuyện bên trong rất tốt.”

Tô Chiết sờ mũi một cái, “Nói đùa mà thôi, am cũng hiểu được, anh là đoạn tụ, chỉ có hứng thú đối với chuyện tình cảm đồng tính, sẽ không đi chú ý chuyện yêu đương quần quýt khác phái.”

Hạ Thương Chu đứng sau cây chè Brazil, khớp hàm run lên, chỉ có vài câu đơn giản này, anh ta đã có thể xác định, cô gái đùa giỡn với anh ta này thực tế cũng không phải là người Hoa quốc tịch Pháp gì, mà chính là Yến Di Quang đã thất lạc sáu năm trong sinh mệnh của anh ta!

Ngũ Mị hàn huyên vài câu với Tô Chiết, nhưng Hạ Thương Chu đã không còn nghe được. Trong đầu như là đang nấu một nồi cháo, mừng như điên, giận tái đi, khản trương, kích động, do dự... Các loại cảm xúc lung tung giống như con đại hồng thủy quét xuống. Anh ta chỉ cảm thấy trong thân thể có hai luồng khí như muốn xé rách mình, khi lạnh khi nóng, quả thực muốn sốt run lên. Phiến lá chè Brazil rộng lớn anh ta đang nấp cũng run rẩy theo.

Bất Nhị đang nheo mắt hưởng thụ cảm giác được chủ nhân vuốt ve hơi hơi mở mắt, meo một tiếng, tránh khỏi vòng ôm Ngũ Mị, nhanh nhẹn nhảy về hướng cây chè Brazil. Móng vuốt nó vung lên, phiến lá xanh mượt bị nó làm cho ngã trái ngã phải. Hạ Thương Chu nhắm chặt mắt, từ đằng sau cây chè Brazil bước ra một bước, cách một loạt cây nhựa ruồi bán nhiệt đới, yên lặng nhìn Ngũ Mị.

Trong đáy mắt Ngũ Mị thoáng kinh ngạc, nhưng là chỉ trong một cái chớp mắt, “Tổng giám đốc Hạ quả nhiên tinh thần hứng khởi, người khác đến ngắm ngắm hoa, ngài đến chỗ này xem bướm sao?”

Tô Chiết thâm nói không ổn, ngượng ngùng cười, “Anh đi xuống dưới lầu xem sao đây, bởi bàn mới tới, không nên lãng phí rượu ngon.” Nói xong lập tức xuống lầu. Nói đùa, tiểu thư Ngũ giận chó đánh mèo dùng công lực chỉ một nhát liền chết người, anh cũng không muốn bản thân bỗng dưng không hiểu vì sao biến thành vật hi sinh, anh còn chưa thân mật như cá với nước cùng Nguyễn Hàm, chết lúc này thật không cam lòng.

Hạ Thương Chu bước lên một bước, ánh mắt nồng cháy mà đau đớn.

“Di Quang —— “

Ngũ Mị chớp lông mi hai lần, hơi nghi hoặc, “Tổng giám đốc Hạ?”

Hạ Thương Chu rút cuộc không thể chịu đựng được bộ dạng làm bộ làm tịch của cô, vươn tay kéo cô vào trong ngực, hung hăng giữ chặt cô.

“Đủ rồi. Trước đây đáng lẽ anh nên đáp ứng mọi thứ cho em, em muốn cái gì anh đều có thể cho. Chuyện năm đó, là lỗi của anh. Hiện tại em muốn trừng phạt anh như thế nào cũng được, chỉ là đừng làm bộ không quen biết anh, Di Quang.” Hạ Thương Chu cúi đầu nhìn cặp mắt đen trắng rõ ràng kia: “Em âm thầm biến mất gần bảy năm, anh còn không biết anh còn có thể chịu đựng được bao nhiêu cái bảy năm không có em bên cạnh.” Nói xong, môi anh ta đề xuống. Ngũ Mị ở trong lòng anh ta ra sức vẫy vùng, thậm chí còn nâng đầu gối, hướng bộ phận bên dưới của anh ta.

Hạ Thương Chu không nổi giận, ngược lại kẹp chặt hai chân giam cầm đùi cô, mỉm cười nói: “Chiêu thức phòng sắc lang này là do năm đó anh dạy em. Đá hồng chỗ đó rồi, chúng ta sẽ không có con.”

Tinh thần Ngũ Mị bỗng thoáng mơ hồ, đây là lời nói đùa năm đó. Đại học Kinh Tân có một khoảng sân mà trong đó chỉ trồng cây hoa tử đằng, mà cô lại rất thích ngồi đọc sách dưới thác nước màu tím. Một lần, anh ta ngồi dưới cây tử đằng xem sách vật lý, còn cô nghiêng người nửa nằm trong lòng hắn xem tiểu thuyết võ hiệp Kim Dung.

“Liêu âm chân.” Kỳ thật cô chẳng qua cảm thấy Kim Dung có chút nhàm chán, mỗi lần miêu tả những tên bi ổi, lúc này người kia sẽ xuất chiêu này, lúc này cái tên ba chữ này mới xuất hiện một cách ngoạn mục.

(Liêu âm chân: Đả vào bộ phận nào đó của đàn ông)

“Trào nãi thủ.” Anh ta cười với cô, bỏ sách vật lý xuống, tay liền hành động, đưa tay sờ bộ ngực khi đó còn bằng phẳng của cô một cái.

(Trào nãi thủ: hành động nắm lấy ngực phụ nữ)

Cô ngay lập tức nhảy dựng lên, chân hướng bộ phận ở dưới của anh ta chào hỏi, nhưng cẳng chân lại bị anh ta bắt được.

“Đã hỏng chỗ đó rồi, con của chúng ta sẽ không có.” Khi đó Hạ Thương Chu cười thoải mái.

Mà cô chưa trưởng thành khi đó chỉ hận không thể tìm một kẻ hở mà chui xuống.

Từ dưới lầu truyền đến âm thanh cười nói vui sướng xa xôi. Mối Hạ Thương Chu đã đụng môi của nàng, Ngũ Mị lấy lại tinh thần kịch liệt ngửa đầu ra sau, tránh cho anh ta hôn môi cô. Hạ Thương Chu sắc mặt hơi trầm xuống, một tay đè gáy cô, hung hăng nghiền áp qua cánh môi. Mùi vị ngọt mềm như anh ta vẫn thường nhớ, mang theo một tia buốt giá, đó là hương vị môi cô, anh ta sẽ không nhận sai.

Ngũ Mị thừa dịp anh ta phân tâm, một bàn tay rút cuộc cũng giơ lên, không khách khí quăng cho Hạ Thương Chu một cái tát chất chứa, “Tiền bối Hạ, anh cho rằng chúng ta đang diễn kịch ngôn tình sao? Không phải người phụ nữ nào khi bị người đàn ông ép vào vách tường cường hôn thì đại não cũng sẽ đoan mạch, biến thành một bãi bùn nhão, tùy ý để người đàn ông vén áo bóp ngực mình đâu.”

Ánh mắt của nàng quá sáng, như thanh thủy thủ rút ra khỏi vỏ, mang một luồng ánh sáng trắng như tuyết. Hạ Thương Chu suy sụp buông tay, kinh ngạc nhìn nàng.

Ngũ Mị dùng mu bàn tay chà xát miệng, khom lưng ôm lấy Không Nhị trên mặt đất, sau đó thần thờ nhìn Hạ Thương Chu một chút, thần nhiên nói: “Có người sau này nói cho tôi biết, phụ nữ nên học theo loài mèo, không phải học đi catwalk ưu nhã, mà là muốn học tập về lãnh khốc vô tình của chúng. Như lời cô ấy nói, nếu chúng chết sau chủ, chưa bao giờ vì đau khổ mà không muốn sống, lại càng sẽ không giống chó một dạng trung thành ngu ngốc đi theo chôn cùng, chúng nó hoặc là quyết đoán rời đi, hoặc là đem thi thể ăn không còn một mảnh. Hơn rất nhiều những người phụ nữ ngu xuẩn nhớ thương không quên.” Nói xong, cô lập tức đi về hướng cầu thang.

Đi đến góc thì nàng mới quay đầu, trầm thấp nói với Hạ Thương Chu: “Hẹn gặp lại, Mr. History.”

Cách nhau hơi xa, anh ta nghe không rõ cô đang nói cái gì, nhưng lại hiểu khẩu hình của cô khi phát âm. Hạ Thương Chu đè ngực, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, Mr. History, đó là tên thân mật cô đặc biệt đặt cho mình anh ta, vào thời điểm đó anh ta là Mr. History, còn cô là Mrs. History.

Không, anh ta quyết không cho phép cô đơn phương nói hẹn gặp lại với anh ta. Mặc kệ cô là Yến Di Quang, hay là Ngũ Mị, anh ta cũng đều cho cô có cơ hội rời khỏi mình nữa.

Phòng bệnh cao cấp của cán bộ trong Bệnh viện Tổng quân khu, bên trong trạm, Thẩm Lục Gia tắm rửa xong đang xem tư liệu trên máy tính, thỉnh thoảng lại liếc nhìn di động, chờ tin nhắn của Ngũ Mị.

“Đinh” một tiếng, có tin nhắn mới. Người gửi là Mạc Phó Tư.

Tin nhắn chỉ có mấy chữ đơn giản, “Lục Gia: Hà Nội là nhờ có cậu. Không cảm ơn. Tệp tin kèm theo là quà đáp lễ.” Thẩm Lục Gia liếc mắt nhìn tệp tin, rất lớn, cỡ chừng mấy chục tấm.

Anh có chút nghi ngờ mở tệp tin ra, bên trong đều là ảnh giường chiếu, nữ chính anh có biết, là Chu Doãn Phi con gái yêu của Chu Cát Tiệp. Nam thì là một nam nhân ngoại quốc mắt sâu mũi cao, lồng ngực lớn đậm lông.

Trong lòng ngay lập tức có tính toán.

Di động ở trên bàn rung lên, anh cầm lấy nhìn, là Ngũ Mị gọi tới.

“Nhà tư bản, em về đến nhà rồi.”

Anh không khỏi bật cười, cũng bất chấp hiệu suất tối đa thường ngày của mình, gõ từng chữ từng chữ, “Tại sao lâu như thế, kẹt xe?”

“Tắm rồi ngủ, chậm mắt.” Ngũ Mị nói dối.

Thật giống tác phong của cô.

“Trước khi ngủ uống chén trà nóng, mồ hôi dưới tóc, sẽ không lạnh.” Thẩm Lục Gia hiếm khi gửi tin nhắn, không quen với việc chạm màn hình để gõ chữ.

“Được.”

Thật là nghịch ngợm. Thẩm Lục Gia bên môi ý cười càng thêm thâm thúy.

Tác giả có lời muốn nói: Yêu đương cũ mới gì đó, phía dưới nên náo nhiệt .

Có người hỏi tên chương một lấy ở đâu, thật ra tiêu đề mỗi một chương đều xuất phát từ tên của tiểu thuyết Anh Pháp, cũng không có hoàn toàn cùng có nội dung tương ứng với tên mỗi tiểu thuyết. Giải thích một chút ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Chi Mị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Bông hoa ác

Editor: Lilas15

Bởi vì không yên lòng về ông nội Thẩm Quốc Phong, Thẩm Lục Gia rất ít khi ra ngoài.

Vào phòng làm việc, đúng lúc nhìn thấy Tiết Tâm Lộ đang mang giày cao gót, đi sao chụp (photocopy) tài liệu.

“Thư ký Tiết, xin chờ một chút.” Thẩm Lục Gia cẩn thận nhớ lại, lúc ở Hà Nội, Ngũ Mị cũng mang giày cao gót hở mũi, “Cô giúp tôi đến Lavin tìm một đôi giày mới đưa ra thị trường, giày nữ là được rồi.”

Tiết Tâm Lộ cảm thấy đầu óc mình có chút phản ứng không kịp, Tiết Tâm Lộ cảm thấy, nếu như đại não cô là một cái máy tính, chuyện hiện tại cô muốn làm nhất, chính là reset lại.

“Thẩm Tổng, ngài nói gì ạ? Lavin? Giày nữ?” Đồng tử xinh đẹp của Tiết Tâm Lộ trừng lớn, mang theo kinh ngạc và vô cùng bất ngờ.

Mới vừa vào cửa, Sầm Ngạn liền thở dài, anh làm sao lại có một sự muội ngu ngốc như vậy chứ. Anh vỗ vỗ bả vai Tiết Tâm Lộ, “Gọi điện thoại đến cửa hàng Lavin đi, bảo quản lý lập tức đưa một bản catalogue giày nữ mùa thu phiên bản mới đến đây, sau đó in ra cho Thẩm Tổng xem xét.”

Sầm Ngạn là loại đàn ông điển hình cho việc bày mưu tính kế, bởi vậy, hoàn toàn không hiểu lối suy nghĩ lãng mạn của phụ nữ, lúc Thẩm Lục Gia mở miệng vàng, nói ra hai chữ “giày nữ” thì tất cả tế bào não của Tiết Tâm Lộ đều đã chung quy về một điểm “Thẩm Tổng mua cho của người nào? Bạn gái tổng giám đốc Thẩm trông như thế nào? Cô ấy làm nghề gì? Cô ấy có thích vật liệu da không? Thích màu sắc nào? Kiểu dáng ra sao?”

“Oh, em biết rồi.” Tiết Tâm Lộ cố gắng kìm lại tính tò mò, chạy đi gọi điện thoại.

Không đến chốc lát, cô đã lấy tập catalogue mới in, cung kính dâng cho tổng giám đốc, sau đó xuôi tay đứng ở một bên, chờ đợi chỉ thị.

Bảng trí nhớ xuất sắc, Thẩm Lục Gia rất nhanh đã lật đến mẫu giày da dê hở mũi được niêm yết giá gần năm con số.

Ngón tay thon dài của anh chỉ vào một ảnh: “Lấy đôi này, 7 con ngựa, đi lấy thẻ của tôi thanh toán, trong vòng một giờ kêu họ giao đến đây.”

Tiết Tâm Lộ gật đầu đáp ứng, trong lòng lại khen ngợi Thẩm Lục Gia lựa chọn quá tinh, đây là đôi bán chạy nhất đó.

Ước chừng nửa giờ sau, giày được đưa tới. Thẩm Lục Gia mở hộp giày ra, nhìn thấy đôi giày mới tinh, khoe miệng bất giác nở ra một nụ cười.

Đáy lòng Tiết Tâm Lộ kêu lên một tiếng, vội vàng cúi đầu, Thẩm Tổng cười lên, lực sát thương thật quá lớn rồi.

Thẩm Lục Gia đem hộp giày nhét về túi giấy, rồi lập tức cầm nó, nhanh chóng ra ngoài.

Thang máy vừa mở, anh đã nhìn thấy một chàng trai cầm bó hoa, đang nói chuyện với nhân viên lễ tân. Anh chàng kia trong tay cầm một bó hoa trắng đan xanh có hình dạng hết sức đặc biệt, giống như những cánh bướm đang đậu lại, thỉnh thoảng lại nhip nhip cánh, trông vô cùng rực rỡ, bên ngoài còn có giấy mờ bao quanh, thắt lại bằng dây gấm màu hồng xinh đẹp. Thẩm Lục Gia bị dị ứng phấn hoa, theo bản năng sờ lỗ mũi một cái.

Nhân viên lễ tân rất tinh mắt, vừa nhìn thấy Thẩm Lục Gia, vội vàng đứng thẳng người, mỉm cười chào hỏi đại boss.

Nhân viên Thịnh Thời tám mươi phần trăm đều là phái nam, nhận hoa là chuyện rất hiếm, hơn nữa hoa này cũng không phải là hoa hồng bình thường, Thẩm Lục Gia liền không khỏi nhìn thêm một lát.

“Thẩm Tổng, hoa này là đưa cho Giám đốc Ngũ. Nhưng hôm nay cô ấy không có đi làm.” Nhân viên lễ tân thấy Thẩm lục gia hình như có hứng thú, liền nói thêm một câu.

Bước chân Thẩm lục gia nhất thời dừng lại.

“Đây là hoa gì?” Thẩm Lục Gia bởi vì dị ứng phấn hoa nên vẫn không thích bất kì loại thực vật có hương phấn nào, mà giờ khắc này, anh cảm thấy thực vật có hương phấn càng thêm chướng mắt.

Tĩnh tĩnh anh chàng tặng hoa rất dễ chịu, liền giải thích: “Đây là cây Diên Vĩ, mùa này ở nơi của chúng ta không có loại hoa này, tối hôm qua cửa hàng chúng tôi nhận được đơn đặt hàng, cả đêm dùng máy bay vận chuyển tới đây.”

Đúng là nhà giàu rảnh rồi, vị nhân viên lễ tân âm thầm le lưỡi một cái, không nhìn được lại liếc nhìn thẻ tên trên hoa một cái.

“Hạ Thương Chu ——” cô khẽ đọc, “Thật là một cái tên kì quái.”

Sắc mặt Thẩm lục gia trầm xuống, lạnh lẽ nói: “Hôm nay Giám đốc Ngũ xin phép ở nhà nghỉ ngơi, vừa lúc tôi muốn đi tìm cô ấy đưa tài liệu, hoa này để tôi đưa giúp.” Nói xong liền nhận lấy bó hoa, xách ngược đi ra cửa.

“Tiên sinh, hoa này rất quý, không thể cầm như vậy...” Anh đưa hoa kính hoàng nhắc nhở Thẩm Lục Gia.

Chỉ tiếc hiện giờ Thẩm Lục Gia làm sao nghe theo, bước gấp mấy bước đi đến bãi đậu xe.

Mở cửa xe, Thẩm Lục Gia tùy ý nhét bó Diên Vĩ vào chỗ ngồi phía sau, sau đó đóng cửa lại. Đợi ngồi vào chỗ tay lái, mới cẩn thận đưa hộp giày vào chỗ ngồi kế bên. Thẩm Lục Gia không chút nào ý thức được rằng, hành động của mình lúc này, cùng thiếu niên đang tỏ ra ác độc với tình địch không có gì khác nhau.

Nơi bàn bạc cổ phiếu và Thịnh Thời cũng ở bên trong CBD, ước chừng 45 phút lái xe, nơi bàn bạc là toà nhà xanh dương, tường kính thủy tinh đang ở trước mắt. Tìm nơi đỗ xe, Thẩm Lục Gia không nhanh không chậm đi về quán trà Thất Ly trà ở phía nam, đây chiếc cửa gỗ rạn nứt.

Nhân viên phục vụ dẫn anh vào phòng trong. Thẩm Lục Gia muốn một tách trà ô long đông lạnh, liền gọi cho Chu Đồng Ý .

Bên đầu điện thoại, Chu Đồng Ý vừa định khách sáo đôi câu, Thẩm Lục Gia đã không khách khí đi thẳng vào vấn đề: “Tổng Giám đốc, tôi muốn cùng anh làm một cuộc làm ăn, bây giờ tôi đang ở lầu hai của Thất Ly Trà – phòng Tùng Phong, xin phiền tổng Giám đốc Chu đến đây, tất nhiên, nên mang cái gì theo, tôi nghĩ rằng trong lòng ông hiểu rõ.”

“Nói hay lắm. Phiền Tổng giám đốc Thẩm chờ chốc lát, tôi sẽ tới ngay.” Âm thanh Chu Đồng Ý không che giấu được hưng phấn.

Cúp điện thoại, Thẩm Lục Gia ngồi trên ghế trúc, một bên thanh thần tự rót trà, một mặt thường thức bức tranh thư pháp phượng múa rồng bay trên vách tường. Bức thư pháp đó, phía trên viết là Tô Thức “Cấp giang pha trà“, cho đến khi nhìn thấy hai câu “Vú trắng đã lật tiền nơi chân, Tùng Phong chột lăm tả lúc thanh”, Thẩm lục gia mới hiểu được vì sao gian phòng này gọi là “Tùng Phong”.

“Thật xin lỗi, Tổng giám đốc Thẩm, để ngài đợi lâu.” Theo rèm Tương Trúc nhắc lên, Chu Đồng Ý bước vào.

Đợi Chu Đồng Ý ngồi xuống, Thẩm Lục Gia chủ động đứng dậy rót trà cho ông. Chu Đồng Ý nghĩ nhìn liền nghĩ Thẩm Lục Gia đã chịu thua. Ông ta bụng ly trà sứ trắng lên, nhìn lá trà một chút, lại hít hà mùi trà thơm ngào ngạt, khen: “Đây là cực phẩm trà ô long đông lạnh, mùi thơm ngát xông vào mũi.” Cẩn thận từng li từng tí nhấp một hớp, lại khen: “Nước pha cũng tốt.”

Thẩm Lục Gia lười cùng ông ta bàn luận đạo trà, mặt không thay đổi thối thối ly trà trước mặt mình, trầm giọng nói: “Tổng giám đốc Chu, mặc dù giữa ông và tôi chưa từng có cơ hội hợp tác với nhau, nhưng cũng vẫn bình an vô sự, lần này ông gấp lừa bỏ tay người, không sợ rằng có chút không ổn?”

Chu Đồng Ý vội vàng đặt ly trà xuống, kẻ khó nói: “Tổng giám đốc Thẩm chớ trách, tôi cũng bất đắc dĩ mới đưa ra hạ sách này. Thật không biết là đã đắc tội với thần tiên phương nào, cổ phiếu công ty tôi bây giờ là một đường rớt xuống, cho nên tôi phải giữ hạng mục thiết lập vệ tinh TV của quân khu văn hóa để xoay chuyển tình huống suy tàn. Anh cũng biết, truyền thông Nga cũng muốn tới Lạn Xuyên chia một chén súp, bây giờ tôi đứng là trước có sói, sau có hổ, nửa bước cũng khó đi.”

Thẩm Lục Gia nhấp một chút nước, cười nhạt: “Khó trách tôi thấy khí sắc Chu tổng gần đây không được tốt, chắc hẳn đã lao tâm lao lực nhiều. Chỉ là muốn thắng bên ngoài thì trước hết phải dẹp loạn bên trong, sự nghiệp tổng giám đốc Chu đã trắc trở, sợ rằng trong nhà cũng không yên bình nha.” Dứt lời, anh lấy một phong thư từ trong cặp ra, từ từ đẩy tới đối diện.

Chu Đồng Ý liếc mắt nhìn Thẩm Lục Gia, rồi cẩn thận quan sát phong thư màu vàng kia, đột nhiên ông ta cảm thấy môi có chút khô, giống như trong lá thư kia giấu một con mìn thủ nguy hiểm, một khi mở thư ra, ông ta sẽ phải rơi tình cảnh bi thảm không thể quay đầu.

Thẩm Lục Gia nhắm mắt uống trà, cũng không nhìn ông ta.

Chu Đồng Ý chần chờ đặt ngón tay lên lá thư ém miệng, dự cảm chẳng lành khiến cho sắc mặt ông ta tái đi. Lại do dự thêm chốc lát nữa, ông ta mới chậm rãi mở phong bì, lấy tài liệu trong đó ra.

Là một xấp hình ảnh, đến khi Chu Đồng Ý nhìn thấy nội dung những tấm ảnh bên trong, thoát cái ông ta cảm thấy nghẹn thở, sắc mặt tái xanh.

“Tổng giám đốc Chu cho nhà họ Thẩm chúng tôi thể diện, tôi cũng sẽ không cho phân phát những tấm hình này ra ngoài.” Thẩm Lục Gia nhắc bình trà, bột trà màu vàng từ trên không rơi vào ly, giống như vốn cổ phần hiện giờ vậy, “Nghe nói gần đây, tổng giám đốc Chu đang cùng Nghiêm gia đính hôn, lúc con gái rượu kết hôn, Lục Gia phải đi uống một ly rượu chúc mừng rồi.”

“Anh ——” Hoi thờ Chu Đồng Ý bị ngăn ở cổ họng, cái này chính là trắng trợn uy hiếp.

Dù sao Nghiêm gia cũng là một đại gia tộc, cho dù là nhà đã nghèo, cũng quyết sẽ không chịu lấy một nàng dâu nổi loạn về nhà, huống hồ nàng dâu này trước khi kết hôn đã có cuộc sống riêng vô cùng hỗn loạn.

Chu Đồng Ý cảm ly trà lên, chợt đổ một ngụm trà, lại nặng nề đặt ly trà xuống: “Ngài muốn thế nào?”

“Đồng giá trao đổi.” Thẩm Lục Gia cười, phun ra bốn chữ .

Chu Đồng Ý lại liếc nhìn những tấm ảnh, ngón tay dùng sức nắm chặt, đem giấy in vo tròn lại, lúc này mới trầm mặc, từ trong bao lấy ra một túi hồ sơ .

“Tôi biết rõ tổng giám đốc Thẩm là người biết giữ chữ tín, lần này là tôi - Chu Đồng Ý tự rước lấy nhục, hi vọng tổng giám đốc Thẩm giờ cao đánh khẽ, giữ lại cho con gái nhà tôi mấy phần thể diện.”

Thẩm Lục Gia nhận lấy túi hồ sơ, mở ra thì đúng là tài liệu về việc Thẩm Thuật tham ô tiền công, nghiêm mặt nói: “Chỉ cần tổng giám đốc Chu đảm bảo những thứ này không bị tiết lộ, tôi tự nhiên cũng có thể chắc chắn những tấm hình này tuyệt đối sẽ không có người thứ ba biết được.”

Nghe được đảm bảo Thẩm Lục Gia, về mặt Chu Đồng Ý thay đổi mấy lần, mới cắn răng nói: “Không nói dối gì tổng giám đốc Thẩm, chuyện của chú hai ngài - Thẩm Thuật, tôi vốn cũng không biết rõ lắm. Là hai ngày trước, tôi nhận được một cú điện thoại, đối phương bảo tôi đi điều tra chú hai của ngài mới có được những thứ đồ này. Tôi nhất thời hồ đồ, mới tính sai kế hoạch. Còn nữa, số điện thoại di động đó tôi tra xét nửa ngày, hoàn toàn không tra được chân tướng.”

Chân mày Thẩm Lục Gia nhíu lại, anh tin bây giờ Chu Đồng Ý không dám nói dối. Thật ra thì từ lâu anh đã nghi ngờ, chuyện này chút kỳ hoặc.

“Tôi có thể bảo đảm tin tức không truyền ra ngoài, nhưng người gọi điện thoại tôi thật không bảo đảm được .” Về mặt Chu Đồng Ý nóng nảy.

Thẩm Lục Gia nhìn ly trà còn bọt lắng xuống đáy, bọt trà màu vàng nổi bật trên nền ly trắng, hiện ra một vòng màu hổ phách sáng ngời, khi vô ý thức quơ ly trà, bọt trà bên trong chấn động, linh động như đá mắt mèo. Thẩm Lục Gia không khỏi nghĩ tới lúc ở Hà Nội, nhìn thấy cặp mắt kia không tỳ vết chút, quả thật khá giống nhau.

Thẩm Lục Gia nhắm hai mắt lại, cười chế nhạo Chu Đồng Ý: “Tổng giám đốc Chu yên tâm, tôi có tính toán của mình.”

Tác giả có lời muốn nói: lần tới Thẩm Tổng có thể vào hương khuê á..., ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Phụ nữ khi yêu.

Editor: Linh Linh.

Khó có ngày nghỉ ngơi, Ngũ Mị quyết chí tiết kiệm tiền hai bữa cơm, quyết định ngủ thẳng đến giờ ăn cơm tối mới dậy.

Đáng tiếc ông trời không chiều lòng người, cô đang ngủ say sưa, liền nghe thấy tiếng chuông cửa, ngủ say bị giật mình trong lòng Ngũ Mị thầm hỏi han tổ tiên mấy đời người đó, nhắc chân đá đá Bất Nhị đang lìm dìm ở cuối giường, Bất Nhị ủa khuất kêu meo meo một tiếng, dùng cái đuôi quét qua bàn chân của chủ nhân. Ngũ Mị đau khổ cào cào tóc, lúc này đột nhiên cô nghĩ nếu có một người đàn ông giúp đỡ thì tốt biết mấy, ít nhất không cần tự mình ra mở cửa. Giống như một con sâu từ trong chăn bò ra, Ngũ Mị mặt mũi ngây ngốc đi tới trước cửa, mở cửa.

Ngoài cửa một tay Thẩm Lục Gia cầm bó hoa, một tay xách túi giấy, kinh ngạc nhìn đôi mắt lơ mơ vì buồn ngủ của Ngũ Mị. Cô mặc một cái áo T-shirt cổ tròn rộng thùng thình, bởi vì cổ áo rộng, hơn nửa bờ vai đều lộ ra bên ngoài, do không mặc áo lót, Thẩm Lục Gia có thể thấy rõ ngực mềm mại cùng hai đỉnh nhọn nhô ra dưới lớp áo. Ngay lập tức mặt Thẩm Lục Gia đỏ lên, anh chặt vật chuyển ánh mắt qua chỗ khác, khàn giọng nói: “Đi vào thay quần áo khác.”

Ngũ Mị bị đánh thức có chút bức mình, tức giận nhìn Thẩm Lục Gia: “Là anh, em còn chưa ngủ đủ, anh cứ tự nhiên thăm quan, trong tủ lạnh có đồ uống, lúc đi nhớ đóng cửa cho em.” Nói xong cô ngáp một cái, chân trần đi vào phòng ngủ.

Thẩm Lục Gia cười khỏ, tự mình đổi dép, để bó hoa và túi giấy xuống, mới quan sát căn nhà.

Nhìn sơ qua một lần, ước chừng ba phòng ngủ một phòng khách, diện tích 130 mét vuông. Phòng khách lát sàn gỗ sáng bóng, ấm áp. Mấy cái gối ôm màu trắng được để lộn xộn trên ghế salon màu sữa, trước ghế salon là một bàn trà làm bằng gỗ cây đồng, mấy quyển tiểu thuyết, mấy tính xách tay và bút bi tùy ý đặt bên trên, bên cạnh còn có một cái gạt tàn thuốc bằng thủy tinh, bên trong có trái cây, phát ra mùi rượu lên men. Một cái cốc sứ còn nước uống thừa, bên trong có một lát chanh.

Trong đầu Thẩm Lục Gia đấu tranh, anh là một người gia giáo, không thể tùy tiện vào phòng ngủ người khác, nhưng là phòng ngủ của cô, anh có chút tò mò. Từ nhỏ anh không phải là người hay tò mò, bởi vì Thẩm Quốc Phong sớm đã nói với anh, tò mò là mầm mống gây lên ham muốn, mà ham muốn khiến cho người ta lộ ra trăm chỗ sơ hở, anh không phải nhà khoa học, không cần thiết tò mò cái này chỉ là cảm xúc dư thừa.

Nhưng cuối cùng Thẩm Lục Gia vẫn bước vào phòng ngủ Ngũ Mị.

Đập vào mắt là cái giường rộng lớn, trong màn che là cái chăn màu trắng, bên trong là hình dáng người co lại. Thẩm Lục Gia bắt giác cau mày, Ngũ Mị cho người ta cảm giác xinh đẹp quyến rũ, nhưng lúc này lại có cảm giác trong trắng thuần khiết.

Meo ____ có tiếng mèo kêu truyền tới, từ cuối giường lộ ra một cái đầu con mèo lông màu xám, đang đưa cái đuôi, đôi mắt màu xanh trong suốt lăm lăm nhìn Thẩm Lục Gia một cái, lại an tĩnh rúc vào trong chăn.

Thẩm Lục Gia hơi mất hứng, anh không phải là người sạch sẽ, chẳng qua là một người nghiêm khắc, khó tránh khỏi cảm thấy trên người mèo và chó có vi khuẩn, làm sao có thể ngủ cùng với con người như vậy? Tiến lên hai bước, Thẩm Lục Gia định ôm Bất Nhị xuống.

Bất Nhị cảm giác thấy hành động của anh, lập tức kêu thảm thiết, đưa móng vuốt cào Thẩm Lục Gia.

Đang ngủ Ngũ Mị nghe thấy Bất Nhị kêu hoàn toàn tỉnh táo, từ trên giường ngồi dậy, nhìn thấy Thẩm Lục Gia đứng cuối giường, đáng yêu “ừ” một tiếng.

“Sau này đừng cho mèo lên giường, không vệ sinh.” Thẩm Lục Gia nghiêm túc nói.

Ngũ Mị nhìn dáng vẻ nghiêm trang của anh, cười hi hi một cái, “Tại sao anh tới đây?”

“Lần trước ở Hà Nội, em mất đôi giày, anh cầm tới.” Thẩm Lục Gia cuối cùng cũng thành công để Bất Nhị xuống đất, không nghĩ Bất Nhị khom người, nhảy thẳng vào trong ngực Ngũ Mị, đặc ý liếc nhìn Thẩm Lục Gia, tựa như nói: “Tiểu tử, có bản lĩnh thì ôm tiểu gia tử trong ngực chủ nhân ra.” Một cái chân còn dè lên ngực Ngũ Mị.

“Sáng nay tổng giám đốc Hạ sai người đưa hoa tới đây, anh tiện đường giúp anh ta mang tới. Nghe nói là hoa Diên Vĩ được vận chuyển bằng máy bay từ Hà Lan tới đây.” Giọng Thẩm Lục Gia bình tĩnh, nhưng ánh mắt vẫn khóa chặt trên mỹ nhân lười biếng đối diện.

“Oh?” Ngũ Mị dường như hứng thú, “Đưa cho em nhìn một chút.” Hơi dừng lại, cô chặc miệng nói: “Tự dung gửi hoa Diên Vĩ tới đây, em bỗng cảm giác mình trở thành nữ chính trong truyện ngôn tình? Chủ tịch ngân hàng Hạ đây là đang muốn theo đuổi em sao?”

Thẩm Lục Gia ghen một chút, mặt không thay đổi cầm bó hoa ngoài phòng khách vào phòng ngủ. Thừa dịp lúc đưa cho Ngũ Mị, anh đưa tay tóm lấy gáy Bất Nhị, lôi nó ra khỏi ngực Ngũ Mị, ném trên mặt đất. Bất Nhị nằm tại chỗ lăn lộn, u oán liếc mắt nhìn chủ nhân, dựng thẳng cái đuôi đi ra khỏi phòng ngủ.

Ngũ Mị cầm bó hoa Diên Vĩ trong tay nhìn nhìn, lúc cô mười sáu mười bảy tuổi thích nhất hoa này, khi đó cô còn ôm ấp tình cảm thiếu nữ sâu nặng, có một lần hâm mộ một tác giả mà tự xưng là con gái bà ấy, vì vậy không tránh khỏi trong ống cầu lông cũ cầm một bó hoa Diên Vĩ nhỏ. Đáng tiếc khi đó Hạ Thương Chu kinh tế khó khăn, trong ngày lễ tình nhân chỉ có thể tặng cô một bó hoa hồng, khi nào dư giả tiền thì mới mua hoa Diên Vĩ. Bây giờ nghĩ lại thấy đau đớn, kích động, người con gái đơn thuần và tóc húi cua, mắt một mí, người đàn ông mặc áo sơ mi ca-rô màu xanh và câu chuyện tình yêu tay ba thật đúng là không bằng “Anh diên còn tôi ngu, anh là dưa gang còn tôi là dưa chuột” thật có hứng thú mà. Thế nhưng, từ mặt mũi đến tính cách cô đều thay đổi thành một người khác, dựa vào cái gì mà Hạ Thương Chu còn cho là cô giống cô gái mười sáu tuổi kia? Tùy tiện nhét vào tủ trên đầu giường, cười nhạt nói: “Thật đáng tiếc, em là người trần tục, không biết thưởng thức ngôn ngữ của mấy bông hoa này.”

Trong lòng Thẩm Lục Gia hơi thả lỏng, giống như vô tình hỏi: “Vậy em thích hoa gì?”

“Em thích tiền, tiền để tiêu.” Ngũ Mị cười giảo hoạt.

Thẩm Lục Gia lần nữa ghen hờn.

Ngũ Mị vuốt vuốt tóc, thả mái dựa vào phía sau, hỏi: “Em nghe Thương Uyên Thành nói, ông nội anh gần đây sức khỏe không tốt?”

Nghe cô nhắc tới Thương Uyên Thành, lúc này Thẩm Lục Gia mới đột nhiên nhớ tới cảnh tượng ở bệnh viện lần đó, gần gũi như vậy, trong lòng lại ghen ghét, không trả lời ngay.

“Thương Uyên Thành và em có quan hệ thông gia.” Ngũ Mị cười như không cười liếc nhìn Thẩm Lục Gia.

Thẩm Lục Gia cảm thấy xấu hổ, không biết thế nào, nhưng lời này liền chạy ra khỏi miệng ____ “Em có muốn đến thăm ông nội cùng anh không?”

“Em lấy thân phận gì đi thăm ông cụ?” Ngũ Mị mỉm cười hỏi ngược lại.

“Nếu em đồng ý, lấy thân phận bạn gái anh đi.” Giọng Thẩm Lục Gia bình thản.

Ngay lập tức đồng tử Ngũ Mị co lại, cô bình tĩnh nhìn người đàn ông anh tuần trước mặt, bỗng nhiên cười.

“Ngược lại em không có ý kiến, em chỉ sợ ông nội anh có ý kiến, dẫu sao, em nghĩ tính tình mình thực sự hơi buông thả, ông nội anh đang bệnh, vì em mà

nổi con giận, ngược lại không tốt.” Về mặt Ngũ Mị có chút kỳ quái, bên trong vẫn đậm phong khinh thường như mạng vài tia tự giễu.

Tĩnh tĩnh... buông thả... thái dương Thẩm Lục Gia không nhìn được giật một cái, cô còn dám nói. Vẫn đứng bông nhiên Thẩm Lục Gia ngồi xuống mép giường, đôi mắt mày nâu nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như trứng gà bóc. Sau đó đưa tay ra, nâng cái cằm tinh xảo, cúi đầu hôn lên.

Ngũ Mị đưa tay ôm lấy cổ anh, chỉ động đưa hai cánh môi lên.

Thẩm Lục Gia ôm chặt cô vào ngực, đầu tiên dọc theo viền môi hình thoi của cô tỉ mỉ nhắm nháp, sau đó mới từ trong kẽ răng thăm dò đầu lưỡi vào. Hai đầu lưỡi giống như cá bơi trong nước, một cái đuổi một cái tránh, khi thì lại thân mật quấn quít.

Hóa ra, cảm giác môi răng cắn bó như vậy tuyệt vời. Không chỉ tìm đập nhanh, mà ngay cả kẽ răng đều giống như nở hoa. Lần trước hôn quá nhanh, lần này cuối cùng Thẩm Lục Gia cũng hiểu rõ mùi vị đầu lưỡi hoan ái. Đến khi hơi thở nặng nề, Thẩm Lục Gia mới quyền luyến buông Ngũ Mị ra, nghiêm mặt nói: “Sau này không được phép nói mình như vậy.”

Ngũ Mị cong khóe môi, hơi đùa dai nói: “Em còn chưa đánh răng.”

Thẩm Lục Gia buồn cười búng chán cô: “Nghịch ngợm.”

“Nghiêm chỉnh mà nói, hay là lát nữa đi thăm ông nội anh em dùng thân phận bạn nữ giới.”

Thẩm Lục Gia trầm ngâm hồi lâu mới nói, “Tùy em thôi.”

Ngũ Mị không biết Thẩm Lục Gia quá giữ mình, không có bạn nữ giới. Bạn nữ giới của anh căn bản giống như bạn gái. Đưa tay xé bông hoa Diên Vĩ còn tỏa mùi hương thành các cánh nhỏ, để trong lòng bàn tay một lúc, cô để trong đĩa hoa quả trên tủ đầu giường, Ngũ Mị cười quyền rũ có chút ý xấu: “Dù sao em cũng không thích hoa này, mượn hoa dâng Phật, anh không có ý kiến gì chứ?”

Thẩm Lục Gia không biết nói gì cho đúng, yêu tiền như vậy, nhưng hoa này là người đàn ông khác tặng, giữ lại chướng mắt, phát tay một cái, Thẩm Lục Gia hiếm khi đùa giỡn: “Được.”

Sau khi thức dậy đi rửa mặt, Ngũ Mị chọn một cái áo cao cổ dệt kim màu lông đỏ trứng gà không có tay, một cái váy màu xanh da trời kẻ ca rô màu xám, búi tóc lên, sau đó kéo hộp trang sức trong ngăn kéo, lấy ra một đôi khuyên tai kim cương.

Bởi vì đã lâu không đeo khuyên tai, nên đeo vào lỗ tai hơi khó, châm tai bạch kim không xỏ vào được. Thẩm Lục Gia vẫn đứng sau Ngũ Mị nhìn thùy tai xinh xắn mượt mà có chút ửng đỏ, hơi đau lòng chủ động tiến lên, “Đề anh đi.”

Lần đầu tiên Thẩm Lục Gia làm việc này, anh dè dặt nắm lấy viền tai Ngũ Mị, xỏ châm tai từ mặt trước vành tai vào được một ít, mỗi lần đều không quên hỏi: “Có đau hay không?” Nhận được đáp án phủ định mới tiếp tục xỏ mạnh, đến khi châm tai lọt vào lỗ tai được một nửa anh mới rút ra, đổi từ chính diện đeo vào lỗ tai.

Mặt hai người cách nhau quá gần, Ngũ Mị có thể nhìn rõ đôi mắt màu trà lóe sáng cùng lông mi đen ánh của Thẩm Lục Gia. Bây giờ trong ánh mắt anh không có gì khác, tựa như đeo khuyên tai cho cô là việc lớn nhất thế gian.

“Tốt lắm.” Thẩm Lục Gia nhìn đôi khuyên tai kim cương trên vành tai Ngũ Mị, mang theo tia sáng quán quang, trong ánh mắt anh Ngũ Mị như đang mỉm cười, Thẩm Lục Gia không khỏi mỉm cười theo, chắc hẳn niềm vui vẽ lông mày thời cổ đại cũng giống như vậy.

Vô tình Thẩm Lục Gia thấy một sợi tóc rơi xuống vai Ngũ Mị, Thẩm Lục Gia lại tỉ mỉ giúp cô nhặt từ trên áo lên xuống.

Lúc này từ trong gương Ngũ Mị đều nhìn thấy rõ ràng, cô không thoa son phấn trên mặt cũng khó che giấu nụ cười.

“Như thế nào?” Ngũ Mị nghiêng đầu nhìn Thẩm Lục Gia.

“Rất đẹp.” Thẩm Lục Gia thành thật khen ngợi.

Ánh mắt trời từ cửa sổ khép hờ chiếu vào phòng ngủ, trên bàn trang điểm chai chai lọ lọ lấp lánh, răng lược gỗ lim gắn bó chặt chẽ, hộp trang sức làm bằng nhung, đến cái chặn ngón ngang trên giường, màn che khẽ nhúc nhích, nói tóm lại, phòng ngủ đều tỏa ra một hơi thở ấm áp.

Tác giả có lời muốn nói: Đánh chết cái JJ phá rồi.

Đoạn đeo khuyên tai kia, ho khan một cái.

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ba kẻ dở hơi lắm điều.

Editor: Linhh Linhh.

Trên hành lang trước cửa phòng bệnh cán bộ cấp cao bệnh viện quân đội thành phố Tứ Xuyên nhìn hơi buồn cười nền nhà trải thảm đỏ, lính cảnh vệ mặc quân phục màu xanh ô liu giống như cây tùng đứng sừng sững trước cửa phòng bệnh, ánh mắt đánh giá người tới thăm bệnh. Đỏ xanh đan xen nhau, Ngũ Mị không nhìn được nhớ tới con vệt đầu hồng mình xanh, lén cười, cô đường hoàng ôm bó hoa Diên Vĩ theo Thẩm Lục Gia vào phòng bệnh Thẩm Quốc Phong.

Bệnh tình ông cụ đã đỡ hơn một chút, bây giờ đang nằm trên giường, trên tủ đầu giường để một cái đài nhỏ, bên trong đang phát tin tức buổi trưa.

Thẩm Lục Gia nhìn xung quanh phòng bệnh, không thấy y tá đâu, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

“Ta bảo bọn họ đi ra ngoài, ta không có thói quen nhìn bọn họ lẩn vẩn trước mặt lão già này.” Thẩm Quốc Phong dường như nhìn thấu suy nghĩ của cháu trai, nói cho anh biết. Sau đó nhìn về phía Ngũ Mị, lông mày hoa râm hơi nhướn lên, “Lục Gia, người bên cạnh cháu là _____”

“Ông nội, đây là Ngũ Mị, là bạn của cháu, tới thăm ông một lúc.”

“Ngũ tiểu thư, mời ngồi.” Thẩm Quốc Phong cố hết sức đưa tay sờ đầu giường lấy hộp mắt kính. Thẩm Lục Gia vội vàng lấy kính thay ông.

“Ông, người khỏe.” Ngũ Mị nhẹ nhàng đặt bó hoa trên tủ đầu giường.

Thẩm Quốc Phong đeo kính, nhìn Ngũ Mị chăm chú. Khuôn mặt dĩ nhiên là dễ nhìn, dường như còn rất xinh đẹp. Có thể nói Thẩm Lục Gia do một tay ông nuôi lớn, đối với tính cách cháu đích tôn hiểu quá rồi, cháu trai chủ động mang cô bé đến gặp mình, đương nhiên là không bình thường. Nhưng xưng hô như vậy, Thẩm Quốc Phong đối với Ngũ Mị có mấy phần coi trọng, cô bé không xưng hô cấp bậc với ông, cũng không cung kính gọi một tiếng “Lão tư lệnh”; không có ý vào quan hệ với Thẩm Lục Gia, ước ngực kêu một tiếng “ông nội Thẩm”, chẳng qua chỉ đơn giản cười gọi ông là “ông”, tựa như trong mắt cô bé ông chỉ đơn giản là một ông cụ bình thường mà thôi.

Ngũ Mị thân nhiên ngồi xuống cái ghế đặt cạnh cửa sổ.

“Ngũ tiểu thư, làm nghề gì?”

“Giáo viên.” Ngũ Mị nói dối, nghe thấy thế trong lòng Thẩm Lục Gia hết sức hưởng thụ, nếu cô nói là cấp dưới của anh, ông nội nhất định sẽ không vui.

Có y tá gõ cửa, Thẩm Lục Gia biết đã đến giờ ăn trưa. Lúc này Thẩm Quốc Phong, chỉ có thể ăn chút cơm canh thanh đạm. Dĩ nhiên thanh đạm, nhưng màu sắc thức ăn vẫn tương đối phong phú.

Y tá mở nắp cặp nòng, múc một chén cháo gà nhỏ, tự giác rút tay về đứng một bên, bọn họ đều biết lão tư lệnh không thích người khác đút cơm.

“Các cháu ăn chưa?” Thật ra Thẩm Quốc Phong chỉ khách sáo hỏi một chút.

Không ngờ Ngũ Mị lại mượn gây đánh rần, híp mắt cười: “Còn chưa có.” Sau đó mắt sáng như sao nhìn ông cụ nằm trên giường, cô y tá đứng một bên nhìn, thật là... vô si... tới cực điểm.

Nhưng Thẩm Quốc Phong bật cười, khúc mắt đầy nếp nhăn cũng giãn ra: “Ngũ Mị đúng không, không chê thì cùng ăn.” Lại bảo y tá lấy thêm bát đĩa.

Thế là, một già một trẻ thay đổi bữa ăn, tự nhiên xới cơm.

Kê hầm nấm, mướp đắng xào, đậu đũa tương mè, đậu phụ ma bà, mặc dù nhiều thức ăn chay, nhưng nhờ mùi vị thơm ngon, Ngũ Mị ăn nhanh nhẹn khéo léo, Thẩm Quốc Phong nhìn, hướng cháu trai một ánh mắt hài lòng.

“Nếu có thể mở nhà hàng ở đây thật tốt, tay nghề của đầu bếp thực sự quá giỏi.” Dùng khăn ướt lau miệng, Ngũ Mị vừa thỏa mãn vừa tiếng nuốt nói.

“Đầu bếp ở đây có tay nghề như vậy, là bên sĩ quan hậu cần đưa tới.” Thẩm Quốc Phong buồn cười nhìn Ngũ Mị.

Thẩm Lục Gia thăm cười khô, nha đầu này giả bộ ngây ngô giống như vậy, ngay cả Liên Gia Gia đều bị cô hù dọa.

Nhưng Ngũ Mị lại nói tiếp: “Quả nhiên có quyền thế đều dễ làm việc.”

Lời nói này không thể nói, trong lòng Thẩm Lục Gia căng thẳng, đang muốn thay cô lấp liếm, thấy ông nội cũng không tức giận, ngược lại cười lớn, “Nha đầu này rất thú vị.”

Cho tới bây giờ, đây là lần đầu Thẩm Lục Gia nghe thấy ông nội cười to thỏa mái. Mặc dù hơi không đủ, nhưng bên trong không che giấu được vui mừng.

Ngũ Mị nghe ông cụ Thẩm xưng hô với mình từ Ngũ tiểu thư đến Ngũ Mị rồi đến nha đầu, trong lòng không khỏi đắc ý. Những người quyền cao chức trọng như ông cụ vừa khó lấy lòng vừa dễ lấy lòng. Một mặt ông cụ chán ghét được tôn thờ như thần tài, một mặt giả bộ giả bộ ngu dốt sẽ bị cho là tâm

cơ thâm trầm, có mưu đồ khác; nhưng nếu xem ông cụ như một ông lão bình thường, ông cụ cũng sẽ thấy mất thể diện, dù sao vị trí cũng từ đỉnh tháp tụt xuống, có chênh lệch. Lời nói lộ liễu vừa nãy của Ngũ Mị, chính xác là vô mộng ngựa. Nói thì đơn giản, nhưng muốn không có ý đồ xấu, không mặt dày gan dạ, thì khó lại càng thêm khó.

“Nha đầu, ba mẹ cháu làm nghề gì?”

Thẩm Lục Gia cũng chú ý nghe, anh và cô quen nhau cũng lâu, nhưng anh còn không biết rõ lại lịch của Ngũ Mị.

“Mẹ cháu sống ở Pháp, kinh doanh thành lang triển lãm tranh, còn ba, lúc cháu còn nhỏ hai người đã ly dị, ngày thường cũng không tới thăm.” Ngũ Mị không biết năm đó Thẩm Lục Gia cũng có bí mật kia, không biết những lời này lại chạm phải chỗ ngứa của ông cụ.

Thẩm Quốc Phong thâm than trong lòng, cảm thấy nha đầu hoạt bát trước mặt và cháu trai mình, đều phải chịu khổ từ nhỏ.

Đĩ nhiên ăn com xong không thể ngồi lập tức, Ngũ Mị liền tùy ý đứng trước cửa sổ ngắm phong cảnh.

Dưới lầu có hai bãi cỏ được chỉnh sửa ngay ngắn, chim bồ câu nhàn nhã bước đi trên sân cỏ, bóng chim trên sân cỏ hiện ra giống như chữ bát biết đi. Phía cuối sân cỏ có một giàn nho, tháng mười sớm đã không còn quả nho, phiến lá chỉ lớn vừa lòng bàn tay ở dưới ánh mặt trời rêu rao, mấy con mèo mướp, nhàn nhã nằm trên giàn nho, cái đuôi gầy như cái gậy thỉnh thoảng lộ ra từ trong lá.

Ngũ Mị chợt nhìn thấy có ba người trên con đường trải đá bên cạnh sân cỏ đang đi tới tòa nhà này, đến dưới giàn nho cô mới nhìn thấy rõ, ba người kia là Yến Kinh Vĩ, Phùng Thanh Bình và Yến Tu Minh một nhà... ba người. Ngón tay cô cầm song cửa sổ không khỏi siết chặt, khớp xương có chút trắng bệch.

Không biết xảy ra chuyện gì, ba người dừng lại dưới giàn nho, Phùng Thanh Bình nhét hộp quà trong tay vào lòng Yến Tu Minh, ngón tay tức giận chỉ vào mũi chồng. Yến Kinh Vĩ từ xưa đến nay sợ vợ cùng đầy bức tức gặt tay bàn tay cộp, tức giận nói gì đó. Ngũ Mị lại nhìn em gái song sinh. Yến Tu Minh toàn thân quần áo trắng mặt không thay đổi đứng một bên, giống như tượng Ngọc Quan Âm.

“Nha đầu, nhìn gì thế?” Thẩm Quốc Phong nghe cháu trai nói chuyện của Thẩm Thuật đã qua, trong lòng buồn lòng, nhìn Ngũ Mị vui sướng mấy phần.

Ngũ Mị quay đầu cười một tiếng: “Đang nhìn giàn nho.”

“Giàn nho có gì đáng xem?”

“Người đã nghe chuyện cười chưa?” Không đợi hai ông cháu trả lời, Ngũ Mị cười kể: “Có một tên rất sợ vợ, một buổi tối bị vợ cào nát mặt. Ngày hôm sau lên công đường, Thái thú hỏi hắn ta là sao bị thương. Tên đó nói buổi tối hóng mát, bị ngã xuống giàn nho. Thái thú không tin, nói chắc chắn là người bị vợ ở nhà đánh, ta sẽ sai người tới nhà người áp giải người đàn bà chưa ngoan kia tới phủ. Không ngờ Thái thú phu nhân nghe lén được, nhất thời giận dữ, xông vào công đường nhéo tai Thái thú. Thái thú hốt hoảng nói với tên kia: “Tạm thời người lui xuống, ta cũng có thể ngã xuống giàn nho.”

Cô kể chuyện rất sống động, nhất là đoạn cuối giả giọng hốt hoảng của Thái thú, giọng đánh đá của bà vợ. Thẩm Quốc Phong cười đến nỗi nếp nhăn trên mặt cũng rung lên, cười mắng: “Nha đầu này chính là con quỷ ranh mãnh, biết rõ ta vừa mới ăn com xong, làm ta cười đau cả ruột.”

Ngũ Mị như lơ đãng liếc mắt ra ngoài cửa sổ, một nhà kia đã tiến vào tòa nhà. Đấy lòng động một cái, cô mỉm cười nói tạm biệt: “Ông, buổi chiều cháu còn có lớp, phải đi trước. Người tự mình chú ý sức khỏe.”

“Lục Gia, cháu đưa xuống.” Thẩm Quốc Phong rất có cảm tình với Ngũ Mị, chỉ tiếc cô bé này xuất thân chưa đủ, nhà họ Thẩm nhìn qua thì vững chắc, nhưng thật ra bên trong đã sớm nghiêng đổ, nếu không ông cũng không tính toán hôn sự của cháu đích tôn Thẩm Lục Gia.

Hai người trẻ tuổi sống vai đi ra khỏi phòng bệnh.

“Anh quay lại đi. Em đi thang bộ xuống.” Ngũ Mị cố ý tránh cả nhà kia, suy nghĩ chu toàn.

Thẩm Lục Gia nhìn cô thật sâu, ngăn chặn cảm giác bất an trong lòng, cười nói: “Được, em lái xe chậm một chút. Đến nhà gọi điện cho anh.”

Cho đến khi bóng lưng Ngũ Mị biến mất khỏi góc hành lang, Thẩm Lục Gia mới quay trở lại phòng bệnh. Không nghĩ tới đi được mấy bước, liền gặp phải một nhà ba người họ Yến vừa ra khỏi thang máy.

“Yến bá bá, Yến bá mẫu. Mọi người đây là _____” Thẩm Lục Gia nhìn mấy hộp quà trong tay bọn họ, cảm thấy có chút không vui, Thẩm Quốc Phong nắm viện anh đã yêu cầu cấp dưới phải hết sức ngăn chặn tin này lại. Trong lòng anh không muốn quá thân cận với người nhà họ Yến.

“Chú nghe chú Hai cháu nói ngài tư lệnh không khỏe, như thế nào cũng phải tới thăm một chút.” Yến Kinh Vĩ buồn rầu nói: “Lục Gia, ông nội cháu không có chuyện gì chứ?”

“Trước mắt không có gì đáng ngại, chẳng qua tinh thần không được tốt.”

Nghe thấy thế, Yến Kinh Vĩ tức giận lườm vợ một cái, gật đầu nói: “Chúng ta vào thăm một lúc, còn để cho ngài tư lệnh nghỉ ngơi cho khỏe.”

Bởi vì Thẩm Quốc Phong cũng đã nói chuyện một lúc lâu với Ngũ Mị, đã sớm mệt mỏi, chống đỡ nói chuyện với vợ chồng nhà họ Yến mấy câu, không khỏi thái độ. Yến Kinh Vĩ không dám ở lại lâu, ra hiệu con gái đặt bó hoa trên tủ đầu giường.

Yến Tu Minh nhìn thấy trên tủ đầu giường có một bó hoa Diên Vĩ, mí mắt giật giật. Cô không thích loài hoa này, rất không thích. Bởi vì Yến Di Quang thích nó. Năm đó trong phòng ngủ Yến Di Quang treo một bức trang về hoa Diên Vĩ của họa sĩ Van Gogh, hai người đã không ít lần tranh nhau.

“Ông nội Thẩm, hoa Diên Vĩ này thật đẹp.” Một mặt cô mỉm cười, một mặt khom người đặt bó hoa bách hợp bên cạnh bó hoa Diên Vĩ, nhưng ánh mắt gấp gáp tìm cái thiệp trong bó hoa Diên Vĩ.

“Diên Vĩ? Đây không phải là hoa lá cọ sao?” Thẩm Quốc Phong xuất thân từ nông thôn cũng từng nhìn thấy bông hoa được dân gian gọi là hoa Diên Vĩ trên bờ ruộng, nhưng ông không thích loài hoa có tên phong hoa tuyết nguyệt này, bởi vì lá hoa Diên Vĩ và lá gói bánh chưng có mùi phần tương tự, ông nhìn hoa Diên Vĩ kêu “hoa lá cọ”. Đại khái cũng biết mình gây ra chuyện cười, ông tự giễu nói: “Ta, chỉ biết cây bông vải.”

Phùng Thanh Bình vội vàng trách mắng con gái, “Nha đầu này, tay chân không chăm chỉ ngũ cốc còn không phân biệt được, cái gì mà hoa Diên Vĩ, nhìn không rõ, đó là hoa lá cọ.”

“Đây không phải dân gian thường gọi là hoa vẹt sao?” Yến Kinh Vĩ cũng hùa theo phê bình con gái, “Thanh niên bây giờ không biết gì, chỉ biết đến sự nghiệp. Bông hoa như vậy cũng không biết. Mấy hôm trước ba vừa nhìn thấy trên báo Tứ Xuyên tác giả có viết cái gì mà hoa Mạn Thù Sa, ta còn nghĩ cái tên này bịa đặt, tra tư liệu, chớ mà hoa Mạn Thù Sa cái gì, chính là hoa bọ ngựa khi còn nhỏ chúng ta hay chơi.”

Thẩm Lục Gia cười nói: “Hoa này chính là hoa Diên Vĩ, hương cây Diên Vĩ.” Không phải anh cố ý giải thích thay Yến Tu Minh, chỉ là không thích vợ chồng họ Yến vì cái lời trước mắt, thứ hai, quan trọng nhất, bởi vì hoa này do Ngũ Mị mang tới, nếu bị so sánh không đáng giá một đồng, sợ sẽ ảnh hưởng đến cái nhìn của ông nội về Ngũ Mị.

Yến Tu Minh cảm kích nhìn anh một cái, không buông tha dò hỏi, “Thẩm đại ca, mùa này hoa Diên Vĩ rất hiếm, e rằng phải vận chuyển bằng máy bay từ nước ngoài tới.”

“Bạn tôi đưa tới.” Thẩm Lục Gia không muốn ông nội suy nghĩ nhiều, qua lao lý lệ nói, “Tôi cũng không rõ lắm.”

Theo thói quen Yến Tu Minh hơi cúi đầu, che giấu ánh mắt gọn sóng, người mang hoa này tới... mười phần có tám, chín phần là... phụ nữ đi.

Tác giả có lời muốn nói: Mỗi lần tôi nhìn thấy hoa bị ngán hay gọi là hoa mạ phù sa đều cảm thấy khó chịu... Không phải đều từ củ mà ra sao, cái tên nghệ thuật như vậy, thật là ... chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Giết người là nghề của tôi.

Editor: Linh Linh

Buổi tối, Thẩm Lục Gia nằm trên giường trong phòng bệnh, lăn lộn khó ngủ.

Trong đầu anh đang suy nghĩ về lời nói của ông nội khi nhà họ Yến rời đi.

“Lục Gia, Ngũ tiểu thư, rất tốt.” Ông cụ cười híp cả mắt, “Ta rất thích nha đầu này, nhưng ta không tán thành hai đứa ở chung một chỗ.”

“Cháu hãy nghe ta nói xong. Nhìn cử chỉ điệu bộ của nha đầu này, nói năng hiểu biết, chắc chắn xuất thân không kém. Cháu cũng nhìn thấy con gái nhà họ Yến, mặc dù là đứa trẻ biết tiền biết lùi, nhưng phẩm chất, hơi kém một bậc, dò xét bó hoa Diên Vĩ nửa ngày, có chút không phóng khoáng. Huống chi ba mẹ, đáng về hôm nay, quả thực rất khó coi.”

“Khi còn bé ta đã dạy cháu, làm người trong công việc, bất kể thắng thua, ít nhất tư thế phải đoàng hoàng. Cho dù ăn cơm, cũng phải mâm Rồng bát Phụng. Ta thấy Ngũ nha đầu, tư thế ngồi rất đẹp. Nhưng cái ta lo lắng là, đứa bé này cũng chỉ hai mấy tuổi, cử trọng nhọc khinh như vậy, nội tâm không khỏi quá nhiều, chỉ sợ là mình sắt tâm đá. Có lúc, phải chọn người có chút thiếu sót mới có thể yêu, hoặc là, mới khiến cháu yên tâm.”

“Cháu đưa cô bé đến gặp ta, ý gì, t biết, cô bé cũng tự hiểu. Nhưng biểu hiện của cô bé, vừa tùy ý, vừa nắm bắt có chừng mực, quả thực rất tốt.” Thẩm Lục Gia nhớ ông nội nói đến đây liền dừng lại, một môi nhắm hai mắt lại, ra hiểu anh đi làm việc của mình.

Anh không biết điệu bộ hôm nay của Ngũ Mị khiến cho ông nội tự mình nhớ lại, anh hận không thể ăn hết lớp mặt nạ của người phụ nữ này.

Thở dài, Thẩm Lục Gia trở mình, nghĩ lại lúc ở Hà Nội, nằm cùng Ngũ Mị trên một cái chiếu. Mùi hương của người phụ nữ kia quang quắc trên chóp mũi, trong người không khỏi nóng ran mấy phần. Lăn qua lộn lại, một đêm Thẩm Lục Gia, cuối cùng... cũng ngủ không ngon.

Vì vậy ngày hôm sau anh đến Thịnh Thời, Sầm Ngạn nhìn hốc mắt của ông chủ, trong lòng âm thầm gào thét, đêm qua tổng giám đốc Thẩm nhất định... vất vả... quá độ.

“Tổng giám đốc Thẩm, có muốn tôi đổi cả phê thành trà sâm bồi bổ không?” Sầm Ngan đề nghị.

Thẩm Lục Gia suýt nữa bị sặc cả phê, mặt anh không thay đổi nhìn tâm phúc: “Sầm Ngan, có phải anh quá rảnh rồi hay không?”

Sầm Ngan rụt cổ, ngoan ngoãn trở về phòng làm việc của mình, nhưng trong lòng suy nghĩ, ngày thường từ trước đến giờ tổng giám đốc Thẩm long tình hồ mãnh hôm nay chẳng lẽ sáng sớm phải chịu phạt? Nếu như vậy, giám đốc Ngũ thật ra là manh nữ, Nhưng là tổng giám đốc Thẩm, người xưa đã có câu, có công mài sắt có ngày nên kim. Đàn ông vẫn còn tiếc tình, tiếc tình. Sầm Ngan vốn định sẽ đi vào khuyên, đáng tiếc lá gan không đủ lớn, cuối cùng vẫn nuốt “Lời khuyên” bên miệng xuống.

Trong phòng làm việc của bộ phận quan hệ xã hội, Ngũ Mị cũng mang quà về cho mấy cô cấp dưới, quà tặng không quan trọng, chỉ có cả phê Việt Nam và mấy quả xoài, nhưng cũng đủ được mấy cô này mặt mày hớn hờ.

Trở lại phòng làm việc của mình, Ngũ Mị cẩn thận tưới nước cho chậu cây đào của mình, cô mua trên đường đi làm hôm nay. Lúc trước nhà cô cũng có một chậu cây đào nhưng nó đã sớm bị Bất Nhị đẩy từ trên tầng xuống, tan xương nát thịt. Đáng tiếc hoa này không có tiếng, hiếm có người bán trong chợ hoa. Hôm nay vừa vận cô gặp phải, có thể nói là duyên phận.

Cây đào được trồng trong một cái chậu sành màu xanh, trong phiên lá xanh là nhưng cánh hoa màu đỏ, giống như được làm bằng lụa vậy mềm mại và xinh đẹp. Nhưng không mấy người biết toàn thân cây đào đều có độc, 3 gam cây đào khô có thể gây chết người. Ngũ Mị không sợ chút nào nhẹ nhàng sờ phiên lá trơn bóng, sau đó lại cầm bông hoa. Cô không những biết loài cây trước mặt này có độc, mà còn hiểu rõ phản ứng sau khi bị trúng độc đầu tiên là kén ăn, nôn mửa, đau bụng, tiêu chảy, sau đó thần kinh rối loạn, xuất hiện nhất xiu, co quắp, hôn mê, cuối cùng tuần hoàn suy kiệt dẫn đến chết đau đớn. Đối với trí nhớ mình rất hải lòng, Ngũ Mị mỉm cười nhàn nhạt, sau đó mới bắt đầu xử lý công việc sau mấy ngày đi công tác.

Còn chưa được một giờ đồng hồ, điện thoại nội bộ trên bàn vang lên. Bên kia điện thoại giọng nói nhân viên lễ tân không kìm nén được kích động, “giám đốc Ngũ, có một anh chàng đẹp trai mang một bó hoa hồng rất lớn chỉ muốn gặp chị. Chị xuống nhanh lên.”

“Được, tôi biết rồi. Cảm ơn cô.” Ngũ Mị bình thần trả lời, nhưng khóe miệng không khỏi nhếch lên, mĩa mai.

Hạ Thương Chu, nhiều năm như vậy, anh ta tán gái không có... nửa phần tiến bộ.

Trên nền gạch cẩm thạch màu đen trong phòng khách Thịnh Thời có một người đàn ông dáng người cao gầy anh tuấn đang đứng đó, bên trong anh ta mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh, bên ngoài là khuy áo màu xanh hải quân trái ngược với màu áo, giống với màu quần tây. Đôi giày da màu đen không nhiễm bụi trần. Nhưng mà, người tình anh trong giới kinh doanh này đang cầm một bó hoa hồng đỏ rực rất to trong tay. Trong lúc nhất thời, các nhân viên đang ra vào Thịnh Thời đều quay lại nhìn kỳ dị về phía này tựa như có thể yêu người đàn ông này. Chẳng qua Thịnh Thời là một công ty có văn hóa, không có ai dám bắt quai. Chỉ có Ký Thư Giai đã từng uống rượu với Hạ Thương Chu thì cảm thấy người này có chút quen mắt, lúc này mới quay đầu lại liếc nhìn. Cái nhìn này giúp anh ta nhận ra Hạ Thương Chu.

“Chủ tịch Hạ, anh đến Thịnh Thời có việc gì vậy?” Ký Thư Giai cầm chai rượu. Mặt đầy kinh ngạc.

Đúng lúc Ngũ Mị từ trong thang máy đi ra.

“Người tôi chờ đã đến. Giám đốc Kỷ, lần sau có cơ hội sẽ tìm anh uống rượu.” Hạ Thương Chu vỗ vỗ bả vai Ký Thư Giai cũng không ghét bỏ trên bả vai anh ta đầy gầu, bước nhanh nghênh đón Ngũ Mị.

Ký Thư Giai tròn mắt há mồm nhìn hai người. Bữa cơm lần trước mới cách bao lâu? Giám đốc Ngũ lại ngồi cùng chủ tịch ngân hàng họ Hạ! Giám đốc bộ phận quan hệ xã hội nên đổi tên thành giám đốc giao thông công cộng. Thật là vật đổi sao dời lòng người dễ đổi thay. Anh ta tức giận nghĩ.

Ngũ Mị không nhận bó hoa hồng còn đọng sương sớm kia. Cô chỉ ung dung khoanh tay, lười biếng nhìn Hạ Thương Chu hỏi: “Tổng giám đốc Hạ làm gì vậy?”

Hạ Thương Chu đã biết Ngũ Mị chính là Yến Di Quang sau này, đây là lần đầu chính thức gặp mặt. Cô cũng không đánh phẩn, chỉ toa chút son môi. Hiện tại môi lại hơi lộ một chút, cười như không cười. Cô mặc chiếc váy màu xanh tím than dài đến đầu gối, váy áo còn có một lớp viền hoa màu đen. Màu sắc tươi đẹp này càng tôn thêm bắp chân trắng như tuyết của cô. Anh thoáng nhớ lại, lúc trước mấy lần bọn họ chạm mặt, phần lớn cô đều mặc váy. Mà hồi đó khi còn đi học, cô ghét nhất chính là váy. Bởi vì múa ballet, nên cô rất chú ý đến bắp chân rắn chắc của mình. Nhưng bây giờ, ngoại hình cũng không giống Yến Di Quang nữa, tên cũng đổi thành Ngũ Mị, ngay cả tính cách cũng đã thay đổi, anh phát hiện ra mình có chút bị thương, đối diện với người phụ nữ đã từng vành tai và tóc mai chạm nhau, bây giờ anh một chút cũng không hiểu.

“Anh muốn nói chuyện với em một lúc. Cho dù em là Di Quang, hay là Ngũ Mị.” Hạ Thương Chu kinh ngạc nhìn nhìn người anh ta yêu bốn năm, giấu người phụ nữ này trong đáy lòng sáu năm. Anh ta yêu cô suốt mười năm, mười năm, đời người được bao nhiêu cái mười năm?

Ngũ Mị cũng chăm chú nhìn Hạ Thương Chu đứng đối diện, lâu sau, mới chậm rãi gật đầu một cái.

Hạ Thương Chu ôm bó hoa hồng đi đằng trước, từ đầu tới cuối Ngũ Mị đi phía sau anh ta một bước, hai người cứ như vậy kỳ quái một trước một sau rời khỏi Thịnh Thời.

Cách Thịnh Thời không xa có một quán cà phê, tên là Moulin Rouge. Hạ Thương Chu dẫn đầu đẩy cửa đi vào. Ngũ Mị thì dừng lại, ngửa đầu nhìn chử màu đỏ kia.

“Không luật pháp. Không hạn chế. Chỉ có một quy tắc: Vĩnh viễn đừng rơi vào bẫy tình.” Ngũ Mị thầm đọc một câu thoại trong một bộ phim điện ảnh nổi tiếng, sau đó cúi đầu cười, chẳng qua là nụ cười mang theo mấy phần khổ sở. Anh ta ngược lại chọn một nơi rất hợp hoàn cảnh.

Hai người ngồi đối diện nhau. Hạ Thương Chu gọi một cốc cà phê, sau đó hơi tự giấu cười một tiếng: “Em tự gọi đi, anh cũng biết bây giờ em không thích uống Blue Mountains nữa.”

“Latte, không sữa.” Ngũ Mị mỉm cười nói với người bồi bàn.

“Em đã thay đổi rất nhiều.” Hạ Thương Chu cười miễn cưỡng, “Lúc trước anh không nhận ra.”

Ngũ Mị dùng cái thìa khuấy cà phê, sau đó nhìn cái thìa tạo ra một vòng xoáy.

“Tôi gặp tai nạn, mặt bị thương, không thể không sửa đổi.” Cái thìa va vào thành cốc cà phê tạo ra tiếng động, Ngũ Mị nhẹ giọng nói.

Hạ Thương Chu như bị xét đánh, hai cánh môi như bị dính vào với nhau, hồi lâu, anh ta mới nặn ra một câu, “Thật xin lỗi.”

Ngũ Mị để chiếc thìa xuống, đưa tay sờ sờ gò má mình, lạnh nhạt nói: “Thật ra tôi càng thích gương mặt bây giờ hơn.”

“Anh nghe nói.” Hạ Thương Chu nói hơi khó khăn, “Cả nhà họ Yến chuyển đến Tứ Xuyên.”

Ngũ Mị gật đầu một cái, “Tôi biết.”

“Anh muốn biết em đang suy nghĩ gì.” Tay Hạ Thương Chu nắm cái cốc, nhưng ánh mắt nửa giây cũng không rời khỏi người phụ nữ đối diện.

“Tôi không phải là một người thích giận cá chém thớt.” Ngũ Mị tùy ý vuốt mái tóc dài, “Nhưng, tôi lại không có thói quen tha thứ cho người khác.”

“Mọi người, dù sao cũng là, người một nhà.” Hạ Thương Chu đầu tranh nói một câu.

Ngũ Mị khẽ cười, “Sau khi tôi bỏ nhà đi luôn suy nghĩ một vấn đề. Giống như họ hàng, anh chị em ruột những thứ này có liên hệ máu mủ, có lẽ chỉ là hiểu nhầm. Cho dù cùng chung một đoạn gen, có thể không chế lẫn nhau, chi phối, dựa vào đó ý lại lẫn nhau. Loại yêu danh nghĩa mà cướp đoạt, tôi không cần.”

“Tôi đang suy nghĩ gì, không quan trọng.” Ngũ Mị đưa cốc cà phê lên môi, nhàn nhạt nhấp một miếng, “Tôi chỉ muốn nói với anh, không nên can thiệp của tôi. Nếu không, tôi không bảo đảm sẽ không coi anh cùng phía với kẻ thù.”

“Nếu không muốn trở thành kẻ thù của em, em muốn anh phải làm gì?” Hạ Thương Chu cười khổ hỏi.

Ngũ Mị đưa tay sờ bó hoa hồng, phía trên gai đã bị thu dọn toàn bộ cẩn thận, cô không nhận được hừ lạnh một tiếng, hoa hồng là một loài cây ngu xuẩn, giống bản thân năm đó, để lộ gai ra bên ngoài, không phải bị nhổ hết, chính là bị mài mòn, nhưng giấu độc ở trong lòng, giống như cây đào có thể tiến người ta đi Tây Thiên mà không lưu lại dấu vết.

Lông mi khẽ rung, Ngũ Mị bình tĩnh nói: “Thứ nhất, không cần đưa những thứ này tới đây.”

“Được.”

“Thứ hai, hiện tại tôi là Ngũ Mị, Yến Di Quang đã là quá khứ, tất cả mọi thứ Ngũ Mị đều không biết. Một chút cũng không biết. Anh có hiểu ý tôi không?”

Trái tim Hạ Thương Chu run lên, đôi mắt kia vẫn giống quá khứ trắng đen phân rõ, chẳng qua màu đen kia, là vực sâu không đáy; màu trắng kia, là hư vô.

“Anh biết.” Sắc mặt Hạ Thương Chu tác nhọt trả lời.

Tác giả có lời muốn nói: Tôi đặc biệt thích tên chương này.

Rất ngang ngược.

Đã nhìn ra, bạn học Ngũ... tương đối... nguy hiểm.

Mấy hôm nay thân thể không tốt, cập nhật chậm, xin lỗi các mọi, cuối tuần sẽ cố gắng bồi thường mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nghi thức chôn cất người chết (1).

Editor: Linhh Linhh.

Từ thí nghiệm chứng minh định luật Murphy là một chiếc bánh mì phết bơ rơi trên mặt đất, đa số lúc nào mặt phết bơ cũng úp xuống đất cho đến nội dung định luật – nếu một việc có thể diễn tiến xấu, cho dù khả năng nhiều hay nhỏ, nó sẽ xảy ra đúng như thế. Năm đó học sơ tam Thẩm Lục Gia có viết một bài luận văn nhỏ để giải thích tại sao mặt bánh mì có phết mứt lại chạm mặt đất trước, từ đó bác bỏ định luật Murphy sử dụng thí nghiệm này không đủ chứng minh.

Nhưng mười mấy năm sau, Thẩm Lục Gia dùng định luật Murphy để chứng minh chính mình.

Trước kia bốn người bác sĩ đã tham gia một việc hoạt động “Trái tim ấm” mạnh mẽ, dành cho những ông cụ nghèo bị loạn nhịp tim được lắp máy tạo nhịp tim miễn phí, mà hoạt động tạo nhịp tim này do một nhóm không hoàn thành đã sử dụng rất nhiều máy tạo nhịp tim kiểu mới. Chưa đầy một tháng sau có một ông lão phải nhập viện trong tình trạng dây dẫn cách điện bị phá hư, bởi vì trở kháng thấp khiến tạo nhịp tim không có hiệu quả, sau khi được đưa vào bệnh viện đã chết. Bây giờ người nhà bệnh nhân nắm chặt vấn đề máy tạo nhịp tim không buồng, muốn bốn bác sĩ cho một lời giải thích.

Lại có một phòng viên đã lấy tiêu đề “Chẳng lẽ mạng của người nghèo không phải là mạng” để chỉ trích tình hình sự phân hóa giàu nghèo trong hệ thống chăm sóc sức khỏe hiện nay, tạm thời dư luận xã hội hoàn toàn đang đứng về phía nạn nhân. Phó thị trưởng thành phố Tứ Xuyên chịu trách nhiệm về chăm sóc sức khỏe cũng tức giận, yêu cầu điều tra tới cùng. Hai bộ ban chính là ban quản lý nhân sự thành phố, ban quản lý kinh tế chính phủ, âm thầm như vậy, Tô Quân Nhiệm cũng không tiện xen vào.

Thẩm Quốc Phong đang được lính cần vụ đẩy xe lăn bộ ở sân cỏ vô tình nghe thấy được lời nghị luận của các y tá, nghĩ đến con dâu Trương Ngọc Hà mấy hôm nay không thấy đến, ông lập tức biết có chuyện xảy ra.

Gọi điện thoại cho con trai để chứng thực, ông cụ năm đó đánh thép chỉ cần nói mấy câu đã khiến cho Thẩm Thuật phải nói thật, sau đó điện thoại rơi xuống, ông cụ ngắt đi.

Lúc Thẩm Lục Gia chạy đến, Thẩm Quốc Phong đã được đưa vào phòng cấp cứu. Thẩm Thuật ngồi chồm hóm dưới đất, ôm đầu, giống như biết được hoa màu trong đất của lão nông chết hết. Đèn đỏ ở cửa phòng cấp cứu nhấp nháy không ngừng, giống như lưỡi hái của tử thần, mỗi một lần hái đều thu hoạch rất nhiều đầu lâu mang theo đồng máu bắn tứ tung.

Chợt đèn tắt. Trưởng khoa tim mạch Quách Viễn Minh bước chân nặng nề đi ra.

“Tổng giám đốc Thẩm, nén bi thương. Ngài tư lệnh, không thể cứu được nữa, đã ra đi.”

Hộp đựng tim lợn hàm nhân sâm trong tay Thẩm Lục Gia rơi xuống, nước canh rơi vãi đầy đất.

Thẩm Thuật đặt móng ngồi trên mặt đất, hai hàm răng liên tục run lên, nửa ngày mới nói được một câu, “Ba _____”

Thẩm Lục Gia hoảng hốt, đập vào mắt toàn bộ đều là màu trắng, đèn trắng trên đầu ngoài hành lang, ánh đèn sáng như tuyết đâm vào mắt khiến mắt anh khô khốc, anh dùng sức nhắm mắt lại một cái, trong mắt như cũ không ướt tí nào, anh mơ hồ suy nghĩ, hóa ra lúc con người đau khổ thực sự là lúc không có nước mắt. Anh muốn nói gì đó, lại cảm thấy cổ họng căng lên, không phát ra được âm thanh nào. Trong lỗ tai là một loạt âm thanh vù vù, tiếng còi xe cấp cứu lóc cóc trên nền gạch phát ra âm thanh, tiếng va chạm của cánh tay với áo blouse trắng của bác sĩ khi đi nhanh, tiếng dụng cụ giải phẫu kim loại va chạm với khay, các thanh âm hỗn hợp thành một mảng hỗn loạn, tiếng Quách Viễn Minh tiếc nuối giống như một cây kim, đâm rách sự huyền ảo xung quanh, làm màng nhĩ anh đau nhói.

Bác sĩ đẩy thi thể Thẩm Quốc Phong ra ngoài, lại một màu trắng nặng nề, Thẩm Lục Gia cảm thấy chân như nhũn ra, anh suy yếu đỡ vách tường.

Thẩm Thuật nhào vào xe đẩy, nước mắt giàn dụa, một tiếng lại một tiếng kêu thảm, đáng tiếc ông ta có té tâm phé liệt gọi “Ba” thế nào, người dưới vài tầng kia cũng không trả lời một tiếng.

Quách Viễn Minh lo âu liếc nhìn Thẩm Lục Gia, sắc mặt anh ảm đạm, nhưng ánh mắt rất trống rỗng, tựa như bị nguyên rửa thành bù nhìn, liền dò xét kêu hai tiếng “Tổng giám đốc Thẩm, anh không sao chứ?”

Lúc này đôi mắt màu trà của Thẩm Lục Gia mới có sức sống, vừa muốn nói chuyện, lại cảm thấy một vị cở rì sét từ cổ họng sắc lên khoang miệng, anh chợt ho khan, khô miệng lộ ra mấy tia máu. Quách Viễn biết rõ đây là chứng huyết ứ trong Đông y là do quá đau khổ mà dẫn đến nội thương phổi, phải biết “Đau buồn quá dẫn đến khí nghịch, không lưu thông, tích tụ lâu làm tổn thương phổi”. Ông vừa định giải thích đôi câu cho Thẩm Lục Gia, lại thấy Thẩm Lục Gia dùng mu bàn tay lau mép một cái, liền theo xe đẩy đi về phía nhà xác.

Bên ngoài nhà xác lạnh như băng, Thẩm Lục Gia tựa lưng vào tường, run rẩy móc điện thoại từ trong túi quần ra, gọi điện thoại cho mẹ Lục Nhã Nhu. Bên kia điện thoại Lục Nhã Nhu cũng ngừng một lúc, bà mới nói sẽ liên lạc với bộ tư lệnh quân khu.

Khỏi cần chốc lát, Tư lệnh quân khu Tứ Xuyên, Tư lệnh phó, Chính ủy, đi đầu là Tham mưu trưởng chạy tới bệnh viện quân khu tổng, hướng hai chú cháu nhà họ Thẩm bày tỏ thương tiếc sâu nặng sau đó mượn tạm phòng họp bệnh viện tạm thời triển khai hội nghị, quyết định do quân khu dẫn đầu thành lập ủy ban lo việc ma chay cho Thẩm lão gia.

Thẩm Quốc Phong có thân phận đặc thù, tất nhiên hậu sự không thể qua loa. Lúc này Thẩm Thuật nhàn rồi, mọi việc đương nhiên đều là Thẩm Lục Gia

quyết định. Anh là chủ ở lĩnh đường nhà họ Thẩm, tiếp nhận những thân hữu tới chia buồn. Những người khác tất nhiên sẽ không có dị nghị gì.

Vì vậy, rất nhanh di hài của Thẩm Quốc Phong được quân đội hộ tống đưa về ở núi Dương Minh ở Thẩm Dương.

Trong quá trình cáo phó được phát ra, phòng khách nhà họ Thẩm cũng được bố trí thành lĩnh đường. Trên bàn để di ảnh của Thẩm lão gia, trước di ảnh là một bát hương có hoa văn rồng uốn lượn, một bát ngũ cốc, trái cây tươi, các loại bánh ngọt và một bát cơm trắng có cắm đũa. Dĩ nhiên, dựa theo tập tục, không thể thiếu được một ngọn đèn trường minh.

Các lãnh đạo từ lớn tới nhỏ trong quân đội đều đến dâng tặng vòng hoa, thắp hương xong liền rời đi. Bọn họ đến chuẩn bị cho ba ngày sau là nghi lễ vĩnh biệt di hài. Bởi vì con trai trưởng của nhà họ Thẩm là Thẩm Tự vắng mặt, tránh nhiệm tức trực bên linh cửu cả đêm liền rơi trên đầu Thẩm Thuật.

Ngũ Mị biết tin tức Thẩm lão gia qua đời đầu tiên. Lúc chàng vạng tối cô đến nhà Nghiêm Kham ăn cơm chùa, anh trai của Nghiêm Kham là trung tướng Nghiêm Khiêm, cũng chính là tư lệnh phó của quân đội Tử Xuyên gọi điện cho em trai thông báo tin buồn.

Ăn cơm xong trở về nhà, Ngũ Mị nghĩ tới nghĩ lui, không biết có nên gọi điện thoại cho Thẩm Lục Gia hay không.

Lúc này trong đình viện nhà họ Thẩm, Thẩm Lục Gia đang ngồi xõm dưới tàng cây hợp hoan mà cây kia so với năm đó còn lớn hơn mấy vòng, đào cái gì đó.

Đào nửa ngày, anh mới đào ra được một hộp bánh Đan Mạch hình tròn màu xanh dưới lớp đất đen thui, đã quá lâu, bề ngoài hộp sắt bị ăn mòn không còn hình dáng. Tốn hết sức lực lớn, Thẩm Lục Gia mới mở được cái nắp ra.

Bên trong toàn bộ đều là giấy tờ, rất nhiều chữ phía trên đã trở nên mờ hồ không rõ.

“Ba không muốn chúng ta. Ông ấy đi. Mang theo vali đi.”

“Mẹ đuổi theo ba, bị xe đụng.”

“Bà nội đã lên trời. Tôi nhìn thấy ông nội khóc.”

“Tôi hận người đàn bà kia!”

“Mẹ mất một cái chân. Tôi rất khó chịu, tôi không biết nên làm gì.”

“Mẹ đánh tôi. Nói không muốn thấy tôi. Vú Trương bảo tôi không nên trách mẹ. Tôi một chút cũng không trách bà.”

“Hôm nay tôi đánh nhau với bạn học. Bởi vì hấn ta mắng tôi là đứa trẻ nhà quê không có ai muốn.”

...

Đây là cách ông nội chỉ cho anh, Thẩm Quốc Phong nói với cháu trai, nếu gặp phải chuyện gì khó chịu, lại không nói được với người khác, thì viết vào một tờ giấy, giấu cho kỹ, chôn xuống đất, như vậy có thể tốt hơn một chút.

Thẩm Lục Gia cứ như vậy ngồi xõm dưới đất, nhìn những chữ kia trên từng tờ một. Chữ viết của anh trên tờ giấy từ non nớt trở nên thành thục. Ở nơi này thời gian tựa như bị không khí âm trầm vào làm nhũn mảnh giấy. Cây hợp hoan trên đỉnh đầu anh ở trong gió phát ra từng tiếng rên rỉ, tựa như nghe thấy tin chủ nhân qua đời mà đau thương khóc thút thít.

Phần lớn tờ giấy đều là hồi tiểu học. Đến cấp trung học đệ nhất, cấp trung học đệ nhị, tờ giấy vô cùng ít đi. “Tôi đạt huy chương vàng tại cuộc thi Olympic Toán quốc tế, nhưng mẹ không chịu tham gia buổi nghi lễ trao giải.” “Tôi đạt giải nhất cấp quốc gia trong cuộc thi Vật lý dành cho học sinh trung học đệ nhị, lại là Hứa Bí cùng tôi đi nhận thưởng.” Cuối cùng là một tấm là trước khi anh đi du học tại Anh một ngày ____ “Tôi phải đi học ở Anh, nghe nói những năm nay ba đang phiêu bạt ở Châu Âu, hy vọng có thể gặp lại ông.”

Thẩm Lục Gia có chút tự giấu cười một tiếng, ba anh, có biết ông nội qua đời hay không? Nếu như biết, ông sẽ chạy về nhà chịu tang chứ? Hoặc là ông chỉ đau buồn một lúc, lại khoác máy đi chụp ảnh khắp nơi.

Điện thoại trong túi quần bỗng nhiên rung lên. Chắc là do ngồi xõm quá lâu, máu lên não không đủ, Thẩm Lục Gia đỡ thân cây, mới móc điện thoại di động ra.

Anh vốn tưởng rằng lại là họ hàng thân thích gọi điện thoại an ủi, không nghĩ là Ngũ Mị gọi tới. Thẩm Lục Gia dựa thân vào cây, nhận điện thoại.

“A lô ____”

Ngũ Mị nghe thấy giọng nói khàn khàn của anh, trong lòng khẽ thở dài một cái.

“Em nghe nói Thẩm lão gia đã mất. Anh chú ý giữ gìn sức khỏe, coi chừng thân thể.”

“Ừ.” Thẩm Lục Gia cúi đầu đáp một tiếng, cánh tay đeo vải đen bên trên có một tấm vải đỏ trong gió đêm run lẩy bẩy.

Ngũ Mị không nói gì, cách điện thoại di động, chỉ nghe thấy tiếng thở nhàn nhạt của cô, tựa như cô đang ở bên cạnh anh. Thẩm Lục Gia cảm thấy trong lòng yên tĩnh một chút, anh nhìn linh đường phía xa xa, chủ Hai Thẩm Thuật quý xuống đất, đang ném tiếng vàng vào trong chậu lửa. Sau khi cháy tro bị gió thổi bay lên, giống như từng con bướm màu đen.

“Ba anh, là một giáo sư trẻ tuổi nhất đại học khoa học kỹ thuật quân sự Tứ Xuyên, lúc đấy cũng là nhà toán học. Nhưng bởi vì một số chuyện, ông đã cắt đứt quan hệ với nhà họ Thẩm, lúc anh sáu tuổi mang theo một vali cùng máy chụp ảnh và một quyển sách bỏ đi. Khi đó bởi vì mẹ anh giận đối ông, đã về nhà ngoại. Sau khi biết tin bà chạy về, lúc ấy bà mới lấy được bằng lái xe không lâu, lái xe Jeep quân đội lên đường, kết quả ở trên đường gần trạm xe lửa, va chạm với một chiếc xe, mất một chân.” Thẩm Lục Gia dùng mũi chân đá đá cái hộp sắt, không biết thế nào tự dưng nói ra hết, không ngừng được.

“Từ đó về sau, tính cách mẹ anh trở nên vô cùng cổ quái. Về cơ bản anh đều do ông nội nuôi lớn. Lúc mới đi học, ông nắm tay anh tập viết theo mẫu chữ; lớp hai tiểu học ông dạy anh quân thể quyền; lên lớp ba bắt đầu dùng bút máy, năm đó ông ở chiến trường nhặt được một chiếc bút máy ngòi vàng đưa cho anh, anh còn nhớ chiếc bút kia viết tương đối to, không thích hợp với học sinh lớp ba, nhưng cũng khá quý, ngòi bút kim 14k, kẹp bút là cón ký hiệu mũi tên, được mạ vàng. Cái vòng trên đỉnh cũng được mạ vàng, trên mặt có nhân hiệu được khắc một dãy số. Ngay cả phần đáy nắp bút cũng có sọc cổ điển được trang trí bằng vàng. Bởi vì ngòi bút quá to, khi đó quyển bài tập ngữ văn của anh thường xuyên bị nhuộm một đồng mực, luôn bị thầy giáo phạt viết lại bài tập. Cây bút này được anh dùng đến tận sơ trung, bị hỏng mới không dùng nữa. Trong nhà anh rất nghiêm, đối với chuyện mở mang trí tuệ về giới tính rất lâu sau, thời điểm em họ anh học sơ tam, cũng chính là con trai độc nhất của chú Hai không biết tìm được ở đâu quyển tạp chí của Mỹ “Playboy”, anh cũng nhìn. Buổi tối kia_____” Thẩm Lục Gia dùng một chút, có chút ngượng ngùng, “lần đầu tiên anh bị di tinh, khi đó bọn anh cũng không có giờ học sinh lý, anh bị dọa sợ không nhẹ, nghi ngờ là tật xấu gì, suốt ngày ở trong thư phòng tìm sách chữa trị. Kết quả bị ông nội phát hiện, là ông nội bảo với anh đây chỉ là hiện tượng sinh lý của nam giới rất bình thường. Lúc đấy quả thật rất lúng túng.”

“Nói thật ông nội, đối với anh mà nói, ông cụ vừa là ông nội, vừa là ba, đôi khi là mẹ.”

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn mọi người đã quan tâm

Trên căn bản tôi không sao.

Chương này cá nhân tôi rất hài lòng, nhưng một chương này viết rất khó khăn, bởi vì phải tra cứu tài liệu liên quan tới tập tục tang lễ, còn phải cân nhắc thân phận Thẩm lão gia, cho nên viết không vui. Ông cụ là người thứ nhất tôi cho “đi thiên đường”, còn có chút không quen. Yên nghỉ đi lão gia ~ người vì kịch tính mà hy sinh, một đường đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Chi Mị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Đời người như vậy.

Editor: Linh Linh.

Đến mùa thu Tứ Xuyên giống như một thành trì được mạ vàng.

Ngũ Mị đưa mắt nhìn bóng lưng tiêu điều trong gió thu của Hạ Thương Chu từ từ xa dần, khẽ thở dài.

Giờ phút này tâm tình của cô chính là “nửa đời duyên” đối với đôi trai gái bị vận mệnh trêu đùa cuối cùng lo sợ không yên lúc gặp mặt nói ra câu bi thương muốn chết_____ “Chúng ta không thể quay lại.”

Không thể quay lại. Cô và Hạ Thương Chu không thể quay lại. Cho tới bây giờ sinh mạng đều là đường một chiều, chỉ có một con đường đi tới bóng tối.

Sợi tóc sau tai bị gió thổi bay toán loạn, Ngũ Mị quay trở về Thịnh Thời.

Chưa vào phòng làm việc, cô đã nhìn thấy Sầm Ngan mang vẻ mặt đau khổ đứng ở cửa phòng bộ phận quan hệ xã hội, đi đi lại lại. Nhìn thấy cô, như gặp phải vị cứu tinh, vội vàng nói: “Giám đốc Ngũ, cô cuối cùng cũng trở lại, tổng giám đốc Thẩm mời cô lên phòng làm việc của anh ấy một chuyện.”

“Tôi biết rồi.” Ngũ Mị không thay đổi sắc mặt đi qua Sầm Ngan, lưu lại một mùi hoa thuốc phiện cùng mùi hương nhựa cây gỗ Tuyết Tùng, sau đó, đi thẳng vào phòng làm việc.

Sầm Ngan tròn mắt há mồm nhìn bóng lưng mềm mại của cô, trong lòng thầm gợn ngón tay cái lên, giám đốc Ngũ thật là kiều ngao. Chỉ đáng thương cho tổng giám đốc Thẩm, đối với một người đàn ông mà nói, một người phụ nữ có nam nhan tri kỷ, anh sẽ chờ xanh lá thôi. Nếu như anh là tổng giám đốc Thẩm, biết hôm nay tình địch dám liều lĩnh đến địa bàn của mình tặng hoa thị uy, anh nhất định không ngại dùng nắm đấm cho đối phương biết “Tại sao bông hoa lại đỏ như vậy.”

Đáng tiếc tổng giám đốc Thẩm kiểm chế quá tốt, Sầm Ngan hơi đau lòng, thật ra trợ lý là loại nghề nghiệp đặc biệt cũng không có gì khác biệt so với thái giám ở thời xưa, nói trắng ra đều chạy chân cho chủ tử, dĩ nhiên, bản chất còn chưa phải vậy, ít nhất anh còn có cái chân giữa.

Lắc đầu một cái, Sầm Ngạn trở về phòng làm việc của tổng giám đốc. Không nghĩ tới anh vừa mới trả lời với tổng giám đốc Thẩm xong, đã nhìn thấy Ngũ Mị đẩy cửa phòng tiến vào. Anh lập tức có ý thức đi ra khỏi phòng làm việc, còn không quên đóng chặt cửa lại. Chỉ có trời mới biết anh hy vọng có thể lưu lại một khe cửa.

“Tìm em có việc gì?” Ngũ Mị tùy ý ngồi xuống ghế đối diện Thẩm Lục Gia, đôi chân dài tao nhã gác lên nhau.

“Em vừa đi đâu?” Giọng Thẩm Lục Gia bình tĩnh.

“Cùng chủ tịch nhân hàng Hạ đến Moulin Rouge uống một cốc cà phê.” Về mặt Ngũ Mị vô tội nhìn người đàn ông ngồi đối diện.

“Bây giờ đi làm việc. Chưa có sự phê chuẩn của giám đốc nhân sự đã tự bỏ bê công việc quá một tiếng.” Mặt Thẩm Lục Gia hơi sụp xuống, ngón tay vẫn nhanh chóng gõ trên bàn phím.

“Vậy anh trừ tiền lương đi. Tránh có người nói em dùng quy tắc ngầm.” Ngũ Mị lơ đãng cười một tiếng.

Tiếng gõ nút Enter dừng dừng vang lên, rõ ràng bị Thẩm Lục Gia giận cá chém thớt.

“Anh không thích em đi ra ngoài cùng người đàn ông khác.” Giọng Thẩm Lục Gia trầm thấp, “Vô cùng không thích.”

Lúc này Ngũ Mị mới đứng lên, đi tới sau lưng anh, hai tay đè lên vai người đàn ông nói: “Em chẳng qua cùng tổng giám đốc Hạ nói chuyện rõ ràng, bảo anh ta không cần đưa hoa tới. Bó hoa hồng kia em cũng không thích, ném vào thùng rác rồi.”

Bà vai Thẩm Lục Gia vốn căng thẳng lúc này mới hơi thả lỏng. Nhưng cơ thể anh thoáng chuyển một cái, kéo Ngũ Mị ngồi lên bấp đùi mình.

Ngũ Mị sợ hết hồn, trong lòng cô, tiết mục cầu huyết trong phòng làm việc tổng giám đốc bá đạo bá vương ngành thương cung với nữ thư ký tiểu bạch thỏ quả thật không thích hợp với Thẩm Lục Gia. Nhưng thật may Thẩm Lục Gia không có ý định làm gì, chẳng qua anh chôn cắm trong hõm vai cô. Nhắm hai mắt lại.

Nhìn một bên gò má của người đàn ông hốc mắt trở nên tối lại, Ngũ Mị giật mình, nhưng ngày qua hẳn là anh rất vất vả. Vì vậy cô đưa tay vuốt ve sống lưng Thẩm Lục Gia từ dưới lên trên.

Thẩm Lục Gia tự nhiên cảm nhận được sự an ủi, mở mắt nhìn cô chăm chú.

Bởi vì màu mắt anh nhạt, trong sáng giảm cảm hình ảnh của cô bên trong. Ngũ Mị có chút thú vị hăng giọng một cái, “Bất Nhị rất thích em vuốt lông cho nó, không nghĩ tới cũng hiệu quả với anh.”

Người phụ nữ này! Đáy mắt Thẩm Lục Gia nhanh chóng lóe qua một ý cười, sau đó quay đầu liền cắn lên cánh môi hồng nhuận kia.

Ngũ Mị hơi cảm thấy đau, không sợ hãi chút nào cắn ngược lại. Hai người giống như hai con chó con mới sinh vậy, anh cắn em em cắn anh, trong đó tự nhiên không tránh được hai đầu lưỡi cọ sát bốc cháy. Sau đó Thẩm Lục Gia liền nhân cơ hội cạy môi Ngũ Mị ra, lưỡi mềm mại tuần tra hàm răng cứng rắn không dứt, tựa như hoàng đế kiểm duyệt binh mã của mình.

Bởi vì Ngũ Mị ngồi lên bấp đùi của mình, lần hôn này mang tới khoái cảm mãnh liệt, Thẩm Lục Gia chỉ cảm thấy máu toàn bộ trên người hướng xuống nơi nào đó bụng dưới. Vì không thể thất lễ quá nghiêm trọng, anh đành phải chặt vật buông lỏng Ngũ Mị.

Ngũ Mị chợt nhìn mặt Thẩm Lục Gia cười rộ lên, mỗi một tiếng cười đều giống như cắn một quả đào giòn, nước ngọt văng khắp nơi. Thẩm Lục gia vốn không hiểu cho nên, càng ngạc nhiên cô.

Cuối cùng Ngũ Mị cũng ngừng cười, từ trên bàn rút ra một chiếc khăn giấy, sau đó cúi người lau mặt cho Thẩm Lục Gia. Liếc thấy dấu son môi trên khăn giấy, Thẩm Lục Gia mới biết được lúc trước son môi cô dính trên mặt mình. Nhưng nhìn cô tỉ mỉ lau hết dấu vết trên mặt cho anh, cảm thụ ngón tay cô cách khăn giấy vuốt ve trên mặt anh, một cỗ nhu tình dưới đáy lòng tản mát ra, Thẩm Lục Gia cảm thấy trái tim chứa đầy nước đường.

“Thẩm Lục Gia, ăn trộm cũng phải nhớ lau miệng nhé.” Ngũ Mị ném khăn giấy vào trong sọt rác, mặt trên ghẹo nói.

Tại Thẩm Lục Gia đỏ lên, nhưng vẫn nghiêm chỉnh cái sửa chữa: “Đây không phải là ăn trộm. Em là bạn gái anh, đây không phải là ăn trộm.”

Ngũ Mị không muốn cùng Thẩm Lục Gia thảo luận lâu cái từ nội hàm “Ăn trộm” này, vội vàng nói sang chuyện khác: “Anh nhìn xem, chúng ta dù gì cũng có quan hệ bầm vấy, vừa rồi em bỏ bê công việc anh có thể dùng trừ tiền lương của em được không?”

“Không thể.” Thẩm Lục Gia không chút suy nghĩ, lập tức cự tuyệt.

Ngũ Mị nổi giận: “Đồ nhà tư bản ăn thịt không nhả xương!” Cùng chính nhân quân tử Thẩm Lục Gia qua lại đã lâu, da mặt cô rõ ràng có khuynh hướng mỏng đi, “Cho anh ăn nhiều đậu hũ như vậy” không biết xấu hổ nói câu này ra khỏi miệng.

“Không có quy tắc, không được. Cái nên trừ nhất định phải trừ.” Thẩm Lục Gia nhìn đáng vẻ tức giận của Ngũ Mị, hơi buồn cười, khoan thai nói: “Nhưng tiền này anh có thể bảo người của mình bỏ sung cho em.”

Nghe nói như vậy, Ngũ Mị lập tức mặt mày hớn hờ, chân chó nói: “Ôi, Thẩm Lục Gia anh thật là một người rất tốt.”

“Sao bảo anh là nhà tư bản?” Thẩm Lục Gia buồn cười hỏi ngược lại.

“Anh là nhà tư bản tốt nhất trên thế giới.” Ngũ Mị một chút cũng không đỏ mặt nói.

Thẩm Lục Gia lại bật cười. Ngũ Mị khom người hôn lên mặt anh một cái, sau đó cao hứng đi mất. Thẩm Lục Gia cười khổ lắc đầu một cái, ý thức đập lửa một chút cũng không có, chỉ biết đốt lửa, không biết đập lửa.

Sầm Ngạn đi vào đưa báo cáo, phát hiện không khí vốn bị Thẩm Lục Gia đè ép đã ngoài dự đoán biến thành trời quang vạn dặm, sự sùng bái đối với Ngũ Mị ngay lập tức lại nâng lên một nấc thang, giám đốc Ngũ thật là giỏi nha thật là giỏi. Anh có thể đoán được sau này Thẩm Lục Gia sẽ trở thành một thế nô hạnh phúc.

“Tổng giám đốc Thẩm, đây là biểu bảng báo cáo kế toán của tập đoàn Nguyên ở Pháp tôi đã sửa lại. Trong năm nay từ tháng 1 đến tháng 6 tập đoàn Nguyên đã thực hiện toàn cầu thu được 166.76 triệu euro, tăng 9,1%, quần áo cao cấp, đồ trang sức, chén đĩa, mỹ phẩm và các loại châu báu xa xỉ khác lần lượt đạt tới 28.92 triệu euro, 10.24 triệu euro...” Sầm Ngạn đang báo cáo, phát hiện Thẩm Lục Gia bỗng nhiên ra hiệu anh không lên tiếng, nghe điện thoại di động.

Điện thoại là kiểm soát trưởng Giang Nhạc gọi tới, ông ta trước đây là cấp dưới của Thẩm Quốc Phong, rất được ông cụ tin cậy. Con trai Giang Dương của Giang Nhạc và Thẩm Lục Gia là bạn tốt.

“Lục Gia, thím Hai cháu cùng bốn người không phải ở thành phố sao? Trong viện nhận được báo cáo, bốn người thời gian trước đã dẫn vào một loại máy tạo nhịp tim kiểu mới, mua lại của một thương nhân hơn một triệu, bây giờ bốn người từ viện trưởng đến thư ký, bao gồm cả thím Hai cháu và chủ nhiệm văn phòng đều bị khống chế. Chuyện này đã được thông qua, nắp đây khẳng định không bùng bít được, cháu ngàn vạn lần ** đừng để cho ông cụ biết, chủ sợ tim ông cụ không chịu nổi.” Trong điện thoại giọng nói Giang Nhạc rất gấp.

“Giang bá bá, cháu biết. Chuyện này xin chú đừng lo lắng nhiều, ngay bây giờ cháu sẽ đi tìm chú Hai hỏi rõ tình huống.”

Cúp điện thoại sắc mặt Thẩm Lục Gia tương đối khó coi, “Báo cáo trước mắt cứ để ở chỗ anh, tôi có việc gấp phải xử lý, có chuyện gì thì gọi điện thoại.” Nói xong liền cầm chìa khóa xe bước nhanh rời đi.

Trên đường anh không ngừng gọi điện thoại cho Thẩm Thuật, không phải máy bận thì cũng không cách nào liên lạc được, đáy mắt Thẩm Lục Gia đều ứ máu. Gần như không muốn sống điên cuồng đạp chân ga, anh nhất định phải đuổi kịp Thẩm Thuật đến bệnh viện.

Trước thang máy tại bệnh viện quân sự, cuối cùng Thẩm Lục Gia cũng cản được con chó đi lạc Thẩm Thuật.

“Chú Hai!”

Môi Thẩm Thuật run rẩy, ngón tay bị thuốc lá hun đến mức chuyển màu vàng khè bám vào cánh tay Thẩm Lục Gia, “Lục Gia, thím cháu bà ấy, xảy ra chuyện lớn.”

“Chú Hai, cháu vừa mới nghe được tin tức, chú nói cho cháu biết, trong khoản kia, thím Hai được bao nhiêu?”

Thẩm Thuật run lấy bầy giờ ngón trở lên, “Một trăm ngàn.”

Thẩm Lục Gia nhắm mắt lại, dựa theo con số này, ít nhất sẽ bị xử từ chín đến mười năm. Nhưng trước mắt anh phải ổn định Thẩm Thuật.

“Chú Hai, cháu sẽ cố gắng nghĩ ra cách, chuyện này giao cho cháu, đừng nói với ông nội. Ông nội sẽ không chịu nổi kích thích.”

Thẩm Thuật suy nghĩ mấy năm nay mình thu hoạch tốt, hơn năm trăm vạn đều do cháu trai giúp lấy lại, mình trừ bị kinh sợ, nửa phần cũng không nhúng vào, hơi yên tâm. Chú cháu hai người đồng loạt tiến vào thang máy.

Trong phòng bệnh, Thẩm Quốc Phong đeo kính lão đang xem “tin tức tham khảo”, nhìn thấy ống tay áo Thẩm Thuật một bên cài cúc áo, một bên không cài, vạt áo một bên cao một bên thấp, không vui hừ một tiếng, “Vợ anh đâu? Không giúp anh sửa soạn.”

“Mấy hôm nay bốn người bọn họ bận bịu trong bệnh viện, Ngọc Hà cũng bận bịu.” Thẩm Thuật nuốt nước bọt một cái, nói nhỏ.

Thẩm Lục Gia không nói gì, bình tĩnh tiến lên giúp Thẩm Quốc Phong lột một cái gối phía sau lưng, mặt khác bị ai nghĩ, những đại gia tộc như bọn họ, vô luận bên ngoài thay đổi bất ngờ như thế nào, tóm lại là bách túc chi trùng tứ nhi bất cương, chỉ sợ nội bộ phân hóa, người trong nhà giết chết người trong nhà.

Tác giả có lời muốn nói: Bởi vì tôi cập nhật chậm mà bỏ lỡ vị cô nương kia, xin lỗi. (Bất quá phỏng đoán cô ấy cũng không thấy được lời nói này).

Một số cô nương biết mấy ngày trước tôi bị mọc mụn trong tai, ngày hôm nay vốn định cập nhật, nhưng trong cái mụn trong lỗ tai bị vỡ, bắt đầu chảy mủ, không dám ngồi như vậy, sợ chảy vào bên trong tai, hôm nay kết vảy mới dậy sớm gõ chữ. Những lời này tôi vốn không định nói, muốn bỏ văn liền bỏ đi, trả tiền, cũng không phân bại thắng thua, quả thật đã không phụ lòng tác giả. Chẳng qua là tôi cảm thấy tuần nay tôi không có đến ngày nhân phẩm càng không có vấn đề. Lỗ tai tôi xảy ra vấn đề, tôi cũng không đến bệnh viện, cho nên không cần chụp bệnh án để chứng minh mình không nói láo. Dĩ nhiên cho dù có bệnh, tôi cũng sẽ không lấy ra, đối với tôi độc giả là bạn, không phải là chủ nợ.

Tôi cũng hận trong một đêm không thể viết xong mấy trăm ngàn chữ, mọi người khỏe tôi cũng vậy, nhưng thực tế, tôi cũng là một con người, cũng sẽ bị bệnh, cũng phải nghỉ ngơi, nghề của tôi không phải là gõ chữ, cho nên tuần này chương mới ít đi. Rất nhiều cô nương tha thứ cho tôi, tôi rất cảm ơn. Buổi chiều chủ nhật tôi sẽ tiếp tục gõ chữ, tranh thủ tối nay hoặc ngày mai nữa cập nhật chương mới.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Nghi thức chôn cất người chết (2)

Editor: Linh Linh.

Thẩm Lục Gia nói rất lâu, cho đến khi điện thoại di động sắp hết pin, anh mới áy náy nói với Ngũ Mị: “Hôm nay anh nói hơi nhiều.” Giọng nói có vẻ rõ ràng chán nản, dĩ nhiên đây cũng là lời răn dạy từ nhỏ của Thẩm Quốc Phong đối với cháu đích tôn ____ im lặng sẽ giúp người ta giữ được tôn nghiêm, có đau khổ cũng tỏ ra mấy phần cao quý.

Bên đầu kia điện thoại Ngũ Mị cười nhẹ một tiếng, “Cái này trí nhớ em không tốt, anh vừa mới nói cái gì, tất cả em đều không nhớ.”

Thẩm Lục Gia lúng túng, cảm giác mình không thoát ra được, trả đũa, ngược ngùng nói: “Anh không có ý tứ gì khác. Thật ra những lời này kìm nén đã lâu, nói ra được hết, thư thái rất nhiều.”

Đáp lại anh là tiếng mèo kêu nhỏ xíu. Theo bản năng Thẩm Lục Gia giảng đạo: “Lần trước anh đã nói, đừng để cho mèo lên giường, không vệ sinh.”

“Anh đừng có mà quản em, chăm sóc tốt cho mình đi.” Bên đầu kia điện thoại Ngũ Mị ngáp một cái, “Không nói chuyện với anh nữa, cúp máy đây.” Nói xong liền cúp máy.

Thẩm Lục Gia nhìn màn hình điện thoại, “Lần này nói chuyện điện thoại hết 46:23 phút”, trên mặt hiện lên một nụ cười vô cùng nhạt nhẽo, cô , trong lúc cuộc đời anh u tối nhất đã cho anh thấy một điểm sáng. Ánh mắt hơi sụp xuống, Thẩm Lục Gia bỏ điện thoại di động vào trong túi, khom người nhặt cái hộp bánh bích quy loang lổ đã han rỉ lên.

Ở trong gió đêm đèn trường minh trong linh đường co ro, gọi là đèn trường minh, thật ra là dựa theo phong tục của người Tứ Xuyên, đơn giản là một cái đĩa sứ có màu sắc, bên trong mực đầy dầu mè, sau đó dùng nhiều sợi vải bông vụn lại tạo thành tim đèn, cô định ở bên trong đĩa sứ thôi.

Thẩm Thuật mặc đồ tang, đang ném cờ trắng, ngựa giấy, nhà, vàng bạc vào trong chậu sành để đốt. Ngọn lửa rất nhanh nuốt những vật chết này sạch sẽ, Thẩm Lục Gia im lặng nhìn một hồi, lúc này mới mở nắp hộp ra, ném những tờ giấy bên trong vào đốt. Để cho những bí mật bị chôn vùi này đi theo ông nội.

Nhưng đáy lòng Thẩm Thuật căng thẳng, lúc này cháu trai rốt cuộc đốt cái gì? Cha đột nhiên mất, cũng không để lại giấy tờ gì, rốt cuộc một số tài sản liên quan tới đại gia đình được phân chia thế nào khiến ông quả thực có tâm bệnh.

Đúng dịp có một cơn gió, thổi một tờ giấy trong tay Thẩm Lục Gia, Thẩm Thuật nhanh tay lẹ mắt lấy được tờ giấy kia, thật nhanh nhìn một cái.

Nhưng cái nhìn này, khiến nét mặt già nua của ông ta liền đỏ.

Trên tờ giấy có nét chữ ngay ngắn được viết bằng bút máy, “Văn Bản nói tôi cản đường em ấy, tôi không hiểu. Nhưng ông nội nói muốn anh em thân thiết, cho nên tôi mới chuẩn bị chờ đến ngày sinh nhật mười tuổi của em ấy, tặng cho em ấy chiếc máy bay mô hình mà nó thích.”

Thật may ánh lửa hồng hồng nổi bật, Thẩm Lục Gia không nhìn ra được đầu mối gì. Thẩm Thuật vội vàng vò tờ giấy, ném vào trong ngọn lửa. Bất quá chỉ trong nháy mắt, nhân tính trong linh hồn ông ta cùng tờ giấy kia tan thành tro bụi.

“Lục Gia, hay là cháu nghĩ một chút biện pháp, cứu thím Hai cháu ra trước, chuyện lớn như vậy, bà ấy không lộ diện không tốt, khiến người ngoài chê cười nhà họ Thẩm chúng ta.” Thẩm Thuật cân nhắc mở miệng, “Chị dâu sức khỏe không tốt, cháu là đời cháu, chú là người đàn ông trong nhà, trong nhà cần có người phụ nữ sắp xếp công việc.”

Chung quy chuyện Thẩm Quốc Phong qua đời cũng không tránh khỏi liên quan đến gia đình Thẩm Thuật, đáy lòng Thẩm Lục Gia không thỏa mái, ngại vì vai vế nên không tiện nổi giận, chỉ nhàn nhạt nói: “Cho dù bây giờ thím Hai tạm thời thoát thân, kiểm soát viên cũng sẽ phái người mặc thường phục giám sát 24 giờ, chung quy giấy không gói được lửa, cháu thấy thân phận như vậy, không muốn cũng không được.”

Thẩm Thuật vốn muốn phản bác mấy câu, nhưng tầm mắt chạm đến di ảnh của ba, trong hình Thẩm Quốc Phong tuổi xuân đang độ cường thịnh chính trực, một đôi mắt hồ sáng bóng bắn ra bốn phía, tựa như cách khung kính lạnh lùng nhìn thẳng con trai không ra hồn. Đáy lòng ông ta không khỏi mềm nhũn, cổ hơi co lại, ngậm miệng.

Ở bên ngoài hai bên linh đường đã đề đầy vòng hoa, cây trúc trong gió thổi vì vu vang dội, có hai bông hoa cúc màu vàng và trắng rơi từ vòng hoa xuống, rơi trên nền đất lạnh như băng. Thậm chí câu đối màu đen bị gió đêm thổi lật phát quăn quít lầy nhau. Bóng đêm một tác một phần càng sâu, tuy

hôm nay không phải Thẩm Lục Gia túc trực bên linh cửu, nhưng anh không có chợp mắt, mà ngồi qua đêm bên cạnh quan tài Thẩm Quốc Phong.

Ngày thứ hai đám tang chủ yếu là ngày chia buồn. Dựa theo phong tục địa phương, trong nhà nếu có người qua đời, phải mời nhà sư, ở phía sau linh đường đánh đàn giải oan tẩy rửa tội, niệm kinh siêu độ, khi đọc kinh sám hối phải lay. Nhưng thân phận Thẩm Quốc Phong đặc biệt, điều này trái với “Chủ nghĩa Mác Lênin” nên hoạt động này được miễn. Buổi sáng làm cúng tuần, có người đến cúng tế. Một nhà ba người họ Yên đến sớm nhất, còn đưa tới một số vòng hoa lớn, trên câu đối màu trắng có hai hàng chữ lớn được viết bằng bút mực, hẳn là do Yên Kinh Vĩ chính tay viết ____ tưởng tình ngã xuống khi còn sống cao phong tựa từng Lăng Bạch tuyết; đầu gối liếm quang thế sau sáng tiết Như Nguyệt ánh trường thiên.

Về mặt Yên Kinh Vĩ đau buồn, dưới hốc mắt có hai cái bọng mắt to, tựa hồ lập tức già đi mấy tuổi. Ông ta dè dặt liếc mắt nhìn Lục Nhã Nhu đang ngồi trên xe lăn, thấp giọng nói một tiếng “Bảo trọng”, lúc này mới nhìn về phía Thẩm Lục Gia đang đứng sau xe lăn, thờ dài nói: “Đêm qua chúng tôi mới biết tin tức, không thể tới ngay được, Lục Gia, có gì cần giúp một tay cứ mở miệng, đừng có khách khí.”

Về mặt như vậy, hoàn toàn không giả bộ. Thẩm Lục Gia thầm cảm kích, gật đầu đáp một tiếng: “Được.”

Phùng Thanh Bình định đưa tiền chi buồn, Thẩm Lục Gia vội vàng ngăn bà ta lại, “Yến bá mẫu, ông nội cả đời thanh liêm, tất nhiên sẽ không đồng ý để chúng cháu là bề dưới mượn tang lễ của ông để làm loại chuyện vơ vét của cải này, cho nên chúng cháu một mực không nhận tiền chia buồn.”

“Lão tư lệnh cả đời quang minh lỗi lạc, Thanh Bình, cắt tiền lại đi.” Yên Kinh Vĩ thờ dài nói.

Hôm nay Yên Tu Minh mặc một bộ đồ màu đen trước ngực đeo một bông hoa trắng nhỏ, cô hơi tiến lên một bước, “Thẩm đại ca, xin hãy nén bi thương.” Dừng một chút, cô ngẩng đầu trộm liếc mắt nhìn Thẩm Lục Gia, lông mi run lên, thanh âm nhẹ mấy phần, “Thân thể đau buồn, anh phải coi chừng thân thể mình.”

Trong lòng Thẩm Lục Gia có chút ám áp, gật đầu một cái.

Thẩm Văn Bản đứng một bên nhìn, trong bụng có chút không cam lòng, dùng chân nghiền đi nghiền lại bông hoa cúc trắng rơi dưới đất.

Phùng Thanh Bình cố ý muốn cùng mẹ Thẩm Lục Gia kéo gần quan hệ, khuyên mấy câu Yên Kinh Vĩ nhìn thấy về mặt Lục Nhã Nhu đầy vẻ nghiêm trang lạnh như sương, đáy lòng buồn bã, một tay kéo vợ, một tay kéo con gái, vội vàng tạm biệt.

Nhà họ Yên vừa mới đi, thông gia nhà họ Thẩm, cũng chính là gia đình nhà họ Lục ngồi chuyến bay sớm từ thành phố Lâm Nghi đến đây. Lục Nhã Nhu thấy người nhà mẹ đẻ, hốc mắt lập tức đỏ lên.

Ông ngoại Thẩm Lục Gia, Tham mưu trưởng Lục Chấn Lâm của quân khu Nghi Lâm hiện nay đã về hưu, nhưng con trai cũng không chịu thua kém, bất quá Lục Hoài Như bốn mươi tám tuổi, đã là cấp bậc Trung tướng, vợ là Quân Tư Tuyền nhà mẹ đẻ cũng tương đối hiển hách, hoàn toàn có thể giúp chồng tiến hơn một bước trên con đường làm quan. Con gái là Lục Quân Đồng cùng em họ thư ký thành phố Tứ Xuyên là Tô Quân Nhiễm, một kiến trúc sư trẻ tuổi khá có danh tiếng trong nước đỉnh hôn.

Bởi vì hai nhà không cùng một địa khu, Thẩm Lục Gia cùng ông bà ngoại và cậu mợ không hề gần gũi thân thiết, nhưng bởi vì Lục Quân Đồng đi học ở Tứ Xuyên, ngược lại quan hệ với em gái không tệ. Bây giờ Lục Quân Đồng sinh sống ở Tứ Xuyên, dĩ nhiên sẽ cùng một người nhà họ Tô tới chia buồn.

Mặt trời dần dần lên cao, tới lễ truy điệu người tới viếng nói liền không dứt. Chỉ khổ cảnh vệ đứng cử, phải kiểm tra từng người, thân phận, bận rộn đến nổi đồ mồ hỏi.

Trừ người của quân đội, toàn bộ giới chính trị thành phố Tứ Xuyên, giới thương nhân, giới học thuật các nhân vật lớn nhỏ hầu như đều tới. Trong các cấp lãnh đạo thành phố, bạn tốt của Thẩm Lục Gia, ngay cả hiệu trưởng hay bí thư đại học khoa học kỹ thuật quân sự mà ba anh từng làm việc qua đều tới. Vòng hoa cúc trắng xóa trưng bày một bên, cách mười năm phút phải dọn dẹp một nhóm, nếu không ngay cả chỗ để cũng không có.

Thẩm Lục Gia làm chủ đôi quỳ lạy thành cú người, nhưng vẫn có người ở trên đệm lạy liền dập đầu ba cái. Viết rõ không nhận phí chia buồn, nhưng vẫn có người nhét phong bì trắng vào trong túi người nhà họ Thẩm.

Thẩm Văn Bản vịn dờ nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng không khỏi lảng lảng mấy phần, hẳn ta hồn nhiên không biết rằng hết thấy những thứ hư vinh này chẳng qua là nhờ anh họ, nếu không toàn bộ nhà họ Thẩm tuyệt đối “Chợt phần phật tựa như cao ốc nghiêng, tối đen thê thảm tựa như đèn sẽ hết.”

Buổi chiều Ngũ Mị cùng mấy vị quan chức của Thịnh Thời đến. Cô mặc một chiếc áo sơ mi vải pò-pô-lin màu xanh đen mềm mại, cùng chiếc váy cùng màu có hình hoa tulip dài đến gối, bị ba người đàn ông của Thịnh Thời vây quanh đi vào linh đường.

Bởi vì cô là phái nữ duy nhất, những người còn lại liền đẩy cô đi trước dâng hương cho Thẩm Quốc Phong. Thẩm Lục Gia đưa ba ném hương cho cô. Ngón tay của hai người không tránh khỏi tiếp xúc.

Ngũ Mị giương mắt nhìn Thẩm Lục Gia, mấy ngày nay anh gầy đi một vòng, dường như gò má đều lõm xuống, tỏ ra khí chất ác liệt. Ngay cả hốc mắt cũng sâu nặng tối tăm, tăng thêm mấy phần phiền muộn. Cô bắt giác thờ dài. Cảm nhận được cái nhìn ôn nhu chăm chú của cô, đáy lòng Thẩm Lục Gia hơi chua, nếu không phải ngại vì ở trước mặt mọi người, anh hận không được ôm cô một cái tại chỗ, đầu dựa vào hõm vai cô.

Lục Nhã Nhu ngồi trên xe lăn, hí mắt đánh giá Ngũ Mị. Lúc con trai bà thành lập công ty Thịnh Thời, từ lúc nào có thêm một nhân viên nữ? Mà bà nửa điểm cũng không biết. Đáng giận hơn là, mặc dù người phụ nữ này không đánh phẩn, nhưng ngay cả trên người mặc quần áo màu đen cũng không hề ép được yêu khí trên khuôn mặt kia. Bà vừa thấy đã không thích.

Ngũ Mị thấp hương xong liền lui xuống, an tĩnh đứng một bên. Cô cũng biết có người đang nhìn chăm chăm mình, ánh mắt kia còn không che giấu mùi tanh tưởi, có âm trầm chán ghét, cũng khác biệt, nhưng cô cũng không để bụng, cô không quan tâm thói quen hưởng thụ của người khác.

Đến khi mấy người giám đốc của Thịnh Thời lên thấp hương, Thẩm Lục Gia bắt tay với từng người, đến lượt Ngũ Mị, cô cố ý tăng lực, cầm thật chặt tay anh, len lén nháy mắt với anh một cái. Cái nháy mắt kia làm lông mi cô rung rung, không phải tùy tiện, mà là quan tâm. Thẩm Lục Gia liền cảm thấy khí uất ức trong lòng tan đi hơn nửa, xương ngón tay cố gắng cầm tay cô, khóe miệng nhếch lên, đáp lại cô một nụ cười. Hết thấy những thứ này đều rơi vào trong mắt Lục Nhã Nhu, đúng là hồ ly tinh cấp dưới ngay cả ở lĩnh đường tranh nghiêm cũng bừa bãi, quyền rũ cấp trên. Nếu không phải bà ngồi trên xe lăn, hận không thể ngay tại chỗ cho hồ ly tinh một bạt tai.

Đội đám người kia đi khỏi, Lục Nhã Nhu định tìm chỗ chất vấn con trai rồi cuộc Ngũ Mị là yêu nghiệt phương nào, nhưng bà biết rõ mặc dù con trai bản tính đôn hậu, nhưng thực chất bên trong vô cùng cố chấp, chuyện mà nó đã nhận định, tám mươi con trâu cũng không vận trở lại được, thuận tiện khi nào hỏi một người khác thận trọng thông minh, kiểm chế tính bông bột tức giận cũng đổ kỵ vào lòng. Trước tiên mình thăm dò lai lịch tiểu tiện nhân kia, sau đó sẽ cùng con trai giữa bãi.

Lúc Ngũ Mị xuống núi, liền tìm cái cỏ, không đi lấy xe cùng mọi người ở Thịnh Thời, mà quay lại đi lên đỉnh núi mà trước kia gặp Thẩm Lục Gia. Hai bên đường đầy cỏ gà và cỏ sần sật, trong ánh sáng hoàng hôn nụ hoa màu trắng lác lác như quả chuông. Ngũ Mị lẳng lặng đứng một hồi, từ trong túi xách móc ra một bao thuốc lá More, rút một cây ngậm lên môi, sau đó dùng bật lửa đốt. Thuốc lá đối với cô mà nói, cho tới bây giờ không phải là một thứ khoe khoang phong tình, chỉ lúc nào phiền não cô mới rút ra một cây.

Thuốc lá More nhỏ dài, lượng hắc ín thấp, mang vị bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái, cô thích mùi bạc hà khi hít vào mũi mát lạnh, khiến cho đầu óc trở nên minh mẫn. Có người từ xa tiến gần, trong đó có một người thanh niên trẻ tuổi giọng nói có vẻ khinh thường, “Nhìn thấy không, con trai lớn của ông cụ Thẩm không có ở đây, nghe nói con dâu Tường Ngọc Hà là đồng phạm, vẫn bị Kiểm soát viên tạm giam. Để lại con dâu lớn, và người con trai thứ hai, con thấy hai người họ thành một đôi tốt lắm.”

Có tiếng người lớn tuổi quát lên: “Chớ nói bậy bạ.”

Người thanh niên trẻ tuổi mặt đầy mụn cười đùa nói: “Ba, con sợ gì, ba không biết hôm nay giá cổ phiếu của Thịnh Thời giảm sao? Con thấy, nhà họ Thẩm chính là châu chấu mùa thu, nhảy không được mấy ngày.” Người thanh niên mặt đầy mụn không chút kiêng kỵ nhai đi nhai lại, không chịu nổi các loại nước bọt tạt hết lên người nhà họ Thẩm. Thậm chí còn nói những lời vẫn đục: “Con dâu cả nhà họ Thẩm ít năm như vậy không có người đàn ông nào, ai bảo ngồi không có lực hút trái đất.”

Ngũ Mị cười lạnh một tiếng, từ phía sau bụi cây hương chường bước ra, liếc nhìn người thanh niên mặt đầy mụn, lười biếng nói: “Nếu tôi ghi lại những lời này đưa cho Thẩm Lục Gia, tôi cho rằng anh ấy chỉ là con châu chấu mùa thu, cũng sẽ nghiền chết mấy con kiến nhỏ các người cũng không có vấn đề gì chứ?”

Người đàn ông cảm đầu thấy cô khí thế bức người, tay phải trắng như tuyết kẹp một điếu thuốc More màu nâu, khói theo động tác trên người một mình một diệt, lại nhìn thấy tay trái cô đeo đồng hồ cao cấp đính kim cương, biết hôm nay trên núi Minh Dương xuất hiện nhiều nhân vật tài giỏi không dễ chọc, lúc này lại bị cô nắm được chỗ mềm, vừa vội vừa sợ. Trong lúc nhất thời không biết nên giả bộ ngoan hay nên ra sức mạnh mẽ.

Người cha mặt đỏ liếc nhìn con trai một cái, quy quy củ củ đi tới trước mặt Ngũ Mị, “Vị tiểu thư này họ gì?”

Ngũ Mị khẽ mỉm cười: “Không dám họ Lục.” Chữ Lục cô còn nhấn mạnh.

Cách đó không xa Lục Quân Đồng nghi ngờ liếc nhìn Cố Sương Trường, thấp giọng nói: “Cô ấy cũng họ Lục?”

Người đàn ông trung niên sắc mặt đại biến, bộc phát thái độ cung kính, “Lục tiểu thư, con trai tôi nói năng vô lễ, tôi dạy con vô phương, lời nói vừa rồi có chỗ nào không thích đáng, xin cô nhất định phải tha thứ, sau này tôi sẽ nhất định nghiêm ngặt dạy dỗ.” Lại nghiêm nghị quát thẳng con nhà giàu, “Còn không mau tới xin lỗi!”

Ngũ Mị đưa tay làm động tác ngăn trở, “Đừng tới đây nói với tôi mấy lời vô nghĩa, những lời nói vừa rồi tôi coi như các người thả rắm, mùi thối tán cũng đi được. Nhưng vị tiên sinh này tốt nhất về nhà giáo dục quý công tử một chút, nuôi mà không dạy, lỗi của ba. Nếu không sau này bị người ta tát roi răng, muốn khóc cũng không kịp.” Dứt lời, tay phải cô nhẹ nhàng gầy, một đoạn tro thuốc lá bắn đứng lên mặt người thanh niên mặt đầy mụn, hù dọa hấn lão đảo một cái, suýt nữa ngã xuống.

Ngũ Mị khinh miệt cười một tiếng, nghênh ngang mà đi.

Đội hai người kia đi, Cố Sương Trường mới sờ mũi một cái nói: “Chắc hẳn không phải thông gia Chu Dẫn.”

Mặt Lục Quân Đồng đầy hưng phấn, “Vừa rồi cô nương kia thật lợi hại, tôi thật là sùng bái cô ấy.” Nói xong lại giơ một tay lên, cười nói: “Dù sao tôi đã quay lại, rảnh rồi đưa cho anh họ xem, cũng không biết bọn họ có quen nhau hay không.”

Lễ tang ngày thứ hai, thứ ba chỉ như vậy hò hét đi qua, buổi tối ngày thứ ba là Thẩm Văn Bản túc trực bên linh cửu, anh ta chỉ lo nhắn tin với bạn gái, không để ý đèn trường mình bị gió thổi tắt. Thẩm Lục Gia từ xưa đến nay vốn hòa nhã cũng phải giận dữ, mắng em họ gần chết vì điều này. Thẩm Văn Bản tự biết đuối lý, chỉ oán thầm mấy câu “mê tín cổ hủ” cũng không dám mạnh miệng.

Ngày thứ tư có bất ngờ trong bất ngờ. Nghi thức từ giả di hài Thẩm Quốc Phong được cử hành ở nghĩa trang cách mạng thập phương thành phố Tứ Xuyên. Nghĩa trang cách mạng thập phương lấy ý chỉ mười phương hướng lớn của Phật giáo, tức trời cao, xuống đất, đông, tây, nam, bắc, sinh môn, chết vị, quá khứ, tương lai. Năm 84 bộ phê chuẩn tổ chức, nơi chôn cất cán bộ tiêu chuẩn ở địa phương, theo quân đội.

Toàn bộ ở nghĩa trang công cộng cách mạng thập phương được cử hành vào ban ngày. Người Thảm Quốc Phong mặc quân trang màu xanh biếc nằm yên ổn ở giữa, trên người còn che lấp một mặt cờ Đảng tươi đẹp.

Nhạc tang trang trọng, Lục Chấn Lâm vì lão thông gia cả đời làm tiểu kết. Từ Kinh Tân chạy tới đây lãnh đạo bắt tay với từng người một nhà họ Thảm và vị lãnh đạo. Sau đó cùng mọi người đi một vòng quanh di thể. Hôm nay Lục Nhữ Nhu không ngồi xe lăn, mà gấn chân già, chống gậy cứng rắn chống đỡ. Ánh mắt bà cũng không nhân rồi, mà tìm kiếm Ngũ Mị trong đám người.

Nhưng đáng tiếc Ngũ Mị không lộ diện, Lục Nhữ Nhu cảm thấy hơi tức giận, tức giận vì Ngũ Mị không coi nhà họ Thảm ra gì; một lát sau lại cảm thấy mất mát, mất mát vì đối thủ tựa hồ không đánh mà xin thua; thoáng qua lại cảm thấy ung dung, con trai bà còn yên lành đứng bên cạnh đỡ bà.

Thảm Lục Gia không biết trong đầu mẹ mình trôi qua vô số tâm tư. Anh đang suy nghĩ không biết ba có xuất hiện hay không, tới đưa tiễn ông nội, nhưng anh bị thương phát hiện ra, cho dù ba đứng trước mặt anh, anh cũng chưa chắc nhận ra được.

Nghi lễ hơn một giờ mới kết thúc. Di thể Thảm Quốc Phong sau đó được đưa đi hỏa táng. Cuối cùng nhìn ông nội thật sâu, chính mắt Thảm Lục Gia nhìn chăm chú vào cánh cửa sắt nhỏ trước mắt anh đóng lại.

Sau nửa giờ, đối với Thảm Lục Gia mà nói, cùng chú cùng mẹ nhìn ông nội biến thành tro cốt màu xám trắng. Khi còn sống Thảm Quốc Phong cách mạng cả đời, huy hoàng cả đời, vì đảng và nhân dân yên lặng dâng hiến cả cuộc đời chỉ như vậy mà che roi xuống. Trong ngôi mộ nghĩa trang công cộng cách mạng thập phương chôn một hộp tro cốt bằng cẩm thạch trắng. Bởi vì bà nội Thảm Lục Gia cấp bậc không đủ, đối với tro cốt uyên lữ không cách nào gần nhau. Sinh cùng lúc, nhưng không cách nào chết cùng huyết, Thảm Lục Gia bỗng nhiên muốn cười.

Rời khỏi nghĩa trang được một lúc, Thảm Lục Gia cũng không biết, có một người đàn ông gầy gò mặc áo gió màu đen ôm một bó hoa hương tuyết lan đứng lặng bên cây tùng đào, nhìn chăm chú bóng lưng xa xa, bắp thịt trên mặt không ngừng chế được run rẩy. Sau đó đến khi bọn họ biến mất ở cuối con đường, người đàn ông đi tới trước ngôi mộ trắng như tuyết, bùm một cái quỳ xuống, liền dập đầu chín cái thật vang. Sau đó lặng lẽ nhìn ảnh Thảm Quốc Phong trên mộ, môi run run nửa ngày mới kêu một tiếng: “Ba.”

Tác giả có lời muốn nói: Chương này viết đặc biệt tốt, tự mình bành trướng một chút...

Bạn đang đọc truyện *Trảm Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Di chúc và nước Pháp.

Editor: Linh Linh

Thảm Quốc Phong qua đời được một tuần, vụ án liên quan tới việc bốn nhân viên của bệnh viện thành phố Tứ Xuyên nhận hối lộ đã sử dụng dụng cụ chữa bệnh không phù hợp chưa qua kiểm định được xét xử ở viện tòa án nhân dân tối cao của thành phố. Nhận thấy rằng Tường Ngọc Hà có thái độ hối cải, lại lập công quan trọng, chủ động trả lại tiền, bị xét xử tù có thời hạn ba năm.

Cho dù Thảm Lục Gia có chạy vạy bằng mọi cách nhưng với kết quả như vậy, Thảm Thuật vẫn không quá hài lòng, trong lòng cảm thấy cháu không sử dụng hết sức lực.

Mà bất mãn với tâm phúc của Thảm Quốc Phong – thư ký riêng Hứa Hành Trạch tới nhà họ Thảm thông báo lúc còn sống Thảm lão gia đã lập di chúc, việc này giống như phích nước nóng, rót cuộc ầm một tiếng, nổ.

“Tất cả căn nhà họ Thảm thuộc về cháu đích tôn Thảm Lục Gia, còn lại tiền gửi ngân hàng và tiền mặt trung bình chia nhỏ thành ba phần, nhà anh cả được một phần, nhà chú hai được hai phần.”

Ba quá thiên vị! Đây là ý niệm duy nhất trong đầu Thảm Thuật.

Chính xác mà nói đất ở núi Minh Dương là miếng thành phố, chính là tắc đất tắc vàng. Nhà họ Thảm hơn hai trăm mét vuông, được bao nhiêu tiền? Huống chi thư họa danh nhân, đồ cổ văn chơi, mặc dù Thảm Thuật ông không tính thông những món đồ này, nhưng cũng không phải người đàn ông đầu đầu hồ ngu dốt. Hôm nay vàng Hải Nam giá bao nhiêu tiền? Gỗ đàn hương giá bao nhiêu? Giường long phượng khi ông cụ còn sống vẫn ngủ, sợ là hơn mấy triệu!

Hứa Hành Trạch biết mình không tiện ở lâu, đưa bản sao di chúc, được công chứng giống với bản di chúc chính, và chìa khóa tủ bảo hiểm ngân hàng ra liền cùng với luật sư đang ngồi trên cái bàn tròn nhà họ Thảm, cáo từ rồi đi.

Chân trước Hứa Hành Trạch vừa mới đi, Thảm Văn Bản đã bất mãn kêu lên, “Ông nội quá thiên vị, anh họ có nhiều tiền như vậy, có nơi nào thiếu nhà.”

Vốn đang nhắm mắt dưỡng thần Lục Nhữ Nhu đột nhiên mở hai mắt, chán ghét liếc mắt nhìn Thảm Văn Bản, khổ tâm ba mẹ đặt tên hần là Văn Bản, văn về lịch sự, quân tử, căn bản là thiếu đầu óc trở nên ngu xuẩn.

Thẩm Thuật ho khan một cái: “Người một nhà, theo lý thuyết không nên nói tiền bạc, nói tiền làm tổn thương tình cảm. Nhưng Lục Gia, cháu hiểu được, tuy chú Hai ta gây dựng ở thành phố này, nhưng tài sản bộ giữ, nước trong nhà môn cũng không thể mờ tối. Thím Hai cháu lại, ôi, không đề cập tới làm hồng tâm trạng, cuối năm Văn Bản kết hôn, nhà chú đã giúp nó chuẩn bị xong, nhưng trang trí, nhẫn kim cương, tiệc cưới, rượu, mấy đồ kia không nên dùng tiền sao? Bây giờ con gái thực tế, trang trí đơn giản không chấp nhận, không phải nhẫn kim cương không chịu, khách sạn để làm tiệc rượu ít nhất cũng phải bốn sao trở lên, xe hoa ít nhất phải BMW trở lên...”

Thẩm Thuật bảy ngẩn tám ngờ một lời, đơn giản vì Thẩm Quốc Phong để lại tài sản riêng lớn.

Trong lòng Thẩm Lục Gia biết rõ, cũng không vạch trần.

Nghe vậy Lục Nhã Nhu nổi giận trong lòng, bà cười lạnh một tiếng, “Lời nói của chú Hai thật không có đạo lý. Di chúc là lúc ba còn sống đã lập, đó là ông cụ phòng bị, biết đạo lý ‘Lão kiện xuân hàn thu sau nhiệt’, phòng ngừa con cháu giống nhau, không văng lời dẫn tới xảy ra mưu đoạt tài sản.”

“Bà ____” Thẩm Thuật tức giận.

“Ba lập được di chúc, nên phân chia làm sao, ông cụ tự mình biết. Tôi chỉ biết là bây giờ phân chia không ai thiếu thốn, tiền ba gửi ngân hàng cũng giữ lại cho chú hai phần, Văn Bản muốn kết hôn, chẳng lẽ sau này Lục Gia không kết hôn? Hơn nữa tiền của Lục Gia cũng không phải trên trời rơi xuống, lúc cha con các người ở bên ngoài ăn chơi đàn đúm, con trai tôi làm việc vất vả!”

“Hai phần có là gì, giá cả căn nhà bao nhiêu tiền? Đồ đạc trong nhà giá trị bao nhiêu tiền? Trong thư phòng ông cụ treo thư họa của danh nhân bao nhiêu tiền? Bác cô trên kệ đồ cổ trị giá bao nhiêu tiền? Đơn giản là đèn bác, sáng cái rầm. Nếu như di chúc khiến người người điên đảo, tôi thấy bà có thể môi trên môi dưới chặm nhau, nói đường đường chính chính như vậy!” Thẩm Thuật cứng cổ nói.

Thẩm Văn Bản cũng theo sau luôn miệng phụ họa, “Đúng đúng.”

“Đáng tiếc trong di chúc giấy trắng mực đen viết rõ ràng, nếu các người không hài lòng, cũng chỉ có thể xuống dưới lòng đất hỏi lão gia.” Lục Nhã Nhu thờ ơ cạo cạo móng tay.

“Tôi nhờ vào! Lại xích khẩu bạch thệet nguyên rửa cha con chúng tôi xuống đất.” Thẩm Thuật bị mù quáng, “Phải xuống dưới lòng đất cũng nên là bà người nửa tàn phế. Khó trách năm đó anh cả thà rằng ra đi trắng tay, cũng phải cùng bà ly dị. Đừng nói cả đời, sống chung cùng người phụ nữ ác độc như bà, cũng sợ muốn chết!”

Thẩm Tự là tử huyệt của Lục Nhã Nhu, mỗi lần bị đâm đến cũng sẽ giận khiến cả người run lấy bầy, cảm run như muốn rớt xuống.

Thẩm Lục Gia chỉ cảm thấy người như sắp nứt ra, vì khoảng thời gian này làm đám tang cho Thẩm Quốc Phong, mà mỗi ngày anh chủ có thể ngủ mấy tiếng, khó có ngày hôm nay được nghỉ ngơi, nhưng lại vì tài sản mà não loạn thành như vậy. Nhìn xem, chính đồng tiền chia rẽ người một nhà, vì tài sản, không kiêng kỵ nhau mặt đối mặt dùng những lời lẽ độc ác, đập mạnh thật đau chân đối phương.

Một bên, chú Hai và em họ grom sừng sẵn sàng; một bên, mẹ lại dùng ánh mắt nhìn anh, ám chỉ muốn mình cùng chiến tuyến với bà. Thẩm Lục Gia chỉ muốn cười khổ, anh không muốn sóng vai tác chiến với bất kỳ người nào, bởi vì anh không thích đánh giặc.

Dùng ngón cái đè lên trán, Thẩm Lục Gia lên tiếng, “Tất cả đừng ồn ào. Căn nhà ông nội đều để lại cho cháu, cháu quả quyết sẽ không để cho ai. Nhưng tiền gửi ngân hàng ông nội để lại cho chúng ta một phần con sẽ chuyển tới tài khoản của Văn Bản một nửa.”

Thẩm Thuật vẫn bất mãn, nhưng lại nghe Thẩm Lục Gia trầm giọng nói, “Nếu như không đồng ý, cũng được, chúng ta liền ra tòa, xé rách thẻ diện cuối cùng, sau này mỗi người một đường, ai cũng đừng nhờ vả ai.”

Nhà họ Thẩm lập tức yên tĩnh. Chỉ nghe thấy tiếng quả chuông trong cái đồng hồ cổ ở góc tường đung đưa.

Hồi lâu, Thẩm Thuật mới chậm rãi đưa tay lên xoa xoa mồ hôi trên mặt, “Được rồi, người một nhà dĩ hòa vi quý.” Dứt lời đi mất không quay đầu lại. Thẩm Văn Bản cũng đành đuổi theo.

Đợi đến khi cha con Thẩm Thuật biến mất không thấy bóng lưng, Lục Nhã Nhu mới tức giận nhìn chăm chú con trai, “Sao con phải chủ động nhượng bộ làm gì?”

“Chúng ta không hề thiếu tiền.” Thẩm Lục Gia chịu nhịn trấn an tính tình mẹ.

“Vậy thì sao? Có ai ngại nhiều tiền?” Lục Nhã Nhu vẫn bất mãn, lớn tiếng chỉ trích con trai, “Mẹ không thể nhịn được thái độ của con, tại sao con phải chủ động khuất phục trước con tôm chân mềm Thẩm Thuật kia? Khi nào con trai mẹ Lục Nhã Nhu phải yếu thế thỏa hiệp trước cái loại đó?”

Thẩm Lục Gia thở dài một tiếng: “Mẹ, cầm gì phải so đo thắng thua như vậy. Huống chi cho tới bây giờ chúng ta chưa từng thua.”

“Chẳng lẽ con không nghe thấy hấn ta xi nhục mẹ! Hấn là cái thứ gì, cũng dám làm nhục mẹ?” Lục Nhã Nhu nghiêng răng nghiêng lợi.

Thẩm Lục Gia không biết nên nói cái gì, chỉ yên lặng không nói.

Lục Nhã Nhu nhớ tới nhiều năm trước, người đàn ông bà yêu cũng chỉ im lặng như vậy đứng trước mặt bà, vẻ mặt lạnh nhạt nói với bà ____ chúng ta ly dị

đi.

Bà vừa nhảy cõn lên tát đánh người đàn ông bạc tình đó, vừa hung tợn quăng ra bốn chữ: “Trừ khi tôi chết.”

Người đàn ông khẽ cau mày, đỡ tay bà: “Cần gì phải như vậy, mỗi ngày tôi không trở lại, bà có thể như thế nào chứ?”

Bà đập phá tủ đồ của ông ấy, khóc, gào, nhưng người đàn ông kia cũng không quay đầu lại, ngay cả bước chân cũng không chậm một chút, bóng lưng hoàn mỹ giống như lúc ông ấy hạ bút viết công thức số học.

“Mày có phải cũng xem thường mẹ đúng hay không? Có phải hay không?” Lục Nhã Nhu cảm thấy oán khí tích tụ đã lâu đột nhiên đổ bộ như bão, hủy diệt tất cả mọi thứ xung quanh, “Mày cũng lòng lang dạ sói như ba mày vậy, đều là Bạch nhãn lang! Đồ bạch nhãn lang!” Bà không phải là Tường Ngọc Hà người đàn bà lớn lên trong ngõ hẻm, từ ngữ mắng người rất thiếu thốn, lần qua lộn lại cũng chỉ mắng con trai là “Bạch nhãn lang”, bất quá như vậy hiển nhiên không đủ để bà phát tiết hết lửa giận, Lục Nhã Nhu khoát tay hất hết bộ cốc sứ trắng trên bàn gỗ từng lên người con trai, chỉ có một tiếng giong đã tan xương nát thịt, nước trà vẩy đầy lên người Thẩm Lục Gia, còn có một chút lá trà dính lên áo sơ mi trắng như tuyết của anh.

Từ bé Thẩm Lục Gia đã biết, lúc mẹ nổi giận không thể chống cự cũng không được lùi bước, nếu oán khí bà không rải sạch sẽ, anh chỉ biết càng xui xẻo. Nhưng anh đã sớm bận rộn tâm lực tiêu tụy, bây giờ mẹ tranh cãi vô lý như vậy, anh chỉ cảm thấy từng trận phiền não không đề nén được, liền đưa tay phui áo sơ mi ướt nhẹp dính đầy lá trà sạch sẽ.

Động tác này không nằm trong dự liệu của Lục Nhã Nhu, bà không dám tin nhìn con trai.

“Con còn có việc công ty phải xử lý, mẹ hãy tự mình chăm sóc sức khỏe.” Nói xong, Thẩm Lục Gia liền cầm giấy tờ thư ký để lại trên bàn, từng bước từng bước đi ra ngoài.

Cho đến khi bóng lưng anh biến mất ở cuối hành lang, Lục Nhã Nhu mới chậm chạp hoảng sợ phát hiện, con trai luôn nghe lời bà lại quăng bà đi như vậy. Bà tức giận hét ầm lên: “Thẩm Lục Gia, mày có gan đừng trở về cái nhà này!”

Mùa thu, gió thu từ cửa xe thổi tới, có mấy phần lạnh lẽo. Anh không nhìn được khẽ rung mình. Áo sơ mi ướt nhẹp dính lên da thịt, ngấm khí lạnh vào người. Thẩm Lục Gia rút ra mấy tờ giấy trong hộp, lau chỗ bị ướt trên áo sơ mi, lúc này mới mờ mịt nổ máy xe. Nhưng lúc xe anh đi qua cũng không có cảnh vệ nào cúi chào, sau khi lễ tang ông nội kết thúc, những thứ theo toàn bộ tuổi thơ anh, đám người thiếu niên cùng thanh niên bị quân đội điều đi. Nhà họ Thẩm, cũng không phải là gia đình đặc quyền Tứ Xuyên nữa. Bất quá người đi trà lạnh, cũng là lễ bắt đi bắt dịch.

Đột nhiên anh nhớ tới lần trước em họ Lục Quân Đồng cho anh xem video, cô ấy vì anh mà ra mặt, khiến anh vừa bất ngờ vừa mừng rỡ. Mặc dù không vui khi thấy cô hút thuốc, nhưng trong lòng cảm thấy đáng về cô gây tàn thuốc lá, thật là vừa phóng khoáng lại vừa đẹp. Lại nhớ tới em họ mặt đầy bất quá truy hỏi anh rốt cuộc cùng “Thần tượng” có quan hệ thế nào. Lúc ấy mình nói như thế nào?

“Cô ấy là chị dâu tương lai của em.”

Nghĩ tới đây, môi Thẩm Lục Gia mới lộ ra một nụ cười. Mấy ngày nay bận rộn, cũng không rảnh rỗi để liên lạc với cô.

Móc điện thoại di động ra, Thẩm Lục Gia gọi cho Ngũ Mị, nhưng đáp lại anh là giọng nữ lạnh như băng “Xin lỗi, người ngài gọi đã tắt máy.”

Thẩm Lục Gia có chút bất ngờ không kịp đề phòng tay trượt một cái, nhấn loa ngoài, “Sorry, the phone you are calling is power off” lập tức trong buồng xe vang vọng. Cho tới bây giờ anh chưa cảm thấy âm thanh điện thoại di động của mình quá chói tai như vậy.

Cắt đứt cái này điện thoại rơi vào khoảng không, Thẩm Lục Gia lại gọi cho Sầm Ngạn.

“Sầm Ngạn, Ngũ Mị có ở công ty không?” Anh đi thẳng vào vấn đề, đi thẳng vào vấn đề.

Mà Sầm Ngạn lại đổi Ngũ Mị thành giám đốc Ngũ, “Ngũ Mị? À, Giám đốc Ngũ, ngày hôm qua cô ấy mới xin nghỉ năm ngày, nói là đi thăm người thân ở nước Pháp. Đúng rồi, tổng giám đốc Thẩm, tổng giám đốc Nguyễn của tập đoàn Nguyên ở Pháp gửi thiệp mời cho anh, mời anh tham gia dạ tiệc được cử hành ở Paris. Anh có đi không?”

Nguyễn Hàm. Thẩm Lục Gia nhíu mày một cái, “Đặt cho tôi vé máy bay đến Paris vào xế chiều hôm nay và đặt cả khách sạn nữa.”

Tác giả có lời muốn nói: Tôi chim Hồ Hán Tam đã trở lại Nam Kinh. Các vị đợi đã lâu...

ở thủ đô Paris sẽ phát sinh lái thuyền gì... Cho nên để trái tim vào trong bụng đi... Mấy chương ở nơi này

Đây là chương quá độ, nói thật tôi rất ghét viết chương quá độ...

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Trà Hoa Nữ

Editor: Linhh Linhh

Trước cửa của một ngôi nhà hiện đại màu trắng có vườn hoa bên bờ sông Seine thủ đô Paris, Ngũ Mị đang ấn chuông cửa.

Mở cửa là một người phụ nữ trung tuổi, nhìn thấy Ngũ Mị, có chút không tin dụi mắt một cái. Ngũ Mị cười híp mắt tiến lên ôm lấy bà, cổ ý bắt trước kiểu nói chuyện vùng Giang Tô ____ “Mẹ nuôi, nông không nhận ra con sẽ phạt?”

“Nông cái nha đầu chết tiệt. Bất chúc gọi con lừa Sơn Đông là con ngựa, học không thông ai cười người đó chính là nông.” Bà cười dùng ngón tay chỉ trỏ trăn Ngũ Mị, lại đau lòng nhận lấy hành lý của cô, “Nha đầu con gây đi.”

Ngũ Mị xấu hổ ra hiệu chó có lên tiếng, “Mẹ nuôi, thật ra con không gây, còn tặng hai cân. Ngần vạn lần đừng nói cho mẹ con nghe.”

Bà gật đầu một cái, thấp giọng nói: “Chờ buổi tối bà chủ đi xem hát, ta sẽ làm bánh hoa quế cho con.”

Ngũ Mị lập tức hôn lên mặt bà, “Mẹ nuôi, nông đối với con thật tốt.”

Thật ra trong căn nhà hiện đại ở thủ đô xa hoa này chỉ có hai người Trung Quốc ở. Một người Ngũ Mị gọi là mẹ nuôi, người còn lại chính là mẹ ruột của cô Cố Khuynh Thành.

Giờ phút này Cố Khuynh Thành đang ngồi trên ghế trong phòng khách nghe nhạc đọc báo. Hơn nửa gương mặt bà bị tờ báo che kín, chỉ có thể nhìn thấy vàng trăn đầy đặn sáng bóng và hai cánh tay mảnh khảnh, móng tay được chỉnh sửa gọn gàng, ngón tay đeo ngọc trai màu rượu champagne sáng lấp lánh.

“Mẹ, con đã về.” Ngũ Mị đối với người phụ nữ trước mặt được gọi là mẹ này vừa kính vừa sợ, ở trước mặt bà cô phá lệ ngoan ngoãn nghe lời.

Lúc này Cố Khuynh Thành mới buông tờ báo xuống, người cũng như tên bà vậy, khuynh quốc, khuynh thành, để cho người ta vừa thấy liền không thể rời mắt. Ở trước mặt bà, phong thái Ngũ Mị có vẻ ngây ngô rất nhiều.

“Con tặng hai cân, eo to một tấc.” Cố Khuynh Thành giờ bàn tay cầm quạt làm bằng lông chim màu đen lên, tùy ý vuốt vuốt phần lông phía trên.

Ngũ Mị có chút thất bại “vàng” một tiếng.

“Tôi hôm nay đường nấu com tối cho nó, cho nó một ly sữa chua là được.” Cố Khuynh Thành dùng cái quạt che kín mặt, dặn dò bà đi. Sau đó lại phân phó Ngũ Mị: “Tắm xong thay bộ đồ xương cá giảm béo này vào, ba giờ đồng hồ.”

Ngũ Mị còn chưa kịp giãy giụa trước khi chết, liền bị Cố Khuynh Thành lạnh nhạt liếc mắt từ sau khe hở cái quạt, “Ta không hi vọng tối mai con còn chạy tới bảo với ta con dự tính sinh lúc nào.”

Ngũ Mị quần bách cúi đầu liếc mắt nhìn hông của mình, bụng cũng không đến mức quá to. Nhưng đối diện với vị hàng năm mặc váy quý bà, tựa hồ eo hơi to hơn một ít.

Cố Khuynh Thành đã đứng lên, sau đó lên lầu thay đổi quần áo, Ngũ Mị biết, bà lại muốn đi xem hát ở nhà hát kịch.

Chốc lát sau, Cố Khuynh Thành đã thay bộ váy màu tím đi xuống lầu. Xương cốt bà là lướt, bước đi nhẹ nhàng giống như thiếu nữ, nếu như không phải cô lộ ra chút thể lượng, sẽ không có ai tin bà đã bốn mươi tuổi. Điều nói phụ nữ sauba mười tuổi tương đương tâm sinh, nhưng Cố Khuynh Thành, thế giới này có mấy người phụ nữ đã trải qua như bà, rõ ràng là trải qua nhiều chuyện, nhưng hết lần này tới lần khác trên mặt nửa dấu vết cũng không thấy, để cho người đời không nhìn thấy nội tâm, giống như một bà lão không có nếp nhăn nào, thật vô cùng kinh khủng.

“Ta đi xem hát.” Một mặt Cố Khuynh Thành nói, một mặt để cái mũ lụa đen mặt lưới xuống. Theo bước chân bà, đôi khuyên tai bằng phi thúy trên tai bà hòa nhã, trong veo mà sáng chói, nhẹ nhàng lay động, mang đi hồn phách của người khác.

Ngũ Mị nhìn lưng bà, vẫn đang suy nghĩ, khó trách từ người đàn ông cao tuổi, đến mấy thanh niên tuấn tú, cũng sẽ quỵ dưới gấu quần bà, người phụ nữ từ trong xương đến linh hồn tràn đầy mật ong cùng rượu cồn, có bao nhiêu người có thể ngăn cản? Ví dụ như Thẩm Lục Gia, anh có thể sao?

Cô không biết rằng lúc này Thẩm Lục Gia đã lên máy bay ở sân bay Từ Xuyên bay thẳng đến Paris, còn mười giờ nữa sẽ đáp xuống sân bay.

Mẹ nuôi đã lấy nước vào bồn tắm cho cô xong, Ngũ Mị nhặt một viên bath bomb (xà phòng sủi bọt) hãng Lush hương trái cây, giống như lúc tiểu học ném quả bóng ném bath bomb vào bồn tắm. Sau đó đứng một bên nhìn bath bomb trong bồn tắm dần dần hòa tan, nhuộm nước thành màu xanh biếc. Loại bath bomb này không hề đắt, mỗi viên cũng chỉ 10 đô la, nhưng mỗi lần tắm đều phải dùng một viên, một tháng qua, cũng tốn khá nhiều tiền, chính cô cũng được coi xuất thân từ nhà có điều kiện, nhưng lúc mới tới Paris cũng chưa kịp thích ứng. Cô còn nhớ khi đó còn tìm dao, định cắt bath bomb thành hai nửa, như vậy có thể xài tiết kiệm, bây giờ nghĩ lại quả thật có chút không phóng khoáng.

Trong mùi thơm của quả lê, cam, phật thủ, Ngũ Mị thỏa mái tắm. Sau đó liền bò lên giường đi ngủ. Đến nỗi mặc kệ bộ y phục xương cá kia, ngày mai rồi hãy nói. Dù sao bây giờ cô cũng không cần theo đuôi con rùa vàng nào.

Bốn giờ sáng Thẩm Lục Gia đặt chân xuống sân bay. Việc đầu tiên làm là mở máy. Đáng tiếc không có một cuộc gọi hay tin nhắn nào. Anh có chút mất mát ho một cái. Vẫy taxi đến khách sạn.

Tám giờ sáng ngày hôm sau anh bị chuông điện thoại di động đánh thức, bởi vì chênh lệch thời gian, bây giờ cảm giác mệt mỏi.

“A lô ____”

“Thẩm Lục Gia, ngày hôm qua em không mở máy, sáng nay mới mở. Tìm em có chuyện gì?”

Trong nháy mắt Thẩm Lục Gia thanh tỉnh hơn phân nửa chống tay từ trên giường ngồi dậy, “Anh cũng đang ở Paris.”

Ngũ Mị không được tự nhiên cười hau tiếng, “Không phải thiếu phiên dịch anh mới tìm em đi. Thật ra thì anh chỉ cần nói ah Bon (có thật không), bon ben (a a) là được rồi.”

Thẩm Lục Gia buồn cười nói: “Nguyễn Hàm gửi thiệp mời anh tối nay đến dự tiệc.”

“Anh cũng đi?” Bên kia điện thoại Ngũ Mị tựa hồ giật mình không nhỏ.

Trong lòng Thẩm Lục Gia hơi khó chịu, một lát sau mới cố làm như thỏa mái hỏi ngược lại: “Làm sao, không hoan nghênh anh tới Paris? Anh muốn tới thăm bác gái một chút.”

Ngũ Mị thở dài, “Đừng tiếc nuôi, tối nay anh sẽ nhìn thấy mẹ em, thật ra bởi vì tối nay bà và cha Nguyễn Hàm mượn tiệc rượu công bố tin cưới.”

Lần này đến lượt Thẩm Lục Gia tròn mắt há mồm, nửa ngày mới nặn ra ba chữ “Thật xin lỗi”. Có lẽ trong lúc mình vô tình xúc động là Ngũ Mị lúng túng.

Ngũ Mị phì một tiếng bật cười, “Thẩm Lục Gia, em không phải là thiếu nữ làm bằng thủy tinh dễ nhạy cảm. Sẽ không vì cha mẹ cưới người khác mà coi hạt mè thành hạt gạo làm lớn chuyện cắt cổ tay nhảy lầu.”

Thẩm Lục Gia ghen hòng.

“Anh ở khách sạn nào, em tới tìm anh.” Bỗng nhiên Ngũ Mị nói.

Đĩ nhiên Thẩm Lục Gia câu cũng không được, nói tên khách sạn và số phòng sai đó anh do dự một chút, nói thêm một câu “Anh rất nhớ em.”

Tại đặt sát điện thoại tựa hồ đột nhiên nóng bừng lên, Ngũ Mị im lặng phát hiện thật ra Thẩm Lục Gia là một người rất kỳ quái, anh không phải người đàn ông ăn nói tùy tiện, ngược lại, anh là một người đàn ông chính trực, những lại có thể nói ra những câu khiến người ta mặt đỏ tim đập nhanh, nói có lý như vậy cũng chẳng sợ gì, tựa như một câu nói bình thường “Em ăn cơm chưa?”

Có tiếng giày cao gót giẫm trên sàn gỗ, trong lòng Ngũ Mị biết là mẹ cô đi tới phòng, vội vàng nói một câu “Cúp máy trước”, liền tắt máy.

Cố Khuynh Thành khoác áo lụa mỏng, mặt không đổi sắc nói: “Đến tủ quần áo lấy bộ đồ người (Editor: bộ quần áo giảm béo đó, mình không biết dịch này sao nữa) tới đây.”

Lúc này trong lòng Ngũ Mị biết chạy không thoát, khéo léo cầm lấy bộ đồ người, sau đó chủ động vén vạt áo lên, đau buồn hít một hơi sâu.

Cố Khuynh Thành ung dung thong thả kéo từng dây đai bằng tơ lụa (Tape) thật chặt, mỗi một chút, Ngũ Mị đều cảm thấy không khí trong khoang bụng đều bị chen lấn ra ngoài.

“Mẹ thật sự chuẩn bị gả cho Nguyễn Chính Nghĩa?” Ngũ Mị không chịu được mở miệng hỏi.

“Ông ta đáp ứng chuyển sáu mươi phần trăm tài sản trên danh nghĩa ông ta cho ta.” Cố Khuynh Thành nhanh nhẹn thay Ngũ Mị cột một cái nơ con bướm

“Mẹ biết đấy, Nghiêm bá bá vẫn đợi mẹ.”

Cố Khuynh Thành hai tay ôm ngực, nhàn nhạt nói: “Ta cũng không yêu ông ta.”

“Chẳng lẽ mẹ yêu cái tên đầu hói Nguyễn Chính Nghĩa đó?”

“Ta yêu tiền của ông ta.” Cuối cùng Cố Khuynh Thành cũng cười lên.

“Nghiêm Thâm không hề nghèo.” Ngũ Mị phản bác.

Bỗng nhiên Cố Khuynh Thành tiến lên, vuốt ve mái tóc đen của Ngũ Mị, “Ông ta không đủ giàu.”

“Vậy mẹ nên gả cho cái tên ăn dầu mỡ lớn lên ở Dubai.”

“Ta không thích mập mạp.”

Ngũ Mị nổi đóa, người mẹ này của cô, đã sớm tu thành loại người tâm địa sắt đá như kim cương.

“Con đi ra ngoài.” Ngũ Mị thay một bộ váy, cầm găng tay liền lộc cộc đi xuống lầu. Cô cảm thấy có giọng nói ngăn ở ngực, hay là do bộ đồ bó sát người?

Đứng trên tầng Cổ Khuynh Thành khó hiểu nhìn bóng lưng cô biết mất, nhếch môi cười một tiếng, nha đầu này, chắc hẳn đang yêu đi. Chỉ có người phụ nữ đang yêu, mới có thể cảm tính như vậy, và... Ngu xuân...

Thẩm Lục Gia tắm rửa xong, có thói quen mở máy tính ra nhìn chỉ số Dow Jones ngày hôm nay, Ngũ Mị như một con gió đẩy cánh cửa đang khép hờ tiến vào.

“Em đến cửa hàng Chanel lấy quần áo, thuận tiện qua cửa hàng Pierre hermé bên cạnh mua bánh ngọt.” Ngũ Mị tiện tay ném cái túi có ký hiệu hai chữ C ở trên giường, sau đó mới dè dặt để túi giấy chạm trở hoa văn xuống. Lấy một cái bánh ngọt hết sức tinh xảo xinh đẹp ra.

Thẩm Lục Gia vốn tưởng rằng cô sẽ lập tức ăn, không nghĩ về mặt Ngũ Mị lại đau khổ nói một câu, “Mau giúp em cởi cái áo này ra.” Nhất thời anh ngây người như phỗng, màu đỏ khả nghi từ tai nhanh chóng lan ra, như đốm lửa nhỏ vậy.

Lưng Ngũ Mị hướng về phía anh kéo khóa sau lưng từ trên xuống dưới đến đùi.

“Nhanh lên một chút, em sắp bị siết không thở nổi rồi.”

Lúc này Thẩm Lục Gia mới chú ý tới cô mặc một bộ nấn người màu trắng, eo mảnh khảnh tựa như sắp gãy vậy.

Thẩm Lục Gia nhanh chóng đến gần nghiên cứu cấu tạo, lúc này mới dùng ngón tay thon dài cời cái nơi sau lưng, sau đó từ từ giúp cô kéo dây đai xuống.

Không bị trói buộc Ngũ Mị hít một hơi thật sâu, cô không thể tin được mình lúc hai mươi tuổi làm sao chịu một ngày hai mươi giờ mặc cái áo đáng chết kia. Cô hồn nhiên không để ý giờ phút này trên người mình trừ cái áo bra màu đen, cái gì cũng không mặc.

Sống lưng trắng như tuyết, xương bướm hơi lòi ra, đai áo lột mảnh khảnh, xương sống lõm xuống, đánh vào thị giác thế nào. Thẩm Lục Gia cảm thấy cả người cũng khô nóng lên.

Nhưng Ngũ Mị đã dứt khoát kéo dây khóa lên xong, che lại cảnh xuân quang pháp phới. Sau đó cầm cốc nước trên bàn trà cạnh máy tính xách tay của Thẩm Lục Gia lên, không chút kiêng kỵ ừng ực uống mấy ngụm nước.

“Anh ăn điểm tâm đi. Hôm nay em mời.” Ngũ Mị dùng cái thìa xúc một miếng bánh ngọt lớn nhét vào trong miệng, hương thụ nhắm hai mắt lại, “Mùi caramel thật thơm, xung quanh là quả bơ và quả mâm xôi, vỏ bánh xốp xốp, quả thật quá ngon.”

Thẩm Lục Gia nhìn dáng vẻ cô ăn đầy thỏa mãn, trong lòng cười khổ, so với bánh ngọt, bây giờ anh càng muốn ăn.... cô hơn. Không biết cô thiếu thốn “Kiến thức chữa cháy” là vô tình hay là cố ý.

“Đừng động.” Thẩm Lục Gia bỗng nhiên nghiêm mặt nói.

“Sao thế?” Ngũ Mị bị anh hù dọa, dừng động tác trong tay lại.

Nhưng Thẩm Lục Gia chỉ khom người dùng ngón tay lau bơ dính trên môi cô xuống, sau đó, trong ánh mắt soi mói của Ngũ Mị chậm rãi đưa vào miệng mình.

Người này lại tự động học tán tỉnh! Ngũ Mị nổi giận. Cô chưa kịp phát tác, miệng đã bị chặn lại.

Cuối cùng hôn xong, hai người lăn trên giường, nằm mặt đối mặt.

“Chiêu liếm bơ đó anh học với ai?” Hô hấp Ngũ Mị có chút không yên.

Ánh mắt Thẩm Lục Gia hơi xoay chuyển, sau đó đằng hoàng lấy trên đầu giường một quyển báo, “Đây là báo của khách sạn, bên trong có một chuyên mục bằng tiếng Anh, vừa vặn chỉ cách lấy lòng người bạn tình như thế nào.”

Ngũ Mị nhìn chằm chằm hàng chữ in đậm “12 strokes to please your partner”, điều thứ sáu viết “Khi người bạn tình của bạn ăn salad, nếu không may miệng bị dính nước sốt, cơ hội của bạn đã đến. Hãy tiến đến, dùng đầu lưỡi liếm. Tin tôi đi, chắc chắn đó là món salad ngon nhất trên thế giới.” Mặt mày Ngũ Mị hớn hờ, làm sao người đàn ông này có thể dễ thương như vậy, thật là khiến cô phát run.

“Thẩm Lục Gia, anh thật là đáng yêu.” Ngũ Mị đưa tay ôm cổ anh, ở trên gò má anh hôm một cái vang dội.

Tác giả có lời muốn nói: Thật ra ý tưởng lúc ban đầu của câu chuyện là muốn viết về yêu nghiệt Cổ Khuynh Thành... Nhưng sau đó lại trở thành như vậy...

Còn quan hệ của Cổ Khuynh Thành và tên đại chó săn, quay lại xem chương vĩ đoán thứ tư, có lẽ mọi người sẽ biết... Bất quá mọi người đoán cũng không giống...

Cố Khuynh Thành có con trai... Con trai bà, mọi người cũng đã gặp... Đoán một chút là ai...

Chương sau chờ thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Tiếng đàn như tổ cáo.

Editor: Linhh Linhh

Khách sạn Ritz nằm ở phía Bắc của quảng trường Vendome ở Paris là khách sạn cuối cùng mà công nước Diana khi còn sống đã từng ở. Công nước Diana, một ví dụ về cuộc hôn nhân không mấy hạnh phúc, tại nơi này công bố tin cưới hình như có một chút điềm không lành, nhưng theo dđlqđ ý của Nguyễn Chính Nghĩa và Cố Khuynh Thành, sẽ tổ chức tiệc rượu ở đây. Cố Khuynh Thành thân tượng Chanel đã ở khách sạn Ritz 35 năm, đường hoàng tuyên bố với toàn thế giới ____ “Le Ritz, c’est ma maison!” (Ritz, nhà của tôi).

Thẩm Lục Gia đi một mình tới, hai người ăn cơm trưa xong không lâu thì Ngũ Mị liền bị mẹ cô gọi đi. Vốn định cùng nhau đi dạo chợ bán đồ cũ cũng phải hậm hực từ bỏ.

Anh vừa vào cửa, liền nghe thấy có tiếng người ở sau lưng mình gọi.

Quay đầu lại nhìn, là Nhan Tế, nhớ ra nhà họ Nguyễn cũng làm đồ trang sức, Nhan Tế và Hữu Nghiễm lại chơi với nhau, quen biết cũng không có gì kỳ lạ.

“Lục Gia, mọi ngày người được xưng là đại thần không tùy tiện xuống phạm trần, hôm nay làm sao cũng tới những chỗ này?” Nhan Tế vẫy chiếc quạt xếp thập nhị cốt trong tay “ba” một tiếng, cười giống như một con hồ ly.

“Nguyễn Hàm gửi thiệp mời cho tôi.” Thẩm Lục Gia tránh nặng tìm nhẹ (ý tránh nói vào vấn đề chính), “Còn cậu?”

“Ông già nhà tôi và Nguyễn Chính Nghĩa là bạn, chẳng qua ông ấy lâu lỏng bên ngoài, không có thời gian tới, tôi đành phải miễn cưỡng thay mặt cha tôi, nhưng quan hệ của tôi và Nguyễn Hàm chẳng ra gì, mỗi lần tôi nhìn thấy bộ dạng hần nam không ra nam nữ không ra nữ cũng muốn phun cơm ra.”

Thẩm Lục Gia không khỏi bật cười, thật ra thì khuôn mặt Nhan Tế và Nguyễn Hàm căn bản là người tám lạng người nửa cân. Hai người vừa đi vừa trò chuyện, dưới chân là tấm thảm lông dài xa hoa Victoria, bên trong hành lang bằng kính trưng bày các loại đồ vật quen thuộc của nhãn hiệu nổi tiếng.

Bên trong yến hội đã có không ít người tới, cái đèn trần thủy tinh to lớn óng ánh sáng long lanh, chuỗi ngọc hình giọt nước tựa như lần lượt chu đáo mời khách tới.

Bởi vì dạ tiệc là tiệc buffet. Có bồi bàn mặc đồng phục nghiêm chỉnh đưa ly rượu đến tận tay khách.

Thẩm Lục Gia vừa mới nhấp một ngụm rượu, liền nhìn thấy Ngũ Mị. Cô mặc một chiếc váy đuôi các màu hồng bó sát người, nhìn giống như một nàng tiên cá, mái tóc đen chỉ dùng chuỗi hạt mạ vàng nạm kim cương cột đơn giản lại. Nhưng hôm nay đôi môi đỏ mọng của cô lại được tô màu hồng nhạt, ngược lại nổi bật là đôi cằm mày cong cong, đôi lông mày màu đen khiến đôi mắt cô to hơn tỏ ra hắc bạch phản minh (đen trắng rõ ràng).

“Tôi chưa từng gặp qua so với người phụ nữ đó càng có mùi vị đàn bà.” Thời điểm Thẩm Lục Gia chỉ lo nhìn Ngũ Mị, nhưng ánh mắt Nhan Tế lại không chớp mắt nhìn Cố Khuynh Thành bên cạnh Ngũ Mị. Kiểu tóc của bà tinh xảo đẹp đẽ, đồ trang sức bằng trân châu tinh xảo vừa vặn rủ xuống gần nửa chiếc khăn che mặt màu trắng, có thể nhìn thấy mờ hồ dung mạo làm người khiếp sợ kia. Trên bộ sườn xám màu trắng được thêu hình phượng hoàng bằng sợi tơ màu vàng. Môi đỏ như hoa hồng càng làm tôn thêm gương mặt trắng như tuyết của bà. Chắc hẳn bà đã không còn trẻ, nhưng lại không có chút nào bị lão hóa, ngược lại mang một mùi vị mà bất kỳ một cô gái trẻ tuổi nào không thể nào có. Tựa như rượu vang được cất trữ lâu năm mới có thể đẹp lạ thường như vậy.

Nghe được người bạn tốt bên cạnh than thở, lúc này Thẩm Lục Gia mới mở mắt quan sát “Nhạc mẫu tương lai” một lúc rồi thu hồi ánh mắt.

Nhan Tế lấy cùi chỏ thọt bạn tốt, “Như thế nào?”

“Tôi cảm thấy con gái bà so với bà ấy đẹp hơn.”

Cho tới bây giờ Nha Tế vốn được xưng là “Thám hoa lang quân” chưa bao giờ xem nhẹ mỹ nữ, dĩ nhiên anh cũng đã quan sát qua Ngũ Mị, lập tức không đồng ý phê bình nói: “Cô ấy cũng được coi là cực phẩm, nhưng so sánh với mẹ cô, còn kém hơn nhiều, quá non nớt.” Vừa dứt lời, anh lại hậu tri bất giác (đột nhiên) nhìn về phía Thẩm Lục Gia, ý vị thâm trường nói: “Cậu làm sao biết hai người họ là mẹ con?”

Thẩm Lục Gia chưa kịp đáp lại, đã nhìn thấy Nguyễn Chính Nghĩa và Nguyễn Hàm từ bên kia hành lang tiến vào phòng yến hội. Nguyễn Chính Nghĩa là

một tên đàn ông trung niên hói đầu, cao gầy, mặt mũi sạch sẽ. Nguyễn Hàm thì mặc chiếc áo sơ mi màu đỏ thắm, nút áo hiếm khi được cài đầy đủ. Túi áo sơ mi còn cắm một bông hoa hồng đen.

Nhìn thấy Nguyễn Hàm, con người Thẩm Lục Gia không khỏi sâu mấy phần.

Chung quanh nam nam nữ nữ đã mở miệng bàn tán. Bọn họ đang nói gì? Dĩ nhiên là vây quanh bốn nhân vật chính ngày hôm nay. Bỗng nhiên Thẩm Lục Gia có chút hối hận vì năm đó không lựa chọn du học ở Pháp. Rất may là Nhan Tế hiểu tiếng Pháp.

“Cậu còn không nói cho tôi biết là làm sao cậu biết được hai người họ là mẹ con.”

“Bởi vì cô nương kia là bạn gái của tôi.”

Nhan Tế tựa như bị sấm đánh trúng, nửa ngày mới hoàn hồn lại, trong ánh mắt tràn đầy khâm phục và bất quái: “Thẩm Lục Gia, cậu thật đúng là không biết thì thôi, bỗng nhiên nổi tiếng. Hoặc là không tán gái thì thôi, đã tán thì cũng phải tán được một cô nàng cực phẩm.”

Thẩm Lục Gia cau mày, chỉ thúc giục anh ta phiên dịch những lời bàn tán của mọi người xung quanh.

“Cô xem cô ta cơ bản không cười. Nghe nói là tiêm botox quá nhiều, mặt cũng cứng như gỗ.” Một cô gái mập tóc màu vàng nói.

“Hai mẹ con cô ta đều không chính đáng, chúng ta so với họ kém hơn. Bà già đó thủ đoạn thật lợi hại, đàn ông đều yêu bà ta đến lỗi nguyện làm chó đi toilet dưới váy bà ta.”

“Đưa con gái cũng không đơn giản. Hai mươi tuổi đã ở bên ngoài xã giao. Bao nhiêu đàn ông trẻ tuổi bị cô ta quay đi quay lại, không phải Kiều Bì Đức suýt nữa mất một cái chân sao? Cuối cùng không thành người một nhà không vào một cửa.”

“Tôi nhớ năm đó trong vũ hội bạn nhảy không phải là con trai của Nguyễn tiền sinh sao?”

...

Nhan Tế phiên dịch từng câu cho Thẩm Lục Gia nghe, còn có lòng tốt “Trần an” bạn tốt, “Cậu biết đấy, đàn bà thường yêu thích bàn chuyện thị phi, những lời này nghe một chút cũng được, thà hủy đi mười ngôi miếu, cũng không hủy một cuộc hôn nhân, đừng gọi tôi là người độc ác. Chẳng qua cũng không tệ, tôi chấp nhận, như vậy có thể thân cận nhiều hơn với cha mẹ vợ.”

Nguyễn Hàm đi nhanh tới bậc cao trong yến hội, bông hoa diêm đẩu lòa loẹt được cài trên áo, đưa lên mũi ngửi ngửi một cái, sau đó tùy ý ném bông hoa hồng vào chỗ mấy cô gái trẻ đang tụ tập, lập tức tạo thành một trận hét chói tai.

“Các vị, hôm nay tại đây tôi có một tin vui muốn chia sẻ với mọi người.” Trên mặt Nguyễn Hàm mang một nụ cười, “Cha tôi đã cầu hôn thành công phu nhân đây, cho nên tôi nay muốn mượn yến hội này tuyên bố với mọi người tin tốt lành này.” Trong tiếng hoan hô Nguyễn Chính Nghĩa lấy ra một chiếc nhẫn bảy cara sáng chói tựa như muốn chọc mù mắt người khác, sau đó quỳ một chân xuống đeo chiếc nhẫn lên ngón tay áp út của Cố Khuynh Thành.

Trên mặt Cố Khuynh Thành vẫn nhàn nhạt, đôi mắt ẩn núp sau cái khăn che mặt nhìn không ra là buồn hay vui. Ngũ Mị đứng sau lưng bà, không nhịn được suy nghĩ, người phụ nữ truyền kỳ trong đời người như vậy, có từng chân thành yêu người nào không? Cô nghĩ đến xuất thân, không để ý ánh mắt Nguyễn Hàm đang nhìn cô cười. Nguyễn Hàm thân mật ghé vào tai Ngũ Mị, dùng giọng nói mà chỉ hai người bọn họ mới nghe được: “Em và tôi có hôn ước, mẹ em lại gả cho ba tôi, hai mẹ con em gả cho hai cha con tôi, thật là giai thoại nhân gian (truyền thuyết). Chỉ khổ cho con chúng ta, sau này xưng hô thật là loạn.”

“Anh yên tâm. Tôi có chết cũng không gả cho anh.” Ngũ Mị cười nhạt.

“Thật không?” Nguyễn Hàm nhìn về phía Thẩm Lục Gia đang đi tới nơi này, khinh bạc dùng một ngón tay sờ động mạnh trên cổ Ngũ Mị, “Em chết nhất định cũng là một xác chết xinh đẹp, tôi sẽ không chê.” Nói xong lấy một ly rượu trên khay người phục vụ đang bê, lại nhảy lên bậc cao, lớn tiếng kêu: “A votre santé!” (cạn ly).

Ngũ Mị cũng nhìn thấy Thẩm Lục Gia, cao hứng muốn chạy tới bên cạnh anh, mới nhớ tới hôm nay mình mặc váy đuôi cá, không vui.

Thẩm Lục Gia nhìn thấy dáng vẻ hậm hực của cô, tức giận trong nháy mắt liền phai nhạt, đi hai bước tới, nắm tay cô thật chặt.

“Chúng ta đến bên kia đi.” Ngũ Mị đưa tay chỉ một chỗ yên tĩnh.

Thẩm Lục Gia gật đầu, cách đó không xa Nhan Tế đã làm quen được với một mỹ nữ tóc vàng, hai người đang định dẫn nhau chạy qua, cảm nhận được cái nhìn chăm chú của bạn tốt, Nhan Tế vừa quay đầu lại, đưa cho anh một ánh mắt “Chúc cậu may mắn.”

“Ném thử món áo choàng dài của Caesar này đi, do đầu bếp chính chuyên môn của nhà này làm.” Ngũ Mị cười hi hi giới thiệu với Thẩm Lục Gia.

Thẩm Lục Gia nghe cái tên có chút kỳ lạ, nhìn xuống không nhịn được bật cười, thật ra nó chính là món cá ngừ bên ngoài được bọc lá kê, bên trên rắc hạt tiêu mà thôi.

Thẩm Lục Gia ném thử mấy món được Ngũ Mị ân cần giới thiệu, nhưng anh không ăn bất cứ cái gì, chỉ uống mấy ly rượu vang bên trong có mấy cánh hoa hồng.

“Tại sao anh không ăn?”

Ngũ Mị cười khổ, “Mẹ em có ở đó nhìn chăm chăm em đâu, em liền quá miệng nghiện đi.” Thấy Thẩm Lục Gia không hiểu, cô lại cho rằng Thẩm Lục Gia nói về chuyện ngày hôm qua, cuộc nói chuyện của hai mẹ con liên quan tới vòng eo.

Không nghĩ tới Thẩm Lục Gia nghiêm trang nói: “Anh cảm thấy eo của em là thành ngữ, dường như cũng không phải thành ngữ, một tay ôm đủ. Xin lỗi, từ nhỏ đến lớn anh, văn chương tương đối kém.”

Trong mắt hai người đều rơi vào mảng nhu tình, Cố Khuynh Thành đứng từ xa nhìn về phía hai người, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt. Hai người kia đều xong đời, từ trong xương cốt Ngũ Mị là một người phụ nữ mạnh mẽ, mà người đàn ông bên cạnh cô lại trầm tĩnh như núi, gặp nhau giống như cục sắt đỏ rực gặp nước lạnh, thế nào cũng phát ra âm thanh “Xuy” xinh đẹp...

Bây giờ việc thuận lợi nhất là đi lại tự do, không chờ tan tiệc, Ngũ Mị đã kéo tay Thẩm Lục Gia chạy ra ngoài.

Khí hậu vào ban đêm ở Paris cũng không lạnh, Ngũ Mị đứng trên lề đường, khom người dọc theo đường váy xé toạch một tiếng, bộ trang phục dạ hội đắt giá bị cô xé biến thành cái váy dài đến đầu gối. Cô thử bước đi hai bước, quả nhiên dễ dàng hơn. Nhưng trong mắt Thẩm Lục Gia hành động thô lỗ phí của trời này lại thấy đáng yêu.

“Sau này đừng đi đôi giày quá cao như vậy, không tốt cho đầu gối và xương sống. Đi lên.” Nói xong Thẩm Lục Gia hơi khom người, tỏ ý muốn Ngũ Mị leo lên lưng anh.

Ngũ Mị ngậy người, nhìn tấm lưng dài rộng của người đàn ông trước mặt, một lúc lâu thần trí còn chưa quay trở lại. Cho đến khi Thẩm Lục Gia quay đầu lại nhìn cô một cái, cô mới leo lên lưng Thẩm Lục Gia, ôm cổ anh thật chặt.

Thật may khách sạn mà Thẩm Lục Gia nghỉ cách đây không xa, dưới bóng cây, Thẩm Lục Gia cõng Ngũ Mị đi từ từ. Có một tên người Pháp cao gầy, nhìn hai người huyết sắc vang dội.

Ngũ Mị cảm thấy hốc mắt có chút ê ẩm, cô không nhận được nhìn hạt cây tương tự trên đỉnh đầu, hạt màu đỏ trên cành cây như đang đung đưa, càng đong đưa cô càng cảm thấy mất đầu não.

Khó khăn lắm mới đến phòng khách. Thẩm Lục Gia đặt cô lên giường, cởi bỏ áo khoác, ngồi xuống mép giường kéo cà vạt, thở hổn hển mấy cái.

Chợt Ngũ Mị từ phía sau lưng ôm lấy anh, dán mặt vào chiếc áo sơ mi trắng. Cả người Thẩm Lục Gia cứng đờ, anh lại có thể cảm nhận được hai khối thịt mềm nhũn trước ngực cô đang đè ép trên sống lưng anh. Loại cảm giác này khiến cho cổ họng anh căng lên.

Nghiêng đầu nhìn Ngũ Mị, trùng hợp cô cũng đang nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Lục Gia trực tiếp đè cô xuống giường, hôn xuống. Hồi lâu sau, Thẩm Lục Gia mới buông Ngũ Mị, chống nứơc người lên nhìn Ngũ Mị chăm chú, nhẹ giọng nói: “Anh muốn em.”

Trên trán anh lấm tấm mồ hôi, có một giọt còn theo tóc mai chảy xuống, tựa như cũng chảy vào đáy lòng cô. Trong lòng Ngũ Mị thờ dài, đưa tay kéo cổ anh.

Có lẽ việc đàn ông cởi quần áo phụ nữ là một việc không cần học tập mà chỉ cần làm theo bản năng, Thẩm Lục Gia liền mò tới khóa kéo bí mật ẩn núp phía bên phải chiếc váy đuôi cá, sau đó tay hơi run run cởi bỏ áo lót của cô, một đôi thỏ trắng lập tức nhảy ra ngoài, ánh mắt anh đang nhìn chăm chăm vào hai viên hồng hồng.

Lập tức Thẩm Lục Gia cảm thấy đỏ mặt, có chút ngơ ngác nhìn cặp “Thỏ” trắng mềm mại như tuyết kia.

Ngũ Mị bị anh làm vừa thẹn vừa tức, dùng cánh tay ôm lấy ngực.

Lúc này Thẩm Lục Gia mới trong mộng tỉnh lại, cúi đầu xuống cổ bình tĩnh cởi áo sơ mi của mình ra.

Ngũ Mị dờ khóc dờ cười, khẽ nâng người lên, đưa tay cõng thắt lưng của Thẩm Lục Gia.

Hai người hỗ trợ nhau nửa ngày, cuối cùng cũng trần trụi gặp nhau.

Vì vậy Thẩm Lục Gia đã gặp được đường cong xinh đẹp nhất trong cuộc đời của anh, cặp mông tròn trịa đầy đặn của cô là đường Cardioid hình trái tim, khuôn ngực đầy đặn chính là đường gấp khúc Bernoulli, eo là đường cong hyperpol.

Ngũ Mị vuốt ve chín đốt xương sống nổi lên sau lưng anh, dưới ánh sáng hoàng hôn lưng anh tựa như đang mỉm cười, bởi vì hai bên mông bị khuất bóng sắc đẹp nhiều hơn một tầng, tựa như thần mặt trời được đúc bằng kim loại.

Thẩm Lục Gia cảm thấy có chút khó chịu, huyết dịch cả người càng thêm sôi trào, nhưng không tìm được cửa khơi thông. Anh vừa cúi đầu, giống như trẻ sơ sinh tìm đồ ăn ngậm nhũ của Ngũ Mị vào miệng.

Ngũ Mị nhạy cảm run lên, trở tay ôm chặt Thẩm Lục Gia.

Đầu lưỡi từ từ liếm và mút đầu nhũ ướt át vào, Ngũ Mị cảm thấy mình bị một cảm giác kỳ lạ bao vây, cả người từ trên xuống dưới như bị trúng thuốc tê,

vừa đau vừa trướng. Lại giống như toàn thân đều là tim, đập loạn. Cô ôm đầu Thẩm Lục Gia thật chặt vào ngực, một tay nắm tóc, một tay đặt trên lưng anh.

Thẩm Lục Gia cảm thấy kỳ tích trong lòng cứ như vậy lắng xuống, đầu tựa vào rãnh ngực sâu áp áp của cô, chớp mũi đều là mùi vị da thịt cô, anh loại hoảng hốt hồi tưởng lại hình ảnh mẹ cho con ăn qua dạ con, an tâm mà hạnh phúc.

Bởi vì khó chịu, Ngũ Mị không nhịn được đứng lên, thời khắc này cô bị cái người ngu dốt kia ép buộc như cá mắc cạn, ở trên giường xoay qua xoay lại.

Lần nữa Thẩm Lục Gia bị cô trêu chọc mà huyết mạch căng phồng, đầu lưỡi anh cạy môi cô ra, ở trong miệng cô khuấy động. Hai tay Ngũ Mị vuốt ve một đường từ cổ đến bên hông anh. Tay cô sờ tới chỗ nào, Thẩm Lục Gia liền cảm thấy mạch máu dưới da giống như nham thạch nóng bỏng, dường như muốn phun trào. Trên người mồ hôi cứ từng giọt từng giọt tràn ra.

Tách hai chân cô gác lên đầu vai mình, Thẩm Lục Gia cảm thấy dục vọng mình đã đột phá quá giới hạn, lại không có màn dạo đầu, người đàn ông giống như ong vàng đâm tới, trực tiếp xuyên qua bông hoa mầu đơn.

Đến khi anh nhận ra được mê được mà chống đỡ cũng đã muộn, Ngũ Mị đau đến lảo đảo cần anh.

Đây là lần đầu tiên của cô? Tuy anh không có quan tâm xử nữ hay không, nhưng nếu như từ đầu đến cuối, cô hoàn chỉnh đều là người của anh, dĩ nhiên anh càng cao hứng hơn. Bởi vì nói cho cùng, Thẩm Lục Gia anh cũng là một người đàn ông.

Mất nhìn thấy cô đau đến ngay cả đầu ngón chân cũng đáng thương cuộn tròn một chỗ, trên lông mi không biết là mồ hôi hay nước mắt, Thẩm Lục Gia đau lòng muốn chết, chỉ dám một chút lại một chút hôn cô, bảo cô thả lỏng.

Ngũ Mị hơi hận muốn khóc, sớm biết đau như vậy, cô đã giúp anh thổi tiêu đi.

“Anh nhanh lên một chút có được hay không, rất đau.” Cuối cùng Ngũ Mị nhe răng lên tiếng.

Thẩm Lục Gia vừa hôn cô, vừa xin lỗi: “Xin lỗi, anh cũng không có kinh nghiệm, thật xin lỗi, sau này thì tốt lắm, tin tưởng anh...”

Ngũ Mị thật muốn đạp anh xuống giường.

Thẩm Lục Gia dùng tới hai mươi tám món võ nghệ, chỉ làm cho Ngũ Mị buồn lòng. Anh từng đột từng đột xâm chiếm khiến cuối cùng Ngũ Mị cũng cảm nhận được trừ đau ra còn có một cảm giác khác, ví dụ như hơi tê dại một chút, đau một chút cũng vui.

Bên ngoài cửa sổ không biết từ đâu bay tới tiếng người Trung Quốc là lướt, hoặc là có vị khách Trung Quốc ở phòng bên cạnh, bật đĩa nhạc? Giọng nam hát “Trong thế giới loài hoa, bay lên bao nhiêu đôi uyên ương bướm, quạ đen chim sẻ; ban đêm đèn đuốc suy yếu, lướt qua bao nhiêu kim phân ngân quang, khóc lóc cười với gió trăng...”

Tác giả có lời muốn nói: Lặn xuống nước vội vàng nổi bọt... Nếu không hừ hừ

Thật ra liên quan tới vai chính đúng hay không, ta một mực đào hố quẩn quít đến bây giờ... Vốn muốn an bài không phải vậy, nhưng mấy ngày trước thấy mọi người nói “Có tiểu lang đáng giá tốt nhất” làm ta quả thực cảm động, ta liền công bằng không thiên vị...

Đến nỗi cảm thấy chỗ nào chưa phù hợp với cặp nam nữ chính, tôi sẽ giải thích ở cuối chương cho mọi người...

Thế nào? Tối nay ăn thịt ngon không? Ta đã tận lực... Trong mắt nhà số học đường cong của người đẹp chính là đường cong xinh đẹp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Salome.

Editor: Linh Linh.

Có lẽ là trạch giường (chỉ người suốt ngày nằm trên giường) phát tác tật xấu, lúc trời mới vừa tờ mờ sáng, Ngũ Mị liền tỉnh.

Thẩm Lục Gia ôm cô vào trong ngực, giống như vua Solomon ôm báu vật của mình. Khi ngủ nhìn anh giống như một đứa bé, dưới đôi lông mày đen nhánh là đôi mắt hai mí đã có nếp nhăn, lông mi đen tự nhiên tạo thành hai cái quạt, thỉnh thoảng theo hô hấp hơi rung động.

Ngũ Mị không có ý tốt cười thầm, DđlQđ chu môi, dè dặt thổi đôi lông mi dày của Thẩm Lục Gia.

Thẩm Lục Gia có chút mờ mịt mờ mắt ra, giống như nặt nước dập dờn dần trở nên yên bình, hình ảnh mơ hồ Ngũ Mị chu môi thổi lông mi anh cũng dần dần trở nên rõ ràng. Môi của anh không tự chủ được nổi lên một ý cười. Tay hơi dùng sức đặt lên eo cô, ôm chặt người phụ nữ đang đùa dai vào trong

ngực mình.

Khi ngực dán lên lồng ngực anh, Ngũ Mị nhạy cảm hít một hơi khí lạnh.

Nhưng Thẩm Lục Gia cúi đầu bật cười.

Dĩ nhiên Ngũ Mị biết tại sao anh bật cười, tức giận cắn lên đầu vai anh.

Thẩm Lục Gia cười hân lên má cô một cái, “Anh bị cắn thì không sao, nhưng cẩn thận gãy răng.”

Hàng năm chăm tập thể dục nên vóc người Thẩm Lục Gia vô cùng tốt, vai rộng hông hẹp, eo ếch bắp tay vạm, không kém chút nào so với người mẫu Âu Mỹ. Ngũ Mị không có cách gì đành tức giận gặm loạn, để lại trên bắp thịt anh bãi nước miếng và mấy dấu răng.

Ngũ Mị then quá hóa giận không khách khí chút nào đập Thẩm Lục Gia một cước, sau đó giùng giằng muốn rời giường.

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Thẩm Lục Gia đâu có chịu để cô đi. Tóc mai quấn quýt nhau, tiếng đàn ông hít thở nặng nề.

Cả người Ngũ Mị cứng đờ, lập tức ngoan ngoãn mặc cho Thẩm Lục Gia ôm vào trong ngực, một cử động cũng không dám.

Thẩm Lục Gia biết tối hôm qua đối với Ngũ Mị mà nói, thống khổ nhiều hơn hưởng thụ, hơi áy náy hân lên tóc cô một cái, thấp giọng nói: “Chúng ta nói chuyện thật tốt.”

Ngũ Mị có thể từ động tác của anh mà cảm nhận được sự quý trọng, cô nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

Trong lúc nhất thời hai người không nói gì. Phòng khách sạn cũng không lớn, tường được sơn màu xanh da trời nhẹ nhàng khoan khoái, dưới ánh mặt trời sàn nhà màu hồng anh đào càng đỏ tươi, màn che to tằm màu xanh da trời nhẹ nhàng rủ xuống đầu giường màu xám. Căn phòng của họ ở tầng ba, ở góc độ này vừa vặn có thể thấy ngọn cây chuông um tùm bên đường, phiến lá ở trong gió phấp phới, tựa như một cái chuông màu vàng lác lác. Đầu hai người dựa vào nhau, sinh ra một cảnh an bình và lưu luyến.

“Tiếng Pháp anh yêu em nói như thế nào?” Đột nhiên Thẩm Lục Gia hỏi.

“Je t' aime.” Ngũ Mị không chút nghĩ ngợi bật thốt lên.

Thẩm Lục Gia thích thú cười một tiếng, “A, đọc là ‘Nhiệt đới sao’.”

Ngũ Mị rất chuyên nghiệp sửa cách đọc cho anh, thậm chí còn hết sức há to mồm, bảo anh nhìn đầu lưỡi trên vòm họng mình.

Không ngoài dự liệu Thẩm Lục Gia một lần nữa lại phát âm sai, nhưng anh diễn kỹ cũng không đạt, trong giọng lộ một ý cười, bị Ngũ Mị nghe thấy rõ ràng. Cô nhất thời tỉnh ngộ ra, cảm tức nhìn chăm chú vào ánh mặt lộ vẻ cười của Thẩm Lục Gia, “Thẩm Lục Gia, anh trêu em?!”

Thẩm Lục Gia vội vàng cup mi mắt, mặt đầy nghiêm nghị nhìn Ngũ Mị, không có sơ hở nào nói một câu “Je t' aime”. Giọng nói anh trầm mạnh, tựa như đàn violin duyên dáng sang trọng, câu nói tiếng Pháp ngắn gọn lại đầy tình cảm, Ngũ Mị có cảm giác tim đập loạn như sấm. Thật lâu mới phản ứng muốn cùng anh tranh cãi: “Thẩm Lục Gia, bản lĩnh đồ phụ nữ của anh càng ngày càng tiến bộ nha, thật là thất lễ thất lễ.”

Thẩm Lục Gia đã sớm biết Ngũ Mị tiện miệng nói một đường nghĩ một nẻo, chỉ lơ dềnh cười một tiếng, xiết chặt bả vai cô bên cạnh mình.

“Em, mẹ em, anh cảm thấy bà như thế nào?” Ngũ Mị có chút do dự khi hỏi vấn đề này.

Thẩm Lục Gia nói thật: “Bà đeo khăn che mặt, anh không có cách nào nhìn rõ ngũ quan bà, nhưng có cảm giác hẳn là rất đẹp.”

Ngũ Mị gật đầu một cái, vẻ mặt trầm tư hồi tưởng lại, “Em chưa từng nhìn thấy người phụ nữ nào đẹp hơn bà. Có một năm vào đêm Giáng sinh bà đi dạo chợ hoa mua một chậu hoa đỏ, kết quả chậu hoa cuối cùng vừa vặn bị người khách trước mặt chọn mua mất, người đàn ông diễn đàn lê quý đôn bán hoa trực tiếp ném toàn bộ gian hàng một bên, đuổi theo người khách vừa rồi, cương quyết trả tiền lại cho đối phương, mang chậu hoa kia về, đưa cho bà.”

Trên mặt Thẩm Lục Gia toát ra vẻ mặt không thể tin, Ngũ Mị có chút cười tự giễu một cái: “Có phải rất giống cốt truyện trong mấy cuốn tiểu thuyết huyền thoại hay không? Nhưng trên thực tế chuyện này đối với mẹ em mà nói, là chuyện bình thường, bất kỳ người phụ nữ nào đứng chung một chỗ với bà, cũng sẽ tự động trở thành nha hoàn. Thời đại học có một người theo đuổi em đã từng mang một bó hoa hồng to đến cửa nhà, kết quả hôm đó mẹ em mở cửa, sau đây em muốn anh có thể đoán được chuyện gì xảy ra.”

“Anh ta đưa hoa hồng cho mẹ em?”

Ngũ Mị gật đầu, “Đúng, vừa thấy đã yêu. Không chỉ như vậy, mỗi ngày tên kia đều mang một bó hoa hồng đến trước cửa nhà em, suốt một tháng.”

Thẩm Lục Gia lắc đầu nói: “Cũng chỉ kiên trì một tháng mà thôi.”

Ngũ Mị cười lớn, quay lại nhìn Thẩm Lục Gia: “Anh có biết tại sao anh ta phải lui bước không?”

Thẩm Lục Gia vẫn lắc đầu.

“Bởi vì buổi sáng ngày thứ ba mươi mốt anh ta nhìn thấy cha anh ta đêm trước không về đi ra từ cửa nhà em.” Ngũ Mị cười không tìm không phôi, “Đĩ nhiên, em có thể chứng minh, chẳng qua cha anh ta xui xẻo ở nhà em uống quá nhiều, nằm trên sàn nhà một đêm mà thôi. Bởi vì ông ta chỉ là một tên cán bộ nhỏ làm trong ngân hàng Pháp mà thôi, còn chưa đủ tư cách ngủ ghế sa lon.”

Thẩm Lục Gia không khỏi nhớ tới những lời bàn tán về mẹ con cô tối hôm qua. Có lẽ không hoàn toàn đúng không có lẽ làm sao có khối. Những vậy thì sao, người anh yêu là cô, bất kể mẹ cô có bao nhiêu nhập mặc chi tân (khách hàng thường xuyên, thường dùng trong nghề kỹ nữ), bất kể cô thường nghe thấy cái gì, cô đều là người phụ nữ duy nhất kiếp này mà anh muốn kết hôn.

Dựa vào bà vai Ngũ Mị, Thẩm Lục Gia nghiêm mặt nói: “Anh vẫn cảm thấy tuổi tác nên có đáng về của tuổi tác, mẹ em, nói thật, anh cảm thấy bà giống như một người được nặn bằng tuyết. Hơn nữa anh cũng không chỉ nhận xét về bề ngoài.”

Ngũ Mị bật cười: “Anh hiểu nhầm bà, bởi vì bất kỳ biểu lộ gì cũng sẽ làm ảnh hưởng tới da sinh ra nếp nhăn, cho nên bà mới phả che mặt từ đầu tới cuối.”

Thẩm Lục Gia không khỏi bật cười, “Mẹ em rất lợi hại.” Dừng lại một chút, anh lại hỏi: “Nguyễn Nguyên không phải là em gái của Nguyễn Hàm sao? Tối hôm qua không thấy cô ta tới? Có phải cô ta không vừa ý mẹ em hay không?”

Ngũ Mị trầm nghĩ, Tần Diệc Tranh là con trai độc nhất của Cố Khuynh Thành, Nguyễn Nguyên lại yêu thầm sâu lắng Tần Diệc Tranh, tương lai bà trở thành mẹ kế mình, tình cảnh lúng túng như vậy dĩ nhiên là tránh không kịp. Những những điều này không thể nói cho Thẩm Lục Gia, vì vậy một mặt Ngũ Mị liền thuận miệng qua loa lấy lệ nói: “Cô ta có phỏng vấn, không thể về kịp.” Một mặt nhằm chán dùng ngón chân vẽ lên bắp chân Thẩm Lục Gia.

Thẩm Lục Gia nắm tay cô, nhắm mắt yên tĩnh hưởng thụ, đối với anh mà nói, thời gian ấm áp như này vừa hiếm vừa xa xỉ.

Về yên tĩnh này bị cuộc gọi từ Cố Khuynh Thành cắt đứt. Bên kia điện thoại Cố Khuynh Thành lời ít ý nhiều muốn Ngũ Mị về nhà một chuyến. Thẩm Lục Gia đành bất đắc dĩ thả người.

Ngũ Mị mặc bộ lễ phục bị cô xe rách lên sau đó đi vào phòng vệ sinh. Đánh răng xong, cô mở vòi nước lạnh, dùng hai tay bưng lại, tạt lên mặt, sau đó nhìn mình trong gương. Không ngoài dự liệu, ở trong gương cô nhìn thấy Thẩm Lục Gia. Anh đứng bên cạnh cửa, đang mỉm cười nhìn cô. Nhưng Ngũ Mị cố ý quay đầu đi không nhìn tới anh.

Thẩm Lục Gia nhìn cô dùng một cái lược chải mái tóc đen, sau đó dùng dây cột tóc buộc mái tóc thành một cái đuôi ngựa.

Nói tóm lại, hết thấy động tác của cô trong mắt anh, đèn rất xinh đẹp đáng yêu, bỗng nhiên Thẩm Lục Gia vô cùng trông đợi sau này mỗi ngày đều như bây giờ, có thể nhìn thấy cô. Nhìn cô giống như một người chồng nhìn vợ mình. Cho dù cuộc sống là một quá trình khá dài, anh cũng hy vọng quá trình này từ đầu đến cuối đều có cô, một mực có cô, cũng chỉ có cô.

Bởi vì nghĩ quá nhập thần, cho đến khi Ngũ Mị đi ra khỏi phòng vệ sinh thuận tay bắt đầy giọt nước lên mặt anh, Thẩm Lục Gia mới bị nước lạnh làm cho tỉnh lại.

“Đầu ngây ngô như ngỗng.” Ngũ Mị hờn dỗi mắng một câu.

Thẩm Lục Gia kéo lấy cánh tay cô một cái, lôi cô vào ngực hỏi: “Trưa hôm nay anh lên máy bay trở về Tứ Xuyên, lúc nào em trở về?”

“Chiều mai đi.” Ngũ Mị suy nghĩ một chút.

“Ừ, trở về sớm một chút. Anh ở Tứ Xuyên chờ em.”

“Được.”

Hai người lại triển miên nửa ngày, Thẩm Lục Gia vẫn như cũ không nỡ để Ngũ Mị rời đi. Cho dù cô xuống đến cửa khách sạn anh vẫn đứng ở cửa sổ gian phòng, nhìn chăm chú bóng lưng cô biến mất trên chiếc xe.

Lúc Ngũ Mị về đến nhà, Cố Khuynh Thành đang ngồi bên chiếc đàn piano chơi bản nhạc “Goteborg Variations”. Cô khoanh tay đứng bên đàn dương cầm, an tĩnh đợi bà chơi xong.

Theo âm cuối lướt xuống, Cố Khuynh Thành khép nắp đàn lại, xoay mặt nhìn về phía đứa “Con gái” nhặt được này, lạnh nhạt mở miệng: “Tối hôm qua con qua đêm cùng người đàn ông trẻ tuổi đó?”

Trong đầu Ngũ Mị thoáng qua một ít đoạn phim ướt át, hàm hồ đáp một tiếng.

“Hắn tên gì?”

“Thẩm Lục Gia, tổng giám đốc công ty tài chính.”

Họ Thẩm? Trong lòng Cố Khuynh Thành nghĩ đến chuyện nào đó không ổn, nhưng biểu hiện trên mặt bà vẫn nhàn nhạt. Tung cái quạt nhưng thiên nga

màu xanh đậm ra, Cổ Khuynh Thành nói xa nói gần hỏi: “Trong nhà hần làm gì?”

“Cha anh ấy và mẹ đã sớm ly dị, xưa ông nội là tổng tư lệnh quân khu phương Bắc, nhưng mới qua đời.”

Ngón tay như bạch ngọc của Cổ Khuynh Thành không khỏi siết chặt cái quạt nhung thiên nga, ngay lập tức lông thiên nga vốn thẳng đứng bị ép gãy. Hồi lâu, bà mới từ ghế đứng lên, lướt nhẹ xuống ra một câu _____ “Con phải tự mình nắm thật chắc, không muốn rơi vào bẫy.” Dĩ nhiên, cũng không cần phá hủy hần. Những lời này lần mấy vòng bên miệng Cổ Khuynh Thành, cuối cùng cũng bị bà nuốt xuống.

Tác giả có lời muốn nói: Một chương này viết đi viết lại, bởi vì dựa theo quán tính muốn viết tiếp, chợt nhìn một cái không vấn đề gì, nhưng bởi cảnh tính cách nhân vật. Cho nên phải suy tính đi suy tính lại, không thể bởi vì quan hệ của nhân vật chính rõ rệt mà đẩy mạnh nút thắt lời nói nam chính có chừng mực, thay đổi không đúng đắn. Bởi vì cứ chỉ lời nói Thẩm Lục Gia đều sẽ giữ lại một cái giới hạn bên trong, điều này làm cho tác giả vô cùng khó chịu...

Lấy một ví dụ cho mọi người xem _____ tỷ như Ngũ Mị nói “Bản lĩnh đồ phụ nữ ngày một xa”, nếu như là Tô thư ký, nhất định sẽ cười nói “Đúng ngày một xa”, ở mỗi ngày tăng trọng âm, mà Mạc Phó Tư tuyệt đối sẽ tự thể nghiệm “Hai ngày vạn dặm”, chỉ có Thẩm Lục Gia không hiểu “Ngày” thành động từ... Một chương này chữ không nhiều, nhưng khó khăn nhất là viết chương một, thật là ta muốn viết các loại SHI...

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Người hầu đêm tối.

Editor: Linhh Linhh.

Thẩm Lục Gia về đến nhà họ Thẩm thì trời đã tối.

Trên núi Minh Dương đầu đầu cũng có ánh đèn, Thẩm Lục Gia biết đó là nhà của các lãnh đạo trong quân đội, duy nhất chỉ có nhà họ Thẩm, giờ phút này chỉ có ánh đèn lạnh lẽo phát ra từ phía phòng khách và phòng ngủ của mẹ trên tầng hai, giống như không có chủ chỉ có cô hồn dã quỷ. Nhưng xa cách mấy hôm, anh kéo vali đứng ở ngoài cửa sắt nhìn về phía căn phòng kia, lại cảm thấy có mấy phần xa lạ. Đây cánh cửa sắt ra, có lẽ trục cửa bị gì, cửa sắt phát ra tiếng vang âm ỉ, giống như một ông già bị sững phổi. Thẩm Lục Gia không nhìn được cau mày trước kia sẽ không như vậy, bởi vì mỗi tuần lính canh công cũng sẽ tra đầu vào trục cửa. Có tiếng mèo kêu vang lên, chắc là một con mèo hoang nào đó đang ẩn núp trong bụi hoa bị âm thanh chói tai kia làm cho kinh động, đúng như dự đoán, một bóng đen nhanh nhẹn đi ra từ trong bụi cỏ, con mèo xúc động dựng thẳng cái đuôi tựa như muốn đánh Thẩm Lục Gia.

Anh thở dài một cái, bước gấp mấy bước, lên hiên nhà. Cửa phòng khách khép hờ, anh đẩy cửa, dưới ánh đèn, vú Trương đang ngủ gật, nghe thấy động tĩnh, bà lập tức tỉnh lại, cuộn lên trên ghế sa lon lăn cuống, đến bên chân Thẩm Lục Gia.

Khom người nhấc cuộn lên lên, đưa cho vú Trương, Thẩm Lục Gia mới phát hiện ra bà đang đan một cái áo nhỏ.

Thấy Thẩm Lục Gia nhìn chăm chú cái áo nhỏ, trên mặt vú Trương không nhìn được hiện lên một nụ cười: “Con gái ta có thai, bây giờ những người trẻ tuổi đến mặc áo len, thừa dịp đứa trẻ còn chưa ra đời, ta giúp chúng nó đan mấy cái áo len, mua bên ngoài, trẻ em dễ mắc bệnh sốt.”

“Chúc mừng.” Thẩm Lục Gia cười một tiếng, ánh mắt vẫn không nhìn được dừng trên chiếc áo cho em bé không lớn hơn bàn tay anh là mấy, không nhìn được cảm khái nói: “Khi con còn bé cũng mặc áo len do người đan, chớp mắt một cái, cháu người đã sắp chào đời.”

“Đúng vậy, ta vẫn còn nhớ con hồi đó.” Vú Trương cười, “Năm tháng không buông tha ai, con nói ta làm sao có thể không già.” Sụt sịt một cái, bà lại thở dài nói, “Con trai nhà họ Thẩm lạnh nhạt, hôn sự của con không mấy ai bận tâm, Lục Gia, con cũng nên để ý đến mình.”

Cảm nhận được sự quan tâm của bà, Thẩm Lục Gia thành khẩn đáp một tiếng.

“Chờ con có con rồi, dù mất ta có mồ, cũng phải đan ba bốn cái áo cho tiểu Lục Gia.”

Thẩm Lục Gia khẽ cười, “Được.” Xong anh lại nhẹ giọng nói: “Người cũng ngủ sớm một chút đi, bây giờ cũng không còn sớm.”

“Chao ôi, được.” Vú Trương cầm cuộn len, kim đan và chiếc áo đã đan một nửa đứng lên.

Thẩm Lục Gia thấy hai tay bà cầm không hết, bỏ trái cây trong cái giỏ trên bà ra, đưa giỏ không cho vú Trương nói: “Đặt cuộn len vào trong giỏ, thu dọn cho gọn gàng.”

Vú Trương nhận lấy giỏ, vui vẻ trở về phòng.

Thẩm Lục Gia xếp trái cây vào trong một cái mâm, lúc này mới xách vali lên lầu.

Cửa phòng ngủ Lục Nhã Nhu hiếm khi mở rộng, bà đang ngồi ngay ngắn trên xe lăn, chỉ là lưng quay ra cửa, trên người bà mặc một bộ váy liền áo màu

trắng.

Trong lòng Thắm Lục Gia hiện lên một trận lạnh lẽo, nhắm mắt kêu một tiếng “Mẹ”.

Lục Nhã Nhu không quay đầu lại, cũng không trả lời.

Bên trong trên trần nhà treo một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng từ đèn treo màu nâu sậm chiếu lên sàn nhà, tựa như một cái ngân hà, chấn hai mẹ con xa xa.

Than thở một tiếng trong lòng, Lục Nhã Nhu đẩy xe lăn xoay người lại, nhìn con trai.

Lục này Thắm Lục Gia mới phát hiện bà đánh một lớp phấn mỏng, nhất là đôi lông mày được vẽ mỏng cong cong như lá liễu. Còn có mắt bà và gò má, không biết là phấn hay là do trời nóng, cũng hơi đỏ. Một loại tâm tình bất an tựa như sắp chết, đã leo đến eo Thắm Lục Gia.

Hồi lâu, Lục Nhã Nhu mới mở lời: “Con từ Paris trở về.” Dùng một câu nói khẳng định.

Thắm Lục Gia cẩn thận trả lời “Vâng”.

“Cái cô Giám đốc ở công ty cũng ở Paris.” Đến từ “Cũng” Lục Nhã Nhu tăng thêm trọng âm

Thắm Lục Gia bình tĩnh mở miệng: “Cô ấy là bạn gái con. Nhưng con là bởi vì có việc mới đến Paris, không phải chuyện riêng. Chúng con chỉ vô tình gặp nhau.”

“Bạn gái?” Lục Nhã Nhu lẩm nhẩm trên miệng, tựa như liếc xéo con trai: “Con rất thích cô ta?”

Thắm Lục Gia ngẩng đầu nhìn thẳng mẹ, “Không, con yêu cô ấy.”

Lục Nhã Nhu cười như điên, tựa như nghe thấy cái gì rất buồn cười vậy, “Oh, con yêu cô ta.” Bà cười nước mắt suýt nữa chảy đầy mặt.

Nhưng Thắm Lục Gia cảm giác được tiếng cười mẹ mình kinh khủng và nguy hiểm, anh đột nhiên cảm giác mình là con chuột đang bị con mèo đùa bỡn dưới móng vuốt, không biết lúc nào sẽ bị cắt đứt cổ họng.

“Con thấy mẹ cô ta thế nào?” Đột nhiên Lục Nhã Nhu dừng cười.

May Thắm Lục Gia giữ được bình tĩnh, có thể thích ứng được bất kì lúc nào mẹ mình có thể lật mặt như diễn viên.

“Đã gặp.”

“Bà ta đẹp không?” Câu hỏi của Lục Nhã Nhu có mấy phần sâu xa.

Thắm Lục Gia bắt gặp cau mày, những năm làm việc trên thị trường chứng khoán đã khiến anh có một trực giác đặc biệt, loại trực giác này vô số lần giúp anh những lúc nguy hiểm nhanh chóng đưa ra quyết định có lợi nhất. Mà giờ khắc này, trực giác của anh nói cho anh rằng, giây phút trí mạng sắp đặt lên cổ anh.

Ngẫm nghĩ chốc lát, Thắm Lục Gia nói: “Cũng không tệ lắm, nhưng dấu sao cũng già rồi.”

Khóe miệng Lục Nhã Nhu bắt gặp nhếch lên một chút, hồi lâu mới than thở nói: “Cố Khuynh Thanh ơi là Cố Khuynh Thành, người cũng có ngày già!”

“Giai nhân phượng Bắc, di thể mà độc lập. Một người nghiêng thành, một người nghiêng nước. Ha ha, ngược lại tôi muốn nhìn bà già rồi làm sao còn nghiêng nước nghiêng thành!” Từ cổ họng Lục Nhã Nhu phát ra một âm thanh quái dị, gương mặt run bần bật giống như ngậm một miếng ớt nóng hổi.

Trong ánh đèn, Thắm Lục Gia cảm thấy cả người cứng đờ.

Lục Nhã Nhu liếc nhìn khuôn mặt trắng bệch của con trai, đưa tay ném một tấm ảnh đã bị rách qua.

Bởi vì bức ảnh không có lực nên bị lung lay rơi trên mặt đất. Thắm Lục Gia khom người nhặt lên. Đó là một tấm hình bị xé rách nhưng đã được hợp lại. Trong hình là người đàn ông trẻ tuổi mặc áo sơ mi trắng, đang viết cái gì đó, người phụ nữ thì mặc một bộ váy chấm bi đen trắng rất hợp một, bàn tay phải trắng như tuyết của người phụ nữ đó chống lên bả vai trái của người đàn ông, tay trái thì để lên bàn. Người đàn ông nhìn như có vẻ rất nghiêm túc, nhưng khóe miệng lại nhếch lên thật cao. Về mặt người phụ nữ đầy tò mò và mong đợi. Cho dù bức ảnh có bị chia năm xẻ bảy, nhưng Thắm Lục Gia liếc mắt một cái cũng nhận ra đây là cha anh Thắm Tự và Cố Khuynh Thành.

Lục Nhã Nhu nói giọng the thé: “Bây giờ con đã hiểu chưa?”

“Cố Khuynh Thành... là... người đàn bà kia?” Một câu nói ngắn ngủi cũng khiến Thắm Lục Gia rất đau tranh.

“Đúng, chính là bà ấy!” Con người Lục Nhã Nhu kè lên vẻ oán độc, “Cha mày chính bị bà ta mê hoặc. Chính bà ta xúi cha mày vứt bỏ gia đình! Bởi vì bà ta mà ta trở nên tàn phế! Vì bà ta mà mày mới không có cha! Chính bà ta khiến bà nội mày tức chết! Chính là bà ta! Chính là bà ta! Tất cả mọi thứ trở nên như vậy đều do bà ta!” Kim nén phần nộ nhiều năm như vậy, mượn lý do đó mà mặc sức phát tiết ra. Có lẽ do quá kích động, Lục Nhã Nhu ngồi trên xe lăn điên cuồng khua tay, giống như một con nhện kinh khủng.

Sự thật giống như một cái gậy trực tiếp đập thẳng vào mặt anh, Thẩm Lục Gia không khỏi lùi lại một bước.

Không biết qua bao lâu, Lục Nhã Nhu mới yếu ớt hỏi con trai: “Con gái bà ta, con còn yêu không?”

Thẩm Lục Gia khổ sở nhắm hai mắt lại, một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: “Cô ấy là cô ấy, Cố Khuynh Thành là Cố Khuynh Thành.”

Lần đầu tiên Lục Nhã Nhu khiếp sợ chừng mắt nhìn con trai, sau đó cười nói với giọng mỉa mai, “Ôi, cha mày đã đa tình, ta lại có đứa con trai cũng đa tình sao?”

Thẩm Lục Gia không dám kích thích mẹ mình, chỉ nhẹ giọng nói: “Cô ấy là người phụ nữ của con, con sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy.”

“Ta đã tìm người điều tra Ngũ Mị, hai mươi một tuổi cô ta đã đi xã giao ở Paris, không biết đã quen biết với bao nhiêu người đàn ông? Mẹ cô ta cũng như vậy, đều buông thả.” Lục Nhã Nhu nói gay gắt: “Bây giờ có cái gì không thể làm giả? Một lớp màng mỏng mà thôi. Tùy tiện tìm một chỗ ven đường khám bệnh, cũng chỉ tốn mấy trăm đồng.”

“Mẹ!” Thẩm Lục Gia lạnh lùng quát lên, “Mẹ không hề tiếp xúc với cô ấy, cho nên xin mẹ đừng tùy tiện phán xét cô ấy.”

“Được rồi, quả nhiên ta có đứa con trai ngoan. Vì một đứa con gái mà gào lên với mẹ ruột nó.” Lục Nhã Nhu cười quái dị, độc ác nói: “Mày có nghĩ tới hay không, cô ta không phải họ Ngũ, nhưng cha không rõ, có lẽ cô ta là con gái rơi của cha mày cũng không chừng đấy.”

Trên mặt Thẩm Lục Gia không có một giọt máu, cơ thể cũng không không chế được run rẩy.

Lục Nhã Nhu nhìn phản ứng của con trai, cảm thấy hơi hả giận. Bà tung xấp tài liệu trong tay, “Ta nhìn dáng dấp của Ngũ Mị cũng có điểm giống cha mày đấy. Nếu đúng là như vậy, hai đứa chúng mày chính là anh em cùng cha khác mẹ, cũng coi như là có quan hệ huyết thống, trong luật hôn nhân ghi rõ ràng...”

“Đủ rồi!” Ánh mắt Thẩm Lục Gia ứ máu, ôm lấy đầu, lao đảo lao ra cửa.

Lục Nhã Nhu nhìn bóng lưng anh và Thẩm Tự giống nhau như đúc, đột nhiên ha ha cười lớn. Tình yêu của bà đối với Thẩm Tự đã bị cuộc sống u buồn này làm cho hao mòn, chỉ có thù hận với Cố Khuynh Thành liên tục không dứt, tinh thần có thể vẫn còn sống, chẳng qua càng chịu càng nhiều, bà cũng hận mình đã từng yêu sâu đậm người đàn ông đó, thậm chí hận lây sang con trai mình. Đối với bà mà nói, khiến cho Thẩm Lục Gia đau nhói, cũng tựa như đang trả thù Thẩm Tự vậy.

Thẩm Lục Gia nằm trên giường trong phòng ngủ của mình, trên giường anh chăn còn chưa có, giờ phút này khí lạnh lẽo giống như con rắn bò khắp chân tay anh, thậm chí hàm răng không không chế được run cầm cập.

Anh nhớ lại ở khách sạn Paris, trong màn che màu xanh navy u tối, anh và Ngũ Mị vui vẻ. Thân thể cô trắng như bông hoa quỳnh nở rộ dưới người anh. Khi đó trong đôi mắt màu đen của cô chỉ có anh. Tất cả chỉ có hình bóng anh, nếu như cô là...

Thẩm Lục Gia không giám nghĩ tiếp, chỉ cần suy nghĩ một chút, một loại đạo đức dơ bẩn quay đầu đánh úp về phía anh, đáp cho anh không ngẩng nổi.

Không, sẽ không, cô và anh không có bất kỳ quan hệ máu mủ nào. Nhất định không có bất kỳ quan hệ máu mủ. Chẳng qua đây chỉ là ác ý từ mẹ.

Thẩm Lục Gia cảm thấy mình tựa như bị một cây đao cùn lăm lăm.

Góc tường bỗng nhiên truyền tới tiếng “Ba”, âm thanh vật nặng rơi xuống. Thẩm Lục Gia ấn công tắc đèn trên tường, thì ra là vali lúc trước được anh đặt không vững, đổ xuống.

Linh quang chợt lóe, Thẩm Lục Gia chợt nhớ tới trước khi rời Paris, anh đã mất nửa ngày để nói chuyện với giám đốc khách sạn đó mua lại ga trải giường có vết hoan ái của hai người. Trái tim lập tức an ổn một ít. Cho tới bây giờ anh không chọn trốn tránh người khác, ngược lại, anh sẽ tự mình nghĩ cách chứng minh.

Tác giả có lời muốn nói: Ta phát hiện ra ta rành nhất viết về biến thái...

Nhìn trời...

Một câu chuyện ngắn, buổi chiều đi mua thuốc, bác bán thuốc hỏi tôi “Cô mua thuốc này để làm gì?”

Tôi nói “Ăn nha”

Bà ấy hỏi: “Cho ai ăn.”

Sư cô, đáng đáp tôi rất giống Phan Kim Liên sao? Tôi đi mua thuốc bổ, không phải thạch tín nhé.

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Vở kịch hồ thiên nga

Editor: Linh Linh.

Ngũ Mị vừa kéo vali ra khỏi sân bay Từ Xuyên bắt xe, đã nhìn thấy Nguyễn Nguyên tựa như một con gió chạy tới, cầm vali từ trong tay cô, lại kéo tay phải cô, không nói hai lời liền đi về phía cửa.

“Đại chủ biên, tôi vừa mới ngồi tám tiếng trên máy bay, lúc này đầu còn choáng váng, cô đi từ từ được không?” Ngũ Mị thỉnh cầu.

Nguyễn Nguyên đeo một cái kính to như con cóc tròn mắt nhìn Ngũ Mị một cái, “Chính cô nói muốn đi theo tôi phỏng vấn Yến Tu Minh, sắp đến giờ phỏng vấn rồi, chẳng lẽ cô là nhiếp ảnh gia tạm thời còn muốn công chúa ba lê chờ cô sao?”

Ngũ Mị chủ động dàn xếp ổn thỏa: “OK, người ta là công chúa, tôi là nha hoàn, đương nhiên nha hoàn phải chờ công chúa.”

“Cô cứ giả bộ đi, cô chính là Ngũ Mị, cho dù Yến Tu Minh ở trước mặt cô chịu đựng vẫn là một sùng phi, lúc đó cô không phải ngoan ngoãn quỳ xuống hô ‘Hoàng hậu nương nương vạn tuế vạn tuế’ hay sao.” Nguyễn Nguyên tức giận chế nhạo.

Ngũ Mị thờ ơ cười một tiếng, “Không được Hoàng Hậu sùng ái nhưng cũng không hẳn không được hoàng thượng cưng chiều, nếu lúc trước cô vừa mới tát cô ta, lúc sau hoàng thượng đã tới đòi lời giải thích. Cho nên là một người phụ nữ, trừ danh phận, phải nắm chắc sự sùng ái.”

Nguyễn Nguyên mặt mày liếc mắt, bởi vì bị cái kính cản trở, Ngũ Mị không nhận ra ánh mắt khinh bỉ của cô.

Cầm điều khiển từ xa mở khóa xe Mercedes G55 màu trắng đầy khí phách, Nguyễn Nguyên lại phát hiện ra bạn tốt không khách khí đã chui xuống ghế phía sau ngồi.

“Này, Ngũ Mị, cô làm gì thế? Sao không ngồi kế bên người lái!”

Nói đùa, để một người phụ nữ mới lấy bằng lái không lâu lái xe, có thể không thận trọng sao. Cô còn không muốn chết sớm như vậy.

Hạ cửa kính xuống xuống ra ba chữ “Tôi sợ chết”, Ngũ Mị thoải mái ngồi vào ghế sau.

Nguyễn Nguyên oán hận bỏ vali vào cốp sau, sau đó mới ngồi vào ghế lái, đóng mạnh cửa xe, biểu đạt mình rất tức giận.

“Tôi xem trong email cô đã đổi mấy câu phỏng vấn?” Bỗng nhiên Ngũ Mị đặt câu hỏi.

“Đổi mấy câu, có mấy câu quá sắc bén, tôi nghĩ Yến Tu Minh sẽ không trả lời.”

Ngũ Mị nhún nhún vai, “Được thôi, hôm nay cô là thủ lĩnh, tôi nghe cô.”

Nguyễn Nguyên liếc nhìn Ngũ Mị từ diễn đàn Lê Quý Đôn kính chiếu hậu, “Tôi nói này Ngũ Mị, rốt cuộc chúng ta là thiên nga trắng hay đen? Tôi nhìn mấy câu hỏi phỏng vấn của cô, từ đầu đến cuối làm sao lại có mùi vị dọa người như vậy?”

Ngũ Mị ung dung thông thả lấy chiếc máy ảnh Leica M9 từ trong túi xách ra, bao đựng máy ảnh làm bằng da thật màu nâu, đeo lên cổ, không nhanh không chậm trả lời: “Phải làm sao để người chúng ta phỏng vấn không bị bất ngờ chứ?”

Nguyễn Nguyên nhìn thấy chiếc máy ảnh số lượng hạn chế đắt tiền kia, nghiêng răng, nói bằng giọng căm hận: “Chiếc máy ảnh Leica M9 bản hạn chế cô đeo trên cổ là ba tôi đưa cho đúng không?”

Ngũ Mị vô sỉ giương cao máy chụp ảnh lên, “Đúng vậy, là ba cô đưa cho tôi năm ngoái. Ai bảo ông ta muốn theo đuổi mẹ tôi.”

Nguyễn Nguyên hừ một tiếng, lúc lâu mới nói ra một câu: “Quan hệ hai người chúng ta không thể tưởng tượng nổi, mẹ cô thành mẹ kế của tôi, ba tôi thành ba dượng của cô.”

“Tinh tiết câu chuyện thật là phù hợp.” Nói xong Ngũ Mị lấy một cái kính tròn từ trong túi xách ra, đeo lên mắt.

Nguyễn Nguyên không nhịn được phì cười một tiếng, “Cô định Cos* thành Harry Potter sao?”

(Cos: viết tắt của từ Cosplay, nghĩa là hóa thân thành một nhân vật trong truyện).

“Cười cái gì. Cô không thấy người ta lên sân khấu hát hí khúc mặc hí bào sao?”

“Phiên cô chuyên nghiệp một chút, tôi tới để làm việc, không phải tới diễn trò.”

...

Hai người cứ đầu khẩu như vậy cho đến lúc tới quảng trường trước tòa nhà Ma Mạn. Tìm chỗ đỗ xe, Ngũ Mị không khỏi liếc nhìn mấy chữ ngân hàng Ma Mạn cảm thấy hơi run sợ một chút.

Văn phòng của tạp chí ở tầng 23. Vào thang máy, mỗi một tầng cửa thang máy đều mở, thỉnh thoảng sẽ có nhân viên mặc đồng phục ngân hàng vội vàng đi ra đi vào.

Lúc thang máy dừng ở tầng 18, Ngũ Mị nhìn thấy Hạ Thương Chu, anh đang nói chuyện với nhân viên nước ngoài bằng tiếng anh, vẻ mặt rất nghiêm túc. Hạ Thương Chu cũng nhìn thấy cô. Sững sờ một chút, anh bước nhanh vào thang máy.

“Thật là đúng dịp.” Ngũ Mị đẩy cái kính to trên sống mũi, nhìn anh ta cười cười.

Cho tới bây giờ đây là lần đầu tiên Hạ Thương Chu nhìn thấy dáng vẻ cô như vậy, từ sau khi cô trở thành Ngũ Mị, trừ lần ở quán rượu Chiết Giang làm rõ thân phận của cô, cô vẫn luôn ăn mặc tinh xảo mà ưu nhã. Bây giờ cô mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, trên cổ áo đeo nơ màu vàng, bên ngoài khoác một cái áo màu đen, vai áo khoác đính đinh tán. Vạt áo sơ mi chỉnh tề được sơ vin bên trong cái quần bút chì màu xanh đen. Trên chân là đôi giày Martin xanh ngọc. Hai bàn tay đeo đôi bao tay da nửa ngón màu đen. Chiếc máy ảnh được đeo trên cổ. Tóm lại cách ăn mặc của cô rất giống với người lặn lội trong giới nghệ thuật.

“Em đây là _____” Trong lòng Hạ Thương Chu chưa chấp nhận được cách cô ăn mặc như vậy, bởi vì quá xa lạ. So với phong cách của Yến Di Quang trước đây khác hoàn toàn.

“Giúp bạn chụp vài bức ảnh.”

Từ khi nào cô biết chụp ảnh? Cũng đúng thôi, cô học học viện truyền thông, cũng không có gì kỳ lạ. Hạ Thương Chu đang suy nghĩ, lại nghe thấy đình một tiếng, đã đến tầng 22.

“Buổi tối cùng ăn cơm với anh được không?” Trước khi ra khỏi thang máy Hạ Thương Chu đề nghị.

“Chụp xong còn phải sửa phim, chắc đến đêm mới xong, hẹn hôm khác đi.” Ngũ Mị cười híp mắt cự tuyệt.

Ánh sáng trong đôi mắt Hạ Thương Chu dập tắt ngay lập tức, trong thời gian này, anh đã thử gọi điện cho cô mấy lần, D^Đ^L^Q^Đ không thuê bao thì cũng tắt máy. Dĩ nhiên anh biết hàm ý là gì. Nhưng anh không còn biện pháp nào khác, cô đã sớm không còn là cô thiếu nữ 16 tuổi ngây thơ ngày trước, cho dù anh có mất mặt thế nào, đánh đàn dưới phòng ngủ của cô, ngắm sao trên đỉnh núi hay xếp nền hình trái tim trên bãi cỏ chỉ đổi lấy lại nụ cười lạnh của cô.

Thở dài một tiếng, Hạ Thương Chu đi ra khỏi thang máy, tên cấp dưới người ngoại quốc đi theo sau lưng anh ta, trước khi thang máy khép lại một giây anh còn không nhìn được quay đầu lại nhìn Ngũ Mị một cái.

Nguyễn Nguyên hít mũi một cái, “Tôi đánh hơi được mùi kì lạ.”

Ngũ Mị không phản ứng gì. Hai người ra khỏi thang máy, Nguyễn Nguyên không khuất phục tiếp tục truy hỏi: “Người đàn ông vừa rồi là ai, rất có đáng điệu của một tình anh.”

“Tổng giám đốc mới nhận chức của ngân hàng Ma Mạn, Hạ Thương Chu.”

Nguyễn Nguyên “Phì” một tiếng bật cười, “Anh ta nên tìm một người phụ nữ tên là Tần Lương Hán, sau này đứa con được sinh ra sẽ đặt tên là Nguyễn Minh Thanh.”

Ngũ Mị thông cảm liếc nhìn cô một cái, “Nếu như cô và Tần Diệc Tranh có con, đứa bé sau này sẽ họ Tinh sao?”

“Tại sao là họ Tinh...” Nói được một nửa Nguyễn Nguyên nhất thời tỉnh ngộ, tức giận ngậm miệng lại. Ngũ Mị người phụ nữ đầy độc này, lại quẹo lớn chế giễu cô dù sao đều là “Hai”. (Editor: Đoạn này mình không hiểu lắm.)

Vào phòng làm việc của tổng biên tập, trợ lý của Nguyễn Nguyên đã nghênh đón, nói rằng Yến Tu Minh chắc chắn sẽ qua, đúng hai rưỡi bắt đầu phỏng vấn.

Ngũ Mị tùy ý ngồi xuống một cái ghế, rút một điếu thuốc hút nâng cao tinh thần. Mới rút ra được một nửa, Yến Tu Minh và Phùng Thanh Bình đã được nhân viên dẫn đến đây cửa vào.

Cô ta có mái tóc dài, váy đầm dài, eo thon, Nguyễn Nguyên vội vàng đứng lên nghênh đón.

Yến Tu Minh vô cùng lịch sự nhìn cô ấy cười một tiếng, chủ động đưa tay ra: “Tổng biên tập Nguyễn, xin chào cô.”

Hai người bắt tay nhau, Yến Tu Minh lại giới thiệu Phùng Thanh Bình, “Đây là mẹ tôi, cũng là người đại diện của tôi.”

“Xin chào bác.”

Phùng Thanh Bình biết bối cảnh của Lang Sắc, cũng hơi khách khí chào hỏi với Nguyễn Nguyên.

Nguyễn Nguyên quay đầu nhìn Ngũ Mị, lúc này cô mới từ ghế đứng lên, chỉ là trong tay còn kẹp điều thuốc lá còn chưa cháy hết.

“Phòng vấn lần này tôi đặc biệt mời nhiếp ảnh gia Medea tới. Thạc sĩ học viện kinh tế chính trị Paris, đã từng làm phóng viên kiêm nhiếp ảnh gia cao cấp của tờ báo Le Figaro.”

Yến Tu Minh nhìn cô gái đeo kính trước mặt, thỏa mái mỉm cười: “Chào cô.”

Ngũ Mị lạnh nhạt bắt tay cô ta, rồi ngậm điều thuốc lá, lớn tiếng nói: “Đi hóa trang đi.”

Nguyễn Nguyên nghi ngờ nhìn bóng lưng của cô, dẫn Yến Tu Minh đi theo. Ngược lại mẹ con Phùng Thanh Bình thấy bình thường, bởi vì đã sớm quen với cách đối xử của mấy người trong giới nghệ thuật.

Bên trong thợ trang điểm đang hóa trang cho Yến Tu Minh, Nguyễn Nguyên đã tận dụng bắt đầu phỏng vấn.

Đầu tiên là mấy câu hỏi để làm nóng không khí, Yến Tu Minh vẫn quy củ trả lời. Giọng cô nhẹ nhàng, lời nói ôn nhu, ấn tượng của Nguyễn Nguyên đối với cô khá là tốt.

“Cái tên Tu Minh này trong Thập Di Ký có viết ‘Mỹ nữ có hai người, một tên Di Quang, hai tên Tu Minh, được cống dâng lên vua Ngô’, mọi người đều biết Di Quang là Tây Thi, nhưng thật ra lúc tiến cung cùng Tây Thi Tu Minh đã lấy tên là Trịnh Đán, nói thật người đời sau không mấy ai biết đến Trịnh Đán. Yến tiểu thư lấy tên này, sẽ không cảm thấy tủi thân chứ? Bởi vì so với nhan sắc và tài nghệ, hoàn toàn phù hợp với cái tên Di Quang.” Nguyễn Nguyên thật là bá phúc Ngũ Mị, không biết cô ấy lấy thông tin từ đâu, câu hỏi này đủ gian xảo.

Đáy mắt Yến Tu Minh thoáng qua một tia ưu tư, cô ta ghét nhất vấn đề này, lại không thể không trả lời. Cân nhắc xong cô từ từ nói: “Tên là do cha tôi đặt, có lẽ cảm thấy Tây Thi không có gì tốt. Làm cha mẹ, đối với con cái hạnh phúc là tốt nhất. Hướng chi đối với tên tôi luôn nhắc nhở mình luôn phải tu nhân tích đức.”

Nguyễn Nguyên không khỏi khen thầm một tiếng “Thông minh”.

Ngũ Mị chỉ cúi đầu chơi điện thoại, không nhìn thấy vẻ mặt lúc này của cô.

Phùng Thanh Bình không thỏa mái hơi cau mày một cái.

“Tu Minh tiểu thư, cô nổi tiếng nhờ vở kịch Hồ Thiên Nga, nhưng có người trong giới phê bình lên án cô mua thiên nga đen không bằng thiên nga trắng, hơn nữa vài năm trước cô cũng thừa nhận có một đoạn thời gian mình tiến vào thời kỳ mắc chứng uất ức nhẹ, một năm tiến hành nghỉ ngơi và khôi phục sức khỏe. Thật không thể không khiến người ta liên tưởng tới diễn viên Natalie Portman trong bộ phim điện ảnh Black Swan trong vai vũ công múa bale Nina, vậy cái nhìn của cô đối với điệu múa của mình là gì?”

Yến Tu Minh không khỏi nhìn chằm chằm vào Nguyễn Nguyên, tại sao người này luôn hỏi khó cô như vậy, nếu như hai người vốn không quen biết từ trước, thì cô đã hoài nghi cô ta có ý nhắm vào mình.

“Vũ công ba lê tôi yêu thích nhất là vũ công Nijinsky nước Ba Lan, ông ấy là vũ công múa ba lê xuất sắc nhất thế giới. 19 tuổi được toàn thế giới biết đến, điệu múa của ông ấy luôn luôn đam mê, gần như hút hồn khán giả, nhưng 10 năm sau ông ấy bị điên, được đưa vào bệnh viện tâm thần cho đến khi chết. Tôi rất yêu thích điệu múa của ông ấy có lẽ bởi vì năm xưa ông trải qua một cuộc sống bất hạnh, cha ngoại tình, vì tình nhân mang thai mà vứt bỏ gia đình, mẹ vì ba vứt bỏ mà sống buông thả, tình thân anh trai cũng thất thường, chính ông cũng đã ngồi tù trong một thời gian dài. Cuộc sống của tôi rất là suôn sẻ, không gặp nhiều khó khăn như ông, có lẽ cũng chỉ mỗi mỗi múa được như vậy thôi, nhưng so với ông tôi có thể múa lâu dài hơn.”

Lần này ngay cả Ngũ Mị cũng phải khen một tiếng “Tốt” với lời giải thích của cô ta.

Nguyễn Nguyên lại tiếp tục hỏi mấy câu hỏi ôn hòa, phỏng vấn coi như là kết thúc. Ngũ Mị có chút tiếc nuối mấy câu hỏi liên quan đến việc Yến Tu Minh và Thẩm Lục Gia ăn cơm cùng nhau ở nhà hàng Dunkerque Tứ Xuyên và việc Thẩm Lục Gia tặng hoa cho cô ta ở nhà hát lớn đã bị Nguyễn Nguyên gạt bỏ. Thật khiến cho người ta phiền muộn mà. Nếu không có thể viết ra bao nhiêu bài lớn.

“Đã trang điểm xong.” Thợ trang điểm hài lòng với tác phẩm của mình.

Ngũ Mị cắt điện thoại di động, đứng lên.

“Thay bộ múa ba lê này vào.” Ngũ Mị vừa nói, vừa cởi áo khoác của mình ra.

Sau màn che, Yến Tu Minh thay bộ váy múa ba lê.

Ngũ Mị bảo Yến Tu Minh đứng trước ống kính, sau đó bình tĩnh yêu cầu cô làm một động tác “Passe releve.” (Đứng thẳng bằng đầu ngón chân)

Yến Tu Minh làm theo, Ngũ Mị hơi ngồi, nhanh chóng nhấn máy ảnh chụp.

“Chuẩn bị đèn flash và đèn ejector.” Ngũ Mị nghiêng đầu dặn dò trợ lý của Nguyễn Nguyên.

“Sissome ouverte.” (Khổng chế chân nhảy)

Ngũ Mị ra lệnh một loạt động tác khiến cho Yến Tu Minh không khỏi nhìn chăm chú vào mặt cô. Đáng tiếc đã bị máy chụp ảnh chặn lại hơn nửa.

“Đổi một bộ múa ba lê màu đen.” Ngũ Mị buông máy chụp ảnh xuống.

Lúc này Yến Tu Minh mới có thể quan sát tỉ mỉ nhan sắc của cô. Ngũ Mị cũng bình tĩnh đối mặt với cô ta.

Một loại cảm giác kỳ lạ lan từ lòng bàn chân đến tim Yến Tu Minh, cô ta không nhận được muốn đi tới nhìn tay Ngũ Mị, nhưng tiếc thay cô đã đeo bao tay.

Bỗng nhiên Ngũ Mị nhìn cô ta cười thân thiện, xoay mặt đi chỉ đạo: “Đèn flash và đèn sợi vonfram chuẩn bị.”

Đợi đến khi Yến Tu Minh thay xong bộ váy múa ba lê màu đen, Ngũ Mị đưa tay lấy một thỏi son màu đỏ như hoa hồng từ tay thợ hóa trang, ném vào trong ngực cô ta.

“Tô môi đỏ thêm một ít.” Nói xong Ngũ Mị ngồi tự nhiên trên ghế, ấn máy chụp ảnh chụp chậm hơn một chút.

Hai bóng lưng vừa vịn phản xạ trong gương, Phùng Thanh Bình nhìn người trong gương, hoảng hốt nhớ lại hình ảnh mấy năm trước hai người con gái đang múa ba lê.

Không, không phải vậy, chẳng qua đây là ảo giác của bà ta, dùng sức lắc đầu một cái, bà từ bỏ suy nghĩ điên cuồng này.

Tác giả có lời muốn nói: Quan hệ nhân vật thật là kỳ lạ mà... Nhưng viết rất tốt, ha ha.

Nghỉ ngơi hạt giống đã trồng, phía dưới có thể trồng trọt và thu hoạch...

Nói nhảm một câu, bạn học muốn được trao quyền in chậm chân một chút, 5 đến 10 phút sau liền chuyển đi, mọi người tay chân nhanh nhẹn như vậy, tôi sẽ rất khó xử...

Editor: Xin lỗi mọi người, mấy hôm trước mình ốm nên hôm nay mới đăng được chương.

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Tiết lộ chân tướng

Editor: Linh Linh.

Chụp hình xong, Nguyễn Nguyên tự mình tiễn mẹ con Phùng Thanh Bình.

Ngũ Mị ngồi trên ghế bành của Nguyễn Nguyên, hai cái chân gác lên bàn, một tay gối sau gáy, còn tay khác thì kẹp điều thuốc lá mới đốt.

Đây là điều thuốc thứ hai mà cô hút trong buổi chiều nay, vượt qua số lượng thuốc lá cô hút mỗi tuần. Cách một lần khói mù cô nhìn về màn hình máy tính phía trước, phần mềm software đã mở, trên màn hình là ảnh Yến Tu Minh mặc váy đen đứng bằng một chân trước gương, bởi vì cô cố tình làm chậm màn trập, cùng hiệu ứng ánh sáng và đèn vonfram, khiến trong hình hiện ra một vầng sáng Giống như là vầng sáng trên đầu thiên sứ.

Trên thế giới này luôn có một số ít người phụ nữ, cho dù khoác lên mình bộ váy sa tăng, vẫn giống như thiên sứ khiến người khác yêu mến.

Điều thuốc More màu nâu nhỏ dài bị ngón tay dài nhọn kẹp đưa lên bờ môi, Ngũ Mị hít mạnh một hơi, mùi bạc hà nồng nặc xông thẳng lên óc.

Lúc Nguyễn Nguyên trở về, Ngũ Mị mới ấn điều thuốc đang cháy dở vào chậu hoa, lạnh nhạt nói: “Ảnh chụp tôi để ở trên bàn. Cô tìm người chỉnh sửa đi.”

“Này, đây là chậu hoa, không phải cái gạt tàn thuốc!” Nguyễn Nguyên nổi giận.

Ngũ Mị thờ ơ đưa tay chỉ chỉ chậu hoa lan ý xui xẻo, “Cô đừng nói với tôi vết xước trên cây là do côn trùng cắn.” Nói xong, cô cầm chiếc áo khoác trên ghế, rời đi.

Nguyễn Nguyên vội vàng ngăn cô lại, “Cô không sửa cuộn phim sao?”

“Tôi đã nói qua ý tưởng với trợ lý của cô, đúng rồi, cô có mang vali của tôi lên không?” Ngũ Mị vừa mặc áo khoác vừa nói.

“Vali của cô để ở phòng bên cạnh. Cô tự đón xe về sao?” Nguyễn Nguyên cầm hộp thuốc lá màu đen trên bàn làm việc lên rút ra một cây, ngậm đầu lọc màu vàng lên môi, dùng bật lửa nhựa không biết kiếm được từ đâu bật lửa.

Ngũ Mị khinh bỉ mò từ trong túi ra một hộp diêm tinh xảo ném cho cô, “Bà bán khoai lang ở đầu đường cũng không cần loại bật lửa này.”

“Dùng để châm lửa mà thôi.” Mặt Nguyễn Nguyên không quan tâm, “Có muốn tìm chủ tịch ngân hàng Ma Mạn tiền cô một đoạn đường không?”

Ngũ Mị quay đầu nhìn bạn tốt thân nhiên cười một tiếng, “Xin lỗi, tôi có tài rồi, xe Maybach Zeppelin.” Dứt lời ngênh ngang rời đi.

“Mẹ nó!” Nguyễn Nguyên không nhìn được chửi thề, quá âm hiểm, chủ yếu là cô ý trêu người cô mà.

Lúc này Thẩm Lục Gia đang ngồi trong phòng ở Lưu Quang uống rượu giải sầu. Trước mặt anh là chai rượu bằng thủy tinh màu đen đã ít đi một nửa.

Mạc Phó Tư ngồi trên ghế sa lon, hai chân gác lên nhau, trong tay cầm một ly rượu Vermouth màu xanh, thỉnh thoảng nhấp một ngụm.

Thẩm Lục Gia đang muốn rót thêm rượu, Tô Quân Nghiễm ngồi bên cạnh không đồng ý muốn ngăn cản anh, “Lục Gia, cậu uống quá nhiều rồi. Buông thả như vậy, quả thực không giống cậu.”

Tay cầm chai rượu của Thẩm Lục Gia dừng một chút, im lặng buông ly rượu whisky xuống.

Lạc Chân Xuyên cũng không nhìn được, Nhan Tề “vô ý” lỡ miệng nói cho anh biết yêu nữ Ngũ Mị kia lại quyến rũ Thẩm Lục Gia, dĐlQđ phần nộ đứng lên. Nếu không phải bị Tô Quân Nghiễm dùng ánh mắt cảnh cáo nhiều lần, anh đã sớm đặt câu hỏi.

Cũng không kiềm chế được nữa, anh ta cười đứng lên nói, “Không phải do yêu nữ kia chứ?”

Nhan Tề giả bộ vỗ một cái vào đầu, “Đặt Phen Kỳ bị viêm kết mạc, tôi phải về nhà xem một chút.” Nói xong định chạy mất.

Mạc Phó Tư thừa dịp lúc anh ta đứng lên nói chuyện, vừa vịn dựa trên khung cửa, cười nhạo một tiếng nói: “Cũng không phải cậu đào góc tường của anh em, chạy cái gì?”

“Mạc Phó Tư, Đạo lý không thể lừa gạt vợ bạn chẳng lẽ tôi không biết?” Nhan Tề kiêu căng, “Hon nữa, riêng về màu sắc, tôi cảm thấy hứng thú với mẹ của vợ bạn hơn.”

Lạc Chân Xuyên đưa tay quơ quơ trước mặt Nhan Tề: “Tôi nói này Nhan Tề, cậu muốn đi cắt kính mắt sao? Ngay cả đàn bà lớn tuổi cũng có thể vừa ý? Cậu không sợ coi quần áo mẽ mẽ của bà ta treo trực tiếp trên bụng sao?”

(Mẽ mẽ: Nếu mình không nhầm là ngực đó)

Mặt Nhan Tề đầy chán ghét đẩy tay Lạc Chân Xuyên ra, “Lạc nhị, sao cậu có thể nói chuyện thô lỗ như vậy?” Nói xong trên mặt anh hiện lên vẻ mặt say mê, “Căn bản các cậu chưa thấy qua mùi vị đàn bà như vậy, trừ bà ấy, có ai có thể xứng với cái tên ‘Khuyên Thành’ như vậy.”

“Có mùi vị gì? Mùi hôi nách sao?” Lạc Chân Xuyên hài lòng với khiếu hài hước của mình, ha ha cười lớn.

Thẩm Lục Gia chỉ cảm thấy phiền muộn trong lòng ngực bốc lên, anh tháo nút cổ áo sơ mi, trầm giọng nói: “Tôi đi trước.”

“Cậu ta uống rượu, dễ xảy ra tai nạn. Tôi cùng đường với cậu ta, đi trước đây.” Tô Quân Nghiễm cũng cảm áo khoác lên, đuổi theo.

Lúc này Lạc Chân Xuyên mới chậm chạp phát hiện ra câu nói của mình không được để ý tới, có chút nóng nảy túm túm tóc mình.

Lúc này Mạc Phó Tư mới lạnh nhạt mở miệng, “Lục Gia có đàn bà? Cậu trông thấy sao?”

Cuối cùng Lạc Chân Xuyên cũng cảm thấy được coi trọng, nhanh chóng nói chuyện rõ ràng Thẩm Lục Gia và Ngũ Mị kết thù oán từ đầu đến cuối.

“Người phụ nữ này cũng có chút ý tứ.” Mạc Phó Tư uống một hơi cạn sạch ly rượu cuối cùng, híp đôi mắt xám tro lại.

Trong thanh máy văn phòng Ma Mạn, Ngũ Mị tựa vào vách tường sáng bóng có thể soi rõ bóng người, gọi điện thoại cho Thẩm Lục Gia.

Trên hành lang ở Lưu Quang, Thẩm Lục Gia nhìn cái tên lóe lên trên màn hình di động, lần đầu tiên do dự. Trong đầu lại lập tức vang lên tiếng cười the thé của mẹ ____ “Cô ta là con gái Cố Khuyên Thành, là hòn ngọc xanh của ba mà...” Giọng nói kia giống như tiếng tàu hỏa âm âm bên tai anh, vùng không thoát, ném không ra.

Không, không được. Thẩm Lục Gia dùng sức đè lên huyết thái dương của mình, hít một hơi thật sâu, mới nghe điện thoại.

“Này, Thẩm Lục Gia, em đã trở về.”

Cách điện thoại nghe được giọng nói của cô, Thẩm Lục Gia sinh ra một loại cảm giác giống như cách một đời. Ngay cả cổ họng cũng có chút ê ẩm, dường như không biết nói gì. Trước khi chia tay, anh nói sẽ chờ cô ở Tứ Xuyên. Nhưng bây giờ anh sợ rằng, anh sẽ phải đợi cô cả đời, cả đời đợi cô.

“Này, Thẩm Lục Gia, anh có nghe em nói gì không? Ngũ Mị không vui.

Cổ họng động một cái, Thẩm Lục Gia cố gắng dùng giọng nói bình thường nói: “Bên này anh có chút việc phải xử lý, không phân thân ra được, ngày mai anh gọi điện cho em, có được không?”

“Được rồi. Em tự đón xe trở về.” Ngũ Mị bĩu môi một cái, “Anh cũng đừng thức quá muộn.”

“Được.” Thẩm Lục Gia cố hết sức không để giọng nói mình lộ ra vẻ run rẩy.

Cụp máy, Thẩm Lục Gia cầm điện thoại di động, về mặt ngõ ngõ ngăn nắp, tựa như hồn phách đã rời khỏi thân xác.

Tô Quân Nghiễm ở đấy lòng thờ dài, đi tới, vỗ vỗ bả vai anh, nói: “Là người gặp ở nhà trẻ sao?”

Thẩm Lục Gia hơi dao động, hồi lâu mới chậm rãi gật đầu.

Tô Quân Nghiễm ngẩng đầu lên nhìn trời, chỉ có một vầng trăng cong tàn ánh trắng trắng lạnh. Anh chậm rãi mở miệng nói: “Lúc Ngu Cảnh rời bỏ tôi, tôi cũng tự giận mình rằng thời gian đó sẽ qua thôi. Khi đó tôi cảm thấy tình yêu và chính trị giống nhau, đều là thứ vô lý hoang đường nhất trên thế giới này. Chỉ phần lớn, trước là một loại vô lý buồn cười thuộc về phụ nữ, sau là một loại vô lý buồn cười thuộc về đàn ông. Mà tôi hết lần này tới lần khác vì một người chiếm hết khác biệt. Nhất định tôi là người đàn ông buồn cười nhất thiên hạ. Sau đó chị tôi, cậu biết đấy, bà ấy là ni cô. Bà ấy nói với tôi rằng Phật giáo đã nói cuộc sống của chúng ta đều phải tự mình trải qua, có người bầu bạn, đó là một ân huệ; không có, chính là bổn phận. Nhìn có vẻ tiêu cực, nhưng thật ra là buông xuống được thì mát lòng. Khi cậu không có cái gì để mất đi, cũng chính là lúc nhận được.”

Thẩm Lục Gia cười khò, “Tựa Chi, không giống. Chúng tôi không giống.” Anh vươn tay ra cảm nhận cơn gió thổi gò má mình lạnh như băng, “Nếu như lúc cậu và Ngu Cảnh anh em em, đột nhiên có người khác nói cho cậu biết rằng cô ấy chính là em gái cùng ba khác mẹ của cậu, cậu có thể nghĩ thông suốt như vậy sao?”

Nhà họ Tô và nhà họ Thẩm có quan hệ thông gia, Tô Quân Nghiễm cũng mơ hồ biết năm đó bố của Thẩm Lục Gia vì một người đàn bà mà vứt bỏ cả gia đình. Chẳng qua không nghĩ tới kết cục thảm hại này hết lần này tới lần khác lại giáng xuống lên người vô tội như Thẩm Lục Gia.

“Cậu đã xác định chưa?”

“Cả ngày hôm nay tôi đều ở đây chờ điện thoại của một người.”

“Còn chưa có kết quả sao?” Tô Quân Nghiễm cau mày.

“Tôi không nhờ quan hệ, chỉ làm theo trình tự bình thường thôi.” Thẩm Lục Gia bình thản nói.

“Nếu cậu không có ý kiến, tôi nhờ chồng của cô tôi, cậu cũng biết, chính là ba của Sướng Trừng giúp cậu hỏi thăm một chút.”

Thẩm Lục Gia cũng biết Cố Phong trước đây đã lên tới chức viện trưởng, trầm ngâm một chút, anh đáp ứng: “Tôi dùng tên giả, Lục Trầm.”

Tô Quân Nghiễm lập tức lấy điện thoại di động ra gọi điện cho Cố Phong. Trong điện thoại anh chỉ ậm ừ nói giúp một người bạn. Cố Phong tự nhiên cũng không hỏi nữa, chỉ nói bây giờ sẽ liên lạc với bác sĩ trực bên khoa kiểm nghiệm.

Trong quá trình chờ đợi Thẩm Lục Gia cảm thấy mình như đứng bên trong chiếc đồng hồ, chỉ có tiếng tích tắc vang lên. Thời gian một chút một chút trôi qua, nhưng người cứ mơ hồ. Hoặc giống như lần đầu tiên thi thử, thấp thỏm bất an đợi thầy giáo phát bài thi.

Cuối cùng điện thoại di động Tô Quân Nghiễm cũng vang lên, tiếng chuông là giọng bé gái ngọt ngào hát “Trên đời chỉ có ba tốt...” khiến Thẩm Lục Gia rung mình.

“Chú, thế nào?”

“Chú nhìn, 20 giọt so sánh cũng không giống nhau, hai bên không có bất kỳ quan hệ ruột thịt nào.”

“Vâng, đã làm phiền chú rồi.”

Thẩm Lục Gia không bỏ lỡ giọng nói vui vẻ của Tô Quân Nghiễm. Anh lo lắng đề bả bạn tốt lại, “Tựa Chi, viện trưởng Cố nói thế nào?”

“20 điểm so sánh không giống nhau, yên tâm, hai người không có bất kỳ quan hệ máu mủ nào.”

Thẩm Lục Gia cảm thấy mấy hạt châu lớn nhỏ ầm ỉ trong đầu mình đột nhiên an tĩnh, đột nhiên ngạc nhiên mừng rỡ tới, cho nên trong lúc nhất thời anh thậm chí còn ngây người. Đáy lòng sung sướng, cơ mặt vẫn còn cứng ngắc, tựa hồ vì xuất hiện mấy biểu tình mà khó xử.

Tô Quân Nghiễm thấy anh đang vì ân oán của ba mà đi vào chỗ bế tắc, có lòng tốt chỉ điểm: “Lục Gia, không nên dùng sai lầm đời trước trừng phạt mình.”

“Cảm ơn cậu, Tựa Chi.” Thẩm Lục Gia thật lòng cảm ơn bạn tốt, “Tôi phải đi tìm cô ấy.”

Tô Quân Nghiễm nhìn bóng lưng anh không nhận được mỉm cười, tựa như nhìn thấy mình lúc đó. Người đàn ông khi rơi vào tình yêu, so với người ngoài luôn đáng yêu hơn.

Tác giả có lời muốn nói: Tôi viết đến Lạc nhị cảm xúc lại dâng trào, Lạc nhị là người yêu còn chúng ta là tiểu cầu đi săn?

Thật ra ta cảm thấy tổ hợp C5 là phải như vậy, Mạc Phó Tư yêu Tô Quân Nghiễm, Nhan Tế yêu Mạc Phó Tư, Lạc Nhị yêu Thẩm Lục Gia, Tô Quân Nghiễm yêu Thẩm Lục Gia, Thẩm Lục Gia... là trai thẳng..

Editor: Minh sắp thi rồi nên không thể đăng chương mới đúng lịch nhưng mình sẽ cố gắng mỗi tuần đăng 1 chương. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ. Nhớ Thanks nhé mọi người ^^

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Ban đêm em càng đẹp hơn.

Editor: Linh Linh.

Lúc Thẩm Lục Gia nhấn chuông cửa, Ngũ Mị vừa tắm xong đang ngồi trên ghế sa lon dùng khăn bông lau khô tóc, Bất Nhị túi thân nằm trên đất, mặc cho chủ nhân biến nó thành thảm lau chân.

Bàn chân Ngũ Mị cọ lên sống lưng Bất Nhị một cái, móng chân không đi mở cửa.

“Thẩm Lục Gia, tại sao anh lại tới đây?” Ngũ Mị hơi giật mình.

Bất Nhị vốn đang cam chịu làm cái thảm lau chân cũng bước tới, ngẩng đầu nhìn vị khách không mời mà đến kêu meo mấy tiếng.

Lúc này trên người Ngũ Mị chỉ dùng khăn tắm quây lại thành một cái váy, giống như một con nhộng mê người. Thẩm Lục Gia dùng chân đóng cửa, hai cánh tay kéo cô vào trong ngực.

Bởi vì vừa tắm xong, ánh mắt cô tựa như viên châu lớn ngâm nước, bên ngoài là bả vai, cánh tay hồng hào cũng lóe lên vẻ mê người. Thẩm Lục Gia chăm chú nhìn cô, bỗng nhiên nhẹ giọng nói ____

“Anh nhớ em.” Vừa dứt lời, liền cúi đầu muốn hôn cô.

Những bị động tác của Ngũ Mị ngăn lại, ngay lập tức mặt Thẩm Lục Gia hiện lên vẻ bi thương. d Anh hồn nhiên không biết rằng bởi vì lúc trước mình uống rượu whisky, đứng trên đồi núi bị gió thổi nhiễm phong hàn, giờ phút này gò má đang đỏ ửng.

“Này, anh bị sốt nhẹ rồi.” Ngũ Mị đưa tay sờ trán Thẩm Lục Gia.

Thẩm Lục Gia cười cười: “Không sao, ra mồ hôi là tốt.” Nói xong liền ôm ngang Ngũ Mị lên, quen việc dễ làm đi thẳng vào phòng ngủ của cô.

Ngũ Mị nín lấy vạt áo anh, nghi ngờ hít mũi một cái, “Anh uống rượu sao?” Nhưng Thẩm Lục Gia rõ ràng không định giải thích chút gì, anh chỉ đặt Ngũ Mị lên giường, sau đó cả người liền đè lên.

Giống như một đứa trẻ tìm kẹo, Thẩm Lục Gia vội vàng cạy mở môi Ngũ Mị, dùng đầu lưỡi nhắm vị ngọt của cô. Tay anh cũng không nhàn rỗi, quả thực khăn tắm quá dễ mờ, nhẹ nhàng kéo góc khăn tắm một cái, cơ thể trắng nõn mềm mại của cô giống như lớp kem trên bánh ngọt vậy, tỏa ra mùi thơm mê người, dễ ngủ.

Không kịp cởi áo sơ mi và quần tây, ánh mắt Thẩm Lục Gia có chút mơ màng nhìn Ngũ Mị nằm bên dưới, lẩm bẩm nói: “Em thật đẹp.” Ngũ Mị dờ khóc dở cười đưa tay ôm cổ anh, sốt thành như vậy rồi còn phải làm, tinh thần thật là đáng khen.

Cô đang suy nghĩ, không để ý tay Thẩm Lục Gia đã phủ lên bộ ngực của cô. Kích thích xảy ra bất ngờ khiến cho Ngũ Mị chột run lên hai cái. Ngũ hoa vốn là nơi cô nắn cảm, ngày thường tiếp xúc với vải lạnh như băng cũng có thể rung mình. Đừng nói là bị bàn tay đàn ông vuốt ve bừa bãi như vậy.

Dường như cảm thấy phản ứng vừa rồi của cô giống như con thỏ nhỏ đang sợ hãi, Thẩm Lục Gia cúi đầu bật cười.

Anh lại cười cô. Ngũ Mị hé mắt, dùng ngón tay nhỏ nhấn thông thả vẽ mấy vòng tròn trên khuôn ngực cường tráng của Thẩm Lục Gia, sau đó lúc Thẩm Lục Gia cúi đầu muốn hôn cô, nhanh nhẹn dùng ngón tay kẹp lấy viên tròn nhỏ ra trên ngực anh

Thẩm Lục Gia liền hít vào một hơi. Ngũ Mị dùng ánh mắt khiêu khích nhìn anh.

Một lần nữa bờ môi người đàn ông lại hiện lên một nụ cười thâm thúy. Anh cũng trả thù cúi đầu ngâm hạt đậu đỏ của cô vào trong miệng, dùng đầu lưỡi

nhẹ nhàng liếm khiến nhũ hoa dần dần cứng rắn. Trên nhũ hoa còn mang theo mùi rượu whisky từ đầu lưỡi anh tỏa ra ngoài, Ngũ Mị cảm thấy dưới da mình như có dòng điện chạy qua. Cô không kiềm chế được ở miệng thờ dốc dồn dập.

Giọng cô kiều mỵ còn mang theo một chút khàn khàn, tựa như thiên nga dưới bóng đêm, mỗi một tiếng đều bộ lông nhon như phát ra ánh sáng, phút chốc chợt lóe, ánh sáng chập chòn, sau đó mất đi, rồi lại chợt lóe. Thẩm Lục Gia rõ ràng nghe thấy tiếng mạch máu mình đang đập nhanh, nghe thấy âm thanh trái tim ở bên trái ngực giữa xương sườn thứ tư và thứ năm đang đập mạnh. Anh đưa tay vuốt từ mái tóc đen, cổ, đầu vai của cô đến nhũ hoa, eo, rốn, cuối cùng dừng lại nơi vừa ướt vừa nóng.

Cách hoa màu hồng kia ẩm ướt động đậy khiến người ra thương yêu, mơ hồ đọng đầy chất lỏng. Thẩm Lục Gia không khỏi nhớ lại trong nhà họ Thẩm trồng một chuỗi hoa màu đỏ, hồi còn nhỏ anh thích thăm dò rút ống hoa bên ngoài ra, chỉ vì phần gốc ống hoa hẹp nhỏ cất giấu một giọt nước mật. Mà nước mật của cô, càng mê hoặc người và thơm tho. Không kiềm chế được, Thẩm Lục Gia để mặc cho mình trở thành cánh hoa duy nhất trong nhụy hoa.

Tầng tầng lớp lớp nhị hoa bao quanh nóng bỏng, Thẩm Lục Gia uống nửa chai rượu không say nhưng lúc này lại cảm thấy mình đang say.

Hai người hòa hợp thân mật nóng bỏng, Thẩm Lục Gia cúi đầu nhìn ánh mắt Ngũ Mị, nhẹ giọng nói: “Có thể bị ngấm như vậy, anh thật muốn cả đời có thể ở trên trong cơ thể em.”

Nếu lời này từ miệng người đàn ông khác nói ra, nhất định sẽ tỏ ra ngà ngón lại hoang đường, nhưng khi anh nghiêm túc nói ra lời nói đó, Ngũ Mị lại cảm thấy đó là lời tỏ tình cảm động nhất trên thế giới, hơn cả như vậy. Cô không nhìn được hôn trả lại anh. Bộ phận riêng tư của hai người liên kết chặt chẽ với nhau, giống như hoa và nhị vốn nên chung một chỗ như vậy là điều bất di bất dịch.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Lục Gia mới lui ra. Lật người, hai người nằm nghiêng đối mặt nhau. Có lẽ vì ở khách sạn Paris, có lẽ vì đích thân Cố Khuyên Thành dạy dỗ, Ngũ Mị không hề giống như phần lớn những người phụ nữ phương Đông dễ dàng ngưng ngừng khi ở lên giường, cô thân nhiên mặc cho anh nhìn chăm chú. Thậm chí, cô cũng không kiêng kỵ chút nào đánh giá cơ thể Thẩm Lục Gia.

Trên mặt Thẩm Lục Gia xuất hiện nụ cười, đưa tay ôm Ngũ Mị vào ngực.

“Em đói.” Ngũ Mị bỗng lên tiếng.

Thẩm Lục Gia không nhịn được cười nhạo: “Vừa rồi người mất sức là anh chứ? Làm sao em lại đói?”

Ngũ Mị cây ngay không sợ chết đứng: “Bởi vì em chưa ăn cơm tối.”

Thẩm Lục Gia cau mày phê bình cô, “Không ăn cơm tối sẽ bị đau dạ dày. Trong tủ lạnh có gì, anh nấu cho em.” Nói xong trở mình đứng lên.

Ngũ Mị đưa quần áo vừa cởi xuống cho anh, ôm cánh tay ngưng ngưng cười một tiếng: “Trong nhà ngoài đồ ăn cho mèo, cái gì cũng không có.” Nói xong cô lại vứt bỏ trách nhiệm thêm một câu, “Anh biết đấy, em vừa từ Paris trở về. Nhưng dưới lầu có cửa hàng tiện lợi, em muốn ăn lẩu Quan Đông.”

Thẩm Lục Gia mặc quần áo xong, anh bắt đầu đi vỗ vỗ đầu cô, “Đưa chìa khóa cho anh, anh đi một lát sẽ trở lại.”

Ngũ Mị vừa tìm chìa khóa, vừa nói: “Em muốn ăn mực viên, thịt cua kìm, cá tuyết cuốn, tôm viên nấm hương, cá cuộn nấm kim châm...”

“Không được, muộn rồi, những thứ này chủ yếu đều là tinh bột, ăn dễ đầy bụng.” Thẩm Lục Gia không chút do dự cự tuyệt nói: “Anh sẽ nấu đồ ăn thanh đạm cho em.”

“Không được, em phải ăn nấu Quan Đông. Anh không mua em liền tuyệt thực.” Sau khi ném chìa khóa cho anh vì để tăng cường lời uy hiếp nghiêm trọng của mình, giận dỗi cuốn chăn lại xung quanh người, quay lưng lại với anh.

Thẩm Lục Gia chỉ buồn cười nhìn con nhộng đang tức giận trên giường, lắc đầu một cái đi xuống lầu.

Đến khi tiếng bước chân của anh đi xa, Ngũ Mị mới vội vàng ngồi dậy, kéo ngăn kéo tủ đầu giường, lấy viên thuốc trong một cái lọ màu trắng ra, uống nước ấm nuốt xuống. Sau đó lại dán nhãn vitamin C lên lọ thuốc rồi ném vào bên trong ngăn kéo.

Rất nhanh Thẩm Lục Gia đã xách một túi ny lon nhỏ đựng thức ăn trở lại. Anh không đi vào phòng ngủ ngay lập tức, mà chỉ đi thẳng vào bếp.

Nhưng đáng tiếc, anh ở trong phòng bếp không tìm thấy một dụng cụ nhà bếp nào. Trên tủ bếp chén đĩa cũng thật ít ỏi. Duy nhất chỉ có lò vi sóng là có dấu vết đã sử dụng. Cam chịu số phận thờ dài một cái, Thẩm Lục Gia đồ cháo đã mua vào trong cái bát, đặt vào lò vi sóng hâm nóng một chút, lúc này mới bung bát vào phòng ngủ.

Ngũ Mị liếc nhìn cái bát trong tay anh, lập tức cúi đầu chui vào trong chăn, buồn bực khó chịu nói: “Không ăn, em đi ngủ.”

Tâm tình Thẩm Lục Gia tốt ngồi trên mép giường, vén chăn lên, nhẹ nhàng dỗ dành nói: “Ngoan, nghe lời, xong rồi ngủ, ăn những thứ kia ban đêm dễ đau dạ dày.”

Ngũ Mị không có động tĩnh gì. Ở một trình độ nào đó, cô là một người vừa tiết chế lại vừa phóng túng, một khi cô đã tâm niệm, sẽ tìm mọi cách thỏa mãn mình, cho tới bây giờ không nỡ cự tuyệt lòng mình. Ví dụ như khi miệng cô thèm ăn, cô sẽ quên Cố Khuyên Thành yêu cầu cô sau chín giờ tối không được ăn, thà trước khi ngủ ăn một đồng hồ ăn vặt, ngày hôm sau nhịn đói, cân nặng giảm trở lại.

Vốn Thảm Lục Gia cho rằng chẳng qua cô chỉ ngoài miệng nói vui mà thôi, không nghĩ tới cô thật cố chấp như vậy, nhất thời cảm thấy đau đầu.

“Bây giờ em ăn cháo đi, ngày mai chúng ta ăn lẩu, cá viên, cua kìm, nắm kim châm chúng ta thả cả vào lẩu, còn có sủi cảo trứng đặc biệt, sủi cảo trứng anh làm nhân bánh bên trong lớp bột mì không giống bình thường, là cá bạc, thịt bằm, miến...” Bỗng nhiên Thảm Lục Gia thông minh, quyết định dùng thức ăn cá mồi.

Bụng không tự chủ kêu ừng ực hai tiếng, lúc này Ngũ Mị mới mặt đầy xoắn xuýt ngồi dậy, không cam lòng liếc mắt nhìn Thảm Lục Gia: “Anh nói phải giữ lời.”

“Dĩ nhiên.” Thảm Lục Gia đưa bát cho cô.

Ngũ Mị chẹp chẹp miệng, cầm cái thìa, chậm rãi ăn.

Thảm Lục Gia nhìn bộ dạng ủy khuất của cô, nhin cười đầy cực khổ. Chờ cô ăn xong, anh mới mỉm cười nói: “Thật may là anh biết nấu cơm.”

Nghe nói như vậy, Ngũ Mị giảo hoạt nháy mắt: “Trước đây người chồng lý tưởng của em vẫn luôn là đầu bếp Michelin ba sao.”

Thảm Lục Gia ôm eo cô, đôi mắt màu trà ngắm nhìn cô: “Vậy bây giờ thì sao?”

“Đương nhiên là đầu bếp Michelin ba sao.” Ngũ Mị cười khanh khách.

Thảm Lục Gia hí hóp mặt đầy nguy hiểm: “Bây giờ vẫn thế? Em chắc chắn?”

Hơi thở nam tính ngay bên tai, kèm theo hô hấp ẩm ướt, từng chút một phát qua tai, bàn tay đặt trên eo cô cũng bắt đầu di chuyển đến vạt áo T shirt. Ngũ Mị vội vàng cái tà quy chính: “Mặc dù anh không phải đầu bếp Michelin ba sao, nhưng vì anh đẹp trai hơn mấy tên bếp trưởng Ireland béo kia rất nhiều, hơn nữa còn nhiều tiền hơn bọn họ, em cố đành thu nhận vậy.”

“Ngô.” Khẽ hô một tiếng ngăn ngừa, một lần nữa Thảm Lục Gia thành công chặn lại cái miệng nhỏ nhắn nào đó.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu chó sói đùa giỡn rất khó viết... Về mặt đầy ngang bướng... Hoàn toàn không thể hiện được màu sắc của tiết mục ngắn ta biên soạn mới có thể...

Bạn đang đọc truyện *Trám Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Thưởng thức hương vị tình yêu.

Editor: Linh Linh.

Lúc mặt trời mới hé sáng, bàn chân Thảm Lục Gia có cảm giác nhột nhột. Anh mơ màng mở mắt nhìn, Bất Nhị không biết nhảy lên giường từ lúc nào, lúc này đang thỏa mãn nằm ở cuối giường, đđlqđ đôi mắt lim dim như ngủ gật. Chiếc râu màu trắng bên khóe miệng đang rung rung theo hô hấp, cái đuôi nhọn mềm mại cũng thỉnh thoảng đưa đưa hai cái. Thảm Lục Gia có phản bất đắc dĩ thời dài, dĩ nhiên anh chưa đến mức ăn giấm với một con mèo, nhưng anh quả thực rất lo lắng vì khuôn và ký sinh trùng trên người động vật. Thảm Lục Gia cảm thấy ưu sầu suy nghĩ về tương lai sau này, nếu như cô mang thai bị ký sinh trùng lây thì phải làm thế nào. Nghĩ tới đây, anh nhìn về phía Ngũ Mị đang nghiêng người ngủ bên cạnh. Một cái chân của cô vắt ngang hông anh, hai cánh tay ôm anh, gần như là treo trên cổ anh, tựa như anh là gối ôm hình người dành riêng cho cô vậy. Ngay cả mặt cũng chen mặt anh, còn cọ xát trên bờ môi của anh. Cô chỉ ngủ như vậy, còn ngủ rất say.

Thảm Lục Gia không khỏi nhớ tới lúc nằm trên giường gỗ ở Hà Nội, lần đầu tiên bọn họ chung chăn chung gối. Lúc đó cô đều quay lưng về phía anh, hai tay khoanh trước ngực, ở tư thế phòng ngự.

Tâm tình cứ như vậy trở nên rất vui vẻ. Bởi vì ba anh không ở nhà, mẹ thì sống trong cuộc sống khiếm khuyết, đối với Thảm Lục Gia luôn ước mơ cuộc sống phàm tục cảm thấy cái ôm này đặc biệt mãnh liệt. Chỉ cần nghĩ tới tương lai mỗi ngày Ngũ Mị ngồi toa-lét nhìn anh cạo râu, mà mỗi ngày anh nhìn cô rửa mặt chải đầu than phiền người lại tăng cân, cứ ảo tưởng như vậy, cũng khiến anh cảm thấy hạnh phúc.

Ngũ Mị vừa tỉnh đã nhìn thấy đôi mắt màu trà trầm tĩnh gần trong gang tấc.

“Chào buổi sáng.” Thảm Lục Gia nhìn cô mỉm cười. Khóe mắt anh sâu lông mi dày đặc đen ánh, lúc cười đuôi mắt xuất hiện ba nếp nhăn nhỏ, tỏ ra đặc biệt hấp dẫn (sexy). Trong thoáng chốc Ngũ Mị cảm thấy đôi mắt kia như nhựa trên thân cây tùng, mà cô là một con côn trùng bị nhựa cây dính lại, vùi lấp rơi vào sự âm áp bên trong.

“Không phải cuối tuần anh có thói quen làm thêm giờ sao?” Ngũ Mị liếc nhìn đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, thuận tiện cầm một cái vòng, túm mái tóc dài, buột thành một búi tóc.

Thẩm Lục Gia cũng đứng lên, anh có chút ghét bỏ nhìn cái áo sơ mi trắng ngày hôm qua mình mặc, vừa suy nghĩ phải chuyển một số quần áo đến nhà của Ngũ Mị, vừa trả lời: “Đã ba tháng rồi anh chưa nghỉ ngơi, ngay cả nghỉ đông e là cũng tích góp được nửa năm rồi, tuần này tự thưởng cho mình ngày nghỉ không được sao? Hay là buổi trưa em không muốn ăn lẩu nữa?” diễn đàn Lê Quý Đôn.

Ngũ Mị vội vàng giờ còn trắng, “Thẩm tổng, em sai rồi, em cái gì cũng không nói.”

Thẩm Lục Gia buồn cười liếc nhìn cô một cái, “Đi thôi, đi tắm rửa.”

Ngũ Mị giả bộ hiền ngang lắm liệt nói: “Mời lãnh đạo tắm trước.”

“Tiết kiệm nước, là trách nhiệm của mỗi người.” Thẩm Lục Gia quang minh chính đại nói.

Đương nhiên sức lực của phụ nữ không bằng đàn ông, Ngũ Mị bị Thẩm Lục Gia nửa ôm nửa kéo vào phòng vệ sinh.

Phòng vệ sinh sắp xếp gọn gàng mà sạch sẽ, bên trong vừa có bồn tắm, vừa có phòng tắm đứng. Vốn vòi hoa sen không nhỏ, nhưng hai người đứng dưới vòi hoa sen liền tương đối chật hẹp. Gần như có thể ngửi thấy mùi cơ thể của nhau.

Thẩm Lục Gia rất tự nhiên có phản ứng, Ngũ Mị không nhìn thấy, lặng lẽ lui về sau một bước, bình tĩnh mở vòi nước. Đầu tiên cô mở nước lạnh, Thẩm Lục Gia vừa vặn đang đứng dưới vòi hoa sen, nhất thời bị lạnh giật mình, tựa như lông gà bị hong khô.

“Hạ hỏa.” Gian kế lừa gạt của Ngũ Mị được như ý. Nhưng cô còn chưa đắc ý được bao lâu, liền bị cánh tay dài của Thẩm Lục Gia kéo vào trong ngực.

Ngũ Mị không kịp đề phòng bị nước chảy vào trong mắt, dưới người lại bị Thẩm Lục Gia chia vào, Ngũ Mị cực kỳ chật vật, tay chân không biết để chỗ nào.

Thẩm Lục Gia đứng dưới vòi hoa sen cười khê: “Lửa đã đốt cháy, không thể dập tắt.” Nói xong liền đề cô lên vách tường thủy tinh trong suốt, hai tay nâng mông cô, hơi nhấc lên, hung hăng đi vào.

Sau lưng là thủy tinh trơn lạnh, thân thể bị rời mặt đất, Ngũ Mị chỉ có thể gấu gao ôm lấy cổ Thẩm Lục Gia, hai chân cũng vòng qua eo anh thật chặt. Dòng nước chảy thỏa thích trên cơ thể hai người, hai thân thể, một tinh tế là lướt, một cường tráng mạnh mẽ, quấn quít chung một chỗ, giống như đường cong tuyệt đẹp.

Có lẽ phòng tắm vốn là nơi người ta dễ dàng thỏa thích, lúc này Thẩm Lục Gia tương đối cuồng dã, mấy lần Ngũ Mị thiếu chút nữa hết chói tai. Từ góc độ của cô có thể nhìn thấy rõ ràng cái gương lớn bầu dục trên mặt bàn đá cẩm thạch màu trắng, trong gương chính là khuôn mặt ửng đỏ của cô và sống lưng của Thẩm Lục Gia, giữa cột xương sống và đuôi đốt sống có hai vết lõm.

“Em nhìn thấy má lúm đồng tiền của anh.” Ngũ Mị nhin cười, ghé vào tai Thẩm Lục Gia nói.

Thẩm Lục Gia có chút nghi ngờ dừng một chút, “Anh không có.”

“Trên mông anh có má lúm đồng tiền.” Một tay Ngũ Mị quần lấy cổ anh, tay còn lại trượt đến cái mông của anh, ấn xuống cái mông bên phải một cái.

Thẩm Lục Gia nhảy cảm run lên một cái, sau đó dứt khoát ôm lấy cô xoay người lại, đối thành mình dựa lưng vào vách kính, “Để cho anh nhìn một cái em có hay không... má lúm đồng tiền... trên mông...”

Cuối cùng Ngũ Mị giống như đường bị hòa tan, treo hoàn toàn trên người Thẩm Lục Gia.

Vẫn như cũ tinh thần Thẩm Lục Gia phấn chấn, vừa cười vừa dùng khăn tắm tỉ mỉ lau người cho cô, sau đó giờ vào hoa sen xối sạch sẽ.

Hai người khó khăn lắm mới tắm xong, Ngũ Mị nhìn vết hồng hồng ửng động trên người mình, oán hận mắng một câu: “Lưu manh. Cường đạo.”

Thẩm Lục Gia có chút áy náy hôn cô: “Thật xin lỗi, lần này anh thô lỗ.”

Ngũ Mị không để ý tới anh, đi thẳng đến tủ quần áo.

Thẩm Lục Gia cũng không ghét bỏ chiếc áo sơ mi của mình, nhặt lên đuổi theo.

Nhưng Ngũ Mị kéo tay nắm tủ quần áo ra, móc bên trong nửa ngày, mới ném cho anh một cái hộp tinh xảo.

Thẩm Lục Gia nhận lấy nhìn một cái, là một cái áo sơ mi Zegna màu xanh nước biển, khuy áo được làm bằng vỏ sò điệp trắng, tương đối xa hoa và nho nhã.

“Cho anh?” Trong mắt Thẩm Lục Gia có nét ngạc nhiên mừng rỡ thoáng qua.

Ngũ Mị liếc anh một cái: “Tặng cho người khác, nhưng thấy anh không có quần áo thay, liền đưa cho anh.”

“Thật hay giả?” Giọng nói Thẩm Lục Gia trầm xuống.

“Em lừa anh làm gì? Anh thật là may mắn, vóc dáng hai người không sai biệt lắm.” Ngũ Mị vừa mặc quần áo, vừa thuận miệng nói.

Thẩm Lục Gia để cái hộp đựng áo sơ mi xuống giường, im lặng nhìn áo sơ mi của mình.

Lúc này Ngũ Mị mới bật cười, lấy trong tủ quần áo ra một chiếc áo sơ mi nữa, chẳng qua là màu xám tro nhạt.

Cô tiến lên vỗ vai Thẩm Lục Gia, cười giải thích: “Thật ra cái màu xanh da trời là mua cho anh, còn màu xám tro này là tặng cho người khác.”

Thẩm Lục Gia nhìn chăm chú vào cái áo trong tay cô, bức bối hỏi: “Cái này tặng cho ai?”

Ngũ Mị nhìn dáng vẻ của anh, trong lòng mừng rỡ, thành thật nói: “Tặng cho Nghiêm bá bá, Nghiêm Kham, anh cũng biết.”

Nghiêm Kham đã ngoài bốn mươi nhưng vẫn có thể coi là anh tuấn, Thẩm Lục Gia kiểm chế trong lòng, lưu loát mở áo sơ mi, nhanh nhẹn mặc lên người, không thêm để ý vết nhăn trên áo.

Ngũ Mị chỉ nhin cười giúp anh sửa sang lại quần áo.

Đứng trước gương mặc quần áo, mắt Thẩm Lục Gia sáng rực nghiêng đầu nói với Ngũ Mị: “Rất đẹp.” Không biết là anh đang khen quần áo hay khen mình.

Áo sơ mi rất vừa người, kết hợp với khí chất của anh coi như càng tăng thêm sức mạnh, nhưng vẫn còn mới, áo sơ mi chưa được là ủi.

“Trước tiên đổi lại đi, nhìn một cái cũng biết là áo sơ mi không được giặt, người khác nhìn thấy sẽ cười.”

Thẩm Lục Gia dừng dừng vuốt vết nhăn trên áo sơ mi, “Không sao, em tặng anh, mặc thế nào cũng đẹp.” Nói xong anh lại chuyển tâm soi gương.

Ngũ Mị mệt mỏi liếc mắt, cầm cái bàn là hơi nước bên cạnh tủ quần áo lên: “Này, Thẩm Lục Gia, anh có muốn em giúp anh là một chút không?”

Lúc này Thẩm Lục Gia mới cởi áo sơ mi ra. Kết quả lúc Ngũ Mị là quần áo cho anh, anh cứ thần nhiên ở trần lác lư bên cạnh như vậy, ánh mắt không rời khỏi cô. Ngũ Mị đỏ như đỏ trẻ em nửa ngày, mới sai được anh lấy đồ ăn cho Bất Nhị.

Đến khi tất cả những chuyện vặt vãnh cũng vội vàng làm xong, hai người mới đi ra cửa, bỏ lại Bất Nhị đang oán hận.

Trước khi đi ăn sáng, hai người lại đến siêu thị mua đồ trước.

“Đầu tiên chúng ta mua đồ dùng nhà bếp, sau đó mua gia vị, cuối cùng mua nguyên liệu nấu ăn...” Vừa vào cửa siêu thị, Thẩm Lục Gia xuất thân là nhà toán học bắt đầu tính toán đầu ra đây.

Ngũ Mị cũng không để ý nhiều như vậy, ví dụ, nếu hành vi mua sắm của Thẩm Lục Gia là một trận công thành duy nhất có nề nếp, tổ chức có kế hoạch, thì Ngũ Mị là dân quân du kích, nổ một phát súng lại chạy sang chỗ khác.

Vì vậy, lúc đẩy xe mua đồ Thẩm Lục Gia thấy lúc thì Ngũ Mị đang bắn khoăn ở kệ hàng đằng trước, lúc thì lại chạy đến bên hàng thực phẩm, một lát sau lại cầm sữa chua trong tủ lạnh, chốc lát sau trong xe đẩy lại thêm một hộp cà phê hòa tan. Lần đầu tiên cùng phụ nữ đi dạo siêu thị khiến cho Thẩm Lục Gia trọn mắt há mồm.

Nhất là khi cô không kiểm tra đồ ăn có nguyên vẹn hay không, chứ đừng nói đến là chất lượng bảo đảm, nguyên liệu sản xuất và thành phần dinh dưỡng. Quả thực khiến Thẩm Lục Gia nhức đầu.

Lúc Ngũ Mị cầm một chai nước trái cây, cuối cùng Thẩm Lục Gia cũng ngăn cản cô, “Đưa chai nước trái cây này cho anh nhìn một chút.”

Ngũ Mị không hiểu đưa cho anh.

“Em nhìn thành phần đây này. Hầu hết tỷ lệ các thành phần được liệt kê theo thứ tự giảm dần, mà nước có tỷ lệ cao nhất, còn lại là nước éo nho và đường trắng. Hạn sử dụng cũng lên đến tám tháng, chắc chắn chất bảo quản cũng không ít.” Thẩm Lục Gia nghiêm túc chỉ vào giấy bọc ngoài bình thủy tinh ân cần dạy dỗ Ngũ Mị, sau đó anh lại cầm một túi nước trái cây khác không bắt mắt trên kệ hàng, nhìn thành phần một lúc rồi tiếp tục nói: “Em nhìn loại nước trái cây này, đứng đầu là nước ép nho, thứ hai mới là nước, hơn nữa không có thêm đường trắng và chất tạo ngọt nào. Nếu so với cái em chọn rõ ràng an toàn cho sức khỏe hơn.”

“Chẳng qua là em cảm thấy cái bình này rất đẹp thôi.” Ngũ Mị lẩm bẩm

“Có hoa nhưng không có quả (1).” Thẩm Lục Gia vừa phê bình, vừa kiểm nghiệm đồng đồ ăn vặt Ngũ Mị vừa lựa chọn.

(1) 华而不实 : Có nghĩa là nhìn vẻ bề ngoài thì đẹp nhưng thực chất bên trong không có gì.

“Nhiều chất béo. Không được.”

“Kẹo sữa, còn không bằng sữa tươi.”

“Hàm lượng Na quá cao, gia tăng gánh nặng cho thận.”

“Màu sắc quá nhiều.”

“Thời hạn sử dụng quá gần.”

...

Sau đó Ngũ Mị liền tro mắt nhìn Thẩm Lục Gia nhờ trí nhớ xuất sắc của mình, nhét một số thực phẩm rác rưởi mà cô chọn trúng trở lại kệ hàng, lại thay đổi một số đồ ăn vặt hợp lý.

“Được rồi, chúng ta có thể đi mua dụng cụ nhà bếp.” Thẩm Lục Gia hài lòng nhìn xe đựng đồ ăn đã khôi phục lại trật tự, một tay dắt Ngũ Mị, một tay đẩy xe tới khu vật dụng.

Quá trình này được mấy cô sinh viên đại học nhìn thấy, mắt nhìn chằm chằm bóng lưng anh tuấn của Thẩm Lục Gia tự lẩm bẩm: “Khi lập gia đình nhất định phải gả cho người đàn ông bách khoa toàn thư.”

Mặt bác nhân viên đứng bên cạnh máy bán nước trái cây màu đỏ lộ rõ vẻ khinh bỉ: “Lấy đâu ra nhiều lời như vậy, đúng là keo kiệt mà, còn kiên quyết hù dọa bé gái, thật là mất mặt, nó tự cho mình là trung tâm nghiên cứu chắc.”

Đến khu vực thực phẩm tươi sống, Ngũ Mị càng không có quyền lên tiếng. Ngay cả dưa chuột và rau cải cô cũng không nhận ra, xương lợn, xương sườn và thịt mỡ cũng không phân rõ, chứ đừng nói đến tươi hay không tươi. Có một bà di đứng bên trong quầy bán thức ăn, bỗng nhiên thấy Thẩm Lục Gia tỏ ra đặc biệt vô cùng, giống như trong đàn gà xuất hiện một con hạc diendanLQĐ.

Bà di cầm cà chua trong tay còn không quên liếc Thẩm Lục Gia mấy lần, nhìn Ngũ Mị đầy vẻ khinh bỉ.

Thậm chí còn bàn luận nhỏ: “Thấy không, cũng là dâu, mà mười ngón tay người ta không dính nước tràn thế, cái gì cũng không phải làm.”

“Đừng nói nữa, bây giờ con gái đều như vậy, con trai tôi lần trước dẫn một nha đầu về ăn cơm, cố gắng giả bộ còn có thể, vào bếp giúp tôi nhặt rau, kết quả gốc rau đều giữ lại, tôi còn phải nhặt lại.”

“Vợ tôi cũng vậy, buồn cười chết. Lần trước cùng nhau về quê, quê tôi trồng rau khoai lang, kết quả cô ấy nhìn thấy từ xa đã hét lên làm sao lá sen lại trồng ở ruộng khô vậy, thật là khiến người ta cười rụng răng.”

Cười xong, Ngũ Mị tự mình thở dài, cô như vậy, nếu gả đi, chắc chắn cũng bị mẹ chồng ghét bỏ ấy chứ?

Lựa chọn xong nguyên liệu nấu ăn Thẩm Lục Gia dùng khăn giấy cẩn thận lau tay, lúc này mới tiếp tục dắt tay cô, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Ai nấu cơm giặt quần áo cũng được, giá trị con người phòng bếp không thể đo đếm được, những lời ông tiếng ve đó không cần để ý.”

Trong lòng Ngũ Mị cảm động, nhưng ngoài miệng lại hỏi ngược lại: “Vậy giá trị của em ở đâu?”

Thẩm Lục Gia liếc mắt nhìn khu trưng bày giường ngủ phía xa, cười không nói.

Tác giả có lời muốn nói: Ba lần trêu đùa, thích nhất lần này...

Nói với mấy muội về má lúm đồng tiền trên mõng (^o^)/~ ... Vóc dáng đẹp có vết lõm thật là hấp dẫn (sexy)...

Bạn đang đọc truyện *Trăm Chi Mị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Em anh anh ta và cô ta.

Editor: Linh Linh.

Lúc Thẩm Lục Gia tính tiền, Ngũ Mị đứng bên cạnh quầy thu ngân nghiên cứu mấy hộp Durex, Sri Lanka, bang and gen. Dáng vẻ cô vẫn như bình thường, cầm cái hộp ngũ sắc trong tay lật qua lật lại nhìn, giống như không phải cầm bao cao su mà là cầm bức ảnh.

Thẩm Lục Gia nhìn thấy hành động của cô, lúng túng háng giọng một cái.

Nhưng Ngũ Mị lưu loát lấy ba hộp bcs vị ô mai, hình xoắn ốc để lên quầy tính tiền.

Thẩm Lục Gia cố ra vẻ bình tĩnh cầm hộp bcs lên nhìn một chút.

Ngũ Mị dựa vào bên cạnh anh cười khê: “Đừng xem, ba hộp đều là số lớn.”

Mí mắt Thẩm Lục Gia rạo rức, cố gắng làm như không có chuyện gì xảy ra đưa ba hộp bcs cho thu ngân.

Trong nháy mắt cô bé thu ngân đỏ mặt, ánh mắt không biết nên nhìn đi chỗ nào diễn đàn lê quý đôn.

Ngũ Mị đứng một bên mỉm môi cười.

“Nghịch ngợm” Thẩm Lục Gia có chút bất đắc dĩ vỗ nhẹ vào lưng cô một cái.

Thanh toán xong, một tay Thẩm Lục gia cầm túi đồ, một tay nắm tay Ngũ Mị hướng lối ra đi tới. Cô vẫn còn cười không dứt.

“Có chút chuyện mà vui vẻ thành như vậy?” Thẩm Lục Gia buồn cười xoa đầu cô một cái.

“Đĩ nhiên.” Ngũ Mị cười âm hiểm: “Lúc em nói ‘ba hộp đều là số lớn’, cô bé thu ngân đó len lén nhìn dưới thắt lưng anh một cái.”

Thẩm Lục Gia cong ngón tay gõ trán cô một cái, “Còn không phải nhờ em nghịch ngợm càn quấy sao.”

Ngũ Mị ôm cổ anh: “Nhưng em nói thật mà, ai bảo em biết anh dài hay ngắn, anh biết em nông sâu thế nào chứ?”

Lời này càng nói càng không ra dáng rồi, ngay lập tức lỗ tai Thẩm Lục gia liền đỏ, thấp giọng nói: “Lời nói riêng tư này sao có thể đặt lên bàn tiệc mà nói.” Do dự chốc lát, anh lại nhẹ giọng nói: “Tại sao phải càn những thứ kia? Thật ra chỉ cần em nguyện ý, anh sẽ kết hôn với em. Còn đứa bé, theo anh là thuận theo tự nhiên, có lời nói chúng ta liền sinh. Anh sẽ cố gắng làm một người ba tốt.

Nụ cười trên khuôn mặt Ngũ Mị từ từ tắt dần, “Thẩm Lục Gia, em đã từng vô tình thấy một câu nói ‘làm mẹ giống như một môn học, nếu đọc sai sẽ hủy diệt người đó cả đời’. Em không có lòng tin và cũng không đảm nhiệm nổi cốt chuyện nặng nề như vậy, bởi vì em cảm thấy nhân cách mình còn chưa hoàn thiện đủ đến mức có thể nuôi dưỡng một đứa trẻ lớn lên.” Nét mặt cô khó có thể nghiêm túc được như lúc này.

Trong đầu Thẩm Lục Gia không tự chủ được hiện ra khuôn mặt của hai người phụ nữ, một là Lục Nhã Nhu, còn lại là Cố Khuynh Thành, hai khuôn mặt này khi thì chồng lên nhau, khi thì tách ra, gần trán dật dật mấy cái, anh không nhìn được xoa huyết thái dương.

Cũng đúng, anh và Ngũ Mị, đều có người mẹ giống như không phải mẹ ruột. Anh là đàn ông, không giống như phụ nữ phải mang bầu mười tháng, cho nên mới có thể dễ dàng nói “Có lời liền sinh”, bảo bây giờ cô làm mẹ, quả thật rất khó.

Có chút áy náy kéo Ngũ Mị vào ngực, Thẩm Lục Gia nhẹ giọng nói: “Chuyện liên quan đến đứa bé, là do anh khinh suất.”

Ngũ Mị vừa định đáp lời, thì trong túi sách truyền tới tiếng chuông điện thoại di động.

Là số điện thoại của cô chủ nhiệm của Hạ Thiên, Ngũ Mị hơi nhíu mày, nhận điện thoại.

“Cô là phụ huynh của Hạ thiên sao? Tôi là chủ nhiệm Điều lớp em ấy. Em ấy và bạn học xảy ra tranh chấp, cào rách mặt người ta. Mời cô bây giờ tới trường học một chuyện.”

Ngũ Mị cố gắng suy nghĩ một chút, trong ấn tượng của cô, chủ nhiệm lớp Hạ Thiên là người Mông Cổ, ngũ quan tinh tế tỉ mỉ nhưng tương đối phổ biến, tựa như vừa mới sinh ra đã có thể hút tẩu ngay lập tức, mái tóc chải tà một bên gọn sóng lớn, y hệt một cự chiến binh Cừu di thái.

“Chủ nhiệm Điều, tại sao hai đứa bé lại đánh nhau?” Ngũ Mị truy hỏi.

“Cô tới thì biết. Phụ huynh em đó đã đến.” Giọng nói chủ nhiệm Điều không có thiện cảm, nói xong liền cúp máy.

Thẩm Lục Gia cũng đoán được đại khái, bỏ túi đồ vào cốp sau, anh vừa mở cửa xe vừa nói: “Đi thôi, anh cùng em tới nhà trẻ.”

Đang lái xe trên đường Thẩm Lục Gia xoay mặt hỏi Ngũ Mị đang ngồi bên cạnh: “Hạ Thiên đánh nhau với bạn học sao?”

Ngũ Mị tức giận đáp: “Nhất định là do tính hiếu chiến.”

Thẩm Lục Gia nín cười khuyên nhủ: “Trẻ con khó tránh khỏi va chạm xứt mẻ, lúc nhỏ anh cũng đánh không ít người.”

Có lẽ tâm tình Ngũ Mị không tốt, không trả lời.

Đương nhiên Thẩm Lục Gia cũng không tiện hỏi nhiều, để tránh nghi ngờ thân thế của Hạ Thiên. Thật ra anh cũng từng nhận định Hạ Thiên là con trai Ngũ Mị, dù sao cũng hiểu cô, quả thực cô không phải người nhiệt tình thương người. Nhưng sau khi biết Ngũ Mị là con gái của Cố Khuynh Thành, anh nghi ngờ có lẽ Hạ Thiên là con trai riêng của Cố Khuynh Thành và nam ca sĩ nào đó, chắc bất đắc dĩ mới danh nghĩa Ngũ Mị nhận làm con nuôi? Nếu là như vậy, ngược lại có thể giải thích lý do vì sao Ngũ Mị không để ý đến Hạ Thiên.

Đến cổng nhà trẻ thuộc đại học Sâm Mộc, sau khi rõ họ tên trong phòng bảo vệ, hai người sóng vai đi lên lầu.

Cửa phòng làm việc khép hờ, loáng thoáng truyền ra tiếng khóc thút thít của một đứa bé, âm thanh ngắn ngủi thỉnh thoảng xen lẫn tiếng hít nước mũi, Ngũ

Mị không khỏi nhủ vậy, bước chân cũng dừng một chút

Thẩm Lục Gia nhẹ nhàng gõ cửa, được sự cho phép mới đẩy cửa ra.

Sau khi Diêu Nhã Quyên nhìn thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam và quần tây tối màu, theo bản năng cô ta đứng lên, còn đưa tay khẽ vuốt lại quần áo mình. Nhưng khi nhìn thấy Ngũ Mị theo sau hai bước đi vào phòng làm việc động tác này liền dừng lại.

Ngũ Mị liếc mắt nhìn Hạ Thiên đứng chính giữa, nút áo sơ mi trên người cậu bé đã thiếu một cái, trên người đầy bùn đất và màu vôi quét trên tường. Trên mặt có vết bầm, tóc cũng rối loạn. Nhìn qua có chút chật vật nhưng vẻ mặt vẫn rất quật cường. Sau khi hai người họ vào phòng ánh mắt của cậu bé chuyển nhanh từ người Thẩm Lục Gia sang gương mặt Ngũ Mị, sau đó cúi đầu nhìn chân mình. Cách cậu bé không xa có một đôi mẹ con đang ngồi trên ghế salon, người đang lau nước mắt chính là một bé trai thanh tú, bụng người phụ nữ bên cạnh cậu bé nhô lên rõ ràng, chắc hẳn đã mang thai sáu bảy tháng. Sắc mặt không có thiện cảm đánh giá Ngũ Mị.

“Chủ nhiệm Diêu. Tôi là phụ huynh của Hạ Thiên.” Ngũ Mị thu hồi ánh mắt, cất giọng nhàn nhạt chào hỏi.

“Hạ Thiên và Hứa Hạo Thiên đánh nhau, đến mức mặt Hứa Hạo Thiên bị rách.” Diêu Nhã Quyên vừa nói vừa len lén để ý về mặt Thẩm Lục Gia.

Nghe nói như vậy, mẹ Hứa Hạo Thiên cũng đỡ cái bụng nặng trĩu đứng lên, sau đó còn tỏ ý bảo con trai ngẩng mặt lên. Hứa Hạo Thiên đáng thương ngẩng đầu lên, nước mắt nước mũi dính đầy mặt, má trái còn lưu lại một vết thương nhàn nhạt do móng tay cào, vết máu thấm ra.

“Tuy con tôi nó là con trai, nhưng da mặt còn quý giá hơn con gái. Cô xem vết thương này đi, cách mắt chỉ còn một hai cm, thật là nguy hiểm” Chắc hẳn bởi vì cơ thể công kênh, mẹ Hứa Hạo Thiên nói được mấy câu liền đỡ eo ngồi xuống, sau đó mới tiếp tục nói: “Hơn nữa Hứa Hạo Thiên còn nhảy Latin ở cung văn hóa thiếu niên, cuối tháng còn phải tham gia thi đấu, bây giờ mặt bị rách thế này, bà Hạ bà bảo chúng tôi phải làm thế nào?”

Tiếng xưng hô bà Hạ khiến cho sắc mặt Thẩm Lục Gia giảm xuống một chút.

“Bà Hứa.” Ngũ Mị cười: “Trước tiên tôi muốn biết tại sao hai đứa bé lại đánh nhau, như vậy dạy bảo mới có hiệu quả, bà nói đúng không.” Nói xong cô đi tới trước mặt Hạ Thiên, bình tĩnh hỏi: “Tại sao đánh nhau với bạn khác?”

Hạ Thiên len lén liếc mắt nhìn Thẩm Lục Gia, nhận được nụ cười ôn hòa khích lệ của anh mới mở miệng: “Hứa Hạo Thiên nói không ai muốn đứa con hoang như con.” Nói xong lời cuối cùng, cậu bé cúi đầu xuống.

Bỗng dung đầy lòng Thẩm Lục Gia mềm nhũn, ngồi xuống đối mặt với Hạ Thiên nói: “Con trai không nên tùy tiện cúi đầu, bất cứ chuyện gì xảy ra, cũng phải dũng cảm đối mặt.”

Lúc trước Hứa Hạo Thiên một mực tỏ ra vâng vâng dạ dạ chột giống như mèo bị dẫm phải đuôi nhảy dựng lên, tức giận lên án Hạ Thiên: “Cậu nói mẹ tôi muốn sinh em bé, sau này em bé ra đời, ba mẹ sẽ không thương tôi giống như bây giờ nữa.” Nói xong, ánh mắt đứa bé u oán phức tạp đột ngột quét mắt liếc nhìn cái bụng của mẹ mình, ánh mắt đó khiến mẹ Hứa Hạo Thiên theo bản năng che chở bụng mình.

Trên mặt Diêu Nhã Quyên cũng hiện ra vẻ kinh ngạc, ngay sau đó bật cười: “Đúng là trẻ con.”

Ngũ Mị không cười, cô quá rõ tình huống vừa rồi của hai đứa trẻ, dựa vào bản sinh quan sát nhạy bén chỗ đau của người khác, ác độc vạch trần sự thật khinh khùng nhất trong lòng đối phương. Công kích như vậy khiến cho vết thương sâu hơn là chân ướt chân ráo chiến đấu. Nhìn xem, đây chính là nhân tính, cho dù mới năm sáu tuổi, đã biết đập mạnh vào chỗ đau của người khác.

Ngũ Mị vẫn như cũ bình tĩnh hỏi: “Đầu tiên Hứa Hạo Thiên dùng lời nói công kích con, sau đó con đánh lại hắn. Nhưng ai ra tay trước?”

“Là Hứa Hạo Thiên.” Hạ Thiên ngẩng mặt lên, nhìn chăm chú vào mặt bạn học còn đầy nước mắt đối diện, “Con nói mẹ cậu ta sau này sẽ chỉ thương yêu em bé mới ra đời, cậu ta liền đá con.”

Ngũ Mị chán nản quét mắt nhìn về mặt đầy lúng túng của bà Hứa, lại nhìn sang Diêu Nhã Quyên: “Chủ nhiệm Diêu, cô thấy chuyện ngày hôm nay nên xử lý như thế nào?”

Diêu Nhã Quyên vừa nói phải, đã nhìn thấy một người đàn ông đeo kính giống như một con gió vọt vào phòng làm việc, .d vô cùng lo lắng hỏi: “Huệ Phân, xảy ra chuyện gì? Hạo Hạo không sao chứ? Mau để ba nhìn mặt con thế nào?”

Hắn ta vừa mới quay đầu, đã chạm phải ánh mắt của Ngũ Mị, lắp bắp mở miệng: “Cô giá Ngũ... Sao cô lại ở chỗ này?”

“Giáo sư Hứa, đã lâu không gặp.” Ngũ Mị nhìn khuôn mặt bình thường khá là phổ biến của đồng nghiệp Hứa, khỏe mắt lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Hứa Hạo Thiên, cậu bé di truyền từ mẹ nhiều hơn. Nhưng hôm nay nhìn khuôn mặt bà ta giống như cái bánh bao bị úng nước vậy, hoàn toàn không nhìn thấy điểm xinh đẹp nào trước đây. Mang thai thật là ác mộng. Thu hồi ánh mắt, cô nhàn nhạt cười một tiếng: “Hai đứa bé đánh nhau.”

Bây giờ Hứa Tự Cường mới chú ý tới Thẩm Lục Gia và Hạ Thiên, hắn không chút suy nghĩ, liền buột miệng hỏi: “Cô giáo Ngũ, cô đã kết hôn sinh con rồi sao?” Nói xong mới cảm thấy mình vượt quá giới hạn, che giấu nói: “Thật có lỗi với cô giáo Ngũ, là tôi đường đột.”

Bà Hứa bị lạnh nhạt cảm thấy trong lồng ngực mình toàn truyện bức mình, một tay cô chống sau lưng, một tay đỡ bụng đứng lên, bởi vì quần áo làm bằng vải mềm, dán vào bụng, chỗ lõm chỗ lõm cũng thấy rõ ràng. Cô ta cúi đầu nhìn con trai một cái, khẽ nging: “Mình không có bản lĩnh, không nói lại

được người ra, đánh nhau cũng không bằng người ta, LQĐ trêu mềo chọc chó, đáng đời mày.” Nói xong cũng không thèm nhìn tới chồng và con trai, tự mình đi ra ngoài cửa, bởi vì bụng quá to, sau lưng cô không có ai dựa vào, đôi chân giống như chữ bát, cứ ngắc đầu ưỡn ngực như vậy.

Giống như Thái tử lấy chur hầu làm trò cười khiến Ngũ Mị buồn cười, suy nghĩ một chút đàn bà thật là đáng thương, khi gạo nấu thành cơm, phụ nữ mang long thai, đó chính là lợi ích, không lay động quả thật lãng phí.

Hứa Tự Cường chỉnh mắt kính, lấy mu bàn tay lau mồ hôi trên đầu, lúng túng cười một tiếng với Ngũ mị, lại chào hỏi Diêu Nhã Quyên, vội vàng ôm con trai xuống đuôi theo.

Cuối cùng một màn náo nhiệt đến đây cũng lắng xuống.

Diêu Nhã Quyên ngồi trên cái ghế của mình, cô ta để ý ánh mắt của người đàn ông anh tuấn không rời khỏi người đàn bà họ Ngũ kia. Đáy lòng không khỏi không cam lòng, người đàn bà này vừa nhìn đã thấy là người sẽ công cả đàn ông về nhà mẹ đẻ cùng chơi mặt chược, dường như sự ghen ghét che đậy trong lòng bị Thẩm Lục Gia khơi dậy.

Ngũ Mị đơn giản bày tỏ yêu cầu với Diêu Nhã Quyên là muốn đưa Hạ Thiên về nhà, đối phương lạnh nhạt bảo cô ký tên lên một tờ đơn, xong mới thả người.

Tác giả có lời muốn nói: Chương này vô cùng hết sức trọng yếu... Ồ trò chơi.

Bạn đang đọc truyện *Trảm Chi Mị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.